

Dicționar de Vorbe Esențiale alcătuit de Iulian BOLDEA

2012

A

1. Împotriva reproșurilor singura apărare este obscuritatea. (Joseph Addison)

2. Ne-ar fi plăcut mai mult, dacă ne-ar fi fost mai puțin pe plac. (Joseph Addison)

3. Ipocrizia din centrul orașului, se distinge de ipocrizia de la periferie. (Joseph Addison)

4. Omul înțelept se simte fericit când dobândește propria lui aprobare, iar cel prost când se recomandă aplauzelor celor aflați mai presus de el. (Joseph Addison)

5. Autori renumiți au decis, ca un fel de regulă, că orice om trebuie să fie câteodată plicticos; chiar și cel mai sever cititor se arată îngăduitor față de numeroasele locuri de popas și de moțăială risipite în opera unui scriitor. (Joseph Addison)

6. Nimic nu poate fi mai bine transpus pe muzică decât lucrurile lipsite de sens. (Joseph Addison)

7. Când sunt bine alese, cuvintele au o forță atât de mare, încât o descriere îți trezește frecvent imagini mai vii decât chiar vederea lucrului reprezentat. (Joseph Addison)

8. Semințele glumei sălășluiesc în mințile tuturor oamenilor și, deși roadele lor pot fi domolite de rațiune, meditație și bun simț, sunt foarte capabile de a exploda, înflorind pe deplin, în cugetul celui mai mare geniu. (Joseph Addison)

9. Un om înzestrat cu simțul ridicolului este îndemnat să găsească cusur în orice: această purtare îi dă prilejul de a-și exercita multiplul talent. (Joseph Addison)

10. Pericolul primordial în viață este să-ți iei prea multe măsuri de precauție. (Alfred Adler)

11. A vedea cu ochii altuia, a auzi cu urechile altuia, a simți cu inima altcuiva. În acest moment, aceasta mi se pare cea mai corespunzătoare definiție a ceea ce numim simțire socială. (Alfred Adler)

12. Este mult mai ușor să lupți pentru principiile proprii, decât să le respecti. (Alfred Adler)

13. Fiecare poartă în sine o opinie despre sine și despre îndatoririle vieții. O linie de viață și o lege de mișcare care îl domină fără ca el să înțeleagă, fără ca el să își dea seama de ele. (Alfred Adler)

14. Individul care nu se interesează de semenii săi este acela care întâlnește cele mai mari greutăți în viață și care este cel mai periculos pentru societate. Printre aceste ființe se găsește cel mai mare număr de ratați. (Alfred Adler)

15. Îi sunt recunoscător ideii care s-a folosit de mine. (Alfred Adler)

16. Istoria umanității ar fi trebuit să ne învețe că nici moartea nu schimbă nimic din omnipotența ideilor înaintate și nici nu poate preveni prăbușirea ideilor agonizante. (Alfred Adler)

17. Singura persoană normală e cea pe care nu o cunoști prea bine. (Alfred Adler)

18. Sensurile nu sunt determinate de situații, ci ne determinăm noi înșine prin înțelesurile pe care le conferim situațiilor. (Alfred Adler)

19. Susceptibilitatea exagerată e o expresie a sentimentului de inferioritate. (Alfred Adler)

20. Adevărul e de multe ori o armă primejdioasă. E posibil să minți, și chiar să omori, prin intermediul adevărului. (Alfred Adler)

21. Nevroticul e răstignit pe crucea fantasmelor lui. (Alfred Adler)

22. Dificultățile mele îmi aparțin mie! (Alfred Adler)

23. Nu trebuie niciodată să neglijăm modul în care pacienții își utilizează simptomele. (Alfred Adler)

24. Pentru cineva care nu mai are patrie, scrisul reprezintă locul existenței. (Theodor Adorno)

25. Teoria nu este pur și simplu un vehicul care devine inutil de îndată ce acumulezi datele. (Theodor Adorno)

26. Intoleranța ambiguității este semnul unei personalități autoritare. (Theodor Adorno)

27. Dacă prețuim căutarea cunoașterii, ar trebui să fim liberi să mergem oriunde ne duce căutarea. O minte liberă nu este un câine care latră și este legat de un lanț. (Theodor Adorno)

28. Să scrii poezie după Auschwitz este un act de barbarie. (Theodor Adorno)

29. Boala ignoranților constă în ignorarea propriei ignoranțe. (Amos Bronson Alcott)

30. Egoiștii nu știu să stea de vorbă cu cineva; ei vorbesc doar cu ei înșiși. (Amos Bronson Alcott)

31. Timpul este modalitatea naturii de a face să nu se întâmple toate deodată. (Woody Allen)

32. Eternitatea este o perioadă foarte lungă de timp, mai ales spre sfârșit. (Woody Allen)

33. Viața este un lagăr de concentrare. Ești prins aici și nu e cale de scăpare și poți doar să te înfurii neputincios împotriva persecutorilor. (Woody Allen)

34. În avion, timpul trece în zbor. (Woody Allen)

35. Ecoul are întotdeauna ultimul cuvânt. (Woody Allen)

36. Încrederea este ceea ce ai înainte de a înțelege problema. (Woody Allen)

37. Partea pozitivă a morții este că o poți dobândi rămânând culcat. (Woody Allen)

38. Diabeticul nu poate pleca în luna de miere. (Woody Allen)

39. Singurul meu regret în viață este că nu sunt altcineva. (Woody Allen)

40. Trebuie să lucrăm și să dormim 8 ore, dar nu

aceleași. (Woody Allen)

41. Sunt un ateu, pentru numele lui Dumnezeu! (Woody Allen)

42. Dacă vrei să-l faci pe Dumnezeu să râdă, povestește-i planurile tale. (Woody Allen)

43. Nu îmi e frică de moarte, doar că nu vreau să fiu de față când se întâmplă. (Woody Allen)

44. Bisexualitatea îți dublează automat șansele de a avea o întâlnire sâmbăta seara. (Woody Allen)

45. Sexul în grup are avantajul că unul, dacă vrea, poate dormi. (Woody Allen)

46. Adevărul e același pentru toți. Viața e maniera pe care o alegem ca să-l distorsionăm. (Woody Allen)

47. Dacă îți place de fundul unei femei, ce sens are să te căsătorești cu restul? (Woody Allen)

48. Singura dragoste care durează e dragostea neîmpărtășită. (Woody Allen)

49. Nu cred în viața de apoi, dar mi-am luat un schimb de haine. (Woody Allen)

50. Este ușor să rezolvi o problemă economică. Ai nevoie doar de bani. (Woody Allen)

51. În ziua de azi, fidelitatea se mai întâlnește doar în echipamentele de sunet. (Woody Allen)

52. Am spus adesea: singurul lucru care stă între mine și măreție sunt eu. (Woody Allen)

53. Căsătoria este precum ciupercile: observăm prea târziu dacă e bună sau rea. (Woody Allen)

54. Dacă aștepti tot timpul momentul potrivit, te întrec alții care nu-l așteaptă. (Woody Allen)

55. Există căsnicii care se termină bine... altele durează toată viața. (Woody Allen)

56. Pedepsa capitală ar fi mult mai eficientă ca măsură preventivă dacă ar fi aplicată înainte de crimă. (Woody Allen)

57. Mă întreb dacă o amintire e ceva ce ai sau ceva ce ai pierdut. (Woody Allen)

58. Să faci sex e ca și cum ai juca bridge. Dacă n-ai un partener bun, ar fi bine să ai o mână bună. (Woody Allen)

59. I-am spus dentistului meu că mi s-au îngălbenit dinții. Sfatul lui a fost să-i asortez cu o cravată maro... (Woody Allen)

60. Unica ocazie în care eu și nevastă-mea am avut un orgasm simultan a fost atunci când judecătorul ne-a semnat actele de divorț. (Woody Allen)

61. Dacă Dumnezeu mi-ar da un semn clar! De exemplu... să facă un depozit bancar pe numele meu într-un cont elvețian. (Woody Allen)

62. Viața nu imită arta, ci imită televiziunea proastă. (Woody Allen)

63. Mi-am vândut memoriile despre viața sexuală unui editor. Cred că o să le transforme într-un joc pentru copii. (Woody Allen)

64. Curiozitatea - ea ne omoară! Nu bandiții la drumul mare și nici toată trâncăneala despre stratul de ozon, ci mintea și inimile noastre! (Woody Allen)

65. Avantajul omului inteligent este că poate face pe prostul ori de câte ori are chef. (Woody Allen)

66. Știința e o fundătură intelectuală - plină de omuleți în costume de stofă care disecă broaște pe subvențiile ONG. (Woody Allen)

67. Când eram copil, părinții mei se mutau adesea dintr-o casă în alta, dar eu i-am găsit de fiecare dată. (Woody Allen)

68. Am o viață amoroasă cumplită. Ultima oară când am intrat într-o femeie a fost când am vizitat Statuia Libertății. (Woody Allen)

69. Ar trebui să mă duc la Paris și să mă arunc din Turnul Eiffel. Dacă iau un avion Concorde, aş muri cu trei ore mai devreme. (Woody Allen)

70. Fiecare linie a corpului tău își ține promisiunea. Dacă universul are vreun sens, eu îl am acum în fața mea.

(Woody Allen)

71. Pentru tine, eu sunt un ateu; pentru Dumnezeu sunt opoziția loială. (Woody Allen)

72. Este curios cum au numit „sex oral” tocmai practica sexuală în care se poate vorbi cel mai puțin. (Woody Allen)

73. Poți trăi o sută de ani dacă renunți la toate lucrurile care te fac să-ți dorești să trăiești o sută de ani. (Woody Allen)

74. Nu poți învăța să fii real. E ca și cum ai învăța să fii pitic. (Woody Allen)

75. Niciun subiect nu e prost dacă povestea e adevărată, dacă proza e proaspătă și onestă și dacă dă dovadă de curaj și grație sub presiune. (Woody Allen)

76. I-am spus psihiatrului meu că sunt trist, întrucât pe mine toată lumea mă detestă. Mi-a răspuns să nu fiu penibil, deoarece nici nu m-am întâlnit încă cu toată lumea. (Woody Allen)

77. Cine a zis că sexul este un răspuns? Sexul este o întrebare. „Da” este răspunsul. (Woody Allen)

78. Azi noi suntem la o răspântie. Un drum duce la disperare și la o lipsă cumplită de speranță. Celălalt duce la extincția totală. Să sperăm că vom avea înțelepciunea să facem alegerea corectă. (Woody Allen)

79. Să nu ai niciodată încredere în cineva care se scotocește prin buzunare ca să plătească nota. Dacă vrea să plătească nota, o plătește pur și simplu. (Woody Allen)

80. Dacă până la urmă se dovedește că există Dumnezeu, nu cred că este diabolic. Cel mai rău lucru pe care-l poți spune despre el este că nu face lucrurile așa cum trebuie. (Woody Allen)

81. Chiar crezi că fizica cuantică are toate răspunsurile? Cu ce mă ajută pe mine că timpul și spațiul sunt unul și același lucru? Adică dacă întreb pe cineva cât e ceasul, îmi răspunde „6 km”. Ce-i asta? (Woody Allen)

82. M-am dus la psihiatrul meu și i-am povestit:

Doctore, în fiecare dimineață când mă uit în oglindă mă apucă brusc o senzație cumplită de vomă. Ce crezi că am? Mi-a răspuns: Nu știu, dar cu vederea - cert - stai impecabil! (Woody Allen)

83. Orice peisaj este o stare a sufletului. (Amiel)

84. Eroismul este triumful sufletului asupra cărnii. (Amiel)

85. Să semănăm fără să numărăm semințele. (Amiel)

86. Criticul conștiincios se critică mai întâi pe el însuși; ceea ce nu înțelege, nu are dreptul să judece. (Amiel)

87. Visul este o răscruce interioară unde răsună tot zbuciumul vieții. (Amiel)

88. Spune-mi ce crezi că ești și-ți voi spune ce nu ești. (Amiel)

89. Viața nu este decât un țesut de obiceiuri. (Amiel)

90. O eroare este cu atât mai primejdioasă cu cât conține mai mult adevăr. (Amiel)

91. Învățând pe alții, te instruiești, povestind - observi, afirmând - examinezi, arătând privești, scriind - gândești. (Amiel)

92. Bunul-simț este măsura posibilului. El se compune din experiență și prevedere; este calculul aplicat la viață. (Amiel)

93. Căutăm ceea ce fuge de noi și fugim de ceea ce ne caută. (Amiel)

94. Ceea ce provoacă urâtenia vieții noastre de toate zilele este faptul că trebuie să ne micșorăm până la limitele unui individ. (Amiel)

95. Să avem de partea noastră adevărul; iată secretul elocinței și al virtuții, iată autoritatea morală. E cea mai înaltă maximă a artei și a vieții. (Amiel)

96. Un spirit cultivat este acela care poate examina lucrurile din mai multe puncte de vedere. (Amiel)

97. A face cu ușurință ceea ce este greu altuia, iată talentul; a face ce e imposibil talentului, iată geniul.

(Amiel)

98. Doar prin iubire te agăți de realitate, intri în eul tău, redevii voință, forță, individualitate. Iubirea ar putea face din mine totul, chiar și un geniu. Prin mine însumi și pentru mine, prefer să nu fiu nimic. Căci neantul singur poate ascunde infinitul. (Amiel)

99. Gelozia este un lucru teribil; seamănă cu iubirea, dar e contrariul ei; nu vrea binele obiectului iubit, ci dependența lui și triumful asupra lui. Iubirea este uitarea de sine; gelozia este forma cea mai pasionată a egoismului, exaltarea eului, despot, exigent, vanitos, care nu poate să se uite și să se subordoneze. (Amiel)

100. Ființele cele mai apropiate nouă sunt cele care ne cunosc mai puțin calitățile și mai bine defectele; pentru că primele se simt și celelalte se descoperă, căci ochiul simte ceea ce îl mișcă, dar nu-l vede cu adevărat. (Amiel)

101. Să nu încerci niciodată să privești în viitor. (Guillaume Apollinaire)

102. Parisul este ca o fecioară care se trezește languroasă, împuternicită de o forță divină să pretindă toate sacrificiile, convocând toate fluviile și toate mările spre a-i putea potoli setea. (Guillaume Apollinaire)

103. Poți fi poet în orice domeniu: e suficient să fii aventuros și să mergi în întâmpinarea aventurii. (Guillaume Apollinaire)

104. Înainte de toate, artiștii sunt oameni care vor să devină inumani. (Guillaume Apollinaire)

105. Picasso studiază un obiect așa cum un chirurg disecă un cadavru. (Guillaume Apollinaire)

106. Am dat totul soarelui, totul, în afară de umbra mea. (Guillaume Apollinaire)

107. Aș vrea să trăiesc neomenește, puternic și orgolios, pentru că am fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. (Guillaume Apollinaire)

108. Omul e în căutarea unui nou limbaj asupra căruia gramatica niciunei limbi nu se poate pronunța.

(Guillaume Apollinaire)

109. Toți oamenii sunt totodată păcătoși și sfinți, atunci când nu sunt criminali și martiri. (Guillaume Apollinaire)

110. Cânt bucuria de a rățăci, și plăcerea de a mă sfârși de dor. (Guillaume Apollinaire)

111. Iertarea este cheia spre acțiune și libertate. (Hannah Arendt)

112. Egalitatea este rezultatul organizării umane. Nu ne-am născut egali. (Hannah Arendt)

113. A spune povești dezvăluie înțelesul fără a face greșeala de a-l defini. (Hannah Arendt)

114. Teama este o emoție indispensabilă pentru supraviețuire. (Hannah Arendt)

115. Acțiunea fără un nume, fără un autor al acesteia, nu are niciun sens. (Hannah Arendt)

116. Egalitatea este rezultatul organizării umane. Noi nu suntem născuți egali. (Hannah Arendt)

117. Cel mai radical revoluționar va deveni conservator a doua zi după revoluție. (Hannah Arendt)

118. Nu deranjați cercurile mele! (Arhimede)

119. Dați-mi un punct de sprijin și pun pământul în mișcare. (Arhimede)

120. Un corp scufundat într-un lichid sau gaz este împins ascendent pe verticală cu o forță egală cu greutatea volumului de lichid sau gaz dislocat. (Arhimede)

121. Răul ține de nemărginire (infinat sau nelimitat), așa cum presupuneau în reprezentările lor pitagoreicii, pe câtă vreme binele ține definit. (Aristotel)

122. Fără activitate nu există plăcere, iar plăcerea duce la desăvârșire orice activitate. (Aristotel)

123. Este un principiu dovedit că trebuie să înveți să asculți pentru a ști comanda. (Aristotel)

124. Numim om liber pe acela care își este singur scop și nu este un scop pentru altul. (Aristotel)

125. Dialecticianul și sofistul se comportă întocmai

ca și filosoful, căci vor să treacă drept atare. Căci sofistica este numai o înțelepciune aparentă, iar dialecticienii discută despre toate, și domeniul comun al discuțiilor lor este Ființa. (Aristotel)

126. Îndoiala este începutul înțelepciunii. (Aristotel)

127. Ceea ce avem de învățat să facem, învățăm făcând. (Aristotel)

128. Omul înțelept nu spune tot ce gândește, dar ce spune, gândește. (Aristotel)

129. Rădăcinile educației sunt amare, dar fructele sunt dulci. (Aristotel)

130. Egalitatea este sufletul prieteniei. (Aristotel)

131. Demnitatea constă nu din a poseda onoruri, ci din conștiința că le merităm. (Aristotel)

132. E mai puternic cel care își învinge poftele decât dușmanii: într-adevăr, lucrul cel mai greu e să te învingi pe tine. (Aristotel)

133. Legea este rațiune liberă de pasiune. (Aristotel)

134. Mâna este instrumentul instrumentelor. (Aristotel)

135. Limitele contemplării sunt și cele ale fericirii: cu cât contempli mai mult, cu atât ești mai fericit. (Aristotel)

136. Prietenia înseamnă un suflet în două trupuri; o inimă în două suflete. (Aristotel)

137. Inteligența este aroganță educată. (Aristotel)

138. Speranța este visul celui treaz. (Aristotel)

139. Dumnezeu, Care nu poate fi văzut de nimeni, Se vedește în lucrurile Sale. (Aristotel)

140. Mi-e prieten Platon, dar mai prieten îmi e adevărul. (Aristotel)

141. Poezia este mai adevărată decât istoria. (Aristotel)

142. Filosoful este acela care posedă totalitatea cunoașterii în măsura posibilului. (Aristotel)

143. Posibilitatea de a susține un lucru fără a-l accepta este semnul unei minți educate. (Aristotel)

144. Fericirea este sensul și scopul vieții, traiectoria și finalul existenței umane. (Aristotel)

145. Memoria este scribul sufletului. (Aristotel)

146. Începutul e jumătatea întregului. (Aristotel)

147. Suntem ceea ce facem. (Aristotel)

148. Prima calitate a stilului este claritatea. (Aristotel)

149. Toți oamenii au sădită dorința de a cunoaște. Dovada acestui lucru stă în plăcerea pe care le-o procură activitatea simțurilor. Ei simt această plăcere pentru ei înșiși, chiar când nu este vorba de urmărirea unui folos, și lucrul se adevărește mai ales cu privire la simțul ce se exercită prin ochi. Într-adevăr, noi preferăm acest simț tuturor celorlalte, nu numai când avem în vedere un scop practic, ci chiar fără o asemenea intenție și pricina este că acest simț ne dă putința, mai mult decât oricare altul, să cunoaștem mai bine un lucru, dând totodată la iveală în el multe însușiri distinctive (Aristotel)

150. De aceea sufletul este primordiala entelehie a unui corp natural ce posedă viața ca potență. (Aristotel)

151. Și după cum ochiul este pupila împreună cu funcția ochiului, tot așa aici sufletul și corpul sunt împreună o ființă vie. (Aristotel)

152. Născut dintr-o voință revoluționară, inspirat de un ideal umanitar, având țelul de a crea regimul cel mai uman cunoscut vreodată în istorie, comunismul ne-a demonstrat cât de ușor ajunge să fie pusă în practică formula: cine se proclamă cu orice chip înger ajunge fiară. (Raymond Aron)

153. Să cunoști trecutul e o manieră de a te elibera de el. (Raymond Aron)

154. Niciodată oamenii nu au avut atât de multe motive să nu se omoare unii pe alții. (Raymond Aron)

155. Obiectivitatea nu înseamnă imparțialitate, ci universalitate. (Raymond Aron)

156. Oamenii scriu istoria, însă ei nu cunosc adesea

istoria pe care o scriu. (Raymond Aron)

157. Occidentul nu mai știe dacă preferă ceea ce aduce nou sau ceea ce distruge. (Raymond Aron)

158. Alegerea în politică nu este între bine și rău, ci între preferabil și detestabil. (Raymond Aron)

159. Metafizica intră în intelect prin intermediul epidermei. (Antonin Artaud)

160. Limbajul nud al teatrului, limbaj care nu e virtual ci real, trebuie să ne permită, prin utilizarea magnetismului nervos al omului, să trecem dincolo de limitele obișnuite ale artei și ale cuvântului, pentru a realiza activ, adică magic, în termeni reali, creația totală, unde nu-i mai rămâne omului altceva de făcut decât să-și reia locul între vis și evenimente, adică în acea realitate a sufletului său în care visul nu este decât un eveniment ce a fost sau ce va fi manifestat. (Antonin Artaud)

161. Oricine poate vedea că toate aceste esoterisme sunt unul și același și că, în spiritul lor, vor să spună același lucru. Ele indică o aceeași idee geometrică, numerală, organică, armonioasă, ocultă, care reconciliază omul cu natura și cu viața. Semnele acestor esoterisme sunt identice. Ele implică analogii profunde între vorbele, gesturile și strigătele lor. (Antonin Artaud)

162. Există în mintea fiecărui nebun un geniu neînțeles ale cărui idei, strălucind în capul său, au înspăimântat oamenii și pentru care delirul a fost singura soluție către strangularea pe care viața a pregătit-o pentru el. (Antonin Artaud)

163. Unii încearcă să mă facă să trec drept nebun, drept dereglat, deoarece cred în magie și nu încetez să spun că se fac împotriva mea uneltiri magice de un fel aparte. (Antonin Artaud)

164. Poezia scrisă merită citită odată, apoi trebuie distrusă. Lăsați poeții morți să facă loc pentru ceilalți. (Antonin Artaud)

165. Nimeni nu a scris vreodată, nu a pictat, sculptat,

construit sau inventat decât pentru a ieși, în fapt, din infern. (Antonin Artaud)

166. Fără un element de cruzime la temelia oricărui spectacol, teatrul nu e posibil. (Antonin Artaud)

167. Epiderma lucrurilor, a realității, iată ce reprezintă cinematograful. (Antonin Artaud)

168. Știu foarte bine că cel mai mic elan al iubirii adevărate ne apropie mult mai mult de Dumnezeu decât orice știință a creației și a treptelor sale. (Antonin Artaud)

169. Trebuie mai întâi să urmezi mulțimea, pentru a o conduce mai apoi. Trebuie să-i cedezi totul, pentru a-i lua apoi totul. (Antonin Artaud)

170. Dacă e dificil să trăiești e din ce în ce mai imposibil și mai ineficient să mori. (Antonin Artaud)

171. Trișorul e cel care corectează destinul, așadar realul: e un fel de mistic, în felul lui. (Antonin Artaud)

172. Cine dintre noi nu a fost înspăimântat de ideea că într-o zi și-ar putea uita întreaga viață? (Antonin Artaud)

173. Binele e un act premeditat, răul e permanent. (Antonin Artaud)

174. Toți oamenii vor să trăiască, dar ei nu vor să plătească prețul pentru aceasta și acest preț e moartea. (Antonin Artaud)

175. Sufăr teribil pentru că spiritul nu se găsește în perimetrul vieții, și că viața nu sălășluiește în spațiul intelectului. (Antonin Artaud)

176. Adevărul vieții stă în impulsivitatea materiei. Spiritul omului e bolnav în mijlocul conceptelor. (Antonin Artaud)

177. Orice limbaj autentic e incomprehensibil. (Antonin Artaud)

178. Dacă cunoașterea creează probleme, nu ignoranța va duce la rezolvarea acestora. (Isaac Asimov)

179. Sunt de părere că doar oamenii de știință pot înțelege universul. Nu neapărat pentru că am încredere în

corectitudinea (exactitatea, justețea) savanților, dar pentru că am o mare încredere în deficiențele (greșelile, inexactitatea) celor care nu sunt oameni de știință. (Isaac Asimov)

180. Autorii SF prevăd inevitabilul, și deși unele probleme și catastrofe pot fi inevitabile, soluțiile lor nu sunt. (Isaac Asimov)

181. Scrisul, pentru mine, este doar gândirea prin degetele mele. (Isaac Asimov)

182. Acei oameni care cred că știu totul reprezintă o mare sâcâială pentru aceia dintre noi care știm totul. (Isaac Asimov)

183. Nu mă tem de calculatoare. Mă tem de lipsa acestora. (Isaac Asimov)

184. Dacă doctorul mi-ar zice că mai am doar șase minute de trăit, n-aș trândăvi. Aș scrie puțin mai repede. (Isaac Asimov)

185. Caracterul inuman al calculatoarelor este demonstrat și de aceea că, odată bine programate și lucrând liniștit, ele sunt perfect cinstite. (Isaac Asimov)

186. Din păcate, oamenii cred prea puțin în coincidențe. Ei sunt dispuși mai degrabă să construiască teorii esoterice extrem de complicate, pentru a evita admiterea unor coincidențe. Eu, pe de altă parte, consider întotdeauna coincidențele drept consecințe inevitabile ale legilor probabilității, conform cărora lipsa unor coincidențe neobișnuite este mult mai neobișnuită decât orice fel de coincidență. (Isaac Asimov)

187. Viața e plăcută. Moartea e liniștită. Tranziția este problematică. (Isaac Asimov)

188. Cel mai trist aspect al vieții actuale este că știința acumulează cunoștințe mai repede decât acumulează societatea înțelepciune. (Isaac Asimov)

189. Cea mai incitantă frază care poate fi auzită în cercetarea științifică, cea care anunță noi descoperiri, nu este „Evrika!”, ci „Ce ciudat...”. (Isaac Asimov)

190. Adevărata plăcere constă în descoperire, nu în cunoaștere. (Isaac Asimov)

191. Parfumul trandafirilor își are rădăcinile în noroi. (Isaac Asimov)

192. Dacă orice răspuns este posibil, atunci niciun răspuns nu are sens. (Isaac Asimov)

193. Schimbarea, schimbarea continuă, schimbarea inevitabilă, este factorul dominant în societatea de azi. Nicio decizie rezonabilă nu mai poate fi luată fără a lua în considerare atât stadiul actual al lumii, cât și cel viitor... Aceasta, mai departe, înseamnă că politicienii, oamenii de afaceri, și noi toți de altfel, trebuie să trecem la un mod de gândire științifico-fantastic. (Isaac Asimov)

194. Violența este ultimul refugiu al incompetenței. (Isaac Asimov)

195. Pentru a lua decizii deștepte, trebuie să ținem cont nu numai de lumea așa cum este ea acum, ci și de lumea așa cum va fi ea în viitor. (Isaac Asimov)

196. Sunt patru lucruri pe care nu le poți ascunde prea mult timp: știința, prostia, bogăția și sărăcia. (Averroes)

197. Cel orb se întoarce din fața gropii în care clarvăzătorul tocmai a căzut. (Averroes)

198. Dovezile existenței Creatorului se reduc la două genuri: dovada elaborată de providență și cea elaborată de creație. (Averroes)

199. Există concepții vulgare cu totul suficiente pentru viața practică; ele trebuie să fie hrana oamenilor, însă nu sunt suficiente pentru inteligența lor. (Averroes)

200. Dumnezeu ignoră singularul. (Averroes)

B

201. Orice tip de cunoaștere e un răspuns la o întrebare. (Gaston Bachelard)

202. Acțiunea este neantul nefericirii. (Gaston Bachelard)

203. În mod evident alcoolul este un factor de limbaj.

El îmbogățește vocabularul și eliberează sintaxa. (Gaston Bachelard)

204. Șinele este un fel de nod adânc al Ființei în care rezidă unitatea. (Gaston Bachelard)

205. Visul este cosmogonia unei seri. În fiecare noapte, cel care visează reîncepe lumea. (Gaston Bachelard)

206. Metafora vine să dea un corp concret unei impresii greu de exprimat. (Gaston Bachelard)

207. Admirația este formă primară și ardentă a cunoașterii, o cunoaștere care își laudă obiectul, care îl valorizează. (Gaston Bachelard)

208. Cucerirea inutilului ne oferă o surescitare spirituală mai mare decât cucerirea necesarului. (Gaston Bachelard)

209. Să-ți imaginezi înseamnă să ridici realul cu un ton. (Gaston Bachelard)

210. În fața realității, ceea ce crezi că știi cu claritate insultă ceea ce ar trebui să știi. (Gaston Bachelard)

211. Suntem într-o epocă a imaginii; la bine și la rău suferim mai mult ca oricând acțiunea imaginii. (Gaston Bachelard)

212. Realul nu e niciodată ceea ce am putea să credem, ci e întotdeauna ceea ce ar fi trebuit să gândim. (Gaston Bachelard)

213. Omul nu e o creație a necesității, ci una a dorinței. (Gaston Bachelard)

214. Limbajul se află în postul de comandă al imaginației. (Gaston Bachelard)

215. Nu ar trebui să avem adevăr prim. Nu există decât erori primare. (Gaston Bachelard)

216. Timpul nu posedă decât o singură realitate: aceea a clipei. Altfel spus, timpul e o realitate restrânsă asupra clipei și suspendată între două neanturi. (Gaston Bachelard)

217. Înțelegem natura rezistându-i. (Gaston

Bachelard)

218. Imaginația află mai multă realitate în ceea ce se ascunde, decât în ceea ce se arată. (Gaston Bachelard)

219.0 experiență științifică este o experiență care contrazice experiența comună. (Gaston Bachelard)

220. Nimic nu vine de la sine. Nimic nu este dat. Totul e construit. (Gaston Bachelard)

221. Negrul e refugiul culorii. (Gaston Bachelard)

222. Înainte de a gândi, trebuie să studiezi. Numai filosofi gândesc înainte de a studia. (Gaston Bachelard)

223. Acela care găsește fără să caute este cel care a căutat îndelung fără să găsească. (Gaston Bachelard)

224. E necesar ca imaginația să asimileze prea mult pentru ca gândirea să fie îndeșulată. (Gaston Bachelard)

225. Și-ar mai construi pasărea cuibul dacă nu ar avea un instinct de încredere în lume? (Gaston Bachelard)

226. Orice nou adevăr se naște împotriva evidenței. (Gaston Bachelard)

227. Vine un timp când spiritului îi place mai degrabă ceea ce confirmă știința sa decât ceea ce o contrazice. În acel moment, instinctul de conservare e dominant, iar dezvoltarea spirituală încremenește. (Gaston Bachelard)

228. Dinaintea unei flăcări ce ni se arată în vis, ceea ce percepem nu e nimic în comparație cu ceea ce ne imaginăm. (Gaston Bachelard)

229. Natura trebuie forțată să meargă tot atât de departe ca și spiritul nostru. (Gaston Bachelard)

230. Cunoașterea se elaborează împotriva unei cunoașteri anterioare. (Gaston Bachelard)

231. Omul, ca om, nu poate trăi în plan orizontal. Odiha lui, somnul nu sunt altceva decât o cădere. (Gaston Bachelard)

232. Obrazul omenesc este înainte de toate un instrument de seducție. (Gaston Bachelard)

233. Un om privat de funcția irealului e un nevrotic, la fel ca și acela privat de funcția realului. (Gaston

Bachelard)

234. Valoarea unei imagini se măsoară în întinderea aurei sale imaginare. (Gaston Bachelard)

235. Modul de a imagina e adesea mai instructiv decât ceea ce ne imaginăm. (Gaston Bachelard)

236. Poemul e un mănunchi de imagini. (Gaston Bachelard)

237. Cel care nu continuă să învețe, nu e demn să predea. (Gaston Bachelard)

238.0 aptitudine nu își merită numele decât dacă se străduiește mereu să se depășească, decât dacă e un permanent progres. (Gaston Bachelard)

239. Copii fiind, ni se arată atâtea lucruri, încât pierdem simțul profund al vederii. A vedea și a arăta sunt, fenomenologic vorbind, în profundă antiteză. E ca și când adulții ne-ar arăta lumea pe care au pierdut-o. (Gaston Bachelard)

240. Să ne căutăm imaginile în opera celor care au visat cel mai mult și au valorizat materia; să ne adresăm, așadar, alchimiștilor. (Gaston Bachelard)

241. Omul vrea să vadă. Curiozitatea dinamizează spiritul omenesc. (Gaston Bachelard)

242. Moartea apei e mult mai dătătoare de reverie decât moartea pământului; suferința cauzată de lipsa apei e infinită. (Gaston Bachelard)

243. Cunoașterea este prin ea însăși putere. (Francis Bacon)

244. Suferința în doi este suferință pe jumătate. (Francis Bacon)

245. Monumentele minții supraviețuiesc celor ale puterii. (Francis Bacon)

246. Prietenia îndoiește bucuriile și înjumătățește necazurile. (Francis Bacon)

247. Stăpânim natura prin a ne supune ei. (Francis Bacon)

248. Un chip frumos este o recomandare tăcută.

(Francis Bacon)

249. Veridicitatea este flica timpului, nu a autorității.

(Francis Bacon)

250. Orice filosofie morală nu este altceva decât o slujitoare a religiei. (Francis Bacon)

251. Pentru ca lumina să strălucească atât de intens, întunericul trebuie să fie prezent. (Francis Bacon)

252. Este treaba artistului ca întotdeauna să adâncească misterul. (Francis Bacon)

253. Nu este nimic mai îngrozitor decât însăși teama. (Francis Bacon)

254. Mila înalță tot atâtea mediocrități pe cât de mulți mari artiști înjosește invidia. (Honoré de Balzac)

255. Cu cât un beneficiu este mai ilegal, cu atât omul ține mai mult la el. (Honoré de Balzac)

256. Mai mult decât se pare, logica domnește asupra desfășurării lucrurilor pe acest pământ; este ca o femeie la care, după multe infidelități, te întorci totdeauna. (Honoré de Balzac)

257. Morala are și ea pâraiele ei murdare, din care oamenii dezonozați încearcă să împrăsteie asupra ființelor nobile noroiul în care ei înșiși se îneacă. (Honoré de Balzac)

258. Munca puțină dă mult amor propriu, în timp ce multă muncă trezește o nețărmurită modestie. (Honoré de Balzac)

259. Literatura și politica sunt astăzi pentru femei ceea ce odinioară era cucernicia: ultimul azil al pretențiilor lor. (Honoré de Balzac)

260. Istoricii sunt niște mincinoși privilegiați care își împrumută pana credințelor populare, întocmai cum mai toate ziarele de astăzi nu exprimă decât opiniile cititorilor lor. (Honoré de Balzac)

261. Cu vremea, o profesiune ajunge ca și o căsnicie, încetăm de a mai observa altceva decât neajunsurile ei. (Honoré de Balzac)

262. Proștii culeg mai multe foloase de pe urma slăbiciunii lor decât izbutesc oamenii de spirit să dobândească prin forța lor. Știți de ce? Fiecare se crede superior, protejând un imbecil, dar e supărat de a nu fi decât egalul unui om de geniu. (Honoré de Balzac)

263. Răutatea, îmbinată cu interesul personal, echivalează cu mult spirit. (Honoré de Balzac)

264. Respectul este o barieră care ocrotește în mod egal pe cel mare și pe cel mic; fiecare de partea lui se poate privi în față. (Honoré de Balzac)

265. Cine se subestimează nu e în stare să trăiască singur. (Honoré de Balzac)

266. Oare izvorul este mai grațios decât fluviul, dorința mai fermecătoare decât desfătarea împlinirii, și ceea ce nădăjduim, mai atrăgător decât tot ce posedăm? (Honoré de Balzac)

267. La fel ca și răul, și sublimul e contagios. (Honoré de Balzac)

268. Intriga este superioară talentului; ea face din nimic ceva, pe când, în mai toate împrejurările, imensele resurse ale talentului slujesc doar să-i aline nenorocirea. (Honoré de Balzac)

269. Nimic nu ne ajută mai bine să trăim decât certitudinea de a face fericirea altuia prin moartea noastră. (Honoré de Balzac)

270. Viciul... poate este și dorința de a ști totul. (Honoré de Balzac)

271. Poate că virtutea nu este decât politețea sufletului. (Honoré de Balzac)

272. Trăsăturile noastre ridicole sunt, în mare parte, provocate de un sentiment frumos, de virtuți sau de însușiri duse la extrem. (Honoré de Balzac)

273. Virtuții i se reproșează sever defectele sale, în timp ce ne arătăm plini de indulgență față de calitățile viciului. (Honoré de Balzac)

274. Furia este o armă pe care o ținem de tăiș (James

M. Barrie)

275. Secretul fericirii nu este să faci ceea ce îți place, ci să-ți placă ceea ce trebuie să faci. (James M. Barrie)

276. Eșecul este calea de minimă rezistență. (James M. Barrie)

277. Viața este o îndelungată lecție de umilință. (James M. Barrie)

278. Suntem toți niște ratați sau cel puțin cei mai buni dintre noi. (James M. Barrie)

279. Îl văd pe fiecare individ din perspectiva unui înainte-muritor. (Roland Barthes)

280. Imaginea fotografică reprezintă un mesaj fără cod. (Roland Barthes)

281. Literatura este întrebare minus răspuns. (Roland Barthes)

282. New York este un oraș de înălțimi geometrice, un deșert încremenit de grilaje și zăbrele, un infern de abstracțiune verzuie sub un cer întins, o adevărată metropolă din care omul este absent tocmai prin înghesuirea sa. (Roland Barthes)

283. Orice refuz al limbajului seamănă cu o moarte. (Roland Barthes)

284. Simțul tactil e cel mai demistificator dintre toate, spre deosebire de văz, care e cel mai magic. (Roland Barthes)

285. Îndrăgostitul care nu-și uită uneori condiția moare încet-încet, prin exces, oboseală și tensiune a memoriei. (Roland Barthes)

286. Ceea ce limbajul meu ascunde, corpul revelează. (Roland Barthes)

287. Automobilul e un echivalent destul de precis al catedralelor gotice. (Roland Barthes)

288. Din momentul în care este rostită, orice limbă intră în serviciul unei ideologii. (Roland Barthes)

289. Dicționarul este o mașină de visat. (Roland Barthes)

290. Orice știință umană nu este altceva decât discurs. (Roland Barthes)

291. Fiind gelos, sufăr de patru ori: de a fi exclus, agresiv nebun și comun. (Roland Barthes)

292. Ceea ce fotografia reproduce la infinit nu are loc decât o dată. (Roland Barthes)

293. „Te iubesc” nu are nuanțe. Se suprimă astfel explicațiile, menajamentele, ierarhiile, scrupulele. (Roland Barthes)

294. Femeia începe acolo unde se sfârșește istoria. (Roland Barthes)

295. Ceea ce publicul pretinde este nu pasiunea propriu-zisă, ci imaginea ei. (Roland Barthes)

296. Orice istorie se bazează, în ultimă instanță, pe corpul uman. (Roland Barthes)

297. Erotismul reprezintă încuviințarea vieții chiar și în moarte (Georges Bataille)

298. Cred că adevărul are o singură față: aceea a unei contradicții violente. (Georges Bataille)

299. Ceea ce misticismul n-a putut spune, erotismul o spune: Dumnezeu nu e nimic dacă nu e, în toate sensurile, depășire a lui Dumnezeu; în sensul ființei vulgare, în cel al ororii și al abjecției. El îndrăznește orice, e oriunde nu-l poți aștepta: el însuși este un exces. (Georges Bataille)

300. Dacă nimeni nu va reduce la esență ceea ce spun, îndepărtând veșmântul și forma, atunci degeaba scriu. (De aceea, știu, efortul meu e fără speranță: fulgerul care mă orbește nu va fi ars alți ochi decât ai mei). (Georges Bataille)

301. Gândirea însăși (reflecția) se împlinește în noi doar prin exces. Ce altceva e adevărul dacă nu reprezentarea excesului? Iată sensul, iată nebunia acestei cărți delirante: miza acestei povestiri e însuși Dumnezeu, în deplinătatea atributelor sale. (Georges Bataille)

302. Literatura este redescoperirea copilăriei. (Georges Bataille)

303. Interdictul elimină violența și mișcările noastre de violență (între care cele care răspund impulsului nostru sexual) ce distrug în noi calma rânduială fără de care conștiința umană este de neconceput. (Georges Bataille)

304. Crima este un fapt al speciei umane, și numai al acestei specii; este un aspect secret, impenetrabil și ascuns. Crima se ascunde și cele mai înspăimântătoare lucruri sunt acelea pe care nu le putem sesiza. (Georges Bataille)

305. În oroarea față de incest ar exista, prin urmare, un element care ne desemnează ca oameni, iar problema care ar decurge de aici ar fi aceea a omului însuși, în măsura în care aceasta adaugă universului umanitatea. (Georges Bataille)

306. Dacă ți-e frică de toate câte sunt, citește această carte, dar mai întâi ascultă-mă: dacă râzi, înseamnă că ți-e frică. O carte, crezi tu, e un obiect inert. Se poate. Dar dacă totuși – cum se întâmplă – nu știi să citești? Ar trebui să te temi...? Ești singur? Ți-e frig? Știi oare în ce măsură omul e „tu însuți”? Imbecil și gol? (Georges Bataille)

307. Spun ce mă chinuie acum, în clipa când scriu: oare totul să fie absurd? Sau are sens? Aceste gânduri mă scot din minți. Mă trezesc dimineța – la fel ca milioane de oameni.

Bărbați și femei, copii și bătrâni – somn risipit pe vecie... Trezirea noastră, a mea și a acestor milioane, să aibă oare un sens? Un sens ascuns? Firește că ascuns. (Georges Bataille)

308. Dragostea vrea să iasă din sine și să se confunde cu victima sa, asemeni învingătorului cu învinsul, dar păstrându-și totuși privilegiile de cuceritor. (Charles Baudelaire)

309. Nu poți omori timpul fără a insulta eternitatea. (Charles Baudelaire)

310. Mărturia este precum o săgeată trasă dintr-un arc; forța ei depinde de puterea mâinii care o acționează.

Dar argumentul este precum o săgeată dintr-o arbaletă, care are aceeași forță dacă este acționată de un copil sau un om mare. (Charles Baudelaire)

311. Amestecul dintre grotesc și tragic este agreabil pentru spirit, așa cum sunt disonanțele pentru urechile blazate. (Charles Baudelaire)

312. Numai datorită unei neînțelegeri universale toată lumea este de acord. Pentru că dacă, din nenorocire, oamenii s-ar înțelege între ei, n-ar fi niciodată de acord. (Charles Baudelaire)

313. Poezia și progresul sunt precum doi oameni ambițioși care se urăsc reciproc cu o ură instinctivă, iar când se întâlnesc pe același drum, unul dintre ei trebuie să cedeze. (Charles Baudelaire)

314. Munca, forța progresivă și acumulatorie poartă dobânzi ca și capitalul, și în însușirile ei și în rezultatele ei. Cine refuză plăcerile pure ale activității cinstei nu mai poate simți decât plăcerile teribile ale viciului. (Charles Baudelaire)

315. Cine nu știe să fie singur într-o mulțime, nu știe să-și populeze solitudinea. (Charles Baudelaire)

316. Cea mai mare artă a diavolului este să ne convingă că nu există. (Charles Baudelaire)

317. Mi se pare inutil și anost să reprezint ceea ce există, pentru că nimic din ceea ce există nu mă satisface. Natura este urâtă, și prefer monștrii din închipuirea mea lucrurilor care sunt, indiscutabil, triviale. (Charles Baudelaire)

318. Groaza de singurătate, nevoia de a-ți uita propria ființă în brațele unei femei, este numită de noi, în chip nobil: nevoia de a iubi. (Charles Baudelaire)

319. Nu disprețui sensibilitatea nimănui, sensibilitatea fiecăruia este propriul său geniu. (Charles Baudelaire)

320. fiecare moment, ne trage în jos conceptul și percepția Timpului. Și există doar două mijloace prin care

să scăpăm și să uităm de acest coșmar: plăcerea și munca. Plăcerea ne consumă. Munca ne întărește. Să alegem. (Charles Baudelaire)

321. Atât moral, cât și fizic, am avut mereu senzația abisului, nu numai abisul somnului, dar și abisul acțiunii, al visului, al amintirii, al regretului și al remușcării, al frumosului, al numărului. Acum mă simt tot timpul amețit. (Charles Baudelaire)

322. Cel ce privește din afară printr-o fereastră deschisă niciodată nu vede atâtea ca acela ce privește o fereastră închisă. Nu există obiect mai adânc, mai tainic, mai fecund, mai tenebros, mai orbitor ca o fereastră luminată de o candelă. Ceea ce poate fi văzut la soare e întotdeauna mai puțin interesant decât ce se petrece în dosul unui geam. În această bortă neagră ori luminoasă trăiește viața, visează viața, suferă viața. (Charles Baudelaire)

323. Există doar trei ființe demne de respect: preotul, soldatul, poetul. A ști, a ucide, a crea. (Charles Baudelaire)

324. Ah, Doamne, dă-mi forța și curajul de a-mi contempla inima și trupul fără dezgust. (Charles Baudelaire)

325. Ceea ce gura se deprinde să spună, inima se obișnuiește să creadă. (Charles Baudelaire)

326. Fericirea o face pe femeie frumoasă și dragostea o face fericită. Iubirea este adevăratul fard al femeii. (Charles Baudelaire)

327. A demonstra că am dreptate presupune că s-ar putea să mă înșel. (Charles Baudelaire)

328. Puțini oameni își dau seama cât farmec și câtă vrajă adaugă bunătatea, forței. (Charles Baudelaire)

329. Ce e dragostea? Nevoia de a ieși din tine însuși. (Charles Baudelaire)

330. Față de un geniu, publicul este un orologiu care rămâne în urmă. (Charles Baudelaire)

331. Este regretabil faptul că, între Drepturile

Omului, dreptul de a se contrazice pe sine a fost uitat.
(Charles Baudelaire)

332. Frumosul este alcătuit dintr-un element etern, invariabil, a cărui cantitate este însă foarte greu de determinat și dintr-un element relativ, circumstanțial, sau mai bine zis din mai multe elemente: epoca, moda, morala, dragostea. (Charles Baudelaire)

333. Pictorii au uitat peisajul marilor orașe, adică colecția de măreții și frumuseți rezultând din importante aglomerări de oameni și de monumente, farmecul profund și complicat al unei capitale în vârstă, îmbătrânite în gloria și în frământările vieții. (Charles Baudelaire)

334. Dumnezeu este singura ființă care, pentru a guverna universul, nu are nici măcar nevoie să existe.
(Charles Baudelaire)

335. Mijlocul de a fi original: sinceritate absolută.
(Charles Baudelaire)

336. Fericirea este alcătuită dintr-un șir de plăceri mărunte. (Charles Baudelaire)

337. Fii întotdeauna un poet, chiar și în proză.
(Charles Baudelaire)

338. Sunt obligat să cred în diavol, din moment ce îl simt în mine. (Charles Baudelaire)

339. A fi un mare om și un sfânt pentru tine însuși, iată unicul lucru important. (Charles Baudelaire)

340. În secolul XX a avut loc furtul perfect: a fost furată realitatea. (Jean Baudrillard)

341. În inima pornografiei este sexualitatea bântuită de propria ei dispariție. (Jean Baudrillard)

342. Ficțiunea nu este imaginație. Este ceea ce anticipează imaginația prin faptul că îi dă forma realității.
(Jean Baudrillard)

343. Americanii nu au personalitate, nu au decât o dantură frumoasă. (Jean Baudrillard)

344. Trăim într-o lume în care cea mai mare provocare este ignorarea realității și în același timp

mascare a acesteia. (Jean Baudrillard)

345. Cetățenii sunt sondați atât de des, încât și-au pierdut orice opinie. (Jean Baudrillard)

346. Nu există afrodisiac mai mare decât inocența. (Jean Baudrillard)

347. Genialitatea este copilărie regăsită. (Jean Baudrillard)

348. Istoria Americii se reduce la albumul de familie. (Jean Baudrillard)

349. Democrația este menopauza societății occidentale, marele climacteriu al corpului social. (Jean Baudrillard)

350. Raportul dintre absolut și om îl angajează pe acesta într-o mimică. Omul e un mim al absolutului. (Jean Beaufret)

351. Morala plăcerii face din om o ființă de întâlnire, sortită fortuitului. (Jean Beaufret)

352. Nu te naști femeie: devii. (Simone de Beauvoir)

353. Temeiul oricărei morale e respectarea libertății celuilalt. (Simone de Beauvoir)

354. Telefonul nu ne apropie, ci confirmă distanțele. (Simone de Beauvoir)

355. Muzica și poezia sunt o rugăciune. (Simone de Beauvoir)

356. Trebuie să te schimbi ca să poți rămâne mereu același. (Simone de Beauvoir)

357. Sclavul care se supune a ales să se supună. (Simone de Beauvoir)

358. Rol dificil, dar frumos: femeia care suportă cu eleganță o despărțire. (Simone de Beauvoir)

359. Fericirea: motivare pe care viața și-o dă ei înșiși. (Simone de Beauvoir)

360. Ce folos să locuim sub același acoperiș când lumea este proprietatea noastră comună? (Simone de Beauvoir)

361. E necesar ca bucuria de-a exista să se afirme în

fiecare, în fiecă clipă. (Simone de Beauvoir)

362. Suntem cu toții niște unelte în mâinile lui Dumnezeu. (Simone de Beauvoir)

363. Nu mi se pare a fi un miracol mai mare decât a te naște și a muri. (Simone de Beauvoir)

364. Mare noroc că ești scriitor: cărțile rămân. Glasul nostru, al celorlalți, se pierde repede. (Simone de Beauvoir)

365. Nu putem aștepta ca viitorul să dea un sens actelor noastre; altfel, orice acțiune ar fi imposibilă. (Simone de Beauvoir)

366. Voi rămâne credincioasă mie însămi; nu mă voi părăsi. (Simone de Beauvoir)

367. Nu există decât un singur bine, acela de a făptui după cum îți dictează conștiința. (Simone de Beauvoir)

368. Viața este un lac întins în care lumea se reflectă în pure imagini încremenite. (Simone de Beauvoir)

369. Iată ce caracterizează în chip fundamental femeia: ea este Celălalt în inima unei totalități ai cărei doi termeni sunt necesari unul celuilalt. (Simone de Beauvoir)

370. Omul poartă răspunderea unei lumi ce nu e opera cuiva din afară, ci a lui însuși, și în care se înscriu deopotrivă înfrângerile ca și victoriile sale. (Simone de Beauvoir)

371. Arta este o încercare de a integra răul. (Simone de Beauvoir)

372. Femeia... este prada bărbatului, este pierzania sa, este tot ceea ce el nu este și vrea să aibă, negarea sa și rațiunea sa de a fi. (Simone de Beauvoir)

373. Asta înseamnă moartea... Dacă cel puțin am lăsa în văzduh o amprentă în care vântul să se năpustească vuind; dar nu; nicio cută, nicio fisură. (Simone de Beauvoir)

374. Ceea ce descriem noi drept un paradis este clipa în care visurile pe care le făurim azi vor fi realizate. (Simone de Beauvoir)

375. Ah! dacă cel puțin în mine ar fi fost două femei, una care vorbește și cealaltă care ascultă, una care trăiește și cealaltă care privește, cât de bine aș fi știut să mă iubesc! (Simone de Beauvoir)

376. În cazul femeii asistăm, încă de la început, la un conflict între existența sa autonomă și cerința de a fi altceva; este învățată că, pentru a plăcea, trebuie să caute să placă, trebuie să se transforme în obiect, să renunțe la autonomia ei. Este tratată ca o păpușă vie și i se refuză libertatea; astfel se conturează un cerc vicios; deoarece, cu cât își va exersa mai puțin libertatea pentru a înțelege, cu atât va găsi în ea mai puține resurse, cu atât mai puțin va îndrăzni să se afirme ca subiect; dacă ar fi încurajată, ar putea manifesta aceeași vie exuberanță, aceeași curiozitate, același spirit de inițiativă, aceeași îndrăzneală ca și băiatul. Aceasta se întâmplă adesea când unei fete i se dă o creștere virilă; este cruțată atunci de multe probleme. (Simone de Beauvoir)

377. Nu pot continua, așa că voi continua. (Samuel Beckett)

378. Omul cu memorie bună nu-și amintește nimic fiindcă nu uită nimic. (Samuel Beckett)

379. Cuvintele sunt toată zestrea noastră. (Samuel Beckett)

380. Ecuația proustiană nu-i niciodată simplă. Termenul necunoscut își alege arsenalul dintr-o multitudine de valori, rămânând cu adevărat de necunoscut. (Samuel Beckett)

381. Cel mai mare păcat este păcatul de a te fi născut. (Samuel Beckett)

382. Când femeile nu mai știu ce să facă, se dezbracă. Și acest lucru e probabil singurul lucru bun pe care îl pot face. (Samuel Beckett)

383. Să meditezi, înseamnă să asculți cu mai multă intensitate. (Samuel Beckett)

384. Somnul e un fel de protecție, oricât de

paradoxal ar părea acest lucru. (Samuel Beckett)

385. La început a fost calamburul. (Samuel Beckett)

386. Soarele strălucea, neavând alternativă, asupra a nimic nou. (Samuel Beckett)

387. Obişnuinţa este o mare surdină. (Samuel Beckett)

388. Trebuie să exprim tot ce am în suflet; acesta este motivul pentru care compun. (Ludwig van Beethoven)

389. Nu recunosc alt semn al superiorităţii decât bunătatea. (Ludwig van Beethoven)

390. Muzica este graiul sufletului. Ea stârneşte în noi, nu instinctele, ci gândurile cele mai profunde. (Ludwig van Beethoven)

391. A cânta o notă greşit este un lucru banal, dar a cânta fără pasiune este de neiertat. (Ludwig van Beethoven)

392. Muzica este o revelaţie mai înaltă decât toată înţelepciunea şi filosofia. (Ludwig van Beethoven)

393. Am în suflet atâtea lucruri. Sunt momente când simt că vorbele nu spun nimic. (Ludwig van Beethoven)

394. Muzica este mediatorul între viaţa spirituală şi cea corporală. (Ludwig van Beethoven)

395. Mi se pare imposibil să părăsim această existenţă înainte de a fi săvârşit tot ce simţim că trebuie să înfăptuim. (Ludwig van Beethoven)

396. Nu există o misiune mai grea decât să te apropii de îndumnezeire mai mult decât alţi oameni şi să răspândeşti razele divine în mijlocul umanităţii. (Ludwig van Beethoven)

397. Omul e mai puternic decât destinul şi îl poate învinge. (Ludwig van Beethoven)

398. Mă credeţi că mă gândesc la o vioară sacră când Spiritul îmi vorbeşte, şi că eu scriu ceea ce el îmi dictează? (Ludwig van Beethoven)

399. Nu cunosc alte mărci de superioritate decât bunătatea. (Ludwig van Beethoven)

400. Ceea ce contează în efort e mai degrabă acțiunea decât rezultatul. (Ludwig van Beethoven)

401. Doar arta și știința înalță sufletul pe culmi divine. (Ludwig van Beethoven)

402. O bună parte din inteligență poate fi investită în ignoranță, atunci când nevoia de iluzie este profundă. (Saul Bellow)

403. Într-o epocă nebună, a se crede neatins de nebunie este o formă de nebunie. (Saul Bellow)

404. Nu trebuie să uităm cât de repede devin truisme viziunile geniilor. (Saul Bellow)

405. Tindem să credem azi că intensitatea pasiunii este cumva perversă. (Saul Bellow)

406. Cu cât mai mult sunt mai slabi indivizii, cu atât dorința lor de a se încadra într-o colectivitate este mai mare. (Saul Bellow)

407. Bărbatul se gândește pe sine fără femeie. Femeia nu se gândește pe sine fără bărbat. (Julien Benda)

408. Pacea, dacă ea există vreodată, nu se va baza pe teama de război, ci pe dragostea față de buna înțelegere. (Julien Benda)

409. Nu îi pretindem unui creștin să nu încalce normele creștine; îi cerem ca, dacă le încalcă, să fie conștient de acest lucru. (Julien Benda)

410. Creatorul care acceptă anonimatul e un obiect contra naturii. (Julien Benda)

411. E destul să deschidem un manual de literatură greacă sau latină pentru a constata că epocile literare de apogeu durează cam cincizeci de ani, în timp ce epocile decadente durează șase sute de ani. (Julien Benda)

412. Singura modalitate de a cunoaște o persoană este s-o iubești iremediabil. (Walter Benjamin)

413. Opera este masca mortuară a concepției. (Walter Benjamin)

414. Despărțirea pune stăpânire pe acea persoană care dispare ca un pigment, și o scaldă într-o ușoară

strălucire. (Walter Benjamin)

415. Fiecare epocă visează la cea care urmează.
(Walter Benjamin)

416. Speranța ne-a fost dăruită tocmai datorită celor fără speranță. (Walter Benjamin)

417. Pentru a cunoaște întreaga melancolie a unui oraș, ar fi necesar să-ți fi petrecut copilăria în el. (Walter Benjamin)

418. Umanitatea a devenit destul de înstrăinată de ea însăși pentru a reuși să-și trăiască propria distrugere ca pe o voluptate estetică primordială. (Walter Benjamin)

419. Să convingi e neconvingător. (Walter Benjamin)

420. Este cu neputință în viață să știi tot, să ai tot, să iubești pe toată lumea și să fii pe placul tuturor. (Nina Berberova)

421. Nu există talent fără ambiție. (Nina Berberova)

422. Acolo unde Dumnezeu e absent, nici omul nu există. (Nikolai Berdiaev)

423. Libertatea nu este un drept, ci o obligație.
(Nikolai Berdiaev)

424. Viața spiritului este tainică. (Nikolai Berdiaev)

425. Adevărul este triumful Spiritului. (Nikolai Berdiaev)

426. Tradiția este o comuniune cu misterul istoriei.
(Nikolai Berdiaev)

427. Adevărul nu e un dat obiectiv, e o cucerire creatoare, o descoperire a spiritului creator și nu o cunoaștere reflectată a obiectului, a existenței obiectivate.
(Nikolai Berdiaev)

428. Moartea este cel mai semnificativ și mai profund eveniment al vieții. (Nikolai Berdiaev)

429. Păcatul nu constă în nesupunerea la poruncile divine, ci în servilitate, în pierderea libertății, în supunerea față de o lume inferioară, altfel spus, în ruperea alianței teandrice. (Nikolai Berdiaev)

430. „Eu sunt calea, adevărul și viața”. Ce înseamnă

aceste cuvinte? Ele vor să spună că adevărul nu are un caracter intelectual, exclusiv gnoseologic, că trebuie să-l înțelegem integral: el e existențial. (Nikolai Berdiaev)

431. Un astronom și fizician remarcabil cum este Eddington nu se teme să facă următoarea mărturisire cu privire (Nikolai Berdiaev) la rezultatele științei: „... Ceva necunoscut care realizează ceva care ne scapă”.

432. În ce mă privește, întotdeauna am perceput viața religioasă drept creație, nu ca educație și nici ca proces judiciar. Renașterea creștină nu se va putea săvârși decât printr-un sentiment de tinerețe și creație. Venirea la Dumnezeu, întoarcerea la creștinism, nu înseamnă conservare, ci o revoluție spirituală. (Nikolai Berdiaev)

433. Omul e o ființă ce se caracterizează prin apartenența la două lumi, o ființă ce nu poate fi cuprinsă în întregime în lumea naturală a necesității, transcendându-se ca ființă empiric dată și manifestând o libertate care nu poate fi dedusă din această lume. (Nikolai Berdiaev)

434. Omul este o ființă contradictorie care poate simți absența obiectului iubit într-un mod mai intens și mai viu decât prezența sa. Teologia negativă ne învață despre un Dumnezeu căruia nu-i percepem prezența imanentă, deși ea rezidă în profunzimile noastre. (Nikolai Berdiaev)

435. Omul nu este doar o ființă finită, cum vrea să afirme gândirea contemporană, ci și o ființă infinită; el este infinitul sub o formă finită, sinteza finitului și a infinitului. Insatisfacția omului în fața finitului, aspirația sa către infinit sunt manifestări ale divinului în om, sunt mărturia omului în ceea ce privește existența lui Dumnezeu și nu doar a lumii. (Nikolai Berdiaev)

436. Dumnezeu nu determină absolut nimic. Cuvântul conform căruia El este Creatorul universal cuprinde un element infinit mai încărcat de mister decât expresia unui raport de determinare. În raport cu Universul, Dumnezeu este libertatea și nu necesitatea și determinarea... Într-un anume sens, el deține mai puține

puteri decât un jandarm, un simplu soldat sau un bancher. (Nikolai Berdiaev)

437. Omul este tragic datorită naturii sale ambivalențe, care îl face să aparțină celor două universuri și să nu se mulțumească doar cu unul din ele. În spatele omului natural (și includ sub această denumire omul social) se ascunde un altul, pe care îl voi numi transcendental. Acest om transcendental este omul interior, a cărui existență se situează în afara obiectivării. Lui îi aparține tot ceea ce, în ființă, n-a fost aruncat la periferie, tot ceea ce nu este alienat sau determinat în exterior; tot ceea ce este, în el, un simptom al apartenenței sale la împărăția libertății. E inexact și convențional să numim aceasta natura omului, chiar adăugând epitetul corectiv „superioară”, căci libertatea nu este „natura”, spiritul nu este natura, e o realitate de o altă specie... Omul transcendental se situează în afara distincției subiect-obiect. (Nikolai Berdiaev)

438. Nu există comic în afara a ceea ce este cu adevărat omenesc. Un peisaj poate fi frumos, grațios, sublim, insignifiant sau urât; dar nu va fi niciodată rizibil. (Henri Bergson)

439. Un suflet unit în sine asemenea unei întinderi liniștite de apă. (Henri Bergson)

440. Viața este creare continuă de o imprevizibilă noutate. (Henri Bergson)

441. Rigidul, lucrul gata făcut, mecanicul, prin opoziție față de ceea ce este suplu, în continuă schimbare, viu, distracția în opoziție cu atenția, în sfârșit, automatismul în opoziție cu activitatea liberă, iată, într-un cuvânt, ceea ce râsul subliniază și ar vrea să corijeze. (Henri Bergson)

442. Memoria este facultatea ce se exercită prin intermitență, când vrea și când poate. (Henri Bergson)

443. Funcția comicului: corecție și înmlădiere pentru rigiditatea obișnuințelor. (Henri Bergson)

444. Ochii văd numai ceea ce mintea este pregătită să înțeleagă. (Henri Bergson)

445. Natura producând speța umană de-a lungul cursului evoluției, a voit-o sociabilă, precum a voit societățile de furnici și de albine, însă structura morală originară și fundamentală a omului este făcută pentru societăți simple și închise. (Henri Bergson)

446. Dacă spusa vreunui mare mistic sau a unuia dintre imitatorii lui își află un ecou în unul dintre noi, nu înseamnă oare că există și în noi un mistic ce somnolează așteptând doar ocazia pentru a se deștepta. (Henri Bergson)

447. Ideea este o modalitate de oprire a gândirii. (Henri Bergson)

448. A alege, deci a exclude. (Henri Bergson)

449. Obediența în fața îndatoririlor e o rezistență la imperativele eului. (Henri Bergson)

450. Politețea este grația spiritului. (Henri Bergson)

451. Să prevezi înseamnă să proiectezi în viitor ceea ce ai întrevăzut în trecut. (Henri Bergson)

452. Orice acțiune este o impietate la adresa viitorului. (Henri Bergson)

453. Să știi înseamnă să prevezi pentru a acționa. (Henri Bergson)

454. Viitorul umanității rămâne nedeterminat tocmai pentru că depinde de ea. (Henri Bergson)

455. Arta scriitorului constă în a ne face să uităm că folosește cuvinte. (Henri Bergson)

456. Râsul pedepsește anumite defecte, tot așa cum maladia pedepsește anumite defecte. (Henri Bergson)

457. Inteligența se caracterizează printr-o incomprehensiune naturală a vieții. (Henri Bergson)

458. Inteligența nu se reprezintă pe sine în mod clar decât în ceea ce este discontinuu. (Henri Bergson)

459. Orice adevăr e o cale trasată direct prin inima realității. (Henri Bergson)

460. Dezordinea e o ordine pe care nu o căutăm. (Henri Bergson)

461. Nu putem să exprimăm în întregime tot ceea ce sufletul nostru resimte: gândirea nu poate fi măsurată prin limbaj. (Henri Bergson)

462. Prin actualizare, trecutul tinde să-și caute influența pierdută. (Henri Bergson)

463. Corpul, orientat mereu spre acțiune, are drept funcție esențială să limiteze, în vederea acțiunii, viața spiritului. (Henri Bergson)

464. Inteligența, în ceea ce are ea înăscut, presupune cunoașterea unei forme, în timp ce instinctul presupune cunoașterea unei materii. (Henri Bergson)

465. Morala Evangheliei este în mod esențial o morală a sufletului deschis. (Henri Bergson)

466. Conștiința este o trăsătură de unire între ceea ce a fost și ceea ce va fi, între trecut și viitor. (Henri Bergson)

467. Ce suntem, ce este caracterul nostru, dacă nu condensarea istoriei pe care am trăit-o, de la naștere până acum. (Henri Bergson)

468. Invenția este progresul unei gândiri care se schimbă pe măsură ce prinde corp. E un proces vital, asemănător maturizării unei idei. (Henri Bergson)

469. Mâna este aceea care învață ochiul să vadă. (George Berkeley)

470. A exista înseamnă a percepe. (George Berkeley)

471. Adevărul este pe buzele multora, dar e jocul câtorva. (George Berkeley)

472. Iadul înseamnă să nu mai iubești niciodată. (Georges Bernanos)

473. Nu oricui i se întâmplă orice. (Georges Bernanos)

474. Lucrurile mărunte par să nu însemne mare lucru, dar ele ne liniștesc. (Georges Bernanos)

475. Cel care caută adevărul ființei umane, are parte

de suferința acesteia. (Georges Bernanos)

476. Ceea ce vocea ascunde, privirea livrează. (Georges Bernanos)

477. Nu există adevăruri mediocre. (Georges Bernanos)

478. E greu să te disprețuiești fără să ofensezi dumnezeirea care adastă în noi. (Georges Bernanos)

479. Viitorul e ceva care se depășește pe sine. Nu suportăm viitorul, îl făurim. (Georges Bernanos)

480. E mult mai ușor decât se crede să te urăști. Dificil e să uiți de tine. (Georges Bernanos)

481. Din cele două tipuri de nebunie temporară, una duce la sinucidere, cealaltă la căsătorie. (Ambrose Bierce)

482. Avocat. Cineva calificat în ocolirea legii. (Ambrose Bierce)

483. Aristocrați. Indivizi care poartă pălării de fetru și cămăși curate - vinovați de educație și suspectați de conturi bancare. (Ambrose Bierce)

484. Speranță. Dorință și așteptare înfășurate în una. (Ambrose Bierce)

485. Amabilitate. O scurtă prefață la zece volume de pretenții. (Ambrose Bierce)

486. Tun. Un instrument întrebuințat pentru rectificarea granițelor naționale. (Ambrose Bierce)

487. Plagiat. O coincidență literară compusă dintr-o întâietate compromițătoare și o urmare onorabilă. (Ambrose Bierce)

488. Homeopat. Umoristul profesiei medicale. (Ambrose Bierce)

489. Muncă. Un proces prin care A mărește proprietatea lui B. (Ambrose Bierce)

490. Confort. Stare de spirit dată de contemplarea dificultăților unui vecin. (Ambrose Bierce)

491. Teologia este un lucru de o completă iraționalitate, un edificiu din prezumții și vise, o suprastructură fără infrastructură. (Ambrose Bierce)

492. Imigrant. O persoană nelămurită, care crede că o țară este mai bună decât alta. (Ambrose Bierce)

493. Politețe. Cea mai acceptabilă formă de ipocrizie. (Ambrose Bierce)

494. Sfat. Căutarea aprobării altcuiva pentru un demers deja hotărât. (Ambrose Bierce)

495. Oportunitate. O ocazie favorabilă de a te alege cu o dezamăgire. (Ambrose Bierce)

496. Epitaf. O inscripție pe un mormânt, care arată că virtuțile obținute prin moarte au un efect retroactiv. (Ambrose Bierce)

497. Prezent. Acea parte a eternității care desparte domeniul dezamăgirii de teritoriul speranței. (Ambrose Bierce)

498. Filosofie. O rută din mai multe drumuri, care conduce de nicăieri spre nimic. (Ambrose Bierce)

499. Abstinent. O persoană lipsită de voință care cedează ușor ispitei de a-și refuza o plăcere. (Ambrose Bierce)

500. Logică. Artă de a gândi și de a raționa în strictă concordanță cu limitările și incapacitățile lipsei de înțelegere tipic omenești. (Ambrose Bierce)

501. Diagnostic. Prognosticul unui medic despre boală în funcție de pulsul și buzunarul pacientului. (Ambrose Bierce)

502. Avar. Care dorește în mod nejustificat să păstreze ceea ce multe persoane merituoase vor să obțină. (Ambrose Bierce)

503. Viață. O saramură spirituală care ferește impui de descompunere. Trăim cu teama zilnică a pierderii ei; totuși, când este pierdută, nu îi simțim lipsa. (Ambrose Bierce)

504. Cunoscător. Un specialist care știe totul despre ceva și nimic despre orice altceva. (Ambrose Bierce)

505. Dragoste. O nebunie temporară vindecabilă prin căsătorie sau prin îndepărtarea pacientului de influențele

care au provocat tulburarea.

506. Tulburări de stradă. Spectacol popular dat pentru armată de trecători inocenți. (Ambrose Bierce)

507. Nebun. Afectat de un grad înalt de independență intelectuală; în contradicție cu majoritatea; pe scurt, neobișnuit. Este demn de menționat că oamenii sunt declarați nebuni de oficiali care nu au nicio dovadă că ei înșiși sunt zdraveni. (Ambrose Bierce)

508. Lexicograf. Un individ dăunător care, sub pretextul înregistrării unui anumit stadiu în dezvoltarea limbii, face tot ce poate pentru a-i opri creșterea, pentru a-i înțepeni flexibilitatea și pentru a-i mecaniza metodele. (Ambrose Bierce)

509. Optimism. Doctrina, ori credința, că totul este frumos, chiar și ce e urât, că totul este bun, în special ce e rău, și totul este corect că este greșit. Este ereditară, dar din fericire nu e contagioasă. (Ambrose Bierce)

510. Cunoscute. Un individ pe care îl știm suficient de bine pentru a împrumuta de la el, dar nu suficient de bine pentru a-i împrumuta. (Ambrose Bierce)

511. Panteism. Doctrina că totul este Dumnezeu, spre deosebire de doctrina că Dumnezeu este totul. (Ambrose Bierce)

512. Istorie. Un bilanț în cea mai mare parte fals, de evenimente în cea mai mare parte neimportante, care sunt cauzate de conducători în cea mai mare parte ticăloși și soldați în cea mai mare parte proști. (Ambrose Bierce)

513. Limba maternă a pasiunilor n-are sintaxă. (Lucian Blaga)

514. Ea cântă și eu ascult. Pe buzele ei calde mi se naște sufletul. (Lucian Blaga)

515. De câte ori aud vreun om de știință pronunțând cuvântul «metodă», am impresia că văd un șarpe care a înghițit penibil un corp mai mare decât el. (Lucian Blaga)

516. Unora le place numai ce înțeleg, alții pot înțelege numai ce le place. (Lucian Blaga)

517. Vieții nu i-am rămas dator niciun gând, dar i-am rămas dator viața toată. (Lucian Blaga)

518. Cercul este aureola centrului. (Lucian Blaga)

519. Ce este cuvântul, orice cuvânt. Nimic decât o rană a tăcerii. (Lucian Blaga)

520. Unele spirite foarte adânci sunt atât de clare încât apar, ca fundul unui lac limpede, mai puțin adânci decât sunt... (Lucian Blaga)

521. Valul este dorul mării de a săruta țărmul. (Lucian Blaga)

522. Paradoxul – strigătul imposibil pe care îl scoate inefabilul când îl împingi până la paroxism. (Lucian Blaga)

523. Lacul oglindește stelele pentru că vrea să fie cer. (Lucian Blaga)

524. Umbră. Umbra este o punte pe care lumina ne-o dăruiește ca să trecem cândva peste ea în ultima noapte. (Lucian Blaga)

525. Melancolia este o reducere la zero a capacității noastre înnăscute de a ne autoiluziona. (Lucian Blaga)

526. Oprește trecerea! Știu că unde nu e moarte, nu e nici iubire – și totuși. Te rog: Oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea. (Lucian Blaga)

527. Copilăria este inima tuturor vârstelor. (Lucian Blaga)

528. Sunt adevăruri așa de puțin bătătoare la ochi, încât descoperirea lor este aproape o creație. (Lucian Blaga)

529. Matematicianul este îmblânzitorul ce a domesticit infinitul. (Lucian Blaga)

530. Când vrei să vezi foarte clar un lucru, nu-l lumina prea tare, nu-i lua de pe față toate umbrele. (Lucian Blaga)

531. Înainte de a mă naște am fost o veșnicie întreagă nimic. De ce mă tem acum de aceeași neexistență cu care am avut o veșnicie întreagă prilejul de a mă obișnui și în care am fost deja? Nu înțeleg. (Lucian Blaga)

532. Cine crede-n zbor e stăpân peste zare. (Lucian Blaga)

533. Filosofia iederii - Numai târându-te te poți înălța. (Lucian Blaga)

534. Cei mai mulți oameni își sunt atât de străini, încât ar trebui să vorbească la persoana a treia despre ei înșiși, cam așa cum vorbesc copiii. (Lucian Blaga)

535. Tehnica reprezintă fantezia realității. (Lucian Blaga)

536. Realitatea e mina unui basm. (Lucian Blaga)

537. Inconștientul este partea genială din fiecare muritor... (Lucian Blaga)

538. O față frumoasă e o fereastră prin care privim în paradis. (Lucian Blaga)

539. Sunt lucruri care nu pot fi înțelese decât vag. Și ar trebui să ne mulțumim cu atât, din nefericire însă noi încercăm să le înțelegem mai precis și, ca urmare, ne trezim că nu le mai înțelegem deloc... (Lucian Blaga)

540. Datoria noastră în fața unui adevărat mister nu e să-l lămurim, ci să-l adâncim așa mult încât să-l prefacem într-un mister și mai mare. (Lucian Blaga)

541. Logica suferă de un mare viciu logic: ea crede că însăși realitatea e de natură logică. Dacă întâlnește ceva ce nu se poate înțelege în chip logic, ea va susține că acest ceva nu există, ci e numai aparență... (Lucian Blaga)

542. Adversarul care îți este o obsesie a devenit o parte din tine. (Lucian Blaga)

543. Rănila. Mai calde decât ființa noastră - sunt totdeauna rănila. (Lucian Blaga)

544. Limba este întâiul mare poem al unui popor. (Lucian Blaga)

545. Poți adânci așa de mult o problemă, încât să faci imposibilă rezolvarea ei... (Lucian Blaga)

546. Viața ne învață să cultivăm uitarea, ca o măsură de consolare a ființei. (Lucian Blaga)

547. Încrucișare a două priviri. Încrucișarea a două

priviri, o clipă de tăcere între doi oameni, un simplu cuvânt care nu ajunge până la urechile celuilalt, pot să fie un strop de istorie universală. (Lucian Blaga)

548. De unde-și are raiul lumina? Știu: îl luminează iadul cu flăcările lui! (Lucian Blaga)

549. Într-un cuvânt răsună nu numai sensul său, răsună în el întregul univers, precum într-o scoică marea. (Lucian Blaga)

550. Aforismul. Când formulezi un aforism, trebuie să-l aduci în situația de a refuza orice adaos. Un aforism trebuie să fie ceva canonic încheiat, ca Biblia. (Lucian Blaga)

551. Absolutul este punctul indiferent al tuturor polurilor, dincolo de existență și inexistență, dincolo de real și ireal. (Lucian Blaga)

552.0 boală învinsă este orice carte. (Lucian Blaga)

553. Prin însăși natura sa aforismul ezită între formulă și aluzie. (Lucian Blaga)

554. Aforismul are aer de evidență numai când exprimă o ipoteză a inimii. (Lucian Blaga)

555. Filosofia e „bemolul” vieții: toate tonurile sufletești le adâncește cu o jumătate de ton. (Lucian Blaga)

556. Totul se pare că are greutate, chiar și lumina. Numai farmecul femeii iubite este imponderabil. (Lucian Blaga)

557. A nu trăi în zadar. A nu trăi în zadar înseamnă a ști să dai vieții pământești aspectul unei captivități cerești. (Lucian Blaga)

558. Un lucru îl putem vedea clar și plastic numai dacă are umbre și penumbre: moartea este umbra care dă plasticitate vieții. (Lucian Blaga)

559. Cea mai coplășitoare forță majoră sub presiunea căreia suntem uneori constrânși să lucrăm este propria noastră conștiință. (Lucian Blaga)

560. Suferințele noastre își pun pecetea pe bucuriile noastre, dar nu și invers. De aici subtonul de melancolie al

întregii noastre vieți. (Lucian Blaga)

561. Dumnezeu a făcut lumea fără niciun scop precis, numai din și pentru bucuria de a face și cu singura grijă ca nimic din ceea ce face să nu-i fie asemenea. (Lucian Blaga)

562. fost cândva un copil-minune. El se găsește cel mai adesea într-un permanent minorat în raportul cu sine însuși și își este propriul său tată decedat. (Lucian Blaga)

563. Tocmai mișcarea cea mare, ce-o facem, mișcarea dimpreună cu pământul în spațiul cosmic, n-o simțim. Tot astfel nu simțim nici ce se întâmplă cu noi din punct de vedere metafizic, care-i rolul nostru în tragedia sau comedia cosmică. (Lucian Blaga)

564. Există în inconștient o magmă rămasă încă neghicită, o magmă de atitudini și de moduri de a reacționa după o logică, alta dar nu mai puțin tare decât a conștiinței, un ritm interior, consolidat într-un fel de tainic simțământ al destinului, un apetit primar pentru forme, o efervescentă a închipuirii dătătoare de sens, un mănunchi de inițiative de o putere spărgătoare de stăvili... Toate aceste atitudini, orizonturi, accente, inițiative, răzbat în pofida presiunii ce-o exercită conștiința asupra lor, ca de sub humă, în lumina de deasupra. (Lucian Blaga)

565. Categoriile abisale, stilistice, își pun pecetea pe ceva, mai înainte ca ele să joace un rol în cunoașterea umană, sau indiferent dacă vor juca vreodată acest rol. Categoriile stilistice determină lumea plăsmuirilor umane în calitatea lor de plăsmuiri. Categoriile celelalte, gnoseologice, determină lumea „dată” ca obiect de „cunoaștere”. Categoriile acestea, ale receptivității cognitive, pot să fie, ce e drept, și ele, rezultatul unor funcții inconștiente, dar numai în sens liminal „inconștiente”; în plenitudinea lor actualizată ele aparțin însă conștiinței. Categoriile spontaneității sunt, dimpotrivă, factori inconștienți într-un sens mai pozitiv și mult mai profund. (Lucian Blaga)

566. Bucuriile zămislesc; durerea aduce pe lume.

(William Blake)

567. Trebuie să creez un sistem - altfel voi fi înrobit de cel al altui om. (William Blake)

568. Nicio pasăre nu are zbor prea înalt, dacă nu zboară cu aripi proprii. (William Blake)

569. Cisterna conține; fântâna revarsă din adâncul ei preaplinul. (William Blake)

570. Un prost nu vede același copac cu cel zărit de un înțelept. (William Blake)

571. Ce este o călătorie dacă nu o încercare de a vedea cum, în alte condiții, sufletul nostru rămâne același. (Ana Blandiana)

572. Lumea pe care am văzut-o eu este, sunt sigură, mai frumoasă decât adevărata lume. (Ana Blandiana)

573. Poezia nu este o succesiune de experiențe, ci o succesiune de viziuni. (Ana Blandiana)

574. Este curios cum lucrurilor grave le place să se deghizeze în haine frivole pentru a nu fi luate în seamă. (Ana Blandiana)

575. În viața mea, verbul a citi a fost mult mai important decât verbul a trăi, atât de important, încât - folosind un foarte mic artificiu poetic - mărturisesc că n-aș putea să mă imaginez trăind fără a citi, dar nu mi-ar fi deloc greu să mă închipui citind și după moarte. (Ana Blandiana)

576. Orașele nu seamănă între ele nu pentru că sunt așezate diferit geografic, nu pentru că parcurile și clădirile lor urmează stiluri diferite sau pentru că istoria lor a fost de fiecare dată alta - toate acestea nu sunt decât consecințe neglijabile sau neînsemnate premise: orașele nu seamănă între ele pentru că au, fiecare, un alt suflet, inefabil, care nu poate fi comparat. (Ana Blandiana)

577. Între pasiune și suferință asemănarea este atât de mare încât, de-a lungul timpului, oamenii au ajuns să le confunde și să le boteze cu același cuvânt: patimă, a pătimi. O ironie filologică. (Ana Blandiana)

578. A fi pentru a privi - iată o fascinantă terapeutică, iată o soluție. (Ana Blandiana)

579. Nu se știe cine dă și cine primește. (Leon Bloy)

580. Nu suferim decât fiind depărtați de Dumnezeu, dar suferința aceasta ne apropie de Dumnezeu. Se poate astfel spune că Dumnezeu este în același timp Fericirea pierdută, căința, și Suferința, deoarece întoarcem spatele Fericirii. El e Dumnezeu răstignit până la împlinirea veacurilor. Totul așadar stă sub semnul căderii, care-l preschimbă pe om în ființă a remușcării, a surghiunului, a durerii iar pe Dumnezeu însuși - Dumnezeu care nu poate fi decât al Bucuriei! - un Dumnezeu al lacrimilor; Domnul care stă spânzurat pe lemn, Sfântul Duh care suspină și Maria, care plânge pe Munte. (Leon Bloy)

581. De raiul pământesc nu ne mai apropiem decât suferind și suferința aceasta e singurul lucru care ne poate convinge că pierduta Grădină tot mai există. (Leon Bloy)

582. Știm că stelele sunt mereu în același loc pe cer, dar potrivit feluritelor stări ale atmosferei par mult mai îndepărtate decât în alte momente ori dau impresia că sunt mult mai apropiate și seamănă cu lacrimi de lumină gata să picure pe pământ. Așa e și cu Dumnezeu. Bucuria îl îndepărtează, pe când durerea îl apropie și s-ar zice că-l sălășluiește în noi! (Leon Bloy)

583. Secretul suferinței nu i se va dezvălui pe deplin omului decât în ziua când va înțelege angoasa Fiului lui Dumnezeu, care-și dă viața și sângele pentru oameni și vede în veșnicul prezent al torturii prelungite până la capătul istoriei lumești că oamenii nu răspund cu dragoste dragostei lui, că fac totul pentru a o da uitării și tot amână prin acest încăpățânat refuz coborârea sa de pe cruce. (Leon Bloy)

584. Îi ceream să mă învrednicească de a suferi pentru frații mei și pentru El însuși, cu trupul și cu sufletul. Mă gândeam însă la prea cinstite și prea curate suferințe care, îmi dau bine seama astăzi, ar fi fost tot

bucurie. Nu mă gândeam la suferința aceea drăcească pe care mi-a trimis-o și care constă în a se retrage în aparență de la mine și a mă părăsi, fără apărare, în mijlocul celor mai înverșunați dușmani ai mei. (Leon Bloy)

585. Existența mea e un ținut trist, unde plouă mereu. (Leon Bloy)

586. Întotdeauna avem suficientă forță pentru a suporta dificultățile altora. (Leon Bloy)

587. Cu cât ești mai asemănător tuturor, cu atât ești mai apreciat. (Leon Bloy)

588. Hazardul nu ne dă nicio poruncă. El poate totul, vrea totul, face totul, dar nu se opune la nimic, nu apără nimic. (Leon Bloy)

589. Lumea modernă: o Atlantidă scufundată într-o pubelă. (Leon Bloy)

590. Munca e rugăciunea sclavilor; rugăciunea e munca oamenilor liberi. (Leon Bloy)

591. Când îi cerem lui Dumnezeu suferințe, putem fi siguri că ruga noastră va fi îndeplinită. (Leon Bloy)

592. Durerea e auxiliarul creației. (Leon Bloy)

593. Istoria e derularea unei trame a eternității sub ochii noștri trecători. (Leon Bloy)

594. Îi cerem lui Dumnezeu ceea ce ne place; el ne oferă ceea ce ne trebuie. (Leon Bloy)

595. Miracolul nu trebuie nici explicat, nici justificat. El e expresia voinței divine și asta e suficient. (Leon Bloy)

596. Plăcerile acestei lumi pot fi privite ca suplicii ale infernului, văzute invers, în oglindă. (Leon Bloy)

597. Absolutul e o călătorie fără întoarcere. (Leon Bloy)

598. Personalitatea, individualitate exprimă viziunea particulară pe care fiecare om o are despre Dumnezeu. (Leon Bloy)

599. Adevărata patrie a oamenilor e dorința lor. (Leon Bloy)

600. Se spune despre un om că e rezonabil, la fel

- cum o târfă spune despre un client că e serios. (Leon Bloy)
601. Istoriile adevărate nu merită să fie povestite. (Leon Bloy)
602. Atâta vreme cât ești obiectul nașterii și al morții, nu vei atinge iluminarea. (Bodhidharma)
603. Buddha e persoana eliberată: eliberată de planuri, eliberată de griji. (Bodhidharma)
604. Atâta timp cât ești captivul unor forme fără viață, nu ești liber. (Bodhidharma)
605. Minte ignorantă, cu nesfârșitele ei limite, pasiuni și rele, își are rădăcina în trei otrăvuri: lăcomia, mânia și amăgirea. (Bodhidharma)
606. Ca muritori, suntem determinați de condiții, nu de noi înșine. (Bodhidharma)
607. Iluzia înseamnă moarte. Iar clarificarea interioară înseamnă starea de Buddha. (Bodhidharma)
608. Eliberarea din cuvânt este adevărata eliberare. (Bodhidharma)
609. Multe căi ne conduc spre traiectoria corectă a vieții, dar fundamentale sunt două: rațiunea și exercițiul. (Bodhidharma)
610. Natura noastră e mintea. Și mintea e natura noastră. (Bodhidharma)
611. Esența Căii e detașarea. (Bodhidharma)
612. Spiritul e mereu prezent. Doar că nu îl vezi. (Bodhidharma)
613. Spiritul e rădăcina din care cresc toate lucrurile. Dacă înțelegi spiritul, toate celelalte se regăsesc în el. (Bodhidharma)
614. Calea e în mod fundamental perfectă. Nu necesită perfecționări. (Bodhidharma)
615. Corpul înseamnă suferință. (Bodhidharma)
616. Să renunți la tine însuși fără regrete înseamnă cea mai mare generozitate. (Bodhidharma)
617. Cuvintele înseamnă iluzie. (Bodhidharma)
618. Spiritul tău e Nirvāṇa. Natura ta este Buddha.

(Bodhidharma)

619. Dacă toți munții ar fi cărți, toate lacurile cerneală, toți arborii condeie, și încă n-ar ajunge pentru a descrie toată durerea lumii. (Jakob Bohme)

620. Prin forțele mele, eu sunt un om la fel de orb ca oricare altul, dar prin grația divină, spiritul meu înăscut pătrunde totul, dar nu întotdeauna cu aceeași perseverență. Când grația iubirii divine traversează spiritul meu, atunci creatura animală și divinitatea nu formează decât o singură ființă, o singură concepție și o singură lumină. (Jakob Bohme)

621. Ceea ce nu e echilibrat nu poate să supraviețuiască în eternitate, dar ceea ce e în echilibru poate să facă asta, pentru că toate proprietățile din univers se atrag unele pe altele. În dragoste rezidă creșterea și menținerea vieții. (Jakob Bohme)

622. Trebuie să-l abandonăm în întregime pe omul vechi; el trebuie să renască în el însuși cu un corp nou, ieșit din ființa celestă, dincolo de corpul lui, restituit voinței lui Iisus. (Jakob Bohme)

623. Raționamentul meu nu trebuie interpretat ca afirmație, ci ca întrebare. (Niels Bohr)

624. Dacă mecanica cuantică nu te-a șocat profund, încă nu ai înțeles-o. (Niels Bohr)

625. Niciodată nu te exprima mai clar decât gândești. (Niels Bohr)

626. Un fizician este doar felul atomului de a se privi pe sine. (Niels Bohr)

627. Un expert este o persoană care a făcut toate greșelile care se pot face într-un domeniu foarte restrâns. (Niels Bohr)

628. De la sublim la ridicol nu este decât un pas. (Napoleon Bonaparte)

629. Disciplina militară nu admite excepții sau variante. (Napoleon Bonaparte)

630. În dicționarul meu personal, cuvântul

„imposibil” nu există. (Napoleon Bonaparte)

631. Cel mai mare orator este succesul. (Napoleon Bonaparte)

632. Nu urci niciodată atât de sus decât atunci când nu știi încotro te îndrepti. (Napoleon Bonaparte)

633. Cel ce nu privește cu răceală câmpul de bătălie, trimite la moarte mulți oameni în mod inutil. (Napoleon Bonaparte)

634. Imposibilul e o fantomă a timizilor și refugiul lașilor. (Napoleon Bonaparte)

635. Istoria este versiunea evenimentelor trecute asupra cărora oamenii s-au pus de acord. (Napoleon Bonaparte)

636. Oamenii de geniu sunt meteori care trebuie să ardă pentru a ilumina epoca lor. (Napoleon Bonaparte)

637. Comandantul trebuie să aibă atâta caracter cât și inteligență. Oamenii care au multă inteligență și puțin caracter sunt cei mai puțini indicați. (Napoleon Bonaparte)

638. Victoriile asupra femeilor sunt singurele care se obțin scăpând prin fugă. (Napoleon Bonaparte)

639. Invidia este o declarație de inferioritate. (Napoleon Bonaparte)

640. Cel mai periculos sfătuitor pe care îl ai este amorul propriu. (Napoleon Bonaparte)

641. Gloria este trecătoare. Obscuritatea dăinuiește la nesfârșit. (Napoleon Bonaparte)

642. Mulți oameni, ca și cifrele, capătă valoare numai prin poziția lor. (Napoleon Bonaparte)

643. Biblia nu este doar o carte - este putere vie. (Napoleon Bonaparte)

644. Un conducător este un negustor de speranță. (Napoleon Bonaparte)

645. Arta de a fi când foarte îndrăzneț, când foarte prudent este arta de a reuși. (Napoleon Bonaparte)

646. La război, ca să treci un obstacol, trebuie să te sprijini pe el. (Napoleon Bonaparte)

647. Iertarea înseamnă a te ridica mai presus decât cei ce te-au insultat. (Napoleon Bonaparte)

648. Fiecare soldat poartă în ranița sa un baston de mareșal. (Napoleon Bonaparte)

649. Caracterul este baza dreptunghiului, iar inteligența este înălțimea. (Napoleon Bonaparte)

650. Nu întrerupeți niciodată un dușman care e pe punctul de a comite o eroare. (Napoleon Bonaparte)

651. Zece oameni care-și exprimă părerea în public sunt mai puternici decât alte sute de mii care tac. (Napoleon Bonaparte)

652. Un lider are dreptul să fie învins, dar nu are niciodată dreptul să fie surprins. (Napoleon Bonaparte)

653. Revoluția este o idee care și-a găsit baionetele. (Napoleon Bonaparte)

654. Victoria aparține celui mai perseverent. (Napoleon Bonaparte)

655. Mă pot numi cum doresc, dar nu mă pot împiedica să fiu ceea ce sunt. (Napoleon Bonaparte)

656. Cimitirele sunt pline de oameni de neînlocuit. (Napoleon Bonaparte)

657. În politică, prostia nu e un handicap. (Napoleon Bonaparte)

658. Nu se poate salva națiunea fără ajutorul națiunii. (Napoleon Bonaparte)

659. Singurul mod de a rămâne sărac este să fii cinstit. (Napoleon Bonaparte)

660. La Waterloo, începând cu mine, niciunul nu și-a făcut datoria. (Napoleon Bonaparte)

661. Moartea nu înseamnă nimic, însă a trăi înfrânt și fără glorie înseamnă a muri în fiecare zi. (Napoleon Bonaparte)

662. Imaginația conduce lumea. (Napoleon Bonaparte)

663. Orice obstacol are în el și bucuria celui care-l va depăși. (Napoleon Bonaparte)

664. Atunci când vreau să mă gândesc la lucruri mai plăcute, închid toate sertarele minții mele ce conțin lucruri neplăcute. Dacă vreau să dorm, atunci închid toate sertarele minții mele. (Napoleon Bonaparte)

665. Puterea este amanta mea. (Napoleon Bonaparte)

666. Istoria e o minciună pe care nimeni nu o contestă. (Napoleon Bonaparte)

667. Războiul este totul, artă și creație. (Napoleon Bonaparte)

668. Soldați, de pe vârful acestor Piramide, **patruzeci** de secole vă privesc cu admirație! (Napoleon Bonaparte)

669. Modestia este calitatea celor care nu au calitate. (Napoleon Bonaparte)

670. Rasa umană este guvernată de propria sa imaginație. (Napoleon Bonaparte)

671. Fiecare femeie este o târfă, în afară de mama și sora mea, dar să nu uităm că și ele sunt femei. (Napoleon Bonaparte)

672. Iubesc puterea, dar o iubesc ca un artist. O iubesc așa cum un muzician își iubește vioara, pentru a scoate din ea sunete, acorduri și armonie. (Napoleon Bonaparte)

673. Soarta unei bătălii este rezultatul unei clipe, al unui gând. Armatele se apropie, se amestecă, se bat un timp, apoi apare momentul hotărâtor, o scânteie morală țâșnește și chiar și ultimul soldat o duce la îndeplinire. (Napoleon Bonaparte)

674. Horațiu susținea că specificul artei e să ascundă arta. (Jorge Luis Borges)

675. Îmi aduc aminte că, odată. Macedonio a spus că îmbrățișarea impurilor nu e decât semnul pe care un suflet îl face altui suflet. (Jorge Luis Borges)

676. Pater a scris că toate artele aspiră la condiția muzicii, singura artă care nu-i decât formă. (Jorge Luis Borges)

677. Timpul care dărmă zidurile îmbogățește

versurile. (Jorge Luis Borges)

678. Nu poți pierde decât ceea ce nu ai avut. (Jorge Luis Borges)

679. Eu mi-am imaginat întotdeauna Paradisul sub forma unei biblioteci, alte persoane consideră că ar fi o grădină, alții și-l pot închipui ca un palat, eu l-am imaginat întotdeauna ca o bibliotecă și aici mă aflu eu... (Jorge Luis Borges)

680. Originalul este infidel traducerii. (Jorge Luis Borges)

681. Nu trece zi în care să nu ne aflăm, pentru o clipă, în rai. (Jorge Luis Borges)

682. Orice cuvânt a fost odată un neologism. (Jorge Luis Borges)

683. În general, fiecare țară are limba pe care o merită. (Jorge Luis Borges)

684. Cred că ar trebui inventat jocul în care nimeni să nu câștige. (Jorge Luis Borges)

685. Cuvintele sunt simboluri ce postulează o memorie împărtășită. (Jorge Luis Borges)

686. Timpul este substanța din care sunt făcut. (Jorge Luis Borges)

687. Ajunge o singură „repetare” pentru a demonstra că timpul este o înșelăciune. (Jorge Luis Borges)

688. Dar totul e realitate. E absurd să presupui că un subsecretar e mai real ca un vis. (Jorge Luis Borges)

689. Ajunge o singură „repetare” pentru a demonstra că timpul este o înșelăciune. (Jorge Luis Borges)

690. În afara omului, toate animalele sunt nemuritoare pentru că ignoră moartea. (Jorge Luis Borges)

691. Nu știu nimic despre literatura actuală. De multă vreme, grecii sunt contemporanii mei. (Jorge Luis Borges)

692. Infernul și paradisul mi se par disproporționate. Oamenii nu merită atâta pentru faptele lor. (Jorge Luis Borges)

693. Democrația: o superstiție larg răspândită, un abuz al statisticii. (Jorge Luis Borges)

694. Când omul visează, gândul ia forme dramatice. Așa spunea Dryden. Noaptea, când visăm, suntem actorul, autorul, spectatorul și teatrul. Suntem totul. (Jorge Luis Borges)

695. Schopenhauer are un argument care mi se pare că poate fi contrazis: spune că viața și visele sunt foile aceleiași cărți și că a le citi în ordine înseamnă să trăiești, iar a le răsfoi înseamnă să visezi. (Jorge Luis Borges)

696. Eu cred că, așa cum nimeni nu poate fi trist pentru că n-a asistat la războiul Troiei, nici să nu mai vadă lumea nu-l poate întrista, nu? (Jorge Luis Borges)

697. Oglinzile și împerecherea sunt un lucru oribil, deoarece multiplică numărul oamenilor. (Jorge Luis Borges)

698. De vreme ce nu există lucruri simple în univers, totul este complex. (Jorge Luis Borges)

699. A face ordine într-o bibliotecă este o manieră aluzivă de a exercita arta criticii. (Jorge Luis Borges)

700. Cei mai buni scriitori nu folosesc incuri; în orice caz, șiretlicurile lor sunt bine ascunse. (Jorge Luis Borges)

701. Înainte aveam remușcări după ce greșeam, acum le am înainte de a greși. (Jorge Luis Borges)

702. Cât timp durează remușcarea, durează și vina. (Jorge Luis Borges)

703. Îndoiala este unul din pseudonimele inteligenței. (Jorge Luis Borges)

704. Artă este iminența unei revelații care nu se întâmplă. (Jorge Luis Borges)

705. În repetate rânduri mi-am spus că nu există o altă enigmă în afară de timp, această infinită țesere de ieri, azi, de viitor, de totdeauna și de niciodată. (Jorge Luis Borges)

706. Suntem memoria noastră, suntem acel muzeu himeric de forme inconstante, acea grămadă de oglinzi

sparte. (Jorge Luis Borges)

707. Îmi închipui că omul posedă o porozitate față de moarte și că apropierea ei îl face să se umple în același timp de lehamite și de lumină, de vigilențe miraculoase și de previziuni. (Jorge Luis Borges)

708. Nu se judecă după ceea ce se scrie, ci după ceea ce s-a citit. (Jorge Luis Borges)

709. Nimic nu se construiește pe piatră; totul se construiește pe nisip, dar trebuie să construim ca și când nisipul ar fi piatră. (Jorge Luis Borges)

710. Mi-a spus că tomul lui se cheamă Cartea de Nisip, pentru că nici cartea, nici nisipul n-au început și nici sfârșit. (Jorge Luis Borges)

711. Am citit o carte scrisă de un preot englez în care se spune că este multă tristețe în rai. Cred asta. Și sper că e adevărat. Căci, la urma urmei, bucuria este imposibil de suportat. (Jorge Luis Borges)

712. Cu timpul vei învăța că încercând să ierți sau să ceri iertare, să spui că iubești, să spui că ți-e dor, să spui că ai nevoie, să spui că vrei să fii prieten, dinaintea unui mormânt, nu mai are niciun sens. (Jorge Luis Borges)

713. O carte este mai mult decât o structură verbală sau o serie de structuri verbale, este un dialog stabilit cu cititorul său și este tonul pe care îl impune cititorului și este imaginea schimbătoare sau durabilă pe care i-o impune memoriei sale. (Jorge Luis Borges)

714. Fără biblioteci ce ne-ar mai rămâne? N-am mai avea nici trecut și nici viitor. (Ray Bradbury)

715. Nu încerc să descriu viitorul. Încerc doar să-l previn. (Ray Bradbury)

716. Suntem o imposibilitate într-un univers imposibil. (Ray Bradbury)

717. Trebuie să știi cum să accepți un refuz și cum să refuzi o acceptare. (Ray Bradbury)

718. Dacă vrei să trăiești fără a munci vreodată, trebuie să fii profund îndrăgostit de o anumită activitate.

(Ray Bradbury)

719. Nu trebuie să arzi cărți ca să distrugi o cultură. Ajunge să faci ca lumea să nu le mai citească. (Ray Bradbury)

720. Știința nu e decât o tentativă de a explica un miracol inexplicabil, în timp ce arta e o interpretare a acestui miracol. (Ray Bradbury)

721. În spatele fiecărei cărți e un om. (Ray Bradbury)

722. Dacă nu putem avea realitatea, un vis valorează la fel cât ea. (Ray Bradbury)

723. Religia se insinuează între fisurile zidului tehnologiei, precum iedera. Oricare ar fi stadiul științei, întrebarea privitoare la nașterea universului se va pune întotdeauna. (Ray Bradbury)

724. Secretul fericirii este să admiri fără să dorești. (Francis Herbert Bradley)

725. Metafizica înseamnă găsirea motivelor false pentru care credem din instinct; dar pentru a găsi aceste motive avem, de asemenea, nevoie de instinct. (Francis Herbert Bradley)

726. Omul care a încetat să se teamă a abandonat orice prudență. (Francis Herbert Bradley)

727. Valoarea autocunoașterii stă în cunoașterea propriei minți. (Francis Herbert Bradley)

728. Lumea aceasta este cea mai bună din lumile posibile și totul în ea e necesarmente rău. (Francis Herbert Bradley)

729. Artă este o rană care se transformă în lumină (Georges Braque)

730. Conformismul începe cu o definiție. (Georges Braque)

731. Dovezile obosesc adevărul. (Georges Braque)

732. Artă e făcută să tulbure. Știința să liniștească. (Georges Braque)

733. Adevărul există. Doar minciuna se inventează. (Georges Braque)

734. Trebuie să te mulțumești să descoperi, dar să te ferești să explici. (Georges Braque)

735. Nu se înșală decât cel care știe ce vrea. (Georges Braque)

736. În artă, nu există efect fără mutilarea adevărului. (Georges Braque)

737. Nu scopul contează, ci mijloacele prin care se ajunge la el. (Georges Braque)

738. Adevăratul materialist exaltă spiritualitatea pe măsură ce coboară în străfundurile materiei. (Georges Braque)

739. Imprevizibilul creează evenimentul. (Georges Braque)

740. Idealismul e o formă convenabilă de speranță. (Georges Braque)

741. Fug de semenii mei. În fiecare dintre ei bănuiesc o sosie. (Georges Braque)

742. Îmi place regula care corectează emoția, îmi place emoția care corectează regula. (Georges Braque)

743. O vază dă o formă vidului, iar muzica împrumută o formă tăcerii. (Georges Braque)

744. Un singur lucru contează în artă: că nu o putem explica. (Georges Braque)

745. Progresul în artă nu constă în a-ți extinde limitele, ci în a le cunoaște mai bine. (Georges Braque)

746. Acolo unde se face apel la talent, imaginația se declară învinsă. (Georges Braque)

747. Nu trebuie să cerem artistului mai mult decât poate să facă, nici criticii mai mult decât poate să vadă. (Georges Braque)

748. Pictura este din ce în ce mai aproape de poezie, acum când fotografia a eliberat-o de sarcina de a povesti ceva. (Georges Braque)

749. Inteligența nu înseamnă să nu faci greșeli, ci să vezi repede cum poți să le îndrepti. (Bertolt Brecht)

750. În combaterea erorii și a minciunii ai nevoie de

4 calități și anume: curajul de a spune adevărul, înțelepciunea de a-l recunoaște, arta de a ști să spui adevărul și judecata de a alege omul potrivit căruia să-i spui adevărul. (Bertolt Brecht)

751. Oamenii care luptă pot pierde. Oamenii care nu luptă, au pierdut deja. (Bertolt Brecht)

752. Cu privire la obstacole: linia cea mai scurtă între două puncte poate să fie cea curbă. (Bertolt Brecht)

753. Ce este jefuirea unei bănci în comparație cu fondarea unei bănci? (Bertolt Brecht)

754. Ipoteza este o presupunere pe care o socotești adevărată fără s-o poți dovedi însă prin niciun fapt. (Bertolt Brecht)

755. Dintre toate lucrurile sigure, cel mai sigur este îndoiala. (Bertolt Brecht)

756. Suprarealismul este credința în realitatea superioară a unor forme de asociere până atunci disprețuite, în omnipotența visului, în jocul dezinteresat al gândirii. (André Breton)

757. Scrieți repede, fără subiecte preconcepute, suficient de rapid pentru a nu putea reține nimic și pentru a nu fi tentat să vă recitiți. (André Breton)

758. Dragă imaginație, ceea ce îmi place la tine e faptul că tu nu ierți nimic. (André Breton)

759. Miraculosul e întotdeauna frumos; de fapt, doar miraculosul e frumos. (André Breton)

760. Omul propune și dispune. Nu depinde decât de el să-și aparțină în întregime. (André Breton)

761. Cea mai mică grijă a mea e de a mă afla consecvent cu mine însumi. (André Breton)

762. Niciun adevăr nu merită să rămână exemplar. (André Breton)

763. Cel mai frumos cadou al vieții e libertatea de a ieși din ea când doriți. (André Breton)

764. Frumusețea va fi convulsivă sau nu va fi deloc. (André Breton)

765. Nu teama de nebunie ne va sili să lăsăm în bernă drapelul imaginației. (André Breton)

766. Omul, acest visător definitiv, nemulțumit mereu de soarta lui, face cu greu turul obiectelor pe care e obligat să le folosească. (André Breton)

767. Hazardul e forma de manifestare a necesității exterioare care își găsește drumul spre inconștientul uman. (André Breton)

768. Portretul ființei iubite trebuie să poată fi nu numai o imagine înspre care surâzi, ci și un oracol pe care îl interoghezi. (André Breton)

769. Spiritul, aflat în fața a tot soiul de dificultăți, poate găsi o salvare ideală în absurd. (André Breton)

770. Cea mai mare slăbiciune a gândirii contemporane constă în subestimarea extravagantă a cunoscutului în comparație cu ceea ce rămâne să fie cunoscut. (André Breton)

771. Dorința, singurul resort al lumii, dorința, sigura rigoare pe care omul trebuie să o cunoască. (André Breton)

772. Ideea de suprarrealism tinde la recuperarea totală a forței noastre psihice. (André Breton)

773. Printr-un cuvânt, totul e salvat. Printr-un cuvânt, totul e pierdut. (André Breton)

774. Scriitura automată și narațiunile viselor au avantajul de a propune o cheie capabilă să deschidă la nesfârșit această cutie cu nenumărate sertare care se numește om. (André Breton)

775. Imaginarul e ceea ce tinde să devină real. (André Breton)

776. Inima omenească e frumoasă ca un seismograf. (André Breton)

777. Spiritul își arogă mereu drepturi pe care nu le are. (André Breton)

778. Tot ceea ce încerc să fac este să împing granițele artei tot mai adânc în necunoscut. (Constantin

Brâncuși)

779. Nu mai sunt demult al acestei lumi; sunt departe de mine însumi, desprins de propriul meu trup – mă aflu printre lucrurile esențiale. (Constantin Brâncuși)

780. Trebuie să cauți întotdeauna și să găsești o detașare de tine însuți. (Constantin Brâncuși)

781. Eu nu creez Păsări – ci zboruri. (Constantin Brâncuși)

782. Eu nu am căutat, în toată viața mea, decât esența zborului! Zborul – ce fericire! (Constantin Brâncuși)

783. Am șlefuit materia pentru a afla linia continuă. Și când am constatat că n-o pot afla, m-am oprit; parcă cineva nevăzut mi-a dat peste mâini. (Constantin Brâncuși)

784. Înălțimea în sine a unei opere nu vrea să vă spună nimic. Este întocmai ca lungimea unei bucăți muzicale. Însă proporțiile interioare ale obiectului – acelea vă spun Totul. (Constantin Brâncuși)

785. Cine nu iese din Eu, n-atinge Absolutul și nu descifrează nici viața. (Constantin Brâncuși)

786. Trupul omenesc este frumos numai în măsura în care oglindește sufletul. (Constantin Brâncuși)

787. Nu trebuie să silim materialele să vorbească în limba noastră, ci trebuie să le aducem până la acel punct, unde alții vor înțelege limba lor. (Constantin Brâncuși)

788. Colaborarea intimă între artist și materialele folosite, precum și pasiunea care unește bucuria meseriașului – cu elanul vizionarului, îl duc pe rând la esențializare, la forma ideii în sine... Sculptorul trebuie să își pună spiritul în armonie cu spiritul materialului. (Constantin Brâncuși)

789. La umbra marilor copaci nu crește nimic. (Constantin Brâncuși)

790. Noi nu înțelegem, nu vedem – viața reală, decât prin rășfrângerile, prin strălucirile ei! (Constantin Brâncuși)

791. Proporția interioară este ultimul adevăr inerent,

în absolut toate lucrurile. (Constantin Brâncuși)

792. Atâta vreme cât obiectele (sculpturile) nu există decât printr-o opoziție față de tine însuși, nu ai să poți niciodată să îți dai perfect seama de adevărata lor esență. Pentru a ajunge la esență, trebuie să te detașezi de tine însuși, proiectându-te în acele obiecte, care, astfel, vor putea vorbi în locul tău. (Constantin Brâncuși)

793. Lemnul, de exemplu, este în sine și sub toate aspectele, sculptural. Nu trebuie să-l distrugem, nu trebuie să-i dăm o asemănare obiectivă cu ceva ce natura a făcut dintr-un alt material. Lemnul își are propriile-i forme, caracterul său individual, expresia sa naturală; să dorești să îi transformi calitățile, înseamnă să îl nimicești, să îl faci steril. (Constantin Brâncuși)

794. Eu nu dau niciodată prima lovitură până când piatra nu mi-a spus ceea ce trebuie să îi fac. Aștept până când imaginea interioară s-a format bine în mintea mea. Câteodată durează săptămâni întregi până când piatra îmi vorbește. Trebuie să privesc foarte atent înăuntrul ei. Nu mă uit la vreo aparență. Mă depărtez cât mai mult posibil de aparențe. (Constantin Brâncuși)

795. Simplitatea în artă este, în general, o complexitate rezolvată. (Constantin Brâncuși)

796. Artistul trebuie să știe să scoată la suprafață ființa din interiorul materiei și să fie unealta care dă la iveală însăși esența sa cosmică, într-o existență cu adevărat vizibilă. (Constantin Brâncuși)

797. Oamenii văd lumea ca pe o piramidă fatală; și se înghesuiesc înăuntrul-i, pentru a ajunge cât mai sus, înspre vârful-i; drept pentru care se și sfâșie între ei și sunt cu totul nefericiți (nemulțumiți) ... Pe când, dimpotrivă, dacă ar crește și s-ar împlini în chip firesc, dacă s-ar dezvolta ca și spicul de grâu pe câmpie, fiecare ar fi ceea ce trebuie să fie, sau ar putea fi... (Constantin Brâncuși)

798. Simplitatea este în sine o complexitate - și trebuie să te hrănești cu esența, ca să poți să îi înțelegi

valoarea. (Constantin Brâncuși)

799. Există un scop în orice lucru. Pentru a-l atinge, trebuie să te lepezi de tine însuși. (Constantin Brâncuși)

800. Toate dilemele se rezolvă prin unificarea contrariilor. (Constantin Brâncuși)

801. Tot ceea ce încerc să fac este să împing granițele artei tot mai adânc în necunoscut. (Constantin Brâncuși)

802. Eu vă vorbesc numai despre acea sculptură care posedă viața ei proprie; iar nu despre una care ar avea vreo formă asemănătoare vieții. De altfel, întotdeauna: teoriile simple și pure sunt eșantioane fără de valoare; numai acțiunea contează. (Constantin Brâncuși)

803. În general, sculptorii procedează cu materia prin adăugire, atunci când ar trebui să acționeze, de fapt, asupra ei, prin scădere. Să folosești un material moale și să continui să adaugi la el, până ce este atinsă forma preconcepută și să o aplici asupra unui alt material, permanent și solid, este o crimă împotriva naturii. Toate materialele dețin în ele însele sculptura pe care omul o dorește; el trebuie să undearcă, însă, și să o scoată, eliminând acel material de prisos care o acoperă. (Constantin Brâncuși)

804. Adevărul este în noi înșine. (Robert Browning)

805. Nu există cunoaștere care să nu fie putere. (Robert Browning)

806. Niciodată nu știi ce înseamnă viața, până când nu mori. (Robert Browning)

807. Privighetoarea înțeleaptă cântă fiecare cântec de două ori. (Robert Browning)

808.0 cărare lungă nu cunoaște cotituri. (Robert Browning)

809. Succesul unui singur minut ne răsplătește pentru eșecuri de ani de zile. (Robert Browning)

810. Lumea este școala noastră pentru descoperire spirituală. (Paul Brunton)

811. Sunt ore care ar trebui scrise cu litere de aur în calendarul vieții noastre. (Paul Brunton)

812. Doar atunci când Supraeul a iluminat fiecare parte a ființei individuale se poate vorbi de adevărata iluminare. Doar atunci se atinge înțelepciunea. (Paul Brunton)

813. Căutarea adevărului îi plictisește pe oameni; ceea ce ar trebui să reprezinte pentru noi un obiect atrăgător, a devenit în zilele noastre o ocupație rușinoasă și un subiect de conversație inadmisibil în societate. Micile noastre euri sunt concentrate total asupra luptelor și aspirațiilor, între reușite și nereușite. Suntem sclavii bunurilor noastre materiale și ne consumăm cu înfrigurare pentru ele. (Paul Brunton)

814. Grijă e, din perspectivă spirituală, un orizont închis. Vindecarea constă într-o credință inteligentă. (Paul Brunton)

815. Solitudinea înseamnă forță; să depinzi de prezența mulțimii e slăbiciune. Omul care are nevoie de o gloată e mult mai singur decât își imaginează. (Paul Brunton)

816. Există anumite situații în viață în care adevărul și simplitatea constituie cea mai bună tactică. (La Bruyère)

817. Înțeleptul se vindecă de ambiție chiar cu ajutorul ambiției. Singura avuție în stare de a-l ispiti este acel soi de glorie care ar trebui să izvorască de-a dreptul din virtute, dar oamenii nu i-o îngăduie, și atunci se lipsește de ea. (La Bruyère)

818. Dintre toate mijloacele de a face avere, cel mai rapid și cel mai nimerit este de a-i convinge pe oameni să vadă limpede că ei trag folos dacă îți fac binele. (La Bruyère)

819. Darul conversației constă mai puțin în a dovedi mult spirit, decât în a recunoaște spiritul altora. (La Bruyère)

820. Tocmai profunda ignoranță inspiră tonul

dogmatic; cel care nu știe nimic crede că-i învață pe alții ceea ce abia a învățat el însuși; omului care știe mult, abia dacă-i trece prin minte că ceea ce spune el ar putea fi ignorat de ceilalți și se exprimă mai detașat. (La Bruyère)

821. Trebuie să râzi înainte de a fi fericit, de teamă că vei muri fără să fi râs vreodată. (La Bruyère)

822. Nu este atât de lesne să-ți faci un nume printr-o lucrare desăvârșită, cât este să impui una mediocră datorită numelui dobândit mai-nainte. (La Bruyère)

823. Gloria sau meritul unor oameni li-l acordă faptul de a scrie bine; altora le-o dă faptul de a nu scrie deloc. (La Bruyère)

824. Iubirea care se naște pe neașteptate este cel mai greu de lecuit. (La Bruyère)

825.0 femeie urâtă nu poate inspira decât o iubire nebună, căci izbuteste a se face iubită ori printr-o ciudată slăbiciune a iubitului ei, ori prin alte farmece mai tainice și mai de neînvinș decât cele ale frumuseții. (La Bruyère)

826. La unii oameni există o anumită mediocritate care contribuie să-i facă înțelepți. (La Bruyère)

827. Pentru o femeie este un lucru mai însemnat nu să aibă o călăuză în viață, ci să trăiască atât de cuminte încât să se poată lipsi de ea. (La Bruyère)

828. Este o mare nenorocire să nu ai destulă înțelepciune pentru a vorbi frumos, și nici destulă judecată pentru a tăcea. (La Bruyère)

829. Aproape că nu întâlnești om care să vadă meritul cuiva, neajutat de altul. (La Bruyère)

830. A râde de oamenii de duh este privilegiul proștilor; ei au pe această lume rolul hărăzit bufonilor de la curte; adică sunt oameni lipsiți de răspundere. (La Bruyère)

831. Vedem cum unii oameni cad dintr-un rang înalt din pricina acelorași cusururi care îi ajutaseră să se cațere acolo. (La Bruyère)

832. Mărimile cheltuiesc atât de puțin fiind darnice

doar în făgăduieli, iar rangul lor social le scutește în asemenea măsură de a-și ține frumoasele făgăduieli făcute, încât este o dovadă de stăpânire din partea lor faptul că nu fac o risipă și mai mare de făgăduieli. (La Bruyère)

833. Adesea este mai folositor să pleci din preajma unor mărimi decât să te plângi de purtarea lor. (La Bruyère)

834. Lucrurile cele mai mari n-au nevoie decât de a fi înfățișate cu simplitate. (La Bruyère)

835. Trebuie să fii cu desăvârșire lipsit de spirit, dacă dragostea, răutatea și nevoia nu te fac să-l găsești. (La Bruyère)

836. Când vrei să uiți pe cineva, înseamnă că te gândești la el. (La Bruyère)

837. Nu există spațiu pentru Dumnezeu într-un om care este prea plin de sine. (Martin Buber)

838. Credința este o atașare puternică de Dumnezeu. (Martin Buber)

839. Orice viață autentică e o întâlnire. (Martin Buber)

840. Discipolii noștri ne formează, operele noastre ne edifică. (Martin Buber)

841. Unde locuiește Dumnezeu? Acolo unde e primit. (Martin Buber)

842. Da, cuvântul Dumnezeu e cel mai încărcat, mai uzat. Niciun alt cuvânt nu a fost la fel de des folosit, la fel de des pângărit. (Martin Buber)

843. Grație explorării vieții lucrurilor și a naturii relativității lor, vei ajunge la insolubil; grație contestării vieții lucrurilor și relativității lor, vei ajunge la neant; sacralizând lucrurile, îl vei întâlni pe Dumnezeu. (Martin Buber)

844. Este mai bine să îți cauți bunurile furate ori să cauți Sinele? (Buddha)

845. Nu sunt nici preot, nici prinț, nici lucrător, nu sunt nimeni anume; rățălesc prin lume ca unul care știe că

este Nimeni, neatins de calități umane; nu are niciun rost să mă întreb care îmi este numele de familie. (Buddha)

846. Nimic nu este permanent. (Buddha)

847. Îndoiește-te de toate. Găsește-ți propria lumină. (Buddha)

848. Regatul meu e adevărul și nimeni nu mi-l poate lua. (Buddha)

849. Acțiunea și reacțiunea sunt opuse și egale. (Buddha)

850. Nu rămâne în trecut, nu visa la viitor, concentrează-ți mintea asupra prezentului. (Buddha)

851. Trecătoare sunt lucrurile compuse. Lucrați-vă mântuirea cu tot dinadinsul. (Buddha)

852. Rațiunea este totul. Vei deveni ceea ce gândești. (Buddha)

853. Singurul aspect peren al vieții este schimbarea. (Buddha)

854. Fiecare om este autorul propriei sănătăți sau boli. (Buddha)

855. A deveni vegetarian înseamnă să pășești în curentul ce duce spre nirvâna. (Buddha)

856. Nu supraestima ce ai primit și nici nu invidia pe alții. Cel ce îi invidiază pe ceilalți nu obține pacea minții. (Buddha)

857. Ceea ce-l conduce pe om pe căi greșite nu este dușmanul său, ci propria sa minte. (Buddha)

858. Trei lucruri nu pot fi ascunse pentru mult timp: soarele, luna și adevărul. (Buddha)

859. Abia atunci când omul are compasiune față de toate ființele vii, se poate numi nobil. (Buddha)

860. Să ții furia în tine e ca și cum ai prinde un cărbune încins pe care voiai să-l arunci în altcineva. Tu o să te arzi! (Buddha)

861. Oamenii înțelepți, după ce au pătruns legile spirituale, devin plini de seninătate, ca un lac limpede, adânc și liniștit. (Buddha)

862. A te controla tu însuși este o viață mult mai mare decât faptul de a învinge mii de oameni într-o luptă. (Buddha)

863. Viața este dificilă. Să-ți spun ceva: îndată ce accepți acest adevăr, ea devine ușoară!

864. Cel ce-și apără mintea împotriva lăcomiei, mâniei și greșelii se bucură de o pace solidă și reală. (Buddha)

865. Fie ca tot ce are viață să fie eliberat din suferință. (Buddha)

866. A evita orice rău, a căuta numai realizarea binelui, a vă păstra corpul și mintea pure; aceasta este esența învățaturii. (Buddha)

867. Iluminarea nu are o formă sau o natură definită prin care s-ar putea manifesta, așadar, în însăși manifestarea iluminării, nu e nimic de iluminat. (Buddha)

868. A ține discursuri frumoase fără a le pune în practică se aseamănă cu existența unei flori fără parfum. (Buddha)

869. Cel ce vede Legea (dharma) mă vede pe mine. (Buddha)

870. Printre parfumul lemnului de santal sau al florii de lotus, parfumul virtuții este neîntrecut. (Buddha)

871. Fabricantul de săgeți se străduiește să facă săgeți drepte: de asemenea un om înțelept urmărește să-și păstreze gândirea dreaptă. (Buddha)

872. Care este cel mai mare dușman al omului, dacă nu propria sa minte? Ea este de fapt cea care-l atrage pe drumurile pierzaniei. (Buddha)

873. Fântânarii aduc apa la suprafață și o dirijează unde vor; făuritorii de săgeți prelucrează nuiiele; tâmplarii cioplesc o bucată de lemn; omul înțelept se modelează pe sine însuși. (Buddha)

874. Cei ce se respectă pe sine-înșiși trebuie să vegheze constant pentru a nu ceda dorințelor și pasiunilor inferioare. Treziți-vă din viața de iluzie în care trăiți

dominați de ele. (Buddha)

875. Tot ce suntem este rezultatul a ceea ce gândim. Dacă un om vorbește sau se poartă în urma unui gând rău, durerea îl va urmări. Dar dacă vorbește sau se poartă în urma unui gând pur, fericirea îl va urma, ca o umbră care nu îl părăsește niciodată. (Buddha)

876. Puțini sunt aceia dintre oameni care ajung pe țărmul celălalt; ceilalți oameni aleargă înapoi și înapoi pe același mal. (Buddha)

877. Minte sa este calmă, calme sunt cuvintele și faptele sale, când acesta a obținut libertatea prin intermediul adevăratei cunoașteri, devenind astfel un om caracterizat de o pace profundă. (Buddha)

878. Nu văd niciodată ce s-a făcut. Văd doar ce mai e de făcut. (Buddha)

879. O coardă prea întinsă se rupe, o coardă prea slabă nu vibrează așa cum trebuie. (Buddha)

880. Este bine să obții controlul asupra minții, care este năvălitoare și fluctuantă, și care se năpustește către ceea ce dorește; o minte îmblânzită aduce fericirea. (Buddha)

881. Singurul secret al existenței este să nu îți fie teamă. Niciodată să nu îți fie teamă de ce vei deveni. (Buddha)

882. Un călugăr care și-a dedicat în întregime viața căutării spirituale, care se delectează în reflecție și care privește cu teamă la posibilele roade ale nepăsării, nu mai poate cădea - el este foarte aproape de Nirvāṇa. (Buddha)

883. Dacă încercați să mă vedeți prin chipul meu, sau dacă vreți să mă auziți prin glasul meu, niciodată nu veți ajunge la mine. (Buddha)

884. O minte agitată este totdeauna în mișcare, orientându-se când aici, când acolo, și este greu de controlat; dimpotrivă, mintea liniștită se află în pace; așadar, înțelept este cel a cărui minte se află sub propriul lui control, menținând-o pacificată. (Buddha)

885. Nașterea este suferință, decăderea este suferință, boala este suferință, moartea este suferință, a fi unit cu ceea ce nu este plăcut este suferință, a fi separat de ceea ce este plăcut este suferință, a nu obține ceea ce dorești este suferință. Pe scurt, toate laturile experienței făcute în cuget și în trup, cărora agățarea le este inerentă, sunt suferință. (Buddha)

886. În loc de o mie de cuvinte, mai bine numai unul, dar care-aduce Pacea. În loc de o mie de versuri, mai bine numai unul, dar care-arată Frumosul. În loc de-o mie de cântări, mai bine una, dar care-mprășteie doar bucurie. (Buddha)

887. Prețul e ceea ce plătești. Valoarea e ceea ce obții în schimb. (Warren Buffet)

888. Riscul survine atunci când nu știi ceea ce faci. (Warren Buffet)

889. Pentru a fi învingător, lucrează numai cu învingători. (Warren Buffet)

890. Când valul coboară, se vede cine înoată dezbrăcat. (Warren Buffet)

891. Un sondaj de opinie nu este un înlocuitor al gândirii. (Warren Buffet)

892. Lanțul obișnuințelor e prea ușor pentru a ne distruge, până când devine prea greu pentru a fi rupt. (Warren Buffet)

893. Instrumentele financiare derivate sunt arme de distrugere în masă. (Warren Buffet)

894. Întotdeauna am știut că voi fi bogat. Nu m-am îndoit nicio clipă de asta. (Warren Buffet)

895. Îmi cumpăr haine scumpe. Arată atât de ieftine pe mine! (Warren Buffet)

896. În lumea afacerilor, oglinda retrovizoare e întotdeauna mai clară decât parbrizul. (Warren Buffet)

897. Îți trebuie douăzeci de ani să-ți clădești o reputație și doar cinci minute să o distrugi. Dacă te gândești la asta, cu siguranță vei face lucrurile în mod

diferit. (Warren Buffet)

898. Riscul e o parte din jocul divinității, atât pentru oameni, cât și pentru națiuni. (Warren Buffet)

899. Regula numărul unu: niciodată să nu pierzi bani. Regula numărul doi: niciodată să nu uiți regula numărul unu. (Warren Buffet)

900. Investitorii de azi nu pot profita de creșterile de ieri. (Warren Buffet)

901. Timpul e prietenul companiilor profitabile și dușmanul celor mediocre. (Warren Buffet)

902. Trebuie să faci foarte puține lucruri drepte în viața ta atâta timp cât nu faci prea multe lucruri greșite. (Warren Buffet)

903. Gelozia este lipsa de respect față de persoana pe care o iubești. (Ivan Bunin)

904. Nu poți trăi în chip de salcie plângătoare. Viața, orice ai spune, e un lucru magnific.

905. Copilăria - mai întotdeauna ea trezește în sufletul omului un sentiment de melancolie: lumea tihnei în care visează gingaș și cu sfilă mugurul omenesc ce abia se deschide la viață e palidă și săracă. Vârsta de aur? Nu, vârsta neputinței și a sensibilității aproape bolnave.

906. Misterul este elementul cheie al oricărei opere de artă. (Luis Buñuel)

907. Fericirea înseamnă să te împaci cu tine însuși. (Luis Buñuel)

908. Știința nu mă interesează. Ignorează visul, norocul, râsul, sentimentul și contradicția lucruri prețioase mie. (Luis Buñuel)

909. Un scenarist trebuie în fiecare zi să-și omoare tatăl, să-și violeze mama și să-și trădeze patria. (Luis Buñuel)

910. Fără religie (mai ales fără cea creștină) erotismul e mai puțin interesant. Cu cât ești mai creștin, cu atât mai mult te bucuri de el. (Luis Buñuel)

911. Paranoicul, ca și poetul, se naște, nu devine.

(Luis Buñuel)

912. Sunt ateu, slavă Domnului! (Luis Buñuel)

913. Creșterea este legea vieții. (Luther Burbank)

914. Florile îi fac mereu pe oameni mai buni, mai fericiți și mai optimiști; ele sunt strălucire, hrană și medicină pentru suflet. (Luther Burbank)

915. Forma de viață cea mai încăpățânată și care nu poate fi manipulată decât foarte greu este planta prinsă în tabieturile ei. Ea și-a păstrat individualitatea de-a lungul întregii ere. Nu credeți că este absolut normal că, după atâta timp de repetare a unor obiceiuri, planta să dobândească o voință de o tenacitate fără egal? (Luther Burbank)

916. Când ne apucăm să studiem oricare din legile universale și eterne ale naturii, fie că este vorba de viața, de creșterea, de mișcarea plantelor, fie că este vorba despre activitatea creierului omenesc, mai întâi trebuie aruncate la gunoi toate noțiunile, dogmele și prejudecățile. Ascultați cu răbdare, în liniște și cu respect, lecțiile pe care ni le dă Mama Natură, și din care învățăm alte lucruri care ne luminează ceea ce altă dată părea un mister de nepătruns. Ea nu-și dezvăluie misterele decât acelor care sunt capabili să fie cuminți și să asculte. Dacă acceptăm aceste adevăruri, atunci întregul Univers ne va accepta. Omul trebuie să înțeleagă că face parte dintr-un univers mereu în mișcare ca formă, dar neschimbat ca substanță. (Luther Burbank)

917. Știința este cunoaștere aranjată și clasificată în conformitate cu adevărul, faptele și legile generale ale naturii. (Luther Burbank)

918.0 floare este o buruiană educată. (Luther Burbank)

919. Ereditatea reprezintă un cumul de împrejurări. (Luther Burbank)

920. Savantul e un îndrăgostit de adevăr. (Luther Burbank)

921. Secretul ameliorării plantelor, în afară de cunoașterea științifică, este dragostea. (Luther Burbank)

922. Trebuie să ne întoarcem la natură și la zeul naturii. (Luther Burbank)

923. Adevărul este totdeauna straniu - mai straniu decât închipuirea. (George Gordon Byron)

924. Bucuria s-a născut geamănă. (George Gordon Byron)

925. Lumea nu poate dăruî nicio bucurie asemănătoare cu cea pe care o răpește. (George Gordon Byron)

926. Oamenii au făcut bunele purtări și acum bunele purtări îi fac pe oameni. (George Gordon Byron)

927. Toate tragediile se încheie cu o moarte. Toate comediile sfârșesc cu o căsătorie. Starea viitoare a amândurora e lăsată pe seama credinței. (George Gordon Byron)

928. Avea tocmai atâta învățătură cât să citeze greșit. (George Gordon Byron)

929. Iarna britanică se termină în iulie, pentru a reîncepe în august. (George Gordon Byron)

930. Ca și fluturii de noapte, fecioarele sunt captivate întotdeauna de strălucirea văpăii. (George Gordon Byron)

931. Iubirea nu aduce niciun dar mai generos decât aripile sale. (George Gordon Byron)

932. Iubesc înțelepciunea mai mult decât mă iubește ea pe mine. (George Gordon Byron)

933. Clopotul de alarmă al sufletului este cel care te cheamă la cină. (George Gordon Byron)

934. Desigur, este plăcut să-ți vezi numele tipărit. O carte rămâne o carte, chiar dacă nu este nimic în ea. (George Gordon Byron)

935. „Bunele vremi de odinioară” - toate vremurile par bune când sunt vechi. (George Gordon Byron)

936. La un amant, pasiunea este prețuită drept o simțire strălucitoare. Dar la un soț e socotită obiect

conjugal. (George Gordon Byron)

937. Plăcerea e un păcat, și uneori păcatul e o plăcere. (George Gordon Byron)

938. În poezie, nimic nu e mai greu decât începutul - poate, doar, sfârșitul. (George Gordon Byron)

939. E un lucru cuminte să ne temem de poligamie nu numai ca de un păcat, ci și ca de o plictiseală. (George Gordon Byron)

940. Scandalurile moarte alcătuiesc un bun subiect de discuție mondenă. (George Gordon Byron)

941. Statornicește în jurul lui o solitudine și asta numește el pace! (George Gordon Byron)

942. Moartea este un lucru care-i face pe oameni să plângă. Și totuși, o treime din viață ne-o petrecem în somn. (George Gordon Byron)

943. Avea o încredere deplină în propria lui bună comportare. (George Gordon Byron)

944. Ura este, cu mult mai presus de altceva, cea mai îndelungată plăcere. Oamenii iubesc în pripă, dar urăsc liniștit, până la moarte. (George Gordon Byron)

945. Sper să merit Cerul, făcând din pământ un Iad. (George Gordon Byron)

C

946. Cel mai mare dușman se ascunde acolo unde vei căuta mai puțin. (Caius Iulius Caesar)

947. Zarurile au fost aruncate. (Caius Iulius Caesar)

948. Bărbații cred în ceea ce-și doresc. (Caius Iulius Caesar)

949. În război, evenimente extraordinare sunt rezultatul unor cauze banale. (Caius Iulius Caesar)

950. Am venit, am văzut, am învins. (Caius Iulius Caesar)

951. Atât timp cât a mai rămas ceva de făcut, socotește că n-ai făcut nimic. (Caius Iulius Caesar)

952. Fiecare vede ceea ce vrea. (Caius Iulius Caesar)

953. Ai vrut să devii bărbatul tuturor femeilor, dar ai

ajuns să fii femeia tuturor bărbaților. (Caius Iulius Caesar)

954. Iubesc trădarea, dar urăsc pe trădător. (Caius Iulius Caesar)

955. Nu prin discursuri se fac convingeri. (Caius Iulius Caesar)

956. Și tu, Brutus? (Caius Iulius Caesar)

957. De cele mai multe ori într-o primejdie mare teamă nu admite milă. (Caius Iulius Caesar)

958. Orice putere provine din disciplină și se corupe din momentul în care neglijează constrângerile acesteia. (Roger Caillois)

959. Libertatea nu există decât acolo unde inteligența și curajul ajung să amenințe fatalitatea. (Roger Caillois)

960. Sacrul e ceea ce dă viață și ceea ce o răpește, este izvorul din care viața curge și estuarul în care se pierde. (Roger Caillois)

961. Artistul care abdică de la privilegiul creației deliberate pentru a favoriza și capta surprizele divinității, nu ajunge să creeze decât accidental. (Roger Caillois)

962. Orice sistem e adevărat prin ceea ce propune și fals prin ceea ce exclude. (Roger Caillois)

963. Călăul și suveranul formează un cuplu, Ei asigură concertul coeziunii sociale. (Roger Caillois)

964. Îi lipsește ceva pomului care nu s-a simțit niciodată pierdut. (Roger Caillois)

965. În mit poate fi sesizată cel mai bine, pe viu, înțelegerea secretă dintre postulatele cele mai tainice, cele mai virulente ale psihismului individual și necesitățile cele mai stringente și tulburătoare ale existenței sociale. (Roger Caillois)

966. Este în firea miturilor să încerce să prindă viață și să modeleze realitatea după imaginea lor. (Roger Caillois)

967. Romanul este ceea ce permite transformarea în spectacol a experiențelor pe care fiecare le-a trăit ca pe o

implicare. (Roger Caillois)

968. Imaginația este temelia supremă a realității. (Roger Caillois)

969. Poezia este arta de a face să intre marea într-un pahar. (Italo Calvino)

970. Cerul întunecat e ca reversul pleoapelor brăzdat de senzații luminoase. (Italo Calvino)

971. Clasică este cartea care niciodată nu a terminat să spună ceea ce are de spus. (Italo Calvino)

972. Pentru contemplare e nevoie de un temperament pe potrivă, o stare sufletească potrivită și un concurs de împrejurări exterioare potrivite. (Italo Calvino)

973. A scrie înseamnă întotdeauna a tăinui ceva astfel încât să poată fi descoperit.

974. Erosul este un program ce se desfășoară în încâlcirile electronice ale minții, însă mintea e și piele: piele atinsă, văzută, memorată. (Italo Calvino)

975. Dacă modelul nu reușește să transforme realitatea, realitatea ar trebui să reușească să transforme modelul. (Italo Calvino)

976. Chiar și tăcerea poate fi considerată un discurs, calificând refuzul de a face uz de cuvinte de care ceilalți abuzează; dar sensul acestei tăceri-vorbiri constă în întreruperea ei, adică în ceea ce, când și când, se spune și care dă un înțeles celor trecute sub tăcere. (Italo Calvino)

977. Dar cum s-ar putea să te uiți la ceva, lăsându-ți deoparte eul? Ai cui sunt ochii care privesc? De obicei se crede că eul e cineva care se ivește în proprii ochi ca în pervazul unei ferestre, privind lumea ce se așterne în întreaga ei vastitate aici în fața lui. (Italo Calvino)

978. Ce mai înseamnă erosul, dacă în locul pielii se află niște plăci de os și solzi cornoși? Dar și ceea ce noi numim eros nu e cumva un program al mașinilor noastre corporale, mai complicat prin aceea că memoria colectează mesajele fiecărei celule de epidermă, ale fiecărei molecule de țesut și le multiplică, asortându-le cu impulsurile

transmise de văz și cu cele trezite de imaginație? (Italo Calvino)

979.0 tăcere poate sluji în a elimina cuvinte sau în a le ține la păstrare, spre a fi folosită într-o ocazie mai bună. Așa cum un cuvânt spus acum poate evita o sută mâine sau poate duce la sporirea lor cu încă o mie. (Italo Calvino)

980. Erou este acela care și-a dăruit viața unui lucru mai important decât el însuși. (Joseph Campbell)

981. Urmează-ți fericirea și universul îți va deschide uși acolo unde erau doar ziduri! (Joseph Campbell)

982. Visul este mitul personal. Mitul este visul public. (Joseph Campbell)

983. Mitologia este uterul inițierii omului în viață și moarte. (Joseph Campbell)

984. Misterul fundamental al ființei este dincolo de toate categoriile gândirii. (Joseph Campbell)

985. Dumnezeu e o metaforă a ceea ce depășește toate nivelurile gândirii intelectuale. (Joseph Campbell)

986. Computerele sunt precum Vechiul Testament; o mulțime de reguli și nicio iertare. (Joseph Campbell)

987. Privilegiul existenței este că ești cine ești. (Joseph Campbell)

988. Spațiul tău sacru este acolo unde te regăsești pe tine mereu. (Joseph Campbell)

989. Binele e o visare, un proiect mereu amânat și urmărit cu un efort istovitor, o limită pe care n-o atingem niciodată, domnia lui e imposibilă. Numai răul poate merge până la marginile sale și domni absolut. (Albert Camus)

990. Libertatea este dreptul de a nu minți. (Albert Camus)

991. Dar poate că trebuie să iubim ceea ce nu putem să înțelegem. (Albert Camus)

992. Admirația este suprema bucurie a înțelegerii. (Albert Camus)

993. În adâncul oricărei frumuseți zace ceva inuman. (Albert Camus)

994. Actorul este un mincinos sincer. (Albert Camus)

995. N-am văzut pe nimeni murind pentru argumentul ontologic. (Albert Camus)

996. Opusul celui care se sinucide este condamnatul la moarte. (Albert Camus)

997. Ispita comună tuturor inteligențelor: cinismul. (Albert Camus)

998. Nu poate fi dragoste de a trăi fără disperare de a fi. (Albert Camus)

999. Îți zic un secret, dragul meu: nu aștepta judecata de apoi, ea are loc în fiecare zi. (Albert Camus)

1.000. Nu lăsa pe nimeni să fie prioritatea ta, în timp ce tu devii opțiunea lor. (Albert Camus)

1001. Există un sigur caz de deznădejde pură. Al condamnatului la moarte. (Albert Camus)

1002. Fiecare clipă a vieții poartă în ea o valoare de miracol și o față de eternă tinerețe. (Albert Camus)

1003. Fiecare act de revoltă exprimă o nostalgie a inocenței și o chemare către esența ființei. (Albert Camus)

1004. Psihologia este acțiune, nu gândire despre sine. Continuăm să ne formăm personalitatea toată viața. (Albert Camus)

1005. Absurdul se naște din confruntarea dintre dorința umană și tăcerea nejustificată a lumii. (Albert Camus)

1006. Dacă un stăpân nu se poate lipsi de sclavul său, care din cei doi este un om liber? (Albert Camus)

1007. Revolta e o asceză, deși oarbă. (Albert Camus)

1008. Un intelectual este cineva al că-mi spirit se autocontemplă. (Albert Camus)

1009. A hotărî dacă viața merită sau nu să fie trăită înseamnă a răspunde la problema fundamentală a filosofiei. (Albert Camus)

1010. Cărțile lui Copernic și Galileu au stat la Index până la 1822. Trei secole de încăpățânare nu-i puțin lucru. (Albert Camus)

1011. Viața este suma opțiunilor noastre. (Albert Camus)

1012. Totul începe prin conștiință și nimic nu are valoare decât prin ea. (Albert Camus)

1013. Omul este singura creatură care refuză să fie ceea ce este. (Albert Camus)

1014. Sentimentul absurdului nu-i decât divorțul dintre om și viața sa, dintre actor și decorul său.

1015. Nu este decât o problemă filosofică într-adevăr serioasă: este sinuciderea. (Albert Camus)

1016. Fericirea este cea mai mare biruință, aceea pe care o dobândim împotriva destinului ce ne este impus. (Albert Camus)

1017. Înfruntarea lor – iată cele trei personaje ale dramei umane. (Albert Camus)

1018. Fără libertate nu există artă; arta trăiește doar prin constrângerile pe care și le impune și moare la orice alte constrângeri. (Albert Camus)

1019. Primul lucru care trebuie să-l învețe un scriitor este arta de a transpune ceea ce simte în ceea ce vrea să simtă alții. La început reușește din întâmplare. Dar pe urmă talentul trebuie să înlocuiască întâmplarea. Există și o parte de noroc la rădăcina geniului. (Albert Camus)

1020. Nu vei fi niciodată fericit dacă vei continua să cauți ce este fericirea. Nu vei trăi niciodată dacă vei căuta sensul vieții. (Albert Camus)

1021. Ne întoarcem întotdeauna la povara noastră. Dar Sisif ne învață fidelitatea superioară care îi neagă pe zei și înalță stâncile. Și el socotește că totul e bine. Acest univers rămas fără stăpân nu-i pare nici steril, nici neînsemnat. Fiecare grăunte al cestui munte plin de întuneric alcătuiește o lume. Lupta însăși contra înălțimilor e de-ajuns spre a umple un suflet omenesc. Trebuie să ni-l închipuim pe Sisif fericit. (Albert Camus)

1022. Scopul artei, scopul unei vieți, poate fi numai acela de a crește suma libertăților și a responsabilităților

care se ascund în fiecare om și în întreaga lume. Nu poate fi, sub nicio formă, acela de a reduce sau de a reprima acea libertate, chiar și numai pentru o perioadă. Niciuna dintre operele mărețe nu a avut la bază, vreodată, ura și disprețul. Din contra: nu există măcar o singură operă de artă adevărată care să nu-și fi adus, în cele din urmă, aportul la libertatea interioară a fiecărei persoane care a cunoscut-o și a iubit-o. (Albert Camus)

1023. Visele sunt o manifestare a subconștientului. (Elias Canetti)

1024. În dragoste, asigurările sunt practic anunțarea opusului lor. (Elias Canetti)

1025. Faptul că limbile sunt diverse este cel mai misterios al umanității. (Elias Canetti)

1026. Nu putem face unei persoane nimic mai rău decât a ne ocupa în mod exclusiv de ea. (Elias Canetti)

1027. Reușita e locul pe care îl ocupi în ziare. Reușita e insolența de o zi. (Elias Canetti)

1028. Trebuie spus că neînțelegerile sunt fecunde. Ele nu trebuie disprețuite. (Elias Canetti)

1029. Intuițiile poezilor sunt aventurile uitate ale lui Dumnezeu. (Elias Canetti)

1030. Nimic nu e mai plictisitor decât să fii adulat. Cum poate suporta Dumnezeu așa ceva? (Elias Canetti)

1031. Cel care nu crede în Dumnezeu ia asupra toate greșelile din existența lumii. (Elias Canetti)

1032. Cel mai intolerabil ar fi un Dumnezeu care să fie așa cum ni-l dorim. (Elias Canetti)

1033. Doare cei increduli au dreptul la miracole. (Elias Canetti)

1034. Profetii prezic, lamentându-se, istoria străveche. (Elias Canetti)

1035. Nimeni nu rezistă tentației de a pătrunde în spațiul interior al unei ființe. (Elias Canetti)

1036. E stânjenitor să îți explici reflecțiile: e ca și cum le-ai retracta. (Elias Canetti)

1037. Metafizicienii sunt muzicieni fără talent muzical. (Rudolf Carnap)

1038. Punctul de vedere logic permite deci critica limbajului și furnizează normele de adecvare sau inadecvare în materie de sintaxă. (Rudolf Carnap)

1039. Ține minte, fericirea nu depinde de ceea ce ești sau de ceea ce deții, ci doar de ceea ce gândești. (Dale Carnegie)

1040. Când soarta îți dă o lămâie, fă din ea o limonadă. (Dale Carnegie)

1041. Cele mai importante lucruri în lume au fost realizate de oameni care au continuat să încerce chiar și când se părea că nu mai este nicio speranță. (Dale Carnegie)

1042. Adu-ți aminte că ziua de azi e ziua de mâine pentru care ți-ai făcut griji ieri. (Dale Carnegie)

1043. Orice prost poate critica, condamna și lamenta, dar e nevoie de caracter și control de sine pentru a fi înțelegător și iertător. (Dale Carnegie)

1044. Nu vei avea niciodată succes dacă nu faci ceea ce îți place. (Dale Carnegie)

1045. critica pe cineva este inutil. Critica este primejdioasă, fiindcă ea rănește amorul propriu și stârnește ranchiuna. (Dale Carnegie)

1046. Când avem de-a face cu oamenii, trebuie să reținem că nu ne aflăm în fața unor fapte logice. Ne aflăm în fața unor fapte emoționale, clădite din prejudecăți și conduse de mândrie și vanitate. (Dale Carnegie)

1047. Dacă există vreun secret al succesului, el rezidă din capacitatea de a înțelege punctul de vedere al celuilalt și de a vedea lucrurile atât din perspectiva acestuia, cât și al dumneavoastră. (Dale Carnegie)

1048. Dacă în drumul tău întâlnești un om prea obosit ca să-ți poată dăruia un surâs, lasă-i-l pe al tău. Căci nimeni nu are mai mare nevoie de un zâmbet decât acela

care nu-l mai poate dărui. (Dale Carnegie)

1049. Cred că puterea mea de a trezi entuziasmul oamenilor cu care lucrez este cel mai de prețios capital al meu și sunt convins că unicul mijloc de a descoperi ce e mai bun în oameni este prin aprecieri și încurajări. (Dale Carnegie)

1050. Lăsați-l pe celălalt să creadă că face totul din proprie inițiativă. (Dale Carnegie)

1051. Succesul este să primești ceea ce îți dorești. Fericirea este să-ți dorești ceea ce primești. (Dale Carnegie)

1052. Pune-ți în scenă ideile. (Dale Carnegie)

1053. Stârnește în ceilalți o dorință vie. (Dale Carnegie)

1054. Pune întrebări în loc să dai ordine directe. (Dale Carnegie)

1055. Dă-ți silința să vezi lucrurile din perspectiva celuilalt. (Dale Carnegie)

1056. Când vorbești, spui o poveste, când asculți, aduci o mângâiere. (Dale Carnegie)

1057. Înainte să-i critici pe ceilalți, comentează-ți propriile greșeli. (Dale Carnegie)

1058. Fiecare are mai multă încredere în ideile pe care le descoperă singur. (Dale Carnegie)

1059. Comportă-te cu ceilalți așa cum vrei ca aceștia să se comporte cu tine. (Dale Carnegie)

1060. Modelează-ți discursul în conformitate cu interesele interlocutorului tău. (Dale Carnegie)

1061. Fii un bun ascultător. Încurajează-i pe ceilalți să vorbească despre ei înșiși. (Dale Carnegie)

1062. Oamenii cu caracter și autostăpânire vor găsi puterea de a înțelege și de a ierta. (Dale Carnegie)

1063. Oamenii cheamă de obicei un doctor când tot ce doresc este, de fapt, atenția celorlalți. (Dale Carnegie)

1064. Reține că expresia pe care cineva o poartă pe chip este mult mai importantă decât hainele cu care se

îmbracă. (Dale Carnegie)

1065. Fii sincer, nu promite ceea ce nu poți oferi. Nu te gândi la propriul profit ci concentrează-te asupra binelui celuilalt. (Dale Carnegie)

1066. Există o singură cale sub soare prin care să profiți cel mai mult de pe urma unei discuții în contradictoriu – și anume să o eviți. (Dale Carnegie)

1067. Întâmpină cu bucurie disensiunea. E o posibilitate de a vedea lucrurile și dintr-o altă perspectivă. Poate te ajută să te corectezi. (Dale Carnegie)

1068. Popularitatea și fericirea mea, simțul propriei valori depind într-o măsură considerabilă de abilitatea mea în a mă comporta față de ceilalți. (Dale Carnegie)

1069. Formulând ordinul ca pe o întrebare, ca pe o sugestie, acesta devine mai ușor de acceptat și adeseori stimulează creativitatea interlocutorului. (Dale Carnegie)

1070. Atunci când porți o conversație, acordă atenție exclusivă persoanei care vorbește. Nu te concentra pe ceea ce urmează să spui, închizându-ți astfel urechile. (Dale Carnegie)

1071. Nimănui nu-i place să se simtă că i se vinde sau impune ceva. Cu toții preferăm să avem impresia că facem din proprie inițiativă, că acționăm potrivit propriilor idei. (Dale Carnegie)

1072. Nu uita, puțini oameni sunt logici. Majoritatea dintre noi suntem plini de prejudecăți, gelozie, suspiciune și frică și ne e foarte greu să renunțăm la propriile păreri. (Dale Carnegie)

1073. Pornește de la prezumția că ceilalți sunt cinstiți și vor să facă ceea ce e bine. Oamenii vor reacționa favorabil dacă îi faci să creadă că îi consideri cinstiți și corecți. (Dale Carnegie)

1074. Nu ajunge să exprimi un adevăr. El trebuie să fie astfel modelat încât să apară ca fiind viu, interesant, dramatic. Trebuie să folosești arta spectacolului. Cinematograful și micul ecran reușesc de minune. (Dale

Carnegie)

1075. Mai întâi ascultă, dă adversarului o șansă de a-și exprima punctul de vedere. Lasă-l să termine. Nu opune rezistență, nu te apăra, nu dezbate. Asta ridică bariere. Scopul tău este să găsești punți de înțelegere. (Dale Carnegie)

1076. La fel cum ura nu dispare niciodată prin ură, ci prin dragoste, la fel și o disensiune nu se termină prin ceartă, ci prin tact, diplomație, conciliere, o dorință plină de înțelegere și față de punctul de vedere al celuilalt. (Dale Carnegie)

1077. Nu uita că ceea ce suntem este o consecință a corpului, firii, minții cu care am fost înzestrați, a mediului și experiențelor de care am avut parte. Și toate acestea ne fac unici pe fiecare dintre noi și ne dau o viziune proprie asupra lucrurilor. (Dale Carnegie)

1078. Pentru a reține numele cuiva trebuie să investești timp și energie pentru a te concentra, a-l repeta și a-l întipări definitiv în memorie. Dar efortul tău va fi răsplătit, pentru că pentru fiecare dintre noi numele nostru este ceva ce ne aparține, ne individualizează. (Dale Carnegie)

1079. Adeseori călcăm în picioare sentimentele celorlalți spre a ne face drum, găsim vinovați, adresăm amenințări, criticăm un copil sau un angajat în prezența celorlalți, fără să ne gândim măcar că îi jignim. Doar câteva minute de reflecție, un cuvânt bun, o atitudine de înțelegere a acțiunilor celorlalți ar îndulci considerabil loviturile pe care ne vedem nevoiți să le aplicăm. (Dale Carnegie)

1080. Când folosesc un cuvânt, înseamnă exact ce am dorit eu să însemne, nici mai mult, nici mai puțin. (Lewis Carroll)

1081. Dacă vom căuta bine, constatăm că totul are o morală. (Lewis Carroll)

1082. Un nume trebuie să semnifice întotdeauna

ceva? Lewis Carroll)

1083. Dacă e imposibil să nu te gândești la ceva, rămâne posibil să te gândești la altceva. Lewis Carroll)

1084. Fiți ceea ce aveți aerul că păreți. Lewis Carroll)

1085. Nu putem admite existența unui lucru dacă nu-i putem atribui o semnificație. (Ernst Cassirer)

1086. Criticul trebuie să fie un raportor al umanității, iar nu un reporter al realității. (G. Călinescu)

1087. Talentul arată tristețea. (G. Călinescu)

1088. Luciditatea este conștiința ordinii spontane. (G. Călinescu)

1089. Bunele sentimente nu fac literatură. (G. Călinescu)

1090. Ordinea interioară stă sub aparența dezordinii. (G. Călinescu)

1091. Basmul este oglindirea vieții în moduri fabuloase. (G. Călinescu)

1092. Originalitatea mea stă în faptul că spun fără rușine banalul, pe când ceilalți îl caută. (G. Călinescu)

1093. A gândi înseamnă a suplini experiența cu idei. (G. Călinescu)

1094. Critica este o caricatură, o șarjă. Criticul trebuie să îngroașe liniile pentru a scoate în evidență anume laturi. (G. Călinescu)

1095. Poezia este un mod ceremonial, inefficient, de a comunica iraționalul, este forma goală a activității intelectuale. (G. Călinescu)

1096. A uita fără a uita, a trece de la paroxism la pathos, de la agitație la contemplație și de la spasm la idee, acesta e drumul artei. (G. Călinescu)

1097. Poate că în ninsoarea siderală a haosului, fiecare suflet își are planeta sa, închegată din limfa genunilor, în noaptea dintâi a ivirii sale pe lume și care își îndeplinește ursita ascunsă în criptograma fulgilor căzători și în târâitul mărunț al greierilor cerești. Și atunci zadarnic alergăm să ne înfăptuim viața, căci tot ce gândim și tot ce

trăim e un vis de departe, din ghețurile stelare. (G. Călinescu)

1098. Nu iubim o femeie pentru că are un corp perfect, ci pentru forma unică a ochilor sau a gurii, în care vedem personalitatea ei profund și subtil erotizată. (Mircea Cărtărescu)

1099. Dintre toate speciile literare - hai să zic mai bine: dintre toate felurile de a scrie jurnalul e cea mai absurdă. Mâna ta stângă dă bani mâinii tale drepte. Notezi, pentru tine, ceea ce tu însuți știi de fapt mult mai bine decât cel care notează, căci durerea e autentică, pe când „mă doare” e o convenție. (Mircea Cărtărescu)

1100. Așadar, cine sunt eu? Cel din testele de personalitate? Dar ele nu fac decât să mă decupeze-n diapozitive subțiri. În momente diferite, după ele, am personalități diferite. Interiorul nostru nu e însă un album de fotografii. Noi nu suntem obiecte, ci procese. Eu sunt, în cele din urmă, căutarea mea de sine. Exist pentru că mă caut pe mine însumi. Nu mă caut ca să mă găsesc; faptul că mă caut pe mine însumi este semnul că deja m-am găsit. (Mircea Cărtărescu)

1101. Femeile minunate din viața mea, toate cele pe care le-am iubit cu adevărat și care-au răspuns cu dragoste dragostei mele, au fost într-un fel necorporale, au fost bucurie pură, nevroză pură, experiență pură. Senzualitatea, uneori dusă până foarte departe, nu a fost decât un ingredient într-o aventură complexă și epuizantă a minții. (Mircea Cărtărescu)

1102. Viața e o trebușoară ceva mai complicată decât își închipuie creierele noastre de muscă.

1103. Când visăm, tonusul muscular e abolit și întregul corp ne este paralizat, lăsând astfel mintea liberă pentru halucinare. Când facem dragoste, dimpotrivă, mintea ne e abolită, iar corpul se scufundă în voluptate. (Mircea Cărtărescu)

1104. Eu sunt, în cele din urmă, căutarea mea de

sine. (Mircea Cărtărescu)

1105. Și iată-mă acum în ungherul meu, un ghem de zdrențe și zgârciuri, pe a cărui minte sau inimă sau credință nu ar paria nimeni, pentru că mie nu are ce să mi se mai ia. (Mircea Cărtărescu)

1106. Adevărul nu e nici ironic, nici experimental. Marile cărți ale lumii sunt cărți întunecate și grave, care folosesc inclusiv ironia și experimentul în sensul acestei seriozități esențiale, acestei responsabilități în lipsa căreia ești un simplu literator. (Mircea Cărtărescu)

1107. Noi nu suntem interfața socială pe care o numim „persoana noastră”: cineva dindărătul ei, o ființă incomparabil mai vastă, ne controlează, modelează, cenzurează de multe ori gândurile și acțiunile. (Mircea Cărtărescu)

1108. Ce nu pot accepta niciodată e că viața apropiatilor mei, a semenilor mei ar putea fi „relativizată”. Degețelul mic al fetei mele valorează pentru mine cât lumea și nu e o valoare pe care s-o pun în discuție. (Mircea Cărtărescu)

1109. Cei mai mulți dintre noi trăim în lumea exterioară și ne identificăm (o facem de la trei ani) cu imaginea noastră din oglindă. Suntem cei care suntem. Când spunem „eu” ducem arătătorul spre piept: sunt corpul meu, un lucru din lumea largă. De obicei n-avem timp de introspecție și, dacă ne căutăm conștient propria noastră ființă, o facem nu către interior, ci spre suprafața mereu schimbătoare și colorată a vieții, ca un alergător care ar porni o cursă țâșnind invers din startere. (Mircea Cărtărescu)

1110. Arta e un război în care ești singur împotriva tuturor. (Mircea Cărtărescu)

1111. Internetul este subconștientul societății. (Mircea Cărtărescu)

1112. Nu poți face nimic ca să ai stil. Pentru că stilul nu îl ai, ci îl ești. E engramat acolo, în ingineria vertebrelor

din coloana ta vertebrală, în dinamica fluidelor corpului tău, în spotul de lumină de pe pupila ta catifelată. În înțelepciunea minții tale, care înaintează când universul înaintează și se retrage când universul se retrage. (Mircea Cărtărescu)

1113. Facem sex cu un creier de bărbat, dar iubim cu unul de copil, încrezător, dependent, dornic de a da și a primi afecțiune. (Mircea Cărtărescu)

1114. A fi vulgar nu înseamnă a fi erotic, dimpotrivă. Erotismul este inversul obscenității. Cu cât o societate e mai obscenă în limbaj, cu atât e mai primitivă în sexualitate. Erotismul ține de cultură ca orice alt fapt de viață socială, e un rafinament necesar, ca a mânca folosind cuțitul și furculița. Obscenitatea echivalează cu mâncatul cu mâinile, cu lipăitul supei din farfurie. (Mircea Cărtărescu)

1115. Care e deosebirea dintre înțelepciunea care nu scrie și inteligența care umple biblioteci pentru sau contra înțelepciunii? Chiar dacă n-a lăsat cărți, Iisus, să nu uităm, a trăit pe o carte enormă, cuprinzând epopeea unui popor, psalmii lui, cântarea dragostei lui și, prin Iov, a disperării lui. Omul din Nazaret a vrut să fie indexul acelei cărți și încununarea ei. (Mircea Cărtărescu)

1116. Ceea ce pentru corpul fizic este orgasmul, este fericirea pentru corpul nostru spiritual. (Mircea Cărtărescu)

1117. Bucuria e starea de spirit normală a omului. Cu cât dezvoltarea intelectuală și morală a omului este mai ridicată, cu atât omul e mai liber și viața îi dă mai multă satisfacție. (Anton Pavlovici Cehov)

1118. Dacă vi se dă o cafea, nu căutați în ea bere. (Anton Pavlovici Cehov)

1119. Oricine poate face față unei situații de criză, viața de zi cu zi în schimb ne dă gata.

(Anton Pavlovici Cehov)

1120. Oamenii sunt mai sinceri și mai buni când își

petrec oaspeții la plecare, decât când îi întâmpină la sosire. (Anton Pavlovici Cehov)

1121. Fericirea este o recompensă dată celui care nu a căutat-o. (Anton Pavlovici Cehov)

1122. Dacă vă este frică de singurătate, nu vă căsătoriți. (Anton Pavlovici Cehov)

1123. Nu oricine știe să tacă sau să plece când trebuie. (Anton Pavlovici Cehov)

1124. Bătrânii, ca și cei mici, vor să fie compătimiți pentru durerea lor, însă de bătrâni nimănui nu-i este milă. (Anton Pavlovici Cehov)

1125. Poemul este precum o exprimare a inexprimabilului. (Paul Celan)

1126. Când îmi citesc poeziile, această lectură îmi garantează, pe moment, posibilitatea să existe, să dureze. (Paul Celan)

1127. A fi singur înseamnă a te învăța cu moartea. (Louis-Ferdinand Céline)

1128. Ceea ce-l face pe om mai mare decât simpla lui viață este dragostea pentru viața altora. (Louis-Ferdinand Céline)

1129. În Scripturi stă scris că la început a fost Cuvântul; nu! la început a fost emoția. (Louis-Ferdinand Céline)

1130. Înlăuntrul tău, totul e permis. (Louis-Ferdinand Céline)

1131. O carte întreagă scrisă în argou e mai plicticoasă decât un raport al Curții de conturi. (Louis-Ferdinand Céline)

1132. Nu ești niciodată suficient de mefient față de cuvinte. (Louis-Ferdinand Céline)

1133. Nimic nu este gratuit pe lumea asta. Totul se pedepsește, binele ca și răul se plătesc, mai curând sau mai târziu. (Louis-Ferdinand Céline)

1134. Sufletul înseamnă vanitate și plăcere a corpului cât timp acesta e sănătos, dar înseamnă, de

asemenea, dorința de evaziune din corp, în momentul în care lucrurile nu merg bine și corpul e bolnav. (Louis-Ferdinand Céline)

1135. Cum ar puteau fi socotiți anormali și bolnavi mintal cei pe care-i înspăimântă chipul omenesc? (Guido Ceronetti)

1136. Cele mai mirositoare părți ale trupului sunt cele ce conțin mai mult suflet. (Guido Ceronetti)

1137. Toate exercițiile sufletului, toate bolile spiritului, tot întunericul vieții - iar noi numim asta iubire. (Guido Ceronetti)

1138. Sunt un ascet ratat. (Guido Ceronetti)

1139. O dată luptele de gladiatori suprimate, creștinii instituirea viața conjugală. (Guido Ceronetti)

1140. Să faci propoziții scurte din experiențele lungi. (Miguel de Cervantes)

1141. Condeiul este limba sufletului; după cum au fost concepute cu care a fost hrănit, așa vor fi și scrierile. (Miguel de Cervantes)

1142. Libertatea, Sancho, este unul din darurile cele mai de preț pe care cerul l-a dăruit oamenilor: cu ea nu pot fi asemuite nici bogățiile pe care le ascund pământul și marea; pentru ea, ca și pentru cinste, poți și trebuie să-ți dai și viața; iar pierderea ei este cel mai mare rău ce ți se poate întâmpla. (Miguel de Cervantes)

1143. Un singur om batjocorit și plin de cicatrici încă se chinuia, cu ultima sa fărâmbă de curaj, să atingă stelele de neatin; și lumea va fi mai bună din această cauză. (Miguel de Cervantes)

1144. Unul din efectele fricii este că ne răătăcește simțurile și face ca lucrurile să ne pară altfel decât sunt. (Miguel de Cervantes)

1145. Abundența unor lucruri, fie ele și bune, ne determină să nu le apreciem; absența, fie și a lucrurilor rele, ne face să le apreciem într-o oarecare măsură. (Miguel de Cervantes)

1146. Istoria este emulul timpului, depozit al acțiunilor, martor al trecutului, exemplu și înștiințare a prezentului, avertisment al viitorului. (Miguel de Cervantes)

1147. A vorbi fără a gândi, înseamnă a trage fără a ținti. (Miguel de Cervantes)

1148. Sunt lucruri în care trebuie să crezi pentru a le putea vedea. (Miguel de Cervantes)

1149. Fiecare om este odrasla faptelor sale. (Miguel de Cervantes)

1150. Gelozia e dovadă a iubirii, așa cum temperatura bolnavului e dovada de viață bolnavă și lăncezitoare. (Miguel de Cervantes)

1151. Nu dori nimic și vei fi omul cel mai bogat din lume. (Miguel de Cervantes)

1152. Pentru tăcere nu există nici pedeapsă, nici răspuns. (Miguel de Cervantes)

1153. Ocupă locul ce ți se cuvine, ca să nu fii nevoit să te ridici. (Miguel de Cervantes)

1154. Un proverb este o propoziție scurtă bazată pe o experiență lungă. (Miguel de Cervantes)

1155. Fiecare este așa cum l-a făcut Dumnezeu, iar de multe ori și mai rău. (Miguel de Cervantes)

1156. Cine te face să plângi te iubește cel mai tare. (Miguel de Cervantes)

1157. Este o minune să se nimerească leacul pentru un rău a cărui cauză nu se cunoaște. (Miguel de Cervantes)

1158. Faptele mari sunt rezervate oamenilor mari. (Miguel de Cervantes)

1159. Viața este minunată dacă nu te temi de ea. (Charlie Chaplin)

1160. Ca să fac o comedie, am nevoie doar de un parc, un polițist și o fată drăguță. (Charlie Chaplin)

1161. Viața este o tragedie atunci când e privită în prim-plan și o comedie când o privești în plan larg.

(Charlie Chaplin)

1162. Suntem toți diletanți; viața este prea scurtă ca noi să fim altceva. (Charlie Chaplin)

1163. Iubesc femeile, dar nu le admir. (Charlie Chaplin)

1164. Nu mai am nimic de-a face cu America. Nu măș mai întoarce acolo, nici dacă Iisus Hristos ar fi președinte. (Charlie Chaplin)

1165. Omul este un animal împlânzit, care, de-a lungul secolelor, a dominat celelalte animale cu înșelăciunea, violența și cruzimea. (Charlie Chaplin)

1166. Viața a încetat să fie o glumă pentru mine, nu o mai găsesc cu haz. (Charlie Chaplin)

1167. Slăbiciunea de caracter sau lipsa de idei, așadar, tot ce ne poate împiedica să trăim cu toată ființa, sunt lucruri care îi feresc pe mulți oameni de mizantropie. (Chamfort)

1168. Schimbarea modei este birul pe care hărnicia săracului îl pune asupra vanității bogatului. (Chamfort)

1169. Falsa modestie este minciuna cea mai decentă. (Chamfort)

1170. În viață întâlnești mai mulți nebuni decât înțelepți; și chiar la un înțelept întâlnești o doză mai mare de nebunie decât de înțelepciune. (Chamfort)

1171. Opinia publică este regina lumii, fiindcă prostia este regina proștilor. (Chamfort)

1172. Îți nimicești caracterul din teama de a nu atrage privirile și atenția lumii și te năpustești în nuliitate, pentru a scăpa de primejdia de a fi zugrăvit. (Chamfort)

1173. Mi-am distrus pasiunile, cam la fel cum un om violent își ucide calul, neputând să-l țină în frâu. (Chamfort)

1174. Se crede, îndeobște, că arta de a plăcea este un mijloc puternic de a face avere; a ști să te plictisești în societate este o artă care aduce mult mai mult. Talentul de a face avere, ca și cel de a avea succes la femei, aproape

că se reduce la această artă. (Chamfort)

1175. Oamenii de spirit săvârșesc multe greșeli în viață, fiindcă nu-i cred pe semenii lor atât de proști pe cât sunt în realitate. (Chamfort)

1176. Există prostii bine îmbrăcate, la fel cum întâlnești proști foarte bine îmbrăcați. (Chamfort)

1177. Trebuie să știm să comitem prostiile cerute de caracterul nostru. (Chamfort)

1178. Prostia nu ar fi întru totul prostie, dacă nu s-ar teme de spirit. (Chamfort)

1179. Rațiunea ne face câteodată la fel de nefericiți ca și pasiunile noastre și, când un om se află în asemenea situație, se poate spune că este un bolnav otrăvit de propriul lui medic. (Chamfort)

1180. Zi pierdută este cea în care nu ai râs. (Chamfort)

1181. Nu poți trăi în societate după ce ai trecut de vârsta la care te stăpânesc pasiunile. Ea nu este suportabilă decât în perioada în care te slujești de stomacul tău pentru a te amuza și de propria-ți persoană pentru a omorî timpul. (Chamfort)

1182. Societatea se compune din două mari clase: cei care au mai multe banchete decât poftă de mâncare și cei care au mai multă poftă de mâncare decât banchete. (Chamfort)

1183. Lumea și societatea seamănă cu o bibliotecă în care, la prima vedere, totul pare în ordine, fiindcă volumele sunt așezate după formate, după mărime, dar unde în realitate, totul este în dezordine, deoarece nimic nu este rânduit după ordinea științifică a materiilor, nici a autorilor. (Chamfort)

1184. Calități prea elevate fac adesea ca un om să fie mai puțin adecvat societății. Nu te duci la piață cu lingouri de aur; te duci cu arginți sau cu bani mărunți. (Chamfort)

1185. Renunțând la lume și avere, mi-am găsit fericirea și calmul, sănătatea, chiar și bogăția; și, în pofida

proverbului, îmi dau seama că cel care părăsește partida o câștigă. (Chamfort)

1186. Majoritatea instituțiilor sociale ale epocii pare a avea drept scop să mențină omul într-o mediocritate de idei și sentimente care să-l facă mai apt de guvernare sau pentru a fi guvernat. (Chamfort)

1187. Speranța nu este decât un șarlatan care ne înșală neîncetat. Pentru mine, unul, fericirea nu a început decât când mi-am pierdut speranța. (Chamfort)

1188. Deseori, pentru inimă, spiritul nu înseamnă decât ceea ce este biblioteca unui castel pentru stăpânul lui. (Chamfort)

1189. Nici nu ne putem închipui cât spirit trebuie să cheltuim pentru a nu fi niciodată ridicoli. (Chamfort)

1190. Nu ești om de spirit pentru că ai multe idei la fel cum nu ești un bun general doar fiindcă dispui de mulți soldați.

1191. Un om cinstit trebuie să dobândească stima publică fără a se fi gândit la ea și, ca să zic așa, fără voia lui. Cel care o caută își arată prin asta propriile-i limite. (Chamfort)

1192. După ce ai fost torturat în lege, ostenit de moarte de propria ta sensibilitate, îți dai seama că trebuie să trăiești de pe o zi pe alta, să uiți mult, cu alte cuvinte, să-ți ștergi cu buretele viața, pe măsură ce se scurge. (Chamfort)

1193. Vicii puține împiedică un om să aibă mulți prieteni, tot pe cât îl împiedică înzestrarea cu calități prea mari. (Chamfort)

1194. Gustul este bunul simț al geniului. (Chateaubriand)

1195. Există cuvinte care n-ar trebui folosite decât o dată. (Chateaubriand)

1196. Adevărata fericire costă puțin; când costă mult nu e de soi bun. (Chateaubriand)

1197. O cameră fără cărți este precum un corp fără

suflet (G.K. Chesterton)

1198. Poeții au fost misterios de tăcuți pe tema brânzei. (G.K. Chesterton)

1199. Materialiștii și nebunii nu au niciodată îndoieli. (G.K. Chesterton)

1200. Nebunia nu constă în pierderea rațiunii, ci în a pierde totul în afară de rațiune. (G.K. Chesterton)

1201. Dogmatismul nu înseamnă absența cugetării, ci sfârșitul ei. (G.K. Chesterton)

1202. Lucrul pe care îl urăsc la un argument este ca întotdeauna întrerupe o discuție. (G.K. Chesterton)

1203. Modul în care poți iubi ceva este să realizezi că poate fi pierdut. (G.K. Chesterton)

1204. Poți găsi adevărul prin logică numai dacă l-ai găsit deja fără ea. (G.K. Chesterton)

1205. Arta constă în limitare. Cea mai frumoasă parte a fiecărui tablou este rama. (G.K. Chesterton)

1206. Singurele persoane care par a nu avea nicio legătură cu educația copiilor sunt părinții. (G.K. Chesterton)

1207. Psihanaliza este spovedanie fără iertare. (G.K. Chesterton)

1208. Literatura este un lux; ficțiunea este o necesitate. (G.K. Chesterton)

1209. Aș susține că mulțumirile sunt cea mai mare formă a cugetării și că recunoștința este fericire dublată de miracol. (G.K. Chesterton)

1210. Educația este perioada pe parcursul căreia ești instruit de cineva pe care nu îl cunoști despre ceva ce nu vrei să știi. (G.K. Chesterton)

1211. Toleranța este virtutea omului fără convingeri. (G.K. Chesterton)

1212. Iadul este mărețul compliment al lui Dumnezeu pentru realitatea libertății omului și demnitatea alegerii acestuia. (G.K. Chesterton)

1213. Curajul este aproape o contradicție în termeni.

Înseamnă o dorință puternică de a trăi care ia forma disponibilității de a muri. (G.K. Chesterton)

1214. Coincidența este un calambur spiritual. (G.K. Chesterton)

1215. Educația este pur și simplu sufletul unei societăți, transmis din generație în generație. (G.K. Chesterton)

1216. Arta, ca și moralitatea, constă în a trasa linia undeva. (G.K. Chesterton)

1217. Aventura este șampania vieții. (G.K. Chesterton)

1218. Un căscat este un strigăt tăcut. (G.K. Chesterton)

1219. Biblia ne spune să ne iubim vecinii și de asemenea să ne iubim dușmanii; probabil pentru că, în general, sunt aceiași oameni. (G.K. Chesterton)

1220. Jurnalismul constă în mare din a spune „Lordul John a murit!” unor oameni care n-au știut niciodată că Lordul John trăia. (G.K. Chesterton)

1221. Problema nu e că ei nu văd soluția, ci că nu văd problema. (G.K. Chesterton)

1222. Oamenii care sunt inteligenți folosesc limbajul aproape întotdeauna mai corect decât ceilalți. (Noam Chomsky)

1223. Drepturile nu se acordă, ele se câștigă. (Noam Chomsky)

1224. Cum se face că știm atât de puțin, deși avem la dispoziție atât de multă informație? (Noam Chomsky)

1225. Nu ar trebui să căutăm eroi, ci idei bune. (Noam Chomsky)

1226. Doar vigilența opiniei publice asigură viitorul oricărei societăți. (Noam Chomsky)

1227. O întreprindere multinațională este mai aproape de totalitarism decât oricare altă instituție umană. (Noam Chomsky)

1228. Cred că este evident faptul că gândirea e un

domeniu cu totul diferit de limbaj, deși limbajul e utilizat pentru exprimarea gândirii, iar pentru o bună parte a gândirii avem nevoie absolută de medierea limbajului. (Noam Chomsky)

1229. Propaganda este pentru democrație, ceea ce violența este pentru dictatură. (Noam Chomsky)

1230. Lupta împotriva idealismului e lupta contra raționalității. (Noam Chomsky)

1231. Intelectualii au o problemă: ei trebuie să-și justifice existența. (Noam Chomsky)

1232. Sunt cincizeci la sută american și sută-n sută englez. (Winston Churchill)

1233. Cine îndrăznește învinge. (Winston Churchill)

1234. Nu mă tem de acțiune, ci de inacțiune. (Winston Churchill)

1235. Fascismul: copilul monstruos al comunismului... (Winston Churchill)

1236. Responsabilitatea este prețul măreției. (Winston Churchill)

1237. O glumă este un lucru foarte serios. (Winston Churchill)

1238. Mult mai importante sunt caracterele decât talentele. (Winston Churchill)

1239. Nu poate fi în firea Naturii, pentru că nu are sens. (Winston Churchill)

1240. Nu-ți face griji despre evitarea ispitelor. Pe măsură ce îmbătrânești, te evită ele. (Winston Churchill)

1241. Morala muncii. În război: hotărâre. În înfrângere: sfidare. În victorie: mărinimie. În pace: bunăvoință. (Winston Churchill)

1242. Succesul este abilitatea de a merge din eșec în eșec, fără să-ți pierzi entuziasmul. (Winston Churchill)

1243. Curajul este virtutea care face posibile celelalte virtuți. (Winston Churchill)

1244. Personal, sunt mereu gata să învăț, chiar dacă nu-mi place să mi se dea lecții. (Winston Churchill)

1245. Cele mai bune lucruri duse până la limită sunt greșite. (Winston Churchill)

1246. Cel mai bun argument împotriva democrației este o conversație de cinci minute cu alegătorul mediu. (Winston Churchill)

1247. Atunci când trebuie să omori un om, nu te costă nimic să fii politicos. (Winston Churchill)

1248. Un comunist este ca un crocodil: când deschide gura nu știi dacă încearcă să-ți zâmbească sau se pregătește să te mănânce. (Winston Churchill)

1249. Imperiile viitorului sunt imperiile minții. (Winston Churchill)

1250. Eu am dreptate, tu nu. Dar pentru libertatea ta de a nu avea dreptate, eu voi lupta până la moarte. (Winston Churchill)

1251. Dacă impui zece mii de norme juridice, distrugi orice urmă de respect pentru lege! (Winston Churchill)

1252. Să nu uitați că eu am primit mai multe de la alcool decât a primit alcoolul de la mine. (Winston Churchill)

1253. Singurele statistici pe care te poți baza sunt cele pe care le-ai falsificat tu singur. (Winston Churchill)

1254. Nu există prietenii și dușmăniile veșnice, ci numai interese veșnice. (Winston Churchill)

1255. Democrația este un sistem politic prost, însă cel mai bun dintre cele pe care omenirea le-a inventat până acum. (Winston Churchill)

1256. Scopul lui Lenin este de a salva lumea. Metoda lui este de a o arunca în aer. (Winston Churchill)

1257. Pesimistul vede dificultatea în fiecare oportunitate. Optimistul vede oportunitatea în fiecare dificultate. (Winston Churchill)

1258. Italienii pierd războaiele ca și cum ar fi meciuri de fotbal și meciurile de fotbal, ca și cum ar fi războaie. (Winston Churchill)

1259. Cum începe familia? Începe cu un tânăr care se

îndrăgostește de o fată. Încă nu s-a găsit o variantă mai bună. (Winston Churchill)

1260. Un fanatic este cineva care nu își poate schimba părerea și nu va schimba subiectul. (Winston Churchill)

1261. Nu este suficient să facem tot ce putem; câteodată trebuie să facem și ceea ce trebuie. (Winston Churchill)

1262. Imaginația ne consolează pentru ce nu suntem, umorul pentru ce suntem. (Winston Churchill)

1263. Sunt pregătit să-l întâlnesc pe Creator. Dacă Creatorul este pregătit pentru marea încercare de a mă întâlni pe mine este o altă chestiune. (Winston Churchill)

1264. Traiul este ceea ce primim, viața este ceea ce dăm. (Winston Churchill)

1265. Cei mai mari oameni au fost Stalin, Roosevelt, Mussolini – acesta din urmă a fost chiar cel mai mare dintre toți, pentru că a avut curajul să-și împuște ginerele. (Winston Churchill)

1266. Cu cât mai departe poți privi înapoi, cu atât mai departe poți vedea înainte. (Winston Churchill)

1267. Răul inerent al capitalismului este împărțirea neechitabilă a bogățiilor. Bunul inerent al socialismului este împărțirea echitabilă a sărăciei. (Winston Churchill)

1268. A fi politician înseamnă să fii capabil să spui dinainte ce-o să se întâmple mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare, anul viitor. Iar apoi să poți explica de ce nimic din toate astea nu s-a întâmplat. (Winston Churchill)

1269. Curajul este ceea ce îți trebuie pentru a sta în picioare și a vorbi; curajul este și ceea ce îți trebuie pentru a sta jos și a asculta. (Winston Churchill)

1270. Suntem sclavii legilor pentru a putea fi liberi. (Cicero)

1271. Este de mirare ca un ghicitor să nu râdă văzând un alt ghicitor (Cicero)

1272. Nimic nu este mai contrar rațiunii și ordinii

universale decât hazardul; de aceea, mi se pare că nici divinității nu-i este dat să știe ceea ce se va întâmpla prin jocul hazardului sau al sorții. Căci dacă știe, înseamnă că acel lucru se va întâmpla negreșit. Și dacă se va întâmpla negreșit, nu mai există hazard. Or, hazardul există. Prin urmare, nu pot fi presimțite actele hazardului.

1273. Nimic nu poate fi veșnic, odată ce s-a născut. (Cicero)

1274. Filosofia este medicina sufletului. (Cicero)

1275. Foamea este condiment pentru orice mâncare. (Cicero)

1276. O casă fără cărți îmi pare un corp din care a zburat sufletul. (Cicero)

1277. Elocința este lumina ce face să strălucească inteligența. (Cicero)

1278. Ce-ți poți dori mai mult decât să ai pe cineva cu care să poți vorbi ca și cu tine însuși? (Cicero)

1279. Legea e suprema rațiune împlântată în natură care determină ceea ce e bine și rău; aceeași rațiune, sădită și desăvârșită în mintea omului, este legea... înțelepciunea este legea, iar forța ei constă în faptul că ne poruncește să procedăm corect și ne interzice să ne abatem de la această cale. (Cicero)

1280. Caracterul fără înțelepciune poate mult, dar inteligența fără caracter nu valorează nimic. (Cicero)

1281. Autoritatea celor care predau este adesea un obstacol pentru cei care vor să învețe. (Cicero)

1282. În primul rând sunt proprii omului căutarea și cercetarea adevărului. (Cicero)

1283. Retorica este forța de a convinge, iar datoria retorului este să vorbească în așa fel ca să convingă. (Cicero)

1284. Tăcerea este una dintre marile arte ale conversației. (Cicero)

1285. O viață fericită constă în liniștea minții. (Cicero)

1286. Mare este puterea obișnuinței. (Cicero)

1287. Instruirea minții este la fel de necesară ca hrana pentru corp. (Cicero)

1288. Dacă vrei să te înveți - învață pe alții! (Cicero)

1289. Arta s-a născut din observarea și cercetarea naturii. (Cicero)

1290. În primul rând este propriu omului căutarea și cercetarea adevărului. (Cicero)

1291. Prefer mărturia conștiinței mele tuturor cuvântărilor ce se pot ține despre mine. (Cicero)

1292. Mințile noastre posedă de la natură o dorință nestăvilită de a cunoaște adevărul. (Cicero)

1293. Ceea ce este admis de către toți nu se poate să fie fals, pentru că trebuie să-și aibă rădăcina în însăși ființa omului. (Cicero)

1294. Obișnuința e a doua natură. (Cicero)

1295. Istoria este martorul care confirmă trecerea timpului; iluminează realitatea, vitalizează memoria, oferă călăuzire în viața de zi cu zi și ne aduce știri din antichitate. (Cicero)

1296. Nu există ceva mai urât decât a afirma înainte de a cunoaște. (Cicero)

1297. Cine se teme de ceea ce nu poate fi evitat, acela e imposibil să trăiască liniștit. (Cicero)

1298. Să știți că, dacă nu este vindecăt sufletul, ceea ce nu se poate face fără filosofie, suferințele nu vor avea sfârșit. (Cicero)

1299. Orice om poate greși, dar numai nebunul stârnie în greșală. (Cicero)

1300. Animalul nu are nevoie de o pregătire specială pentru a fi animal. Omul însă pentru a deveni om are nevoie de educație. Educația face diferența dintre oameni și animale. (Cicero)

1301. Cât trăiesc, sper. (Cicero)

1302. Îndepărtarea minții de la simțuri și abaterea gândirii de la rutină denotă un spirit mare. (Cicero)

1303. A trăi înseamnă a gândi. (Cicero)

1304. Nu e om curajos cel ce crede ca durerea este cel mai mare rău, și nici cel cumpătat ce considera plăcerea ca fiind cea mai mare binefacere. (Cicero)

1305. Socrate a fost primul care a chemat filosofia să coboare din rai și a plasat-o în orașe, și chiar a introdus-o în case și a silit-o să întrebe despre viață și standarde și bine și rău. (Cicero)

1306. Nu există ceva mai urât decât a afirma înainte de a cunoaște. (Cicero)

1307. Norocul este orb. (Cicero)

1308. Spiritul este adevărata ființă. (Cicero)

1309. Natura dreptului trebuie căutată în natura omului. (Cicero)

1310. Ceea ce îi este fiecăruia mai natural, iată ce îi stă mai bine. (Cicero)

1311. Fața reprezintă imaginea sufletului, iar ochii îi oglindesc intențiile. (Cicero)

1312. Virtuțile n-ar putea continua să existe fără viața fericită, nici viața fericită fără virtuți. (Cicero)

1313. Oratorul trebuie să-și formeze talentul nativ printr-o cultură vastă și prin practica forului, să stăpânească cele trei genuri oratorice și să le imprime forța și pasiunea sa făcând apel în permanență la rațiune. (Cicero)

1314. Unui orator, însă, trebuie să-i pretindem ascuțirea de minte a logicianului, cugetarea filosofului, exprimarea aproape a poetului, memoria jurisconsultului, vocea tragedianului și, așa zice, gesturile unui actor celebru. (Cicero)

1315. Când cunoaștem natura tuturor lucrurilor, suntem liberați de superstiție și de frica morții, nu ne tulbură neștiința, din care provin adesea spaima grozave; în sfârșit vom fi și mai morali, când vom cunoaște ce cere natura. (Cicero)

1316. Va fi, așadar, elocvent cel care va vorbi în For

și în procesele publice, astfel încât să convingă, să încânte și să impresioneze, căci a convinge este o necesitate, a încânta este o desfătare, a impresiona este o victorie. (Cicero)

1317. Trebuie să avem legi ca să putem trăi liberi. (Cicero)

1318. Toate neputințele se reduc la una: aceea de a iubi, aceea de a evada din propria tristețe. Accept să fiu ultimul om, dacă a fi om înseamnă să semeni cu ceilalți. (E.M. Cioran)

1319. Nu existăm decât pentru dușmanii noștri și pentru câțiva prieteni care nu ne iubesc. (E.M. Cioran)

1320. Când visează omul nu se îndoiește niciodată. (E.M. Cioran)

1321. Să fii, din lipsă de cuvinte, mai prejos de tine însuși, să nu găsești cuvinte pentru ceea ce ești, potrivite cu ceea ce trăiești sau înduri, să trăiești mereu mai prejos de propria-ți realitate. (E.M. Cioran)

1322. Oamenii se împart în două categorii: cei care caută sensul vieții fără să-l găsească și cei care l-au găsit fără să-l caute. (E.M. Cioran)

1323. Fără iluzie, nu există nimic. E straniu să afli taina realității în irealitate. (E.M. Cioran)

1324. Singurul mod de a înțelepți un animal arogant din fire este de a-i arăta din ce noroi e plămădit. (E.M. Cioran)

1325. Când ai înțeles că nimic nu este, că lucrurile nu-și merită nici măcar statutul de aparențe, nu mai ai nevoie să fii mântuit, ești gata mântuit și nefericit pe veci. (E.M. Cioran)

1326. Gândurile cele mai adânci și cele mai scumpe sunt acelea pentru care regretăm că n-avem lacrimi. (E.M. Cioran)

1327. Lumea poate exista doar pentru cei ce n-au văzut-o. Ceilalți și-au pierdut vederea de atâta aparență și și-au rănit ochii într-un real minor. Spațiul oferit de visuri

n-are orizont și astfel se întinde el generos unei priviri plecate, spre a nu se mai opri. (E.M. Cioran)

1328. Sunt oameni cărora le este dat să guste numai otrava din lucruri, pentru care orice surpriză este o surpriză dureroasă și orice experiență un nou prilej de tortură. (E.M. Cioran)

1329. N-aș fi abandonat nicicând limba noastră; mi se întâmplă să-i regret și acum mirosul de prospețime și putreziciune, amestecul de soare și bălegar, urâtenia nostalgică și superba neglijență. (E.M. Cioran)

1330. A ajunge să crezi numai în tăcere, să nu mai prețuiești decât tăcerea, este a realiza una din cele mai esențiale expresii ale trăirii la marginile vieții. Elogiul tăcerii, la marii singuratici și la întemeietorii de religii, își are o rădăcină mult mai profundă decât își închipuiesc oamenii. (E.M. Cioran)

1331. Este monstruos tot ce e unic și trezește admirație, adică uimire, adică amestec de fascinație și de teamă. Un monstru, chiar cumplit, ne atrage în chip tainic, ne urmărește, ne obsedează. Monstrul realizează în chip exterior tot ce e mai adânc în noi, este îngroșarea fantastică a calităților și tarelor noastre ascunse. Monstrul este portdrapelul nostru. (E.M. Cioran)

1332. Prin extaz – al cărui obiect e un dumnezeu fără atribute, o esență de dumnezeu ne înălțăm spre o formă de apatie mai pură chiar decât aceea a zeului suprem, și, cufundându-ne în divin, suntem totodată dincolo de orice formă de divinitate. Este etapa finală, punctul de sosire al misticii, punctul de plecare fiind ruptura cu demiurgul, refuzul de a-l mai frecventa și de a-i lăuda lucrarea. Nimeni nu-i mai cade în genunchi, nimeni nu-l mai venerază. Singurele cuvinte ce i le adresăm sunt rugă în răspăr – unic mod de comunicare între o creatură și un Creator deopotrivă de căzuți. (E.M. Cioran)

1333. Mult timp m-am încăpățânat să caut un om care să știe totul despre sine și despre ceilalți, un înțelept-

demon, dumnezeiesc de lucid. De fiecare dată când am crezut că-l găsisem, eram nevoit, după o cercetare atentă, să reduc din pretenții: noul ales avea și el câte-o pată, câte-un cusur, resturi ascunse de inconștientă sau slăbiciune ce-l coborau la nivelul comun. Ghiceam la el urme ale dorinței, ale speranței – sau umbra câte unui regret. Indiscutabil, în materie de cinism avea lipsuri. Ce deziluzie! Și nu-mi conteneam căutarea, și totdeauna idolul momentului păcătuia pe undeva: omul era acolo, ascuns, deghizat sau disimulat. Am sfârșit prin a înțelege tirania Speciei și am încetat să visez la ne-om, la un monstru pătruns pe de-a-ntregul de nimicnicia lui. Era o nebunie să-l concepi: nu putea să existe, luciditatea absolută fiind incompatibilă cu realitatea organelor. (E.M. Cioran)

1334. După ce a stricat adevărata eternitate, omul a căzut în timp, unde a izbutit, dacă nu să prospere, cel puțin să trăiască: sigur e că s-a obișnuit cu noua lui condiție. Procesul acestei căderi și al acestei deprinderi se numește Istorie. (E.M. Cioran)

1335. Cu excepția esențialului, sfințenia ține de aberațiile organelor, de un șir de anomalii, de-o nesfârșită varietate de dereglări, și acest lucru este valabil pentru tot ce este profund, intens, unic. Nu există excese lăuntrice în lipsa unui substrat inavubil, extazul cel mai eterat amintind prin anumite aspecte extazul primitiv. (E.M. Cioran)

1336. Când toate gândurile s-au înecat în sânge, din filosof te pomești un avocat al inimii... (E.M. Cioran)

1337. Bucuria are un mare defect: lipsa de rigoare. Priviți cât de riguroasă e, în schimb, logica fierii... (E.M. Cioran)

1338. Dacă m-aș putea înălța la nivelul celui care mi-ar fi plăcut să fiu! Numai că nu știu ce forță, care sporește cu anii, mă trage în jos. Chiar ca să mă ridic din nou la propria-mi suprafață, trebuie să mă folosesc de stratageme la care nu mă pot gândi fără să roșesc. (E.M. Cioran)

1339. Urmărirea semnului în detrimentul semnificatului; limbajul considerat drept scop în sine, drept concurent al „realității”; mania exprimării, chiar la filosofi; nevoia de înnoire în planul aparențelor – caracteristici ale unei civilizații în care sintaxa primează asupra absolutului, iar gramaticianul asupra înțeleptului. (E.M. Cioran)

1340. Modalitățile-i de exprimare fiind tocite, arta se orientează spre nonsens, spre un univers închis și incomunicabil. Orice freamăt inteligibil – în pictură, muzică sau poezie – ne pare, pe drept cuvânt, desuet și vulgar. Publicul va dispărea curând și, la scurtă vreme după el, arta. O civilizație care a început prin zidirea de catedrale se va sfârși prin ermetismul schizofreniei. (E.M. Cioran)

1341. Nimic nu emancipează spiritul mai mult decât negarea. Ea nu-i fertilă însă decât în răstimpul în care ne străduim s-o cucerim și să ne-o însușim; odată dobândită, ne înrobește: un lanț ca oricare altul. Dacă e să alegem între două sclavii, s-o preferăm pe cea a finței, chiar dacă nu-i posibilă fără o anume sfâșiere: e, totuși, prețul ce-l avem de plătit pentru a evita contagiunea neantului, comoditatea delirului... (E.M. Cioran)

1342. Să te aservești, să-ți afli un stăpân, iată ce caută fiecare. Și tocmai ce refuză scepticul. El știe totuși că de îndată ce slujești, ești mântuit, pentru că ai ales; și orice alegere este o sfidare aruncată nedeterminării, blestemului, infinitului. Oamenii au nevoie de puncte de sprijin, ei vor cu orice preț certitudinea, chiar în detrimentul adevărului. Și fiindcă certitudinea e dătătoare de viață, iar ei nu se pot lipsi de ea, chiar când o știu mincinoasă, vor trece peste orice scrupul în strădania lor de a o obține. (E.M. Cioran)

1343. Nu poți pricepe ce înseamnă „meditația” dacă nu ești obișnuit să ascuți tăcerea. Vocea ei este un îndemn la renunțare. Toate inițierile religioase sunt cufundări în

adâncimile ei. Din misterul lui Buddha am început să bănuiesc în clipa în care m-a apucat frica de tăcere. Muțenia cosmică îți spune atâtea lucruri, că lașitatea te împinge în brațele acestei lumi. (E.M. Cioran)

1344. Lumea asta n-a fost creată la bucurie. Se procreează totuși în plăcere. Da, fără îndoială, dar plăcerea nu e bucurie, e și simulacrul ei: funcția ei este de a amăgi, de a ne face să uităm că, până în cel mai mic detaliu, creațiunea poartă pecetea tristeții inițiale din care s-a ivit. (E.M. Cioran)

1345. Absurditatea este insomnia unei erori, eșuarea dramatică a unui paradox. (E.M. Cioran)

1346. Nu prețuiesc o carte decât prin tulburarea, prin otrava pe care-o toarnă în mine. (E.M. Cioran)

1347. Nimeni nu va ști vreodată cum reușea să respire, ce rătăcire o făcea să cedeze magiei suflului, și nici ce căuta printre noi. Sigur este că ea nu era de aici, și că nu ne împărtășea decăderea decât din politețe ori dintr-o curiozitate morbidă. (E.M. Cioran)

1348. Toate apele au culoarea înecului. (E.M. Cioran)

1349. Orgasmul este un paroxism; disperarea la fel. Unul durează o clipă; celălalt, o viață. (E.M. Cioran)

1350. Începi să știi ce e singurătatea atunci când auzi tăcerea lucrurilor. (E.M. Cioran)

1351. Omul este o ruină invincibilă. Cine i-o fi turnat atât entuziasm în decepții? (E.M. Cioran)

1352. Realitatea este o creație a exceselor, a nemăsurii și a nesăbuițelor noastre. (E.M. Cioran)

1353. Chestiunea responsabilității n-ar avea sens decât dacă am fi fost consultați înainte de naștere și am fi consimțit să fim exact ceea ce suntem. (E.M. Cioran)

1354. Muzica este tot minus lumea. (E.M. Cioran)

1355. N-am inventat nimic, am fost doar secretarul senzațiilor mele. (E.M. Cioran)

1356. Să treci de la limba română la limba franceză e ca și cum ai trece de la o rugăciune la un contract. (E.M.

Cioran)

1357. Muzica este timp sonor. (E.M. Cioran)

1358. Filosoful se gândește la Divinitate, credinciosul la Dumnezeu. Unul la esență, altul la persoană. (E.M. Cioran)

1359. Lenea e un scepticism al cărnii.

1360. Shakespeare: loc al întâlnirii unui trandafir cu o secure... (E.M. Cioran)

1361. Poezia nu-i decât instrumentul unui funebru narcisism. (E.M. Cioran)

1362. Lacrimile - muzică sub forma materiei. (E.M. Cioran)

1363. Amestec de anatomie și de extaz, apoteoză a nerezolvabilului, hrană ideală pentru bulimia dezamăgirii. Dragostea ne poartă spre o decădere plină de glorie... (E.M. Cioran)

1364. Prin Baudelaire, fiziologia a pătruns în poezie, iar prin Nietzsche - în filosofie. Prin ei, dereglările organice s-au transfigurat în cânt și în concept. Chinuiți de boală, le-a fost scris să-i înnobileze acesteia destinul. (E.M. Cioran)

1365. Parfumul e istoria unei flori. (E.M. Cioran)

1366. Nebunia este introducerea speranței în logică. (E.M. Cioran)

1367. Luciditatea înseamnă a avea senzații la persoana a treia. (E.M. Cioran)

1368. Suferința-i ruina unui concept; o avalanșă de senzații, care intimidează orice formă. (E.M. Cioran)

1369. Aș vrea să izbucnesc într-o explozie radicală cu tot ce am în mine, cu toată energia și cu toate conținuturile, să curg, să mă descompun și, într-o expresie nemijlocită, distrugerea mea să fie opera mea, creația, inspirația mea. Să mă realizez în distrugere, să cresc în cea mai nebună avântare până dincolo de margini, și moartea mea să fie triumful meu. Aș vrea să mă topesc în lume și lumea în mine, să naștem în nebunia noastră un vis

apocaliptic, straniu ca toate viziunile de sfârșit și magnific asemenea marilor crepuscule. Din țesătura visului nostru să crească splendori enigmatice și umbre cuceritoare, forme ciudate și adâncimi halucinante. Un joc de lumină și de întuneric să îmbrace sfârșitul într-un decor fantastic și o transfigurare cosmică să ridice totul până dincolo de orice rezistență, când avântul duce la nimic, iar formele plesnesc într-o exaltare de agonie și încântare. (E.M. Cioran)

1370. A exista este un plagiat. (E.M. Cioran)

1371. Lirismul este maximum de eroare prin care ne putem apăra de urmările lucidității și ale cunoașterii. (E.M. Cioran)

1372. Singurătatea este o operă de convertire la tine însuși. (E.M. Cioran)

1373. Creștinul se naște muritor și moare nemuritor. (E.M. Cioran)

1374. Să fie oare pentru noi existența un exil și neantul o patrie? (E.M. Cioran)

1375. Să nu te naști e, fără doar și poate, cea mai bună formulă care există. Ea nu e, din nefericire, la îndemâna nimănui. (E.M. Cioran)

1376. Orice eroare este un fost adevăr. (E.M. Cioran)

1377. Scepticismul este eleganța anxietății. (E.M. Cioran)

1378. Singura confesiune sinceră pe care o facem este cea indirectă - vorbind de ceilalți. (E.M. Cioran)

1379. Spiritul este materie ridicată la rangul de suferință. (E.M. Cioran)

1380. Extazul - delirul spiritului. (E.M. Cioran)

1381. Melancolia - muzica inconștientă a sufletului. (E.M. Cioran)

1382. Paloarea e culoarea ce-o ia gândirea pe fața omenească. (E.M. Cioran)

1383. O carte trebuie să provoace o leziune în sufletul cititorului. (E.M. Cioran)

1384. Viața și cu mine suntem două linii paralele ce se întâlnesc în moarte. (E.M. Cioran)

1385. Toată filosofia e fără răspuns. Față de ea, sfințenia este o știință exactă. (E.M. Cioran)

1386. Mă asupresc sub țării. Sufletul reduce cerul la suflet. Unde privesc mă privesc. (E.M. Cioran)

1387. Mult trebuie să fi decăzut o senzație pentru a consimți să se preschimbe în idee. (E.M. Cioran)

1388. Până la urmă, totul se reduce la dorință sau la absenta dorinței. Restul e nuanță. (E.M. Cioran)

1389. Orice problemă profanează o taină; la rândul ei, problema e profanată de rezolvare. (E.M. Cioran)

1390. Zâmbetul e incompatibil cu legea cauzalității: atâta fascinație de inutilitate emana el. (E.M. Cioran)

1391. Ar trebui să fim scutiți de trupul pe care îl ducem după noi. Povara eului era suficientă. (E.M. Cioran)

1392. Romantismul englez a fost un amestec fericit de laudanum, exil și ftizie; cel german - de alcool, provincie și suicid. (E.M. Cioran)

1393. Înghesuiți pe malurile Senei, câteva milioane de înăcriți fabrică împreună un coșmar, pe care-l pizmuiește restul lumii. (E.M. Cioran)

1394. Cred odată cu nebunul de Calvin că ești predestinat mântuirii sau condamnării din pânțele mamei. Ți-ai trăit viața înainte de a te naște. (E.M. Cioran)

1395. Timpul este un surogat metafizic al mării. (E.M. Cioran)

1396. Dragostea este întâlnirea a doua salive. (E.M. Cioran)

1397. Sexualitatea ne egalizează; mai mult: ne răpește misterul... Ea este aceea care, în mai mare măsură decât orice altă nevoie și activitate, ne pune pe picior de egalitate cu semenii noștri: cu cât o practicăm mai asiduu, cu atât devenim mai asemănători: în cursul unui act recunoscut ca bestial ne arătăm, de fapt, calitatea de cetățeni: nimic mai obștesc decât actul sexual. (E.M.

Cioran)

1398. În paradox, rațiunea se anulează pe ea însăși; și-a deschis granițele și nu mai poate opri năvala erorilor palpitate, a erorilor care zvâcnesc. (E.M. Cioran)

1399. Devenirea: agonie fără deznodământ. (E.M. Cioran)

1400. Să sperî înseamnă să dezminți viitorul. (E.M. Cioran)

1401. Lumea este un accident al lui Dumnezeu, accidens Dei. Cât pare de adevărată formula lui Albert cel Mare! (E.M. Cioran)

1402. Singurătatea-i o exasperare ontologică a ființei noastre. Ești mai mult decât trebuie. Iar lumea-i mai puțin decât ar trebui. (E.M. Cioran)

1403. Sunt căutat pentru un colocviu în străinătate, căci e nevoie, pare-se, de îndoielile mele. Scepticul de serviciu al unei lumi în declin. (E.M. Cioran)

1404. Să nu te naști este fără doar și poate cea mai bună formulă care există. Ea nu e, din nefericire, la îndemâna nimănui. (E.M. Cioran)

1405. Nimic nu înspăimântă mai mult pe oameni decât lucrurile pe care nu le înțeleg. (Paul Claudel)

1406. Îmi rezerv cu cea mai mare fermitate dreptul de a mă contrazice. (Paul Claudel)

1407. Ce minunat e să fii în viață: să trăiești, să respiri și să pășești cu picioarele pe pământ. Din ce motive i-am invidia pe zei? (Paul Claudel)

1408. Cuvântul nu este decât un zgomot și cărțile nu sunt decât hârtie. (Paul Claudel)

1409. Orice artist vine pe lume ca să spună un singur lucru, un lucru mic de tot, atâta trebuie să găsească el, grupând tot restul în jurul lui. (Paul Claudel)

1410. Căsătoria nu este plăcere, este sacrificiul plăcerii, e studiul a două suflete care trebuie să se mulțumească pentru totdeauna unul cu celălalt. (Paul Claudel)

1411. Nimic nu e mai primejdios decât o idee, atunci când ai doar una. (Paul Claudel)

1412. Ordinea e plăcerea rațiunii, dar dezordinea e deliciul imaginației. (Paul Claudel)

1413. Chiar pentru un simplu zbor de fluturi e nevoie de cerul întreg. (Paul Claudel)

1414. Ce importanță are durerea de astăzi, din moment ce ea este începutul a ceva nou! (Paul Claudel)

1415. Marii scriitori nu au fost niciodată făcuți pentru a suporta legile gramaticilor, ci pentru a le-o impune pe a lor. (Paul Claudel)

1416. Oare scopul vieții este să trăiești? (Paul Claudel)

1417. Omul cunoaște lumea nu prin ceea ce îi sustrage, ci prin ceea ce îi adaugă. (Paul Claudel)

1418. Ceea ce are misterios scriitura este tocmai faptul că ea ne vorbește. (Paul Claudel)

1419. Poemul nu e alcătuit din aceste litere pe care eu le plantez ca pe niște cuie pe hârtie, ci din albul care rămâne aici. (Paul Claudel)

1420. Fericirea nu e scopul, ci un mijloc, în viață. (Paul Claudel)

1421. Există ochi care primesc lumină, și alții care o oferă. (Paul Claudel)

1422. Pentru a cunoaște trandafirul, cineva întrebuințează geometria, altul folosește fluturile. (Paul Claudel)

1423. Femeia nu e inteligentă decât în detrimentul misterului ei. (Paul Claudel)

1424. Geniul este o lungă nerăbdare. (Paul Claudel)

1425. Păcatul nu compune, el descompune. (Paul Claudel)

1426. Reînvierea noastră nu se consumă în întregime în viitor, ea este de asemenea, în noi, ea începe, ea a început deja. (Paul Claudel)

1427. O întrebare este un răspuns. (Paul Claudel)

1428. Muzica e sufletul geometriei. (Paul Claudel)

1429. Teama de adjective e începutul stilului. (Paul Claudel)

1430. Fericirea nu e un lux, ea e în interiorul nostru împotriva voinței noastre. (Paul Claudel)

1431. Am o memorie excelentă, dar nu-mi amintesc lucrurile așa cum sunt ele. (Paul Claudel)

1432. Moartea e o formalitate dezagreabilă, dar toți candidații sunt primiți. (Paul Claudel)

1433. Universul nu e decât o manieră totală de a nu fi ceea ce este. (Paul Claudel)

1434. Prezentul: tot cea ce timpul din jurul nostru este pe cale să introducă în eternitate. (Paul Claudel)

1435. Nu lăsa sufletul să ți se citească pe chip! (James Clavell)

1436. Ce minunată e viața și ce tristă! Ce efemeră, fără trecut și fără viitor, doar un veșnic prezent, acum! (James Clavell)

1437. Ce este cerul, dacă nu un pretext pentru nori, și ce este viața, dacă nu o lungă așteptare, câteodată fără finalitate sau răspuns? (James Clavell)

1438. Viața unui om este interesantă, în primul rând, când eșuează – o știu foarte bine. Pentru că eșecul este semnul că a încercat să se întreacă pe sine. (Georges Clemenceau)

1439. Domnii funcționari sunt rugați să nu plece înaintea de a sosi. (Georges Clemenceau)

1440. Justiția militară este pentru justiție ce este muzica militară pentru muzică. (Georges Clemenceau)

1441. Niciodată nu se minte atât de mult ca înaintea unor alegeri, în timpul unui război sau după o vânătoare. (Georges Clemenceau)

1442. Funcționarii sunt cei mai buni soți: când se întorc seara acasă, nu sunt niciodată obosiți și au citit deja ziarul. (Georges Clemenceau)

1443. America este singura națiune din istorie care a

trecut în mod miraculos de la barbarism direct la degenerare, fără intervalul normal de civilizație. (Georges Clemenceau)

1444. Guvernul seamănă funcționari, iar contribuabilii culeg impozite. (Georges Clemenceau)

1445. Toată lumea poate face erori pe care să le impute altora: asta înseamnă să faci politică. (Georges Clemenceau)

1446. Războiul este o serie de catastrofe care au ca rezultat victoria. (Georges Clemenceau)

1447. Femeile trăiesc mai mult decât bărbații, mai ales când sunt văduve. (Georges Clemenceau)

1448. Războiul este o chestiune mult prea serioasă ca s-o încredințezi militarilor. (Georges Clemenceau)

1449. Mai bine să fiu urât pentru ce sunt decât iubit pentru ce nu sunt. (Kurt Cobain)

1450. Adevăratul prieten este cel ce știe totul despre tine și continuă a-ți fi prieten. (Kurt Cobain)

1451. Când copiezi de la unul este plagiat, când copiezi de la doi este deja cercetare. (Kurt Cobain)

1452. Mai bine arzi tot, decât să te stingi încet. (Kurt Cobain)

1453. Nu avem niciun drept să ne exprimăm o opinie până când nu cunoaștem toate răspunsurile. (Kurt Cobain)

1454. Cine se simte liber iubește la maximum; și cine iubește la maximum se simte liber. (Paulo Coelho)

1455. Nimeni nu aprinde o făclie pentru a o ascunde sub obroc: menirea luminii este de a aduce mai multă lumină, de a deschide ochii, de a arăta minunile din jur. (Paulo Coelho)

1456. Trebuie să-l ascultăm pe copilul care am fost cândva și care încă există în noi. Copilul acesta înțelege momentele magice. Putem să-i înăbușim plânsul, dar glasul nu i-l putem reduce la tăcere! (Paulo Coelho)

1457. Omul trebuie să-și aleagă și nu să-și accepte destinul. (Paulo Coelho)

1458. Fiecare primește un nume când se naște, dar trebuie să fie în stare să-și boteze viața cu un cuvânt care să-i dea un sens. (Paulo Coelho)

1459. Dorința nu este ceea ce vezi, ci ceea ce-ți imaginezi. (Paulo Coelho)

1460. Trupurile se înțeleg, deși sufletele nu sunt întotdeauna de acord. (Paulo Coelho)

1461. Rareori ne dăm seama că suntem împresurați de extraordinar. Miracolele se întâmplă în jurul nostru, semnele lui Dumnezeu ne arată drumul, îngerii insistă să fie auziți, dar noi, fiindcă suntem învățați că există formule pentru a ajunge până la Dumnezeu, nu luăm seama la nimic din toate acestea. Nu pricepem că El se află oriunde. II lăsăm să intre. (Paulo Coelho)

1462. Ca să-l întâlnim pe Dumnezeu, e destul să privim în jurul nostru. (Paulo Coelho)

1463. Fiecare clipă de căutare este o clipă de regăsire. (Paulo Coelho)

1464. Omul se naște pentru a-și trăda destinul. Dumnezeu ne picură în suflete doar visuri imposibile. (Paulo Coelho)

1465. Mi-e frică să-mi îndeplinesc visul și pe urmă să nu mai am niciun motiv să trăiesc. (Paulo Coelho)

1466. Când îți dorești ceva cu adevărat, tot Universul conspiră pentru îndeplinirea visului tău. (Paulo Coelho)

1467. Miracolele nu au nicio explicație, dar apar în viața celor care cred în ele. (Paulo Coelho)

1468. Totul în viață este numai semne. Universul este creat într-o singură limbă pe care toată lumea o înțelege, dar acum a uitat-o. (Paulo Coelho)

1469. Acceptăm adevărul numai după ce l-am negat din tot sufletul. (Paulo Coelho)

1470. O ființă umană se cunoaște doar dacă merge până la limitele sale. (Paulo Coelho)

1471. Eu nu sunt un corp care are suflet, sunt un suflet care are o parte vizibilă numită corp. (Paulo Coelho)

1472. Ce este adevăratul Eu? E ceea ce ești, nu ceea ce fac ceilalți din tine. (Paulo Coelho)

1473. Singura noastră obligație este să ne realizăm destinul. (Paulo Coelho)

1474. Dacă zece pași te despart de o victorie, dacă faci doar nouă ai pierdut. (Paulo Coelho)

1475. Atunci când iubim, dorim întotdeauna să fim mai buni decât suntem. (Paulo Coelho)

1476. Sexul este arta de a controla lipsa de control. (Paulo Coelho)

1477. Nu trebuie să ne eschivăm de la propriul nostru destin. (Paulo Coelho)

1478. E imposibil să eviți inevitabilul. (Paulo Coelho)

1479. Norii sunt râuri care cunosc deja marea. (Paulo Coelho)

1480. Suntem eterni pentru că suntem manifestări ale lui Dumnezeu. (Paulo Coelho)

1481. Omul are nevoie de ceea ce e mai rău în el ca să realizeze ceea ce este mai bun în el. (Paulo Coelho)

1482. Scriitorii care au cea mai mare influență asupra unei persoane sunt cei ale căror operă este citită la o vârstă tânără și impresionabilă, deseori opera mult mai tânără a scriitorilor care lasă o urmă adâncă în noi. (J.M. Coetzee)

1483. Tind să țin piept invitațiilor de a-mi interpreta propria-mi literatură. (J.M. Coetzee)

1484. Poezia este doar dovada vieții. Dacă viața arde bine, poezia este cenușa. (Leonard Cohen)

1485. Viața este un drog fără efect, iar drogul meu secret e moartea. (Leonard Cohen)

1486. Ultimul refugiu al insomniacului este sentimentul de superioritate față de lumea adormită. (Leonard Cohen)

1487. Nevoia e mama poeziei. (Leonard Cohen)

1488. Mi-e teamă să trăiesc altceva decât așteptarea. (Leonard Cohen)

1489. Familia este aceea care face ca omul să treacă de la egoism la altruism. (Auguste Comte)

1490. Nimeni nu are alt drept decât acela de a-și face datoria. (Auguste Comte)

1491. A trăi pentru alții nu e numai o lege a firii, ci însăși legea propriei fericiri. (Auguste Comte)

1492. Adevărata filosofie își propune să sistematizeze pe cât posibil întreaga existență umană, individuală și mai ales colectivă, contemplată deopotrivă în trei ordini de fenomene ce o caracterizează, idei, sentimente și acțiuni. (Auguste Comte)

1493. Dacă este adevărat că o știință nu devine pozitivă decât întemeindu-se exclusiv pe fapte observate și a cărei exactitudine este în general recunoscută, este tot la fel de incontestabil că o branșă oarecare a cunoștințelor noastre nu devine știință decât într-o epocă în care, prin intermediul unei ipoteze, leagă toate faptele ce-i stau la bază. (Auguste Comte)

1494. Omenirea e compusă mai mult de morți, decât de vii. (Auguste Comte)

1495. Să știi pentru a prevedea, cu scopul de a putea. (Auguste Comte)

1496. Morții îi conduc pe cei vii. (Auguste Comte)

1497. Nu există decât o maximă absolută; aceea că nu există absolut. (Auguste Comte)

1498. Religia reprezintă, pentru suflet, un consens normal, comparabil în totalitate consensului dintre sănătate și corp. (Auguste Comte)

1499. Să-ți reglezi prezentul după viitorul dedus din trecut. (Auguste Comte)

1500. Formula supremă pentru pozitivism: dragostea drept principiu, ordinea drept bază, progresul drept scop. (Auguste Comte)

1501. Orgoliul ne divizează mai mult decât interesul. (Auguste Comte)

1502. Totul e relativ și doar acesta e absolut.

(Auguste Comte)

1503. Spontană mai întâi, inspirată apoi, și după aceea revelată, religia e în sfârșit demonstrată. (Auguste Comte)

1504. Supunerea e fundamentul desăvârșirii. (Auguste Comte)

1505. Orice știință are drept finalitate prevederea. (Auguste Comte)

1506. Dumnezeu dăruiește atât cât putem noi primi de la el, iar acest lucru depinde de cât de mult ne-am golit de noi înșine. (Ananda S. Coomaraswamy)

1507. Sacrificiul se împlinește nu doar în mod vizibil și rostit, ci și intelectual, adică în liniște și nevăzut, în lăuntrul tău. (Ananda S. Coomaraswamy)

1508. Cel care este stăpânul minții sale este stăpânul Universului. (Confucius)

1509. Spune-mi și voi uita, arată-mi și poate îmi voi aduce aminte, implică-mă și voi înțelege. (Confucius)

1510. Conștiința - lumina inteligenței pentru a distinge binele de rău. (Confucius)

1511. Vrei să trăiești cum se cuvine? învață mai întâi să mori. (Confucius)

1512. Modestia este fundația solidă a tuturor virtuților. (Confucius)

1513. Când stingem focul, unde se duce lumina? (Confucius)

1514. Să înveți fără să gândești este fără sens; să gândești fără să înveți este periculos. (Confucius)

1515. Omul superior acționează înainte de a vorbi, iar apoi vorbește în conformitate cu acțiunile sale. (Confucius)

1516. Ceea ce caută omul superior se ascunde în el însuși; ceea ce caută omul mărunț se ascunde în alții. (Confucius)

1517. Cine se cucerește pe sine, este luptătorul suprem. (Confucius)

1518. Trebuie să știi să perseverezi pentru a ajunge la echilibru. Trebuie să fii echilibrat pentru a avea posibilitatea să examinezi cu calm și limpezime. Trebuie să examinezi cu calm și vedere clară pentru a ajunge la liniște, la încredere. Trebuie să fi obținut liniștirea, încrederea, pentru a putea discerne esențialul lucrurilor. Când se discerne esențialul lucrurilor, se poate atinge scopul. (Confucius)

1519. Fiecare lucru are frumusețea lui, dar nu oricine o vede. (Confucius)

1520. Omul superior este sensibilizat de dreptate, omul inferior de avantaj. (Confucius)

1521. Omul care a comis o eroare și nu o îndreaptă comite o altă eroare și mai mare. (Confucius)

1522. Caută să păstrezi în toate linia de mijloc. (Confucius)

1523. Cea mai mare glorie nu o dobândești atunci când nu ești doborât niciodată, ci atunci când te ridici după ce ai căzut. (Confucius)

1524. Când vezi un om bun, încearcă să-l imiți; când vezi un om rău, analizează-te. (Confucius)

1525. Omului îi trebuie doi ani să învețe să vorbească și o viață să învețe să tacă. (Confucius)

1526. A vorbi înseamnă a semăna, a asculta înseamnă a culege. (Confucius)

1527. Numai cei foarte înțelepți și cei foarte ignoranți nu se schimbă. (Confucius)

1528. Noi nu știm încă despre viața de aici; cum putem ști despre cea după moarte. (Confucius)

1529. Nu încerc să aflu răspunsurile, aş dori să înțeleg întrebările. (Confucius)

1530. Este greu să găsești o pisică neagră într-o cameră întunecată, atunci când ea nu se află acolo. (Confucius)

1531. Natura ne aseamănă. Educația ne deosebește. (Confucius)

1532. Cuvintele sunt vocea inimii. (Confucius)

1533. Un tablou este un poem fără cuvinte. (Confucius)

1534. Om desăvârșit este cel îngrijorat de propriile imperfecțiuni. (Confucius)

1535. Fericirea aparține celor care știu să o facă să aștepte. (Confucius)

1536. Fără a cunoaște puterea cuvintelor este imposibil să cunoști oamenii. (Confucius)

1537. Fără energie nu poți merge mai departe; fără efort nu poți avea niciun merit; fără sinceritate nu durează nimic; fără loialitate nu poți avea afecțiunea; fără politețe nu poți fi respectat. Pentru că politețea rafinează spiritul, după cum muzica rafinează interiorul. (Confucius)

1538. Există, oare, vreun cuvânt care poate fi luat drept regulă de comportare pentru întreaga viață? Dascălul spune: Nu este oare reciprocitatea acest cuvânt? Ceea ce nu-ți dorești să ți se facă, nu face nici tu altuia. (Confucius)

1539. Adevărata bărbăție constă din înțelegerea propriului sine și din restabilirea măsurii. Oricine-și va înțelege propriul sine și își va restabili măsura, va fi urmat de toată lumea. (Confucius)

1540. O virtute perfectă este reprezentată de cinci lucruri; acestea sunt: gravitatea, generozitatea sufletului, sinceritatea, seriozitatea și bunătatea. (Confucius)

1541. Să răspunzi cu spirit de dreptate răului făcut, iar binelui cu bine. (Confucius)

1542. O virtute perfectă este reprezentată de cinci lucruri; acestea sunt: gravitatea, generozitatea sufletului, sinceritatea, seriozitatea și bunătatea. (Confucius)

1543. Raiul înseamnă să fii una cu Dumnezeu. (Confucius)

1544. Pentru a reuși, dorința ta de a avea succes trebuie să fie mai puternică decât teama de a nu reuși. (Bill Cosby)

1545. Când o să devii senil, nu o să-ți dai seama. (Bill Cosby)

1546. Nu cunosc soluția pentru a atinge succesul, dar știu ca pentru a eșua e suficient să încerci să mulțumești pe toată lumea. (Bill Cosby)

1547. Timiditatea - un defect al oamenilor mari, tupeul - un defect al oamenilor mici. (Maurice Coyaude)

1548. Clipa e ceva ce dă și ia cu același gest. (Petru Creția)

1549. În orice umbră adastă și pândește, atotcuprinzător, întunericul luminii. (Petru Creția)

1550. Cerul nu numai că ne însoțește pretutindeni, ci face parte tot mai mult din noi. (Petru Creția)

1551. Fără de nori lumina n-ar avea nici taine, nici șovăieli, nici biruințe. (Petru Creția)

1552. Vine un ceas al unei vieți când îți rămâne, printr-o singură fereastră, o singură priveliște, oricare ar fi ea. Citește atunci câte ai văzut cândva, sau măcar amintește-ți, și ai să crezi că vei fi fost cândva o pasăre sau însuși vântul. (Petru Creția)

1553. Puținătatea spiritului naște monștri. (Petru Creția)

1554. Prin ce minune se desface, albă, înstelată și ușoară neaua din asuprirea bolții de cenușă sură. (Petru Creția)

1555. Un sentiment nu poate fi decât simțit, adică să te pătrundă până la suferință și nu poate fi exprimat dacă ține să rămână suferință reală. (Benedetto Croce)

1556. Nu ideea, ci sentimentul este acela care conferă artei sublima ușurință a simbolului: o aspirație închisă într-o reprezentare, iată ce-nseamnă arta. (Benedetto Croce)

1557. Progresul nu este altceva decât conceptul însuși al activității omenești care, acționând asupra materiei oferite de natură, învinge obstacolele și o supune scopurilor sale. (Benedetto Croce)

1558. O gândire care nu izbutește să se exprime, nu e gândire, ci, cel mult, presimțire confuză a unei gândiri ce urmează a veni. (Benedetto Croce)

1559. Gândirea serioasă și filosofică înseamnă a raționa, adică a gândi idei, categorii și concepții, dar nu numai pentru a judeca fapte; a judeca înseamnă a califica, deosebind realul de ireal. (Benedetto Croce)

1560. Școala predă proza, nu poezia. (Benedetto Croce)

1561. Orice istorie este contemporană. (Benedetto Croce)

1562. Nu există Putere bună. Dar există putere proastă. Există o putere care nu vede decât la doi pași în fața ei, neputincioasă a prevedea viitorul apropiat, prinsă în capcana propriei sale lipse de inteligență. Or, chiar în acest lucru există o consolare. (Ioan Petru Culianu)

1563. Existențialismul, acum, la distanță de câteva zeci de ani, apare deplorabil. Și începând nu de la numele mici, ca Sartre, dar chiar de la cele mai mari, ca Heidegger... Heidegger aparține unei tradiții filosofice care trece prin partea cea mai proastă a teologiei creștine – memento mori, meditația asupra morții –, nu ține de partea ce mai fascinantă a teologiei creștine, care e multiplicarea lumilor, explorarea posibilităților necunoscute ale lui Dumnezeu, în care omul n-are niciun rol important. A crede că ești umanist numai pentru că te frământă asupra morții unui om mi se pare o greșeală capitală. (Ioan Petru Culianu)

1564. Mi-am închis ochii și am trecut în neființă. Niciun gând, niciun sunet, nicio percepție, niciun fel de senzație. Nu exista nici spațiu, nici timp. (Ioan Petru Culianu)

1565. Pentru mine Borges rămâne scriitorul cel mai important al secolului... Dar asta pentru că are curajul să utilizeze literatura în scopul unei dezbateri vitale și profunde. Ceea ce filosofia ar fi trebuit să facă, dar nu

poate din cauza lipsei de vitalitate la care este condamnată de Academie, de Universitate, de situația ei, precară astăzi. (Ioan Petru Culianu)

1566. Dumnezeu este laolaltă-înfășurarea tuturor lucrurilor, chiar a celor contradictorii. (Nicolaus Cusanus)

1567. Din punctul de vedere al unității, infinitatea este Tatăl, din punctul de vedere al egalității unității, ea este Fiul, iar din punctul de vedere al conexiunii, este Sfântul Duh, iar din simplul punct de vedere al infinității, nu este nici Tatăl, nici Fiul, nici Duhul Sfânt. (Nicolaus Cusanus)

1568. De vreme ce dorința nu e zadarnică, noi dorim să știm că ignorăm. Dacă am putea înțelege pe deplin acest lucru, atunci am ajunge la o doctă ignoranță. Nimic altceva nu va fi atunci mai de preț pentru om, chiar foarte dedicat științei, decât faptul de a fi socotit foarte doct în însăși propria-i ignoranță. Și cu atât va fi cineva mai doct, cu cât va ști despre sine că este mai ignorant. (Nicolaus Cusanus)

D

1569. Semenii o faptă, culegi un obicei; semenii un obicei, culegi un caracter; semenii un caracter, culegi un destin. (Dalai Lama)

1570. Nu e nevoie de temple, nu e nevoie de filosofii complicate. Creierul și inima mea sunt templele mele, filosofia mea este bunătatea. (Dalai Lama)

1571. Când te rănește o săgeată otrăvită, important este s-o scoți mai întâi; nu e momentul să te întrebi de unde vine, cine a tras-o sau ce otrăvă poartă. (Dalai Lama)

1572. Fii bun de câte ori se poate. Și întotdeauna se poate. (Dalai Lama)

1573. Noi oamenii suntem ființe sociale. Venim pe această lume în urma acțiunii altora.

Supraviețuim datorită celorlalți. Fie că ne place, fie că nu, sunt puține momente în viață când nu beneficiem de pe urma acțiunilor celorlalți. Din acest motiv nu e deloc

surprinzător că în mare parte fericirea noastră apare în contextul relațiilor noastre cu ceilalți. (Dalai Lama)

1574. Găsesc speranță în cele mai negre dintre zile, și mă concentrez în cele mai fericite. Eu nu judec universul. (Dalai Lama)

1575. Fericirea nu e ceva gata făcut, ea vine din faptele tale. (Dalai Lama)

1576. Trăiește o viață onorabilă. Atunci când îmbătrânești și te gândești în urmă, vei putea să te bucuri a doua oară de ea. (Dalai Lama)

1577. Religia mea este foarte simplă. Religia mea este bunătatea. (Dalai Lama)

1578. Ține minte: cea mai bună relație este cea în care iubirea reciprocă depășește nevoia fiecăruia.

1579. Urmează cei 3 R: respect pentru tine, respect pentru alții, responsabilitatea pentru toate acțiunile tale. (Dalai Lama)

1580. Când pierzi să-ți fie învățătură. (Dalai Lama)

1581. Ține minte că tăcerea este uneori cel mai bun răspuns. (Dalai Lama)

1582. Deschide brațele spre schimbare, dar nu-ți pierde din valorile tale. (Dalai Lama)

1583. Dragostea și compasiunea sunt o necesitate, nu un lux. Fără ele umanitatea nu poate supraviețui. (Dalai Lama)

1584. Când înveți să fii tolerant, dușmanul tău îți este cel mai bun profesor. (Dalai Lama)

1585. Judecă succesul tău prin ceea ce trebuie să renunți ca să poți obține. (Dalai Lama)

1586. Singura diferență dintre mine și un nebun este că eu nu sunt nebun. (Salvador Dalí)

1587. Nu eu sunt bufonul, ci societatea monstruos de cinică și naiv de inconștientă care pretinde că este serioasă numai pentru a-și ascunde mai bine nebunia. Eu, în schimb - nu sunt nebun. (Salvador Dalí)

1588. În copilărie atât de mult m-am crezut geniu,

încât până la urmă am și ajuns. (Salvador Dalí)

1589. Desenul reprezintă sinceritatea din artă. Nu este posibil să trișezi. Este ori bun ori rău. (Salvador Dalí)

1590. Inteligența fără ambiție este ca o pasăre fără aripi. (Salvador Dalí)

1591. Nu vă temeți de perfecțiune! N-o s-o atingeți niciodată! (Salvador Dalí)

1592. Singura diferență dintre Grecia cea nemuritoare și prezent este Sigmund Freud, care a descoperit cum corpul uman, care pe vremea grecilor era neoplatonic, astăzi este plin de sertare secrete care pot fi deschise numai prin psihanaliză. (Salvador Dalí)

1593. Cred că magia din operele lui Picasso este romantică, bazată pe schimbări radicale, în timp ce magia din operele mele se datorează tradiției. Sunt total diferit de Picasso pentru că el nu se ocupă de frumusețe, ci de urât. Totuși, în cazul unor genii ca Picasso și ca mine, frumosul-urât și urâtul-frumos pot fi de natură angelică. (Salvador Dalí)

1594. Realitatea lumii exterioare servește drept exemplu și se subordonează realității spiritului nostru. (Salvador Dalí)

1595. Aici zac niște biete impuri pe care dragostea le-a prăvălit în nebunie. (Salvador Dalí)

1596. Nu te obosi să fii modern. Din păcate acesta este singurul lucru, pe care orice ai face, nu-l poți evita. (Salvador Dalí)

1597. Televiziunea este o pubelă de lux. (Salvador Dalí)

1598. Dacă vei juca rolul unui geniu vei deveni unul. (Salvador Dalí)

1599. Într-un moment de genială inspirație, am hotărât să mă dedic teoriei cuantice și am inventat „realismul cuantic”, devenind astfel stăpânul forței gravitației. Am pictat „Leda atomică” pentru a o preaslăvi pe Gala, zeița metafizică, și am reușit să creez „spațiul

suspendat". (Salvador Dalí)

1600. Este ori ușor, ori imposibil. (Salvador Dalí)

1601. Când am fost la Picasso eram atât de emoționat și plin de respect, de parcă aș fi fost la însuși Papa. (Salvador Dalí)

1602. Ignoranța dă naștere certitudinii mult mai des decât cunoașterea: cei care știu puține, nu cei care știu multe, sunt aceia care susțin cu atât de multă convingere că cutare sau cutare problemă nu va fi niciodată rezolvată de știință. (Charles Darwin)

1603. Nu supraviețuiesc speciile cele mai puternice, nici cele mai inteligente, ci cele mai ușor adaptabile. (Charles Darwin)

1604. Esența instinctului este aceea că este urmat în mod independent de rațiune. (Charles Darwin)

1605. A repara o eroare este la fel de bine sau uneori chiar mai bine decât a stabili un nou adevăr. (Charles Darwin)

1606. Omul este un înger fără aripi și o maimuță fără coadă. (Charles Darwin)

1607. Imposibilitatea de a crede că acest univers a apărut la întâmplare îmi pare argumentul cel mai important în favoarea existenței lui Dumnezeu. (Charles Darwin)

1608. Cel mai puternic supraviețuiește. (Charles Darwin)

1609. Un om de știință ar trebui să nu aibă dorințe și sentimente - aproape ca o inimă de piatră. (Charles Darwin)

1610. Un om care îndrăznește să irosească o oră din timpul său nu a descoperit încă ce înseamnă viața. (Charles Darwin)

1611. Cel mai înalt nivel al moralității este atins atunci când recunoaștem că ar trebui să ne controlăm gândurile. (Charles Darwin)

1612. Nu găsim nicio explicație științifică pentru

punctul de vedere al evoluției în mod independent al fiecărei specii. (Charles Darwin)

1613. În lupta pentru supraviețuire, cei mai puternici câștigă în fața rivalilor lor, deoarece reușesc cel mai bine să se adapteze mediului. (Charles Darwin)

1614. Eu nu pot considera universul ca rezultatul unei întâmplări oarbe și totuși nu pot găsi nicio dovadă de intenție bună, sau măcar vreo intenție oarecare, în cele mai mici lucruri. (Charles Darwin)

1615. Trebuie, totuși, să recunoaștem că, după câte mi se pare, cu toate calitățile lui nobile, omul încă poartă în alcătuirea sa trupească amprenta nepieritoare a originii sale umile. (Charles Darwin)

1616. există o diferență fundamentală între om și animalele superioare din punct de vedere al facultăților mentale... Animalele inferioare, ca și omul, simt plăcere și durere, fericire, suferință. (Charles Darwin)

1617. Permiteți ca sateliții, planetele, sorii, universul, ba nu, întregi sisteme de universuri să fie guvernate de legi, dar dorim ca cea mai mică insectă să fie creată dintr-odată, printr-o acțiune specială. (Charles Darwin)

1618. Întrucât în decursul timpului selecția naturală duce la formarea treptată a unor specii noi, rezultă, cred, în mod inevitabil, că alte specii vor deveni din ce în ce mai rare, până când, în cele din urmă, vor dispărea. Formele aflate în concurența cea mai directă cu cele care se modifică și se perfecționează vor avea, firește, cel mai mult de suferit. (Charles Darwin)

1619. Adevărul evoluției reprezintă temelia biologiei, iar biologia se află, astfel, în postura neobișnuită a unei științe fondate pe o teorie îmbunătățită, deci, prin urmare, este o știință sau credință? (Charles Darwin)

1620. Ușa invizibilului trebuie să fie vizibilă. (René Daumal)

1621. Drumul celor mai înalte dorințe trece adesea

prin indezirabil. (René Daumal)

1622. Marea noastră boală este de a vorbi fără să vedem nimic. (René Daumal)

1623. Foamea nu se suprimă prin abolirea stomacului, ci prin alimentarea lui. (René Daumal)

1624. Orice poem se naște dintr-un germen, mai întâi obscur, pe care trebuie să-l luminăm, pentru a produce roadele luminii. (René Daumal)

1625. Astăzi, interesantul și curiosul primează în fața adevărului; straniul și emoționantul primează în fața adevărului. Ne interesăm mai degrabă de doctrine pe care nu le adoptăm, admirăm exemple pe care nu le urmăm. (René Daumal)

1626. Când încercăm să dăm ceva, vedem că nu avem nimic; când vedem că nu avem nimic, încercăm să dăruim. Încercând să dăruim, vedem că nu suntem nimic. Văzând că nu suntem nimic, încercăm să devenim. Încercând să devenim ceva, trăim. (René Daumal)

1627. Simplitatea este sofisticarea extremă. (Leonardo da Vinci)

1628. Detaliile formează perfecțiunea, însă perfecțiunea nu este un detaliu. (Leonardo da Vinci)

1629. Să iubești poți numai ceea ce cunoști. (Leonardo da Vinci)

1630. Toate cunoștințele ne vin de la inimă. (Leonardo da Vinci)

1631. Sufletul dorește conlocuirea cu impui pentru că, fără membrele acestuia, n-ar putea nici acționa, nici simți. (Leonardo da Vinci)

1632. Interesul poate să fie înșelat, rău cunoscut sau trădat; nu și dorința. (Gilles Deleuze)

1633. Filosofia este disciplina care constă în a crea concepte. (Gilles Deleuze)

1634. Cu cât conținutul gândirii e mai slab, cu atât gânditorul capătă mai multă importanță. (Gilles Deleuze)

1635. Noi nu cunoaștem lucrurile, ci le recunoaștem.

(Gilles Deleuze)

1636. Violența e ceea ce nu vorbește. (Gilles Deleuze)

1637. Scopul scriiturii e de a purta viața în starea unei forțe nonpersonale. (Gilles Deleuze)

1638. Cu cât te-ai înșelat mai mult în viață, cu atât dai mai multe lecții. (Gilles Deleuze)

1639. Binele nu înseamnă să nu faci o nedreptate, ci să nu vrei în niciun fel să o faci. (Democrit)

1640. Există tineri cu minte multă și bătrâni lipsiți de minte; nu timpul te învață să gândești, ci firea și educația timpurie. (Democrit)

1641. Nu mulțimea de cunoștințe este vrednică de năzuit, ci bogăția intelectului. (Democrit)

1642. Frumusețea corpului are ceva de animal, dacă nu se adaugă și podoabele inteligenței. (Democrit)

1643. Există, fără îndoială, tineri cu judecată și bătrâni fără minte; căci nu timpul ne învață să gândim, ci o educație timpurie și predispoziția. (Democrit)

1644. Natura și educația sunt asemănătoare; căci educația transformă pe om și, prin această transformare, creează natura. (Democrit)

1645. Este înțelept nu acel care e preocupat de ceea ce-i lipsește, ci acel care se bucură de ceea ce are. (Democrit)

1646. Dulcele, amarul, caldul, frigul și culoarea constau numai dintr-o părere; în realitate nu există decât atomi și spațiul gol. (Democrit)

1647. Bătrânețea este o mutilare a corpului, care rămâne întreg: toate le are și la toate lipsește ceva. (Democrit)

1648. Chiar când ești singur nu vorbești și nu face nimic rău. Învață să te rușinezi mai mult de tine decât de alții. (Democrit)

1649. Ești dator să spui adevărul, nu să vorbești mult. (Democrit)

1650. Din înțelepciune provin trei lucruri: gândire

justă, vorbire fără greșală și acțiune dreaptă. (Democrit)

1651. Dorințele aprinse pentru ceva fac sufletul orb pentru alt lucru. (Democrit)

1652. Medicina vindecă bolile corpului, iar filosofia eliberează sufletul de patimi. (Democrit)

1653. Noi nu știm nimic în realitate; căci adevărul e în abis. (Democrit)

1654. Bucuria e o stare în care sufletul trăiește calm și statornic, netulburat de nicio frică sau superstiție sau de vreo altă emoție. (Democrit)

1655. Cauza greșelii este necunoașterea a ce e mai bun. (Democrit)

1656. Cel care nedreptățește e mai nefericit decât cel nedreptățit. (Democrit)

1657. Pentru cei fără minte este mai bine să fie conduși decât să conducă. (Democrit)

1658. Căutăm binele fără a-l găsi vreodată, în schimb găsim răul fără să-l căutăm. (Democrit)

1659. Cuvântul este o umbră a faptei. (Democrit)

1660. Fericirea și nefericirea sunt în suflet. (Democrit)

1661. Dacă nu vei dori multe, puținul îți va părea mult; căci o dorință moderată face sărăcia echivalentă cu bogăția. (Democrit)

1662. Acordul felului de a gândi naște prietenia. (Democrit)

1663. Când cineva depășește măsura, lucrurile cele mai plăcute devin cele mai nesuferite. (Democrit)

1664. Îndrăzneala este începutul acțiunii. (Democrit)

1665. Dacă nu-i deprinzi pe copii să muncească, nu vor învăța nici să citească, nici să scrie, nici muzica, nici gimnastica, nici ceea ce cuprinde întreaga virtute a omului: respectul izvorât din exercitarea tuturor învățăturilor de mai sus. (Democrit)

1666. Filosofia eliberează sufletul de patimi. (Democrit)

1667. Nimeni nu iubește pe cel ce nu poate iubi pe nimeni. (Democrit)

1668. Învăță să te rușinezi mai mult de tine decât de alții. (Democrit)

1669. Remușcarea lăsată de faptele de rușine este mântuirea vieții. (Democrit)

1670. Rațiunea este numai un fenomen ce urmează din constituția matematică a anumitor atomi în relație cu alți atomi. (Democrit)

1671. Cei fără minte se iau după câștigurile norocului, pe când cei care știu astfel de câștiguri, se iau după filosofie. (Democrit)

1672. A crește copii este un lucru riscant, căci reușita depinde de multă undă și grijă, iar nereușita întrece orice altă durere. (Democrit)

1673. Dorința de câștig care nu se satură niciodată este mai rea decât sărăcia cea mai mare, căci creșterea lăcomiei aduce creșterea nevoilor. (Democrit)

1674. O urmă care nu se șterge nu e o urmă. (Jacques Derrida)

1675. Ceea ce nu se poate spune nu trebuie tăcut, trebuie scris. (Jacques Derrida)

1676. Celălalt e secret pentru că e altul. (Jacques Derrida)

1677. Ceea ce este pardonabil este dinainte iertat. De unde aporia: nu trebuie să iertăm întotdeauna decât impardonabilul. (Jacques Derrida)

1678. Deconstrucția e, înainte de toate, afirmarea unui da originar. (Jacques Derrida)

1679. Textul altuia trebuie să fie citit, interogată fără milă și, deci, respectat mai întâi în litera lui. În respectul literei textului regăsim originea unei sacralizări. (Jacques Derrida)

1680. Doar victimele ar avea, eventual, dreptul să ierte. Dacă sunt moarte, sau cumva dispărute, nu mai este posibilă iertarea. (Jacques Derrida)

1681. Iertarea presupune memoria absolut vie a indelebilului, dincolo de orice act de doliu, de reconciliere, de restaurare, dincolo de orice ecologie a memoriei. (Jacques Derrida)

1682. Tot ce în suflet e o pasiune e în corp o acțiune. (René Descartes)

1683. Aș da tot ce știu pentru jumătate din ce ignor. (René Descartes)

1684. Lectura tuturor cărților bune este ca o convorbire cu cei mai luminați oameni ai secolelor trecute. (René Descartes)

1685. Principala perfecțiune a omului este de a avea un liber arbitru, care îl face demn de laudă sau de dispreț. (René Descartes)

1686. Opinia este aproximativul, cunoștința științifică este certitudinea. (René Descartes)

1687. Omul este un lucru imperfect ce tinde fără încetare la ceva mai bun și mai mare decât el însuși. (René Descartes)

1688. Bunul simț este lucrul cel mai repartizat din lume, căci fiecare crede despre sine că este foarte bine dotat. (René Descartes)

1689. Pasiunile sufletului sunt percepții sau emoții ale sufletului care sunt raportate în mod special la suflet și sunt cauzate, întreținute și întărite printr-o anumită mișcare a spiritelor. (René Descartes)

1690. Eu sunt, eu exist, aceasta este sigur; dar cât timp? Atâta timp cât gândesc; căci poate s-ar putea întâmpla că dacă aș înceta de a gândi, să încetez în același timp de a fi. (René Descartes)

1691. Mă îndoiesc, deci cuget. Cuget, deci exist. Exist, deci Dumnezeu este. (René Descartes)

1692. Prin metodă înțeleg acele reguli certe și ușoare pe care oricine le va urma fără a se abate de la ele, nu va lua niciodată nimic fals drept adevărat și fără a risipi de prisos eforturile spiritului, ci sporind neconținut în mod

treptat știința, va ajunge la cunoașterea adevărată a tuturor lucrurilor pentru care va fi capabil. (René Descartes)

1693. Și băgând de seamă că, în această propoziție: gândesc, deci exist, nu este nimic care să mă asigure că spun adevărul, decât doar că văd foarte limpede că, pentru a gândi, trebuie să exist, am socotit că pot să iau drept regulă generală că lucrurile pe care le concepem foarte clar și foarte distinct sunt toate adevărate. (René Descartes)

1694. Esența mea constă în aceea doar că sunt ființă cugetătoare... Pe de o parte, am o idee distinctă și clară a mea însumi ca ființă cugetătoare doar, neîntinsă, iar pe de altă parte, o idee distinctă a corpului ca lucru întins doar, cugetător. Dar nimic nu mă învață mai lămurit natura decât că am un imp, căruia i-e neplăcut atunci când simte durere... prin urmare, nu trebuie să mă îndoiesc că se află ceva adevărat aici. (René Descartes)

1695. Să contemplezi cerul de vară înseamnă poezie, deși nu una în cărți regăsită. Adevăratele poeme evadează din cuvinte. (Emily Dickinson)

1696. Ne ignorăm adevărata statură până când suntem nevoiți să stăm în picioare. (Emily Dickinson)

1697. Nu e nevoie de o cameră pentru a fi bântuit; nu e nevoie nici de o casă; coridoarele minții depășesc cu mult locurile materiale. (Emily Dickinson)

1698. Moartea este o noapte furtunoasă și un drum nou. (Emily Dickinson)

1699. Credința este îndoială. (Emily Dickinson)

1700. Prin sete ajungem să înțelegem savoarea apei. (Emily Dickinson)

1701. Natura e ceea ce știm, fără a avea arta de a o exprima. (Emily Dickinson)

1702. Luați-mi totul, dar lăsați-mi extazul și voi fi mai bogată decât semenii mei. (Emily Dickinson)

1703. Țărnul e mai sigur, dar eu aș vrea să mă lupt

cu valurile. (Emily Dickinson)

1704. Cuvântul durere nu începe să însemne ceva decât în momentul când reamintește memoriei noastre o senzație pe care am mai încercat-o. (Denis Diderot)

1705. Nu există decât un pas de la fanatism la barbarie. (Denis Diderot)

1706. Învățătura îi conferă omului demnitate. (Denis Diderot)

1707. Distanța este de mare ajutor pentru exercitarea admirației. (Denis Diderot)

1708. Înțelepciunea nu este altceva decât știința fericirii. (Denis Diderot)

1709. Nimic nu-i mai greu de iertat decât meritele altuia. (Denis Diderot)

1710. Mi se poate cere să caut adevărul, dar nu să îl găsesc. (Denis Diderot)

1711. Scepticismul este primul pas spre adevăr. (Denis Diderot)

1712. Ignoranța este mai aproape de adevăr decât prejudecata. (Denis Diderot)

1713. Elogiul contemporanilor noștri nu-i niciodată curat. Curat e doar cel al posterității. (Denis Diderot)

1714. Mergi unde vei vrea; și vei găsi acolo și conștiința ta. (Denis Diderot)

1715. Cel mai bun medic este acela după care alergăm fără să-l găsim. (Denis Diderot)

1716. Cei mai cumpliți surzi sunt cei care nu vor să audă. (Denis Diderot)

1717. Când scrii despre femei, trebuie să-ți înmoi pana în culorile curcubeului și să presari rândurile cu pulbere de pe aripile fluturilor. (Denis Diderot)

1718. A spune că omul este un amestec de putere și de slăbiciune, de lumină și de orbire, de micime și de grandoare, nu înseamnă a-i face proces, ci a-l defini. (Denis Diderot)

1719. Elocința este arta de a ornamenta logica.

(Denis Diderot)

1720. Nu-i de ajuns să faci binele, mai trebuie să-l faci și bine. (Denis Diderot)

1721. Contrariile se lecuiesc prin contrarii: adevăr valabil pentru lucrurile sufletești că și pentru cele trupești. (Denis Diderot)

1722. Omul cel mai fericit e cel care-i face fericiți pe cât mai mulți oameni. (Denis Diderot)

1723. Geometria este cea mai bună și mai simplă dintre toate logicile, cea mai potrivită să dea inflexibilitate judecății și rațiunii. (Denis Diderot)

1724. Nu e antidot mai puternic împotriva josniciei senzualității ca adorarea frumuseții! Partea cea mai înaltă a artei picturii este cu totul castă, oricare i-ar fi obiectul; ea purifică gândirea, după cum tragedia purifică pasiunile. (Denis Diderot)

1725. Faceți ca binele fiecăruia să fie atât de strâns legat de binele general încât niciun cetățean să nu poată dăuna societății, fără să-și dăuneze lui însuși; asigurați răsplata pentru virtute după cum ați asigurat pedeapsa pentru ticăloșie. (Denis Diderot)

1726. Au fost lăudați mult mai mult oamenii ocupați a ne face să credem că suntem fericiți decât oamenii ocupați a ne face să fim fericiți cu adevărat. (Denis Diderot)

1727. Tot ceea ce uimește sufletul, tot ceea ce imprimă un sentiment de teroare duce la sublim... Templele sunt întunecate. Tiranii se-arată puțin. Nu se înfățișează aproape deloc lumii; iar după atrocitățile lor, sunt considerați mai mari decât ar fi firească. Sanctuarul omului civilizat și al omului sălbatic este plin de tenebre... Preoți, așezați-vă altarele, înălțați-vă edificiile în inima pădurilor. Pentru ca jeluirea victimelor voastre să străpungă întunecimile. (Denis Diderot)

1728. Ideile de putere își au și ele sublimul lor. Dar puterea care amenință emoționează mai mult decât cea care apără. Taurul este mai frumos decât boul; taurul

cornut care mugește, mai frumos decât taurul care se plimbă și paște; armăsarul lăsat liber a că-mi coamă flutură în vânt, decât calul sub călărețul său; măgarul sălbatic, decât măgarul oarecare; tiranul, decât regele; crima, poate, decât virtutea; zeii plini de cruzime, decât zeii buni; iar sfinții legiuitori știau prea bine aceste lucruri. (Denis Diderot)

1729. Nu-ți voi cere să-mi dai ce poți să-mi iei, îți voi cere să nu-mi iei ce nu poți să-mi dai. (Diogene)

1730. Gelozia e durerea de a vedea pe altul posedând ce posedăm și noi. (Diogene)

1731. Banul e nervul afacerilor. (Diogene)

1732. Dacă poți visa un lucru, înseamnă că poate fi făcut. (Walt Disney)

1733. Este distractiv să realizezi imposibilul. (Walt Disney)

1734. Toate visele ni se pot îndeplini dacă avem curajul să le urmăm. (Walt Disney)

1735. Toate necazurile pe care le-am avut, toate supărările și obstacolele m-au întărit... Poate nu-ți dai seama atunci când ți se întâmplă, dar să ți se întoarcă spatele poate fi cel mai bun lucru pentru tine. (Walt Disney)

1736. Tradițiile și idealurile noastre, codurile morale și standardele - lucrurile pe care le respectăm în viață și pe care le transmitem copiilor noștri - sunt păstrate sau uitate în funcție de cât de liber ne exprimăm ideile și sentimentele. (Walt Disney)

1737. Găsește o idee bună și rămâi la ea. Urmeaz-o și lucrează la ea până când va fi așa cum trebuie. (Walt Disney)

1738. În ceea ce privește limbajul poetic, avem de a face cu ideolecte. Marii poeți nu vorbesc același limbaj. Fiecare își are limbajul său. (Ștefan Aug. Doinaș)

1739. Cultura este singurul climat care poate asigura dezvoltarea omului individual. (Ștefan Aug. Doinaș)

1740. Acolo unde libertatea își poate rezolva singură treburile, ea se transformă în democrație. (John Dos Passos)

1741. Scriitorul corect este arhitectul Istoriei. (John Dos Passos)

1742. Nu am atâta încredere în firea omenească încât să fiu anarhist. (John Dos Passos)

1743. Singurul element care poate înlocui dependența față de trecut este dependența față de viitor. (John Dos Passos)

1744. Nu noi alegem cariera. Ea ne confiscă ființa. (John Dos Passos)

1745. La ce folosește să fii un om mare dacă ai greșit? (John Dos Passos)

1746. Suntem atât de intoxicați de literatură, încât nu mai putem fi noi înșine. (John Dos Passos)

1747. Femeile se uită în buzunarele tale, nu în inima ta. (John Dos Passos)

1748. Nimic nu e mai îngrozitor decât să trăiești într-o lume străină de tine. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1749. Câteodată le mulțumim unora dintre oameni că-și trăiesc zilele laolaltă cu noi. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1750. Fantasticul este tot una cu realul; fără real nu există fantastic. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1751. Omul are o asemenea predilecție pentru sisteme și deducții abstracte încât e capabil să distorsioneze intenționat adevărul, să nege evidența propriilor simțuri doar ca să-și justifice logica. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1752. În fiecare om zace un călău... Omul este un despot din fire, de aceea se complăce în a chinui pe alții. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1753. Acolo unde mintea vede numai rușine, inima descoperă frumosul! (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1754. Când omul, în integritatea lui, va atinge

fericirea, timpul va înceta să mai existe, pentru că nu va mai fi nevoie de el. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1755. Inima oamenilor nu e decât un câmp de bătaie în care se luptă Dumnezeu cu diavolul. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1756. Dragostea îi face pe oameni să se simtă egali. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1757. Omul este un mister. Trebuie să aduci acest mister la lumina zilei, și dacă am să-mi dedic toată viața acestui țel, n-am să consider că am pierdut timpul degeaba: eu mă concentrez asupra acestui mister, pentru că vreau să fiu om. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1758. Dacă vrei să învingi lumea toată, învinge-te pe tine însuși. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1759. Pedepsa de a te păstra mereu în inima mea o voi ispăși cu drag mereu în amintirea zilei în care te-am cunoscut. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1760. Un om este nefericit pentru că nu știe că este fericit, acesta este singurul motiv. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1761. Incomensurabilul și infinitul sunt tot atât de necesare omului, ca și acea mică planetă, pe care el viețuiește. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1762. Trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu! De unde știm, poate că ne păstrează pentru un scop anume! (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1763. Ce este iadul? Și cuget în sinea mea: e suferința de a nu mai putea iubi. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1764. Dpsa entuziasmului este semnul sigur al pierzării, caracterizat printr-o stare de nelucrare, prin lipsa de zel. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1765. O greșeală originală valorează poate mai mult decât un adevăr banal. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1766. Frumosul va salva lumea. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1767. Eu nu sunt scriitor și nici nu vreau să fiu, căci aş socoti o necuviință și o mârșăvie faptul de a mi da în vileag toate tainețele inimii și de a face negustorie la taraba lor literară cu descrierea meșteșugită a simțămintelor mele. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1768. Nu în forță, ci în dreptate sălășluiește Dumnezeu. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1769. Dacă un om râde din tot sufletul, înseamnă că e un om bun. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1770. A doua jumătate din viața omului se compune de obicei numai din deprinderile acumulate în prima jumătate. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1771. Multă nefericire a intrat în lume din cauza dezordinii și a lucrurilor rămase nespuse. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1772. Adevărul adevărat este întotdeauna neverosimil, ai știut acest lucru? Ca să faci adevărul să pară verosimil, e nevoie neapărat să-i mai adaugi și puțină minciună. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1773. Cel mai inteligent dintre toți, după părerea mea, este cel care, cel puțin o dată pe lună, se consideră imbecil. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1774. În teorie îți poți iubi aproapele chiar de departe: de aproape este ca și imposibil. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1775. O ființă care se obișnuiește cu toate este, cred, cea mai bună definiție a omului. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1776. Natura e oglinda cea mai limpede, e destul să privești în ea! (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1777. Dacă Dumnezeu nu există, înseamnă ca totul este permis și dacă totul este permis, înseamnă că suntem pierduți. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1778. Minciuna e unicul ascendent al umanității asupra celorlalte vietăți. Prin ea se ajunge la adevăr. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1779. Se cumpără idei de-a gata. Se vând pretutindeni, chiar pe gratis; dar ce-i gratis costă mai scump... (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1780. Umilința e o forță uriașă. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1781. Doi ori doi fac patru nu mai e viață, e începutul morții. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1782. Dacă ai vrea într-adevăr să strivești, să distrugi un om, să-i dai pedeapsa cea mai îngrozitoare, astfel încât și cel mai aspru criminal să se cutremure la gândul acestei pedepse și să se sperie de ea dinainte, atunci ar fi suficient să-i conferi muncii un caracter de inutilitate totală, completă, de absurditate. (Feodor Mihailovici Dostoievski)

1783. Acum-ul este instantaneul numit existență al unei treceri continue. (Alexandru Dragomir)

1784. Gândirea te izolează. Tot restul, nu. Vederea, auzul (tot ce e senzație), vorba fapta, totul nu numai că e în legătură cu lumea, dar și depinde de lume și o întrepătrunde. Gândirea însă e acosmică, nefirească, oricât ar fi ea de intențional îndreptată spre lume. Nu gândești, firește, decât despre lume și în lume. Dar... gândești. Se rupe întrepătrunderea și drumul gândirii poate duce în multe locuri nelumești: sfînțenia, metoda științifică etc. Dovada? Nonsensul viu: intelectualul. (Alexandru Dragomir)

1785. Timpul este ascuns, mascat de noi, tocmai pentru că cunoașterea lui directă implică înfruntarea morții nu ca eveniment incert databil sau voluntar ales, ci ca permanentă contradicție a raportului fundamental «eu cu mine» pe baza căruia este posibil să trăiesc. (Alexandru Dragomir)

1786. „Ideea mea de bază: că întrebarea despre existență, pusă de la Aristotel până la Heidegger *ca ti to on?* [ce este a fi? ce este ființa/ ființarea? *ti esti?* / ce este?] este greșit pusă, fiindcă nu ține seama de caracterul temporal al oricărui «ce?». «Ce» este ceva ce privește

trecutul, pentru că tocmai asta este trecutul: totul apare așa cum este, ca ce este. Dar existență (Sein) este acum și tocmai asta e prezentul: existență. (Alexandru Dragomir)

1787. Tustrele (existența, trecerea, conținutul) constituie prezentul, dar conținutul, ca «ce» este vine din trecut. Conținutul pur temporal al acum-ului este «eu sunt» (conștiința). Deci existența, trecerea și conștiința existenței (și ea «acum-istă», punctiformă), formează prezentul. (Alexandru Dragomir)

1788. Cunoașterea filosofului este aproape întotdeauna hermeneutică, față de cea documentară, a omului de rând. De unde neputința lui de a fi exact ca ceilalți și pasiunea de a „explica” toate; fiindcă pentru el lucrurile nu sunt niciodată numai ele (documentar), ci totdeauna tot ce sunt ele. Într-atât este adevărat că lumea filosofului este o lume de înțelesuri (de sensuri). (Alexandru Dragomir)

1789. Ceea ce contează la om nu e ce este el, ci ceea ce vrea să fie. (Alexandru Dragomir)

1790. Ca drum dialectic la un om, sfârșitul poate fi: fie luarea adâncă la cunoștință a tot ceea ce ești tu (după ce ai căutat să te faci în fel și chip) și dragostea spre acest simplu dat al tău, care ești așa (și atunci sfârșitul e reîntoarcere), fie luarea la sine a ceea ce ești tu și schimbarea în tot ceea ce ai putea fi tu. (Alexandru Dragomir)

1791. Condiția ființelor și a lucrurilor sub ideal e cea a libertății, sub scop, cea a subordonării. (Alexandru Dragomir)

1792. Structura lumii cu un ideal e de libertate în drum spre împlinire, a celei cu un scop e închiderea în organizare. (Alexandru Dragomir)

1793. Un comentariu e just nu când spune multe despre text, ci când îl strânge până la a-i învedera necesitatea lăuntrică. (Alexandru Dragomir)

1794. Nu tot ce este trecut devine de neschimbat

(așa și numai așa) fiindcă e trecut, ci tot ce este așa este fiindcă e trecut. (Alexandru Dragomir) (Alexandru Dragomir)

1795. Cunoașterea anulează imediatul ca atare, înlocuindu-l cu ceea ce este el (ca esență).

1796. „A fost” înseamnă întotdeauna „a fost așa”. Nu există altă existență pentru ceea ce a fost. (Alexandru Dragomir)

1797. Este valul un eveniment? (Alexandru Dragomir)

1798. Cine, din noi, e jignit când suntem jigniți? (Alexandru Dragomir)

1799. Viața este cel mai primejdios joc, fiindcă este o luptă neștiută pentru ce este mai prețios: propria ființă. (Alexandru Dragomir)

1800. Gramatical, am un subiect, timpul., despre care afirm ca trece. Logic, la fel: am ceva numit timp care are atributul ca trece. Numai ca nu timpul trece, ci timpul este trecere. Ce altceva pot înțelege întâi prin timp decât însăși trecerea? Trecerea este timpul, și anume trecerea fundamentală, care cuprinde și face cu puțință orice alta trecere, cum ar fi mișcarea, de pildă. Timpul se deosebește fundamental de orice trecere fenomenală, tocmai fiindcă o fundamentează. (Alexandru Dragomir)

1801. Când uităm persoana artistului, privindu-i tabloul, nu este oare acesta cel mai mare elogiu ce-l putem aduce unui artist? (Alexandre Dumas - tatăl)

1802. Trebuie să idealizezi realul pe care-l vezi și să realizezi idealul pe care-l simți. (Alexandre Dumas - tatăl)

1803. Cea mai mare durere ți-o provoacă incertitudinea. (Alexandre Dumas - tatăl)

1804. Omul nu poate trăi dacă nu simte atașament față de ceva care să-l depășească. Viața nu este suportabilă decât dacă îi întrevădem rațiunea de a fi, dacă are un țel prin care să merite osteneala de a o trăi. (Emile Durkheim)

1805. Noi nu putem dori să ieșim din societate, fără a

vrea să încetăm de a fi oameni. (Emile Durkheim)

1806. Societatea nu este numai ceva care absoarbe, cu intensitate egală, sentimentele și energia individului, ea este și puterea care le reglează. (Emile Durkheim)

1807. Sinucidere: orice caz de moarte rezultat direct sau indirect dintr-un act pozitiv sau negativ săvârșit de victima însăși și despre care aceasta știe ce rezultat va produce. (Emile Durkheim)

1808. Tot ceea ce se petrece în societate este social. (Emile Durkheim)

1809. Impersonalitatea și stabilitatea sunt două caracteristici ale adevărului. (Emile Durkheim)

1810. O societate nu se poate dezintegra fără ca, în egală măsură, individul să nu fie detașat de viața socială, fără ca scopurile lui să nu devină preponderente față de scopurile comune, fără ca personalitatea lui să nu tindă a se plasa mai presus de ființa colectivă. (Emile Durkheim)

1811. Fiecare grup social are realmente o înclinare colectivă ce îi este caracteristică și din care derivă atracțiile individuale, iar nu invers. Ceea ce conturează înclinarea respectivă sunt curențele de egoism, altruism sau de anomie care ajută societatea în cauză, împreună cu predispozițiile pentru melancolie languroasă, sau pentru renunțare activă, sau pentru oboseala exasperată ce reprezintă curențele acestor curențe. (Emile Durkheim)

1812. Dacă dorim să ne facem înțeleși, nu putem să denumim cu același cuvânt procesul în virtutea căruia, în sânul unei colectivități omenești, se elaborează un sentiment colectiv, acela din care rezultă adeziunea noastră la regulile comune sau tradiționale de conduită și, în fine, aruncarea în apă ca o turmă pentru că o oaie a dat tonul. În prima serie de fapte lipește orice reproducere, în cea de-a doua, ea este doar consecința operațiunilor logice, judecăților și raționamentelor, implicite sau formale, care constituie elementul esențial al fenomenului. Reproducerea deplină nu este decât în al treilea caz, acolo,

noul act fiind doar ecoul celui inițial. (Emile Durkheim)

1813. Nu există cuvinte, chiar și printre cele pe care le folosim în mod obișnuit, a căror accepție să nu depășească cu mai mult sau mai puțin limitele experienței noastre personale. Un termen exprimă nu de puține ori lucruri pe care nu le-am perceput niciodată, experiențe pe care nu le-am făcut sau la care nu am fost niciodată martori. Chiar și atunci când cunoaștem unele dintre obiectele la care se referă, ele nu ilustrează decât în calitate de exemple particulare, care, prin ele însele, nu ar fi niciodată suficiente pentru a o constitui. Cuvântul condensează prin urmare o întreagă știință la care nu am colaborat, o știință mai mult decât individuală. (Emile Durkheim)

1814. Un fiu nu-și vede mama cu ochii cu care o văd ceilalți, el este, poate, singurul în stare să îi vadă frumusețea. (Friedrich Dürrenmatt)

1815. Statul se numește întotdeauna patrie, atunci când pregătește un asasinat. (Friedrich Dürrenmatt)

1816. Nu trebuie să încercăm să salvăm lumea, ci să rezistăm; e singura veritabilă aventură care ni se oferă, în ora aceasta târzie a istoriei. (Friedrich Dürrenmatt)

E

1817. Superstiția atrage ghinionul. (Umberto Eco)

1818. Nu există nimic pe lume care să ceară mai multă prudență decât adevărul. (Umberto Eco)

1819. Un autor nu adaugă interpretări la opera sa; altfel el nu ar mai fi scris un roman, care nu este altceva decât o mașină de generat interpretări. (Umberto Eco)

1820. Dacă ceva nu poate fi folosit pentru a minți, atunci nu poate fi folosit nici pentru a spune adevărul, deci nu poate fi folosit pentru a spune ceva. (Umberto Eco)

1821. Plăcerile iubirii sunt niște rele pe care le râvnim, în care coincid dulceața și martiriul, iar iubirea e îmbolnăvire de bunăvoie, paradis infernal și infern ceresc. (Umberto Eco)

1822. Gelozia se înfiripă fără nicio legătură cu ceea ce este sau nu este, sau poate nu va fi niciodată. E o manie care dintr-un rău închipuit scoate o suferință reală. Gelosul e ca un ipohondm ce se-mbolnăvește de teamă că ar fi bolnav. (Umberto Eco)

1823. Pentru orice problemă complicată există o soluție simplă – și aia greșită. (Umberto Eco)

1824. Să nu apari la televizor azi e o dovadă de eleganță. (Umberto Eco)

1825. În fața unei cărți nu trebuie să ne întrebăm ce spune, ci ceea ce vrea să spună. (Umberto Eco)

1826. Hainele sunt artificii semiotice, cu alte cuvinte, mecanisme de comunicare. (Umberto Eco)

1827. Adevărul este o anagramă a unei anagrame. (Umberto Eco)

1828. Un semn este tot ce poate fi considerat ca un substitut simbolic pentru altceva. Acest altceva nu trebuie neapărat să existe sau să se găsească undeva în momentul când semnul îi ține locul. (Umberto Eco)

1829. Lumea este plină de cărți minunate pe care nimeni nu le citește. (Umberto Eco)

1830. Absența este pentru iubire ca vântul pentru foc: pe cel mic îl stinge, pe cel mare îl învăpăiază. (Umberto Eco)

1831. Nimic nu dăunează mai mult creativității decât însăși furia inspirației. (Umberto Eco)

1832. Frumusețea cosmosului este dată nu numai de unitatea în varietate, ci și de varietatea în unitate. (Umberto Eco)

1833. Adevărul, mai înainte de a ne sta întreg în față, se manifestă treptat. (Umberto Eco)

1834. Iubirea arată o armonie între două fapte care era deja ursită de la începutul timpurilor. (Umberto Eco)

1835. Respectul față de cărți poate fi manifestat doar prin folosirea lor. (Umberto Eco)

1836. Semiotica se ocupă cu tot ce poate fi

considerat un semn. (Umberto Eco)

1837. Cele două mari narcotice europene sunt: alcoolul și creștinismul. (Umberto Eco)

1838. Obiectivul terorismului nu este acela de a ucide orbește, ci mai curând de a transmite un mesaj care să-l destabilizeze pe adversar. (Umberto Eco)

1839. Paradisul este infernul văzut din partea cealaltă. (Umberto Eco)

1840. Textul este o mașinărie leneșă. (Umberto Eco)

1841. Orbit de privirea-ți, sunt orb pentru că nu mă vezi, mut pentru că nu-mi vorbești și fără memorie pentru că nu mă ai în minte. (Umberto Eco)

1842. Geniul este un procent inspirație și nouăzeci și nouă transpirație. (Thomas Edison)

1843. Nu am dat greș. Pur și simplu am descoperit 10.000 de idei care nu funcționează. (Thomas Edison)

1844. Cele trei lucruri esențiale pentru a înfăptui ceva care să merite osteneală sunt munca stăruitoare, perseverența și bunul simț. (Thomas Edison)

1845. Nu există reguli aici - încercăm să realizăm ceva. (Thomas Edison)

1846. Pentru a avea o idee bună trebuie să ai foarte multe idei. (Thomas Edison)

1847. Ceea ce ești se va vedea în ceea ce faci. (Thomas Edison)

1848. O idee bună nu se pierde niciodată. Posesorul ei poate muri, însă ideea va renaște oricând în mintea altcuiva. (Thomas Edison)

1849. Valoarea ta constă în ceea ce ești și nu în ceea ce ai. (Thomas Edison)

1850. Majoritatea eșecurilor din viață sunt ale oamenilor care nu-și dau seama cât de aproape sunt de succes atunci când renunță. (Thomas Edison)

1851. Dacă am face toate lucrurile de care suntem capabili, ne-am uimi și pe noi înșine. (Thomas Edison)

1852. Non-violența conduce la cea mai înaltă

moralitate, care reprezintă ținta evoluției. Până nu ne oprim din rănirea tuturor ființelor vii, suntem încă sălbatici. (Thomas Edison)

1853. Alături de hidrogen, prostia e cea care se găsește în cea mai mare cantitate în univers. (Thomas Edison)

1854. Valoarea unei idei stă în folosirea ei. (Thomas Edison)

1855. Numai omul e în stare să facă imposibilul. (Thomas Edison)

1856. Nemulțumirea este primul motor al progresului. (Thomas Edison)

1857. Funcția primordială a trupului este susținerea creierului. (Thomas Edison)

1858. Există o cale să faci lucrul acela mult mai bine – găsește-o. (Thomas Edison)

1859. Totul vine în întâmpinarea celui ce forțează lucrurile în timp ce așteaptă. (Thomas Edison)

1860. Succesul meu se datorează faptului că nu am avut niciodată un ceas în camera de lucru. (Thomas Edison)

1861. Oportunitatea este ratată de majoritatea oamenilor pentru că este îmbrăcată în salopetă și arată ca munca. (Thomas Edison)

1862. Până când omul nu va duplica un fir de iarbă, natura poate râde în hohote la așa numita lui cunoștință științifică. (Thomas Edison)

1863. Neliniștea vine din nemulțumire și nemulțumirea este prima condiție a progresului. Arătați-mi un om profund mulțumit și eu vă arăt un eșec. (Thomas Edison)

1864. Nu renunț până nu găsesc ceea ce caut. Și, mai ales, caut rezultatele negative. Pentru mine sunt la fel de valoroase ca și rezultatele pozitive. (Thomas Edison)

1865. În efortul pe care îl întreprindem pentru a înțelege lumea, semănăm oarecum unui om care încearcă

să înțeleagă mecanismul unui ceas închis. (Albert Einstein)
1866. Coincidența reprezintă modul lui Dumnezeu de a rămâne anonim. (Albert Einstein)

1867. Matematica e precisă, însă nu e reală, și e reală, însă nu e precisă. (Albert Einstein)

1868. Viața este o tapiserie minunată. Individul nu e decât un detaliu neînsemnat dintr-un desen uriaș și sublim. (Albert Einstein)

1869. Toată știința nu-i decât rafinarea gândirii de zi cu zi. (Albert Einstein)

1870. Nu tot ceea ce poate fi numărat contează și nu tot ceea ce contează poate fi numărat. (Albert Einstein)

1871. Atunci când soluția este simplă, Dumnezeu îți răspunde. (Albert Einstein)

1872. Doar două lucruri sunt infinite, universul și prostia umană, însă nu sunt sigur decât de primul. (Albert Einstein)

1873. Dacă faptele nu corespund teoriei, schimbați faptele. (Albert Einstein)

1874. Știința fără religie este șchioapă, religia fără știință este oarbă. (Albert Einstein)

1875. Relativitatea se aplică la fizică, nu la etică. (Albert Einstein)

1876. Secretul creativității constă în a ști cum să-ți ascunzi sursele. (Albert Einstein)

1877. Priviți adânc în propria voastră ființă și apoi veți înțelege totul mai bine. (Albert Einstein)

1878. Vreau să știu ce principii fundamentale a urmat Dumnezeu, în crearea universului. Restul sunt detalii fără importanță. (Albert Einstein)

1879. Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul. (Albert Einstein)

1880. Există două moduri de a-ți trăi viața: ca și cum nu ar exista miracole sau ca și cum totul ar fi un miracol. (Albert Einstein)

1881. Nu e obligatoriu să fii de acord cu mine. Dar ar

fi mai rapid așa. (Albert Einstein)

1882. Timpul există pentru ca lucrurile să nu se întâmple în același timp. (Albert Einstein)

1883. Orice prost poate să știe. Scopul este să înțelegi. (Albert Einstein)

1884. Adevărul care nu are legătură cu tine nu există. (Albert Einstein)

1885. Totul ar trebui să fie cât mai simplu cu putință, însă nu mai simplu de atât. (Albert Einstein)

1886. Sper să nu fim un vis al lui Dumnezeu, sau viitorul nostru va fi foarte relativ. (Albert Einstein)

1887. Există lucruri care știm că sunt imposibil de realizat, până când vine cineva care nu știe acest lucru și le realizează. (Albert Einstein)

1888. Cu cât matematicile sunt mai exacte, cu atât se desprind de realitate. (Albert Einstein)

1889. Uneori plătim mult mai mult pentru lucrurile pe care le primim pe gratis. (Albert Einstein)

1890. Mintea umană trebuie să construiască întâi formele, independent, înainte de a le putea găsi în lucruri. (Albert Einstein)

1891. Un intelectual rezolvă problemele, un geniu le evită. (Albert Einstein)

1892. O masă, un scaun, un vas cu fructe și o vioară; ce altceva îi mai trebuie unui om ca să fie fericit? (Albert Einstein)

1893. Puțini sunt cei care privesc cu propriii lor ochi și simt cu propria lor sensibilitate. (Albert Einstein)

1894. Eu determin valoarea autentică a unui om după o singură regulă: în ce măsură și în ce scop s-a eliberat de Eul lui? (Albert Einstein)

1895. Lumea nu va fi distrusă de cei care fac rău, ci de aceia care îi privesc și refuză să intervină. (Albert Einstein)

1896. Cea mai frumoasă și mai profundă trăire omenească este misterul. (Albert Einstein)

1897. Nu există vorbe mari, ci doar oameni mici.
(Albert Einstein)

1898. Cel mai greu lucru de înțeles pe lume este impozitul pe venit. (Albert Einstein)

1899. Dacă nu este un preț de plătit, atunci acest lucru nu prezintă nicio valoare. (Albert Einstein)

1900. Dumnezeu este un adevăr universal. (Albert Einstein)

1901. Bunul simț este o colecție de prejudecăți dobândite până la vârsta de 18 ani. (Albert Einstein)

1902. Cel mai neinteligibil lucru despre lume este că e inteligibilă. (Albert Einstein)

1903. Gândesc foarte rar în cuvinte. Îmi trece prin minte câte un gând, și abia după aceea caut poate să-l exprim în cuvinte. (Albert Einstein)

1904. Nu am niciun talent anume. Sunt doar extraordinar de curios. (Albert Einstein)

1905. Jocul este cel mai elevat tip de cercetare. (Albert Einstein)

1906. Ființa umană face parte integrantă dintr-un ansamblu mai mare, pe care noi îl numim Univers. Ea este limitată de timp și spațiu. Omul se experimentează pe sine, gândurile și sentimentele sale, ca fiind separate de restul Universului, dar aceasta nu este decât o iluzie optică a conștiinței sale. Această iluzie este un fel de închisoare în care trăim cu toții și care ne limitează la dorințele noastre personale și la afecțiunea pentru cele câteva persoane din jurul nostru. Misiunea noastră este de a ne elibera din această închisoare prin lărgirea cercului compasiunii astfel încât aceasta să îmbrățișeze toate creaturile vii și întreaga natură, în toată splendoarea ei. Chiar dacă nimeni nu poate realiza în totalitate acest lucru, însăși încercarea de a-l transpune în practică ne conduce la eliberare și reprezintă un fundament pentru siguranța noastră interioară.

1907. Dumnezeu este subtil, dar nu rău intenționat.

(Albert Einstein)

1908. Adevărul este ceea ce rezistă la testul realității. (Albert Einstein)

1909. Eternul mister al lumii stă în comprehensibilitatea ei... Faptul că e comprehensibilă este un miracol. (Albert Einstein)

1910. Să presupui existența unei ființe imperceptibile... nu ajută la înțelegerea ordinii pe care o întâlnim în lumea perceptibilă. (Albert Einstein)

1911. Destinul este acea parte din Timp în care Istoria își imprimă voința ei asupra noastră. (Mircea Eliade)

1912. Viața este durere, fiindcă e încadrată într-un ocean de iluzii și, în același timp, viciată de ignoranță. (Mircea Eliade)

1913. Se confundă prea des moartea cu cadavrul. (Mircea Eliade)

1914. Știu că există un singur suflet, răsfrânt în mii de atitudini trecătoare. (Mircea Eliade)

1915. Amintirile sunt icoanele timpului pierdut. (Mircea Eliade)

1916. Visul, supapa de siguranță a setei de transcendere, arta, magia, dansul – iar, pe de altă parte, dragostea și mistica – mărturisesc din atâtea unghiuri diferite instinctul fundamental și ursit al firii omenești: ieșirea din sine, contopirea cu altul, fuga de singurătatea limitată, avântul către o libertate perfectă în libertatea celuilalt. (Mircea Eliade)

1917. Totul este posibil, împotriva tuturor rațiunilor. (Mircea Eliade)

1918. Limba este calea, niciodată scopul. (Mircea Eliade)

1919. În loc să gândim noi gândurile, ne gândesc ele pe noi. (Mircea Eliade)

1920. Un labirint este uneori apărarea magică a unui centru, a unei bogății, a unui înțeles. Pătrunderea în el

poate fi un ritual inițiativ. Acest simbolism este modelul oricărei existențe care trecând prin numeroase încercări înaintează spre propriul său centru, spre sine însuși. (Mircea Eliade)

1921. Toți suntem nemuritori. Dar trebuie să murim întâi. (Mircea Eliade)

1922. Pentru că revelația unirii desăvârșite aceasta e: te regăsești pe tine în clipa când te pierzi. (Mircea Eliade)

1923. Nu ești învins decât dacă refuzi lupta. (Mircea Eliade)

1924. Am vrut numai să am acces la acea parte din mine care știa fără a mai trebui să raționeze. (Mircea Eliade)

1925. Ar fi înspăimântător să crezi că din tot acest cosmos atât de armonios, desăvârșit și egal cu sine, numai viața omului se petrece la întâmplare, numai destinul lui n-are niciun sens. (Mircea Eliade)

1926. Lumina nu vine din lumină, ci din întuneric. (Mircea Eliade)

1927. Viața poate fi transfigurată printr-o experiență sacramentală. (Mircea Eliade)

1928. Femeia ne invită întotdeauna s-o privim așa cum vrea ea. (Mircea Eliade)

1929. Nicio poetică din lume nu atinge perfecțiunea și semnificația celei mai timide flori. (Mircea Eliade)

1930. Fiecare dintre noi este un mic haos. (Mircea Eliade)

1931. Nu pot cunoaște adevărata dragoste, decât depășind-o. (Mircea Eliade)

1932. Miracolul morții nu constă în ceea ce sfârșește ea, ci în ceea ce începe. (Mircea Eliade)

1933. India are meritul de a fi adăugat o nouă dimensiune în Univers: aceea de a exista liber. (Mircea Eliade)

1934. De aceea spuneam la început că zonele cele

mai puțin luminate se întâlnesc în însăși propria lor lumină. (Mircea Eliade)

1935. Noi suntem, sau am fost, unul din puținele neamuri europene care am experimentat contemplația în suferință. (Mircea Eliade)

1936. Drumul spre „înțelepciune” sau spre „libertate” este un drum spre centrul ființei tale. Aceasta este cea mai simplă definiție care se poate da metafizicii în genere. (Mircea Eliade)

1937. Conștiința vibrează, se convulsionează, arsă, mângâiată, îmblânzită, încordată, umectată – în experiențe. Experiențele provoacă atitudini, iar atitudinile – poziții spirituale. (Mircea Eliade)

1938. Inițierea este o moarte și orice moarte inteligent asumată poate echivala cu o inițiere. (Mircea Eliade)

1939. Unde este înțelepciunea pe care am pierdut-o în cunoștințe? Unde este cunoașterea pe care am pierdut-o în informații? (T.S. Eliot)

1940. Unii editori sunt scriitori ratați, însă în aceeași situație se află și majoritatea scriitorilor. (T.S. Eliot)

1941. Poezia adevărată poate comunica înainte de a fi înțeleasă. (T.S. Eliot)

1942. Cu cât mai perfect este un artist, cu atât mai separați vor fi în el omul care suferă și mintea care creează. (T.S. Eliot)

1943. Doar cei ce riscă să meargă prea departe vor afla cât de departe pot ajunge. (T.S. Eliot)

1944. Umorele este și un mod de a spune ceva serios. (T.S. Eliot)

1945. Prin poezie metafizică înțeleg acea poezie în care ce este în mod obișnuit înțeles doar prin gândire este cuprins de sentimente, sau aceea în care ce este în mod obișnuit doar simțit este transformat în gândire, fără a înceta să simți. (T.S. Eliot)

1946. Numesc „imaginație auditivă” simțul silabei și

al ritmului, pătrunzând adânc sub nivelul conștient al gândirii și al simțirii, dând vigoare fiecărui cuvânt în parte; cufundarea în ceea ce e arhaic și uitat de mult, întoarcerea spre obârșii de unde se aduce ceva înapoi; căutarea începutului și sfârșitului. Ea operează prin sens, desigur; sau nu despărțită de sens, în accepția obișnuită a cuvântului: contopește ceea ce e vechi și a fost anulat cu ceea ce e banal, curent și cu ceea ce e nou și surprinzător, mentalitatea străveche și cea mai civilizată. (T.S. Eliot)

1947. Nu spunem că ce este nou este mai valoros pentru că se potrivește; dar această potrivire este un test de valoare – un test, e adevărat, care poate fi aplicat doar încet și cu grijă, pentru ca nimeni nu este judecător infailibil al conformității. (T.S. Eliot)

1948. Rasa umană nu poate suporta doze prea mari de realitate. (T.S. Eliot)

1949. Cele mai mari probleme ale lumii sunt cauzate de oamenii care vor să fie importanți. (T.S. Eliot)

1950. Succesul este relativ. Este ceea ce putem face din dezastrul pe care l-am lăsat în urmă. (T.S. Eliot)

1951. Nu ne vom opri din explorare. Și finalitatea acestei explorări va fi să ajungem acolo de unde am început și să cunoaștem locul pentru prima dată. (T.S. Eliot)

1952. Poți evada din viață, dar nu și din moarte. (T.S. Eliot)

1953. Ultima tentație este cea mai mare trădare: să faci fapte bune din motive greșite. (T.S. Eliot)

1954. E imposibil să proiectezi un sistem perfect de care lumea să nu aibă nevoie să fie bun. (T.S. Eliot)

1955. Orice religie este mereu în pericol de transformare în simplu ritual sau obicei, deși acestea sunt vitale pentru religie. (T.S. Eliot)

1956. Ceea ce numim început este de obicei sfârșit. Și ceea ce este sfârșit este de fapt început. Sfârșitul este acolo de unde începem. (T.S. Eliot)

1957. Cunoaștem prea multe și suntem siguri de prea puțin. Literatura noastră este un substitut pentru religie, și așa este și religia noastră. (T.S. Eliot)

1958. Televiziunea este un mijloc de amuzament care face posibil ca milioane de oameni să asculte aceeași glumă în același timp și cu toate acestea să rămână izolați. (T.S. Eliot)

1959. Atât timp cât suntem umani, ce facem trebuie să fie rău sau bun; atât timp cât facem lucruri rele sau bune, suntem umani; și e mai bine, în mod paradoxal, să facem rău decât să nu facem nimic; cel puțin, existăm. (T.S. Eliot)

1960. Caracteristica adevăratului eroism este tenacitatea. (Ralph Waldo Emerson)

1961. Argumentele nu conving pe nimeni. (Ralph Waldo Emerson)

1962. Învățăm geologie în dimineața de după cutremur. (Ralph Waldo Emerson)

1963. Este un lux să fii înțeles. (Ralph Waldo Emerson)

1964. Nu merge unde te duce drumul, mergi pe unde nu exista un drum și lasă o urma. (Ralph Waldo Emerson)

1965. O zi este o eternitate în miniatură. (Ralph Waldo Emerson)

1966. Sărăcia constă în a te simți sărac. (Ralph Waldo Emerson)

1967. Nu există cunoaștere care să nu fie putere. (Ralph Waldo Emerson)

1968. Frumusețea este călăuza sufletului tânăr. (Ralph Waldo Emerson)

1969. Banii adesea costă prea mult. (Ralph Waldo Emerson)

1970. Strămoșul fiecărei acțiuni este un gând. (Ralph Waldo Emerson)

1971. Oamenii văd doar ceea ce sunt pregătiți să vadă. (Ralph Waldo Emerson)

1972. Un om nu poate fi înșelat, decât de sine însuși.
(Ralph Waldo Emerson)

1973. Cunoașterea este antidotul fricii. (Ralph Waldo Emerson)

1974. Singura cale de a avea un prieten e să fii unul.
(Ralph Waldo Emerson)

1975. Ochii indică vechimea sufletului. (Ralph Waldo Emerson)

1976. Imitarea este sinucidere. (Ralph Waldo Emerson)

1977. Scepticismul este neîncrederea în cauză și efect. (Ralph Waldo Emerson)

1978. Cerul este pâinea zilnică a ochilor. (Ralph Waldo Emerson)

1979. Nimic nu e mai sacru decât integritatea minții tale. (Ralph Waldo Emerson)

1980. Nimic exterior ție nu are vreo putere asupra ta.
(Ralph Waldo Emerson)

1981. Încrederea în sine reprezintă esența eroismului. (Ralph Waldo Emerson)

1982. Lucrurile nu îngăduie să fie mult timp rău conduse. (Ralph Waldo Emerson)

1983. Legile vieții sunt ascunse sub amănuntele acțiunilor zilnice. (Ralph Waldo Emerson)

1984. Când te afli prea aproape de un munte, nu-i vezi înălțimea. (Ralph Waldo Emerson)

1985. Omul este ceea ce gândește de-a lungul unei zile. (Ralph Waldo Emerson)

1986. Ceea ce suntem, numai aceea putem vedea.
(Ralph Waldo Emerson)

1987. Predicarea este consiliere personală în grup.
(Ralph Waldo Emerson)

1988. Invidia este taxa pe care toate distincțiile trebuie să o plătească. (Ralph Waldo Emerson)

1989. Suntem aici pentru a ne bucura de o relație specială cu Universul. (Ralph Waldo Emerson)

1990. Plăcerile sunt ca florile: după ce pui mâna pe ele, se oflesc. (Ralph Waldo Emerson)

1991. Norocul este o altă denumire pentru tenacitatea voinței. (Ralph Waldo Emerson)

1992. Lumea îi face loc celui care știe încotro merge. (Ralph Waldo Emerson)

1993. Unele instincte bune și câteva reguli simple pot fi suficiente. (Ralph Waldo Emerson)

1994. Nevoia noastră majoră în viață este cineva care să ne facă să realizăm ceea ce putem. (Ralph Waldo Emerson)

1995. Rugăciunea este contemplarea faptelor vieții din cel mai înalt punct de vedere. (Ralph Waldo Emerson)

1996. Păstrează o imagine a ta destul de mult timp și de constant în ochiul minții, și vei fi atras către ea. (Ralph Waldo Emerson)

1997. Plătește-ți fiecare datorie ca și cum Dumnezeu însuși și-ar fi scris nota de plată. (Ralph Waldo Emerson)

1998. Numai finitul este cel care aduce greșeli și suferință; Infinitul rezidă în calm zâmbitor. (Ralph Waldo Emerson)

1999. Frumusețea fără grație e ca și cârligul fără momeală. (Ralph Waldo Emerson)

2000. Credința constă în acceptarea afirmațiilor sufletului. (Ralph Waldo Emerson)

2001. A fi tu însuși într-o lume care caută în mod constant să te facă altcineva, este cea mai mare realizare. (Ralph Waldo Emerson)

2002. Niciunul dintre noi nu va realiza ceva de excepție sau impunător dacă nu va asculta șoapta pe care o aude numai el. (Ralph Waldo Emerson)

2003. Arta este calea creatorului spre lucrarea sa. (Ralph Waldo Emerson)

2004. O buruiană este o plantă ale cărei virtuți nu au fost descoperite încă. (Ralph Waldo Emerson)

2005. Destinul este o limită; tot ce ne mărginește noi

numim Destin. (Ralph Waldo Emerson)

2006. Un imperiu este o vanitate imensă. (Ralph Waldo Emerson)

2007. Îmi pare rău, dar nu reușesc să aud ce spui. Ceea ce ești și ce faci strigă mult mai tare. (Ralph Waldo Emerson)

2008. Inteligența omului înțelept constă în aceea că nu judecă pe ceilalți; îi lasă să se judece ei înșiși, și el doar citește și înregistrează verdictul lor. (Ralph Waldo Emerson)

2009. Un om este o metodă, un aranjament progresiv, un principiu selectiv, care își culege preferințele pe oriunde merge. (Ralph Waldo Emerson)

2010. Știința noastră este suma gândurilor și experiențelor a nenumărate minți. (Ralph Waldo Emerson)

2011. Poți folosi orice limbaj dorești, niciodată nu poți spune altceva decât ceea ce ești. (Ralph Waldo Emerson)

2012. O instituție este umbra alungită a unui om. (Ralph Waldo Emerson)

2013. Ce se află înaintea și în urma noastră sunt probleme minore în comparație cu ce se află în interiorul nostru. (Ralph Waldo Emerson)

2014. Religia înseamnă să faci ceea ce e drept. Înseamnă să iubești, să slujești, să gândești, să fii umil. (Ralph Waldo Emerson)

2015. Oamenii nu par să-și dea seama că opinia lor despre lume este o mărturie a caracterului lor. (Ralph Waldo Emerson)

2016. De data asta, ca de fiecare dată, este o ocazie foarte bună dacă știm pentru ce. (Ralph Waldo Emerson)

2017. Viața este o succesiune de lecții, care trebuie trăite pentru a fi înțelese. (Ralph Waldo Emerson)

2018. Nu există dulce fără acru cum nici rău fără bine. (Ralph Waldo Emerson)

2019. Elocința este puterea de a transpune un adevăr

într-un limbaj perfect inteligibil pentru persoana căreia îi vorbești. (Ralph Waldo Emerson)

2020. Tot ce am văzut mă învață să mă încred în Creator pentru tot ce nu am văzut. (Ralph Waldo Emerson)

2021. Oamenii superficiali cred în noroc. Oamenii puternici cred în cauză și efect. (Ralph Waldo Emerson)

2022. Un prieten este o persoană cu care pot fi sincer. În fața lui pot gândi cu voce tare. (Ralph Waldo Emerson)

2023. Un sfat important era cel pe care l-am auzit dat odată unui tânăr: să faci întotdeauna lucrul de care îți este frică. (Ralph Waldo Emerson)

2024. Există o singură minte comună tuturor indivizilor și fiecare om este un punct de intrare în aceeași minte comună, ca toți ceilalți. (Ralph Waldo Emerson)

2025. Răsplata lucrului bine făcut este de a-l fi făcut bine. (Ralph Waldo Emerson)

2026. Limba este arhiva istoriei... Limba este poezia-fosilă. (Ralph Waldo Emerson)

2027. Lumea se mișcă atât de repede astăzi încât cel care spune că un lucru nu poate fi făcut este în general întrerupt de cineva care face acel lucru. (Ralph Waldo Emerson)

2028. Banii, care reprezintă proza vieții și despre care rareori se vorbește prin saloane fără scuze, sunt prin efecte și legi la fel de frumoși ca și trandafirii. (Ralph Waldo Emerson)

2029. Să ai încredere în propriile gânduri, să crezi că ceea ce e adevărat pentru tine însuși e adevărat pentru toți oamenii - aceasta înseamnă să fii genial. (Ralph Waldo Emerson)

2030. Aș trăi mai degrabă într-o lume unde viața mea să fie înconjurată de mister, decât într-o lume atât de mică încât mintea mea să o poată înțelege. (Ralph Waldo Emerson)

2031. Pentru fiecare lucru pe care l-ai ratat, ai

câștigat altceva, și pentru fiecare lucru pe care îl câștigi, pierzi ceva. (Ralph Waldo Emerson)

2032. Să râzi des și mult; să câștigi respectul oamenilor inteligenți și afecțiunea copiilor; să câștigi aprecierea criticilor onești și să înduri trădarea prietenilor falși; să apreciezi frumusețea, să găsești ce e mai bun în ceilalți; să lași în urma ta o lume mai bună, fie printr-un copil sănătos, o grădină îngrijită sau o condiție socială emancipată; să știi pur și simplu că cineva a respirat mai ușor doar pentru că tu ai trăit. Asta înseamnă să ai succes. (Ralph Waldo Emerson)

2033. Fiecare om e o întrebare pusă din nou spiritului Universului. (Mihai Eminescu)

2034. Viclenia e un semn de slăbiciune, căci mintea omenească veritabilă stă în raport direct cu capacitatea de a pricepe în mod dezinteresat un adevăr. Învingătorul momentan nu este totdeauna cel definitiv. (Mihai Eminescu)

2035. Fără muncă nu există bunăstare, fără adevăr nu există cultură. (Mihai Eminescu)

2036. Am înțeles că un om poate avea totul neavând nimic și nimic având totul. (Mihai Eminescu)

2037. Dorințele și aspirațiile oricărui individ omenesc sunt nemărginite, încât funcțiunea principală a vieții, a inimii sale este nu realizarea unei dorinți ci dorința, voința ca atare. (Mihai Eminescu)

2038. Niciun om nu se întărește citind un tratat de gimnastica, ci făcând exerciții; niciun om nu învața a judeca citind judecățile gata scrise de alții, ci judecând singur și dându-și seama de natura lucrurilor. (Mihai Eminescu)

2039. O să mă-ntrebi ce efect mi-a făcut marea, pe care-o văz pentru-ntâia oară? Efectul unei nemărginiri pururea mișcate... căci ea e schimbăcioasă la coloare și în mișcări, de unde unii autori o și compară cu femeia... privirea mării liniștește, mai ales sufletele furtunoase.

(Mihai Eminescu)

2040. Câți oameni sunt într-un singur om? Tot atâția câte stele sunt cuprinse într-o picătură de rouă sub cerul cel limpede al nopții. (Mihai Eminescu)

2041. Fără eu nu există Dumnezeu, fără ochi nu e lumină, fără auz nu e cântec. Ochiul e lumina, auzul e cântecul, eu e Dumnezeu. Națiunea mea e lumea. (Mihai Eminescu)

2042. Lumea-i visul sufletului nostru. Nu există nici timp, nici spațiu - ele sunt numai în sufletul nostru. (Mihai Eminescu)

2043. Citește! Numai citind mereu, creierul tău va deveni un laborator nesfârșit de idei și imagini. (Mihai Eminescu)

2044. Sărac e cel ce se simte sărac, căruia îi trebuie neapărat mai mult decât are. (Mihai Eminescu)

2045. Adevărul e stăpânul nostru, nu noi stăpânim adevărul. (Mihai Eminescu)

2046. Această parte netraductibilă a unei limbi formează adevărata ei zestre de la moși strămoși, pe când parte traductibilă este comoara gândirii omenești în genere. Precum într-un stat ne bucurăm toți de oarecari bunuri, cari sunt ale tuturor și a nimănui, uliți, grădini, piețe, tot astfel și în republica limbilor sunt drumuri bătute cari sunt a tuturor - adevărata avere proprie o are însă cineva acasă la sine; iar acasă la dânsa limba românească este o bună gospodină și are multe de toate. (Mihai Eminescu)

2047. Limba este însăși floarea sufletului etnic al românimii. (Mihai Eminescu)

2048. Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubire de țară. (Mihai Eminescu)

2049. Nu cumva îndărătul vieții e un regizor a cărei existență n-o putem explica? (Mihai Eminescu)

2050. Echilibrul în stat e ca sănătatea în corp. (Mihai

Eminescu)

2051. Educațiunea e cultura caracterului, cultura e educațiunea minții. (Mihai Eminescu)

2052. Antitezele sunt viața. (Mihai Eminescu)

2053. Dacă lumea ar trebui să piară și eu aș putea s-o scap printr-o minciună, eu n-aș spune-o, ci aș lăsa lumea să piară. (Mihai Eminescu)

2054. Limba este măsurariul civilizațiunii unui popor. (Mihai Eminescu)

2055. Dumnezeuul geniului m-a sorbit din popor cum soarele soarbe un nour de aur din marea de amar. (Mihai Eminescu)

2056. Poezia - trandafirul ce crește în potir de aur, sufletul frumos. (Mihai Eminescu)

2057. Menirea vieții tale e să te cauți pe tine însuși. (Mihai Eminescu)

2058. Legile unui popor, drepturile sale, nu purced decât din el însuși. (Mihai Eminescu)

2059. Secretul vieții lungi a unui stat este păstrarea ierarhiei meritului. (Mihai Eminescu)

2060. E vis al nefinței universul cel himeric. (Mihai Eminescu)

2061. Fiecare lucru poartă în sine însuși măsura sa. (Mihai Eminescu)

2062. În aceste atome de spațiu și timp, cât infinit! (Mihai Eminescu)

2063. În orice om-o lume întreagă își face încercarea! (Mihai Eminescu)

2064. Dreptul este echilibrul voințelor umane. (Mihai Eminescu)

2065. Nu există nimica în lume ce n-ar trebui să fie cum e. (Mihai Eminescu)

2066. A pus în tine Domnul nemargini de gândire. (Mihai Eminescu)

2067. Este ascuns în fiecare secol din viața unui popor, complexul de cugetări care formează idealul lui,

cum în sâmburele de ghindă e cuprinsă ideea stejarului întreg. (Mihai Eminescu)

2068. Prieteni, eu știu că vorbele pe care le voi spune sunt adevărate. Cu multă undă se găsește adevărul și cu greu pătrunde în suflet crezarea. (Empedocle)

2069. Dacă nu ar fi ura pe lume, toate lucrurile nu ar fi decât una. (Empedocle)

2070. Uneori iubirea reunește toate în unul; iar ura divizează totul în două. (Empedocle)

2071. Ceea ce e just poate fi foarte bine spus de două ori. (Empedocle)

2072. Mai bine este ca întemeiat pe adevăr să învingi o părere, decât întemeiat pe o părere să te învingă adevărul. (Epictet)

2073. Nu căuta ca întâmplările să se desfășoare așa cum vrei, ci dorește ca evenimentele să se petreacă în mod obișnuit și astfel cursul vieții îți va fi liniștit. (Epictet)

2074. Fericirea ta este darul voinței tale. (Epictet)

2075. Oamenii nu sunt afectați de ceea ce li se întâmplă, ci de cum înțeleg ei ceea ce li se întâmplă. (Epictet)

2076. Nu uita: ești un actor într-o dramă aleasă de cineva, mai tare decât tine. Vei juca puțin dacă a ales-o scurtă, mult dacă este lungă. Ți-a împărțit rolul unui sărac? Joacă-l bine cu tot farmecul tău! Ți-a căzut jocul șchiopului, al magistratului, al plebeului? Joacă-l! Căci atâta-i al tău: să joci frumos rolul primit. (Epictet)

2077. Avem două urechi și doar o gură, pentru a putea asculta de două ori mai multe decât putem vorbi. (Epictet)

2078. A ști să asculți este o artă. (Epictet)

2079. Controlează-ți pasiunile căci altfel se vor răzbuna pe tine. (Epictet)

2080. Ceea ce tulbură pe oameni nu sunt lucrurile, ci ideile pe care și le fac ei despre lucruri. (Epictet)

2081. Îndură și abține-te. (Epictet)

2082. Nu căuta să meargă lumea după voința ta, ci îndreaptă voința ta după mersul lumii. (Epictet)

2083. Înainte de toate, din lucrurile lumii acesteia, unele stau în puterile noastre, altele nu. (Epictet)

2084. Când discuți cu cineva, ia-l sub unul din aceste trei aspecte: ca superior, ca inferior, ca egal cu tine. Este superior? Să-l asculți și să-l urmezi! Este inferior? Să-l înveți! Este egal? Să fi într-un cuvânt cu dânsul. (Epictet)

2085. Realitatea nu este niciodată rea; cel mult felul în care o privești tu este rău. (Epictet)

2086. Dacă vrei să devii bun, trebuie să-ți dai seama mai întâi că ești rău. (Epictet)

2087. Dacă vrei să faci bogat pe cineva, nu-i spori averea, ci ia-i din dorințe. (Epicur)

2088. La cea mai mare parte a oamenilor calmul seamănă cu letargia, iar emoția cu patima. (Epicur)

2089. Plăcerea este începutul și sfârșitul traiului fericit. (Epicur)

2090. Adevărata libertate este a aceluia care își este de ajuns lui însuși. (Epicur)

2091. Moartea nu reprezintă nimic pentru noi, pentru că atât cât noi suntem, moartea nu vine, iar când moartea vine, noi nu suntem. (Epicur)

2092. Natura umană nu trebuie forțată, ci convinsă; și o convingem dacă îi satisfacem dorințele necesare și naturale... respingând pe cele dăunătoare. (Epicur)

2093. Justiția este un contract de oportunitate în care se intră pentru a preveni ca oamenii să lezeze sau să fie lezați. (Epicur)

2094. Nu poți fi lipsit de temeri, când tu însuți înspiri teamă. (Epicur)

2095. Nimic nu-i ajunge aceluia care consideră puțin ceea ce de fapt este suficient. (Epicur)

2096. Într-o dispută filosofică, mai mult câștigă cel care pierde, deoarece are mai mult de învățat. (Epicur)

2097. Acel care nu-și mai amintește de binele ce l-a

trăit a devenit bătrân chiar din acea zi. (Epicur)

2098. Cu cât este mai grea încercarea, cu atât mai mare este gloria după ce o depășești. (Epicur)

2099. Omul devine bogat când s-a familiarizat cu sărăcia. (Epicur)

2100. Scopul tuturor acțiunilor noastre este în general plăcerea. (Epicur)

2101. Cunoașterea greșelilor e începutul salvării. (Epicur)

2102. Trăiește retras departe de agitațiile vane ale lumii! (Epicur)

2103. Avem nevoie nu atât de ajutorul prietenilor, cât mai ales de încrederea în ajutorul lor. (Epicur)

2104. Prietenia este cu mult cel mai important dintre toate lucrurile pe care ni le pregătește înțelepciunea, ca să ne asigure fericirea de-a lungul întregii vieți. (Epicur)

2105. Nicio plăcere nu este un rău prin sine însuși. Efectele unor plăceri ne aduc însă uneori o mulțime de neajunsuri. (Epicur)

2106. E util să devii înțelept prin durere. (Eschil)

2107. Cel mai bine pentru înțelept este să nu pară înțelept. (Eschil)

2108. Cuvintele sunt doctorii unei minți îmbolnăvite. (Eschil)

2109. Disciplina este izvorul succesului. (Eschil)

2110. Măsura este supremul bun. (Eschil)

2111. Niciun muritor nu trece prin viață neatins, fără să plătească. (Eschil)

2112. Unii oameni, falsificând adevărul, se străduiesc mai mult să pară, decât să fie. (Eschil)

2113. Prevederea e adevăratul curaj. (Euripide)

2114. E la fel de periculos să-i dai unuia ce și-a ieșit din minți o sabie, ca și unui ticălos puterea. (Euripide)

2115. Eu susțin că cel mai bine pentru om este să nu se nască. (Euripide)

2116. Dacă este cu putință să se mintă în mod

convingător, trebuie să admitem și contrariul, că multe lucruri de necrezut li se întâmplă într-adevăr muritorilor. (Euripide)

2117. Al doilea gând este mai înțelept. (Euripide)

2118. Puterea celor tineri stă în faptă, a celor bătrâni în chibzuință. (Euripide)

2119. Nimeni nu duce viața pe care și-a dorit-o. (Euripide)

2120. Toată biruința nu-i decât chibzuință. (Euripide)

2121. Nimic nu îi este dat muritorului, fără ca el să nu plătească un mare preț. (Euripide)

2122. Dragostea îl face pe om poet. (Euripide)

2123. Iubirea adevărată impune, ca și monahismul, asceză și sfințenie. (Pavel Evdokimov)

2124. Dumnezeu este unicul argument al existenței Sale. (Pavel Evdokimov)

2125. Unei vieți lipsite de rugăciune, îi lipsește dimensiunea eternității! (Pavel

Evdokimov)

2126. Dumnezeu poate face orice în afară de a ne sili să-L iubim. (Pavel Evdokimov)

2127. Iubirea face din imp nu numai un obiect, ci poezia unei tandreți adevărate. (Pavel Evdokimov)

2128. Antropologia răsăriteană este ontologia deificării, iluminarea progresivă a omului și a întregii creații. (Pavel Evdokimov)

2129. Orice iubire este întotdeauna unică și făgăduința ei este ca răsăritul primei dimineți. (Pavel Evdokimov)

2130. Un sfânt este o întrebare de viață și de moarte adresată celorlalți. (Pavel Evdokimov)

2131. În Pogorârea Duhului Sfânt este întreaga Treime care vine spre noi, își face lăcașul în noi. (Pavel Evdokimov)

2132. Invizibilul, pentru credință este mai intim și mai cunoscut decât vizibilul. (Pavel Evdokimov)

2133. Dumnezeu S-a făcut om pentru ca omul să-l contemple Fața în orice față omenească. (Pavel Evdokimov)

2134. Credința e un dialog, dar vocea lui Dumnezeu este aproape tăcere. Ea exercită o presiune de o delicatețe fără margini și niciodată irezistibilă. (Pavel Evdokimov)

2135. Este acea „nebie divină”, despre care vorbește Sfântul Apostol Pavel, neînțelesul respect al lui Dumnezeu față de libertatea noastră. (Pavel Evdokimov)

2136. Nu este de ajuns să posedăm arta rugăciunii; trebuie să devenim rugăciune, rugăciune întâmpată. Nu este de ajuns consacrarea unui timp pentru rugăciune, căci fiecare act, fiecare gest, chiar și un surâs, trebuie să devină un imn de adorare, o ofrandă, o rugăciune. Trebuie să oferim nu ceea ce avem, ci ceea ce suntem. (Pavel Evdokimov)

2137. Atracția sexuală este ceva ce trece dincolo de individ, iar experiența erotică în formele-limită, traumatice, ale acuplării ajunge la acest plan. (Julius Evola)

2138. Sexul este „cea mai mare forță magică a naturii”; în el acționează un impuls care prefigurează misterul Unului, chiar dacă aproape totul, în relațiile dintre bărbat și femeie, se degradează în îmbrățișări animalice, se descompune și se risipește în sentimentalisme fade și idealizante sau în regimul domesticit al legăturilor conjugale socialmente autorizate. (Julius Evola)

2139. Sexul, înainte și dincolo de trup, există în suflet și într-o anumită măsură în spiritul însuși. Ești bărbat sau femeie în interior înainte de a fi astfel și exterior: calitatea masculină sau feminină primordială pătrunde și impregnează întreaga ființă, așa cum o culoare pătrunde un lichid. (Julius Evola)

2140. Întregul, necondiționatul nu se pot găsi decât dincolo de viața unui Eu închis între limitele persoanei

empirice, fizice, practice, morale sau intelectuale. Astfel, în principiu, numai ce transportă în afara unei astfel de vieți și unui astfel de Eu, ceea ce creează în ele o criză, ceea ce le insuflă o forță mai mare, ceea ce deplasează centrul sinelui propriu dincolo de el însuși – cu riscul ca acesta, dacă e necesar, să aibă loc într-un mod problematic, catastrofic sau distructiv – numai așa ceva poate eventual deschide drumul către o regiune superioară. (Julius Evola)

2141. Dacă în existența obișnuită se manifestă involuntar un reflex al unei transcendențe trăite, asta se întâmplă prin sex și, când e vorba de omul comun, se întâmplă numai prin sex; numai cei ce se ridică până la o experiență eroică sau ascetică merg, în această privință, mai departe. Pentru omenirea comună însă doar sexul procură, fie și doar în extazul, în mirajul sau în trauma obscură de o clipă, deschideri dincolo de condiționările pur individuale. Acesta e adevăratul fundament al însemnătății, neegalată de niciun alt impuls, pe care dragostea și sexul au avut-o și o vor avea totdeauna în viața umană. (Julius Evola)

F

2142. Sfârșitul înțelepciunii este să visezi atât de sus, încât să-ți pierzi visul, căutându-l. (William Faulkner)

2143. Când un lucru devine obicei, prinde o anume depărtare de adevăr și de fapte. (William Faulkner)

2144. El se socotea slujitorul involuntar al fatalității în care credea că nu crede. (William Faulkner)

2145. Trebuie să te opui corupției nu numai atunci când o constăți, ci chiar și înainte de a ști ce înseamnă. (William Faulkner)

2146. Suprema înțelepciune este de a avea vise destul de mărețe pentru a nu le pierde din vedere când le urmărim. (William Faulkner)

2147. Eu nu îmi dau seama niciodată bine ce gândesc despre un subiect până când nu am citit ceea ce am scris despre el. (William Faulkner)

2148. Se spune că omul este în stare să îndure orice. Chiar ce nu a făcut. Chiar ideea că nu poate îndura mai mult. (William Faulkner)

2149. Omul se teme mai mult de necazurile pe care le-ar putea avea decât acelea prin care a trecut. (William Faulkner)

2150. Dragostea și suferința sunt unul și același lucru, valoarea dragostei este suma pe care trebuie s-o plătești pentru a avea parte de ea și ca de fiecare dată când obții la preț mic, te furi pe tine însuși. (William Faulkner)

2151. Orice istorie este o opțiune. (Lucien Febvre)

2152. Sinceritatea este abilitatea de a spune adevărul fără a răni pe nimeni. (Federico Fellini)

2153. O altă limbă presupune o altă viziune asupra vieții. (Federico Fellini)

2154. Nu vreau să demonstrez nimic, vreau să arăt. (Federico Fellini)

2155. Îmi rezerv dreptul de a mă contrazice. Nu vreau să mă privez de dreptul de vorbi prostii și cer cu umilință să fiu lăsat să mă înșel din când în când. (Federico Fellini)

2156. De fapt, cuvântul eliberează omul. Cine nu știe să se exprime este sclav. (Ludwig Feuerbach)

2157. Omul este ceea ce mănâncă. (Ludwig Feuerbach)

2158. Dar în ce constă deci esența omului, despre care el este conștient, sau ce constituie genul, autenticul omenesc din om? Rațiunea, voința, inima. Pentru desăvârșirea omului se cere putere de gândire, putere de voință, puterea inimii. Puterea gândirii este lumea cunoașterii, puterea voinței – energia caracterului, puterea inimii – iubirea. Rațiune, iubire, putere de voință sunt lucruri desăvârșite, sunt cele mai înalte puteri, sunt esența absolută a omului ca om și scopul existenței sale. (Ludwig Feuerbach)

2159. Religia este visul minții umane. (Ludwig Feuerbach)

2160. Zeii sunt ființele socotite reale, în care s-au obiectivat anumite aspirații ale inimii omenеști. (Ludwig Feuerbach)

2161. Adevărata filosofie constă în a face, nu cărți, ci oameni. (Ludwig Feuerbach)

2162. Epoca prezintă preferă semnul față de lucrul semnat, copia față de original, imaginația față de realitate, aparența față de esență fiindcă acum numai iluzia este sacră, iar adevărul este laic. (Ludwig Feuerbach)

2163. Limba e naționalitatea. (J.G. Fichte)

2164. Dacă nu putem trăi astfel încât să fim fericiți, haideți măcar să trăim așa cum merităm. (J.G. Fichte)

2165. Dreptatea poate merge și singură, nedreptatea are nevoie de multe cърje. (J.G. Fichte)

2166. Cei care vorbesc aceeași limbă formează un întreg pe care natura l-a legat dinainte prin mii de legături invizibile. (J.G. Fichte)

2167. Felul de filosofie pe care o alegi depinde de ce fel de persoană ești.

2168. Sarcina vieții nu e aceea de a o petrece în liniște, ci de a o trăi demn și de a nu fi inutil. (Pavel Florenski)

2169. Am totuși ferma convingere că în lume nimic bun sau rău nu se pierde și, chiar dacă rămâne ascuns mai mult sau mai puțin, el va ieși la iveală mai curând sau mai târziu. (Pavel Florenski)

2170. Unde nu e antinomie, nu e credință. (Pavel Florenski)

2171. Când ceea ce suntem este ceea ce vrem să fim, aceea e fericire. (Malcolm Forbes)

2172. Scopul educației este acela de a schimba o minte goală cu una deschisă. (Malcolm Forbes)

2173. Dacă nu te aștepți la nimic, vei avea surprize

tot timpul. (Malcolm Forbes)

2174. Diamantele nu sunt nimic altceva decât bucăți de cărbune care și-au continuat treaba. (Malcolm Forbes)

2175. Dacă nu ai o slujbă care îți dă bătaie de cap, atunci nu ai nicio slujbă. (Malcolm Forbes)

2176. Dacă tu crezi că poți să realizezi ceva, sau dacă crezi că nu poți, ai dreptate în ambele cazuri. (Henry Ford)

2177. A fi împreună este un început. A rămâne împreună este un progres. A lucra împreună este un succes. (Henry Ford)

2178. Uneori o greșeală poate fi tot ce este necesar pentru o realizare valoroasă. (Henry Ford)

2179. Caut oameni cu infinita capacitate de a nu ști ceea ce nu poate fi făcut. (Henry Ford)

2180. Cei mai mulți oameni se gândesc la succes în termeni de a primi. Totuși, succesul presupune a dăruia. (Henry Ford)

2181. Nu există om care să nu fie capabil să facă mai mult decât crede că e în stare. (Henry Ford)

2182. Am observat că majoritatea oamenilor evoluează în timpul pe care alții îl pierd. (Henry Ford)

2183. Nu poți clădi o reputație pe ceea ce intenționezi să faci. (Henry Ford)

2184. Nu găsi cusur, găsește un remediu. (Henry Ford)

2185. Eșecul e pur și simplu șansa de a încerca din nou, de data asta cu mai multă inteligență. (Henry Ford)

2186. Să gândești e cea mai grea activitate. Probabil de aceea sunt atât de puțini cei implicați în ea. (Henry Ford)

2187. Să întrebi „Cine ar trebui să fie șeful?” este ca și cum ai spune „Care ar trebui să fie tenorul într-un cvartet vocal?” Evident, cel cu voce de tenor. (Henry Ford)

2188. Viața este o serie de experiențe, fiecare dintre ele ne face mai mari, chiar dacă uneori este greu să ne dăm seama de asta. Pentru că lumea a fost creată pentru

dezvoltarea caracterului și trebuie să învățăm că aceste eșecuri și amărăciuni pe care le îndurăm ne ajută în mersul nostru înainte. (Henry Ford)

2189. Nicio sarcină nu este prea grea dacă o împărți în câteva sarcini mai mici. (Henry Ford)

2190. Dumnezeu nu este un hamal cosmic căruia îi dăm ordine prin apăsarea unui buton. (Harry Emerson Fosdick)

2191. Cel care alege începutul drumului alege locul în care acesta duce. Mijloacele determină scopul. (Harry Emerson Fosdick)

2192. Viața este o bibliotecă aparținând unui autor. Are câteva cărți scrise de el însuși, dar cele mai multe dintre ele au fost scrise pentru el. (Harry Emerson Fosdick)

2193. Faptul că astronomia se schimbă în timp ce stelele rămân pe loc reprezintă o adevărată analogie pentru fiecare domeniu al vieții și gândirii umane, mai ales al religiei. Nicio teologie nu poate fi o formulare definitivă a adevărului spiritual. (Harry Emerson Fosdick)

2194. Întreaga gândire modernă este străbătută de ideea de a gândi ceea ce nu poate fi gândit. (Michel Foucault)

2195. Războaiele nu se mai poartă în numele suveranului care trebuie apărat, ci în numele existenței tuturor; populații întregi sunt puse să se omoare între ele în numele necesității lor de a trăi. Masacrele au devenit vitale. (Michel Foucault)

2196. Cum ar putea o putere să-și exercite, pedepsind cu moartea, cele mai înalte prerogative ale sale, dacă rolul său fundamental este acela de a asigura, de a susține, de a consolida, de a multiplica viața și de a o ordona? Pentru o astfel de putere execuția capitală este, în același timp, limitată, scandal și contradicție. De aici rezultă faptul că ea nu a putut fi menținută decât invocându-se mai degrabă monstruoza criminalitate,

incorigibilitatea sa, precum și salvagardarea societății, decât enormitatea crimei în sine. (Michel Foucault)

2197. Acest discurs asupra reprimării moderne a sexului „ține”, probabil fiindcă... e ușor de ținut. O gravă cautiune de ordin istoric și politic îl protejează: stabilind începutul erei represiunii în secolul al 17-lea, după sute de ani de aer liber și de exprimare neînfrânată, iată că putem face să coincidă apariția reprimării cu dezvoltarea capitalismului; reprimarea sexului și orânduirea burgheză ar merge deci mână în mână. Povestioarei despre sex și renghiurile la care a fost supus i se face loc în ceremonioasa istorie a modurilor de producție. Caracterul ei frivol dispare. Un principiu explicativ se conturează din faptul însuși: dacă sexul este reprimat cu atâta strășnicie, pricina stă în aceea că el nu este compatibil cu o generală și intensivă „punere la treabă”. (Michel Foucault)

2198. Niciodată psihologia nu va putea spune adevărul despre nebunie, pentru că nebunia deține adevărul despre psihologie. (Michel Foucault)

2199. Un lucru e sigur; anume acela că omul nu este cea mai veche problemă și nici cea mai constantă care s-a pus cunoașterii umane. (Michel Foucault)

2200. Omul e o invenție de dată recentă, cum o arată arheologia gândirii noastre. (Michel Foucault)

2201. Științele umaniste de astăzi depășesc domeniul cunoașterii: sunt deja practici, sunt deja instituții. (Michel Foucault)

2202. Cum s-ar putea acomoda cu lumea cotidiană un om care a făcut, cândva, un salt în Paradis? (Alain Fournier)

2203. Cea mai mare parte a timpului noi nu murim din cauza ezitărilor noastre, ci din slăbiciune. (Alain Fournier)

2204. Poate că atunci când murim, moartea însăși ne va da cheia și urmarea acestei aventuri ratate. (Alain Fournier)

2205. Fericirea e un lucru insuportabil. Mai ales atunci când această fericire nu este aceea pentru care ne-am pregătit toată viața. (Alain Fournier)

2206. Dragostea e ca o amețeală, ca un sacrificiu, ca ultimul cuvânt a toate. (Alain Fournier)

2207. Caut cheia acestor evadări spre aceste ținuturi dorite, și această cheie e poate moartea. (Alain Fournier)

2208. Trecutul nu se poate naște din nou. (Alain Fournier)

2209. Căsătoria e un lucru imposibil și, totuși, e ultima soluție. (Alain Fournier)

2210. Știu ce parfum ceresc răspândesc trandafirii martirajului. (Anatole France)

2211. Trecutul nu poate pieri, căci viitorul se va naște din el. (Anatole France)

2212. Iubirea își găsește în ea însăși tot scopul și toată mulțumirea. (Anatole France)

2213. Hazardul descrește, pe măsură ce crește cunoașterea. (Anatole France)

2214. Întâmplarea este pseudonimul lui Dumnezeu când nu vrea să semneze. (Anatole France)

2215. Ochii și toate simțurile noastre nu sunt decât soli de erori și curieri de minciuni. (Anatole France)

2216. Binele public este suma multor rele private. (Anatole France)

2217. Oamenii mari nu înțeleg niciodată cum trebuie ceea ce le spun copii mici. (Anatole France)

2218. Dacă am cunoaște toate tainele Universului, am cădea îndată într-un plictis enorm. (Anatole France)

2219. Orice ființă omenească e o creatură diferită în fiecare din cei care o privesc. (Anatole France)

2220. Carnea femeii se hrănește din mângâieri precum alina din flori. (Anatole France)

2221. Nu totul se știe, dar totul se spune. (Anatole France)

2222. De cele mai multe ori, ceea ce numim noi

fericire e ceea ce nu cunoaștem. (Anatole France)

2223. Arată câtorva arta de a plăcea, și tuturor, arta de a nu displăcea. (Anatole France)

2224. Ceea ce este de admirat nu-i că bolta cerească este atât de vastă, ci faptul că omul a putut s-o măsoare. (Anatole France)

2225. O minte sănătoasă înlătură tot ceea ce este împotriva rațiunii, în afară numai de cele ce privesc religia, unde se cuvine să crezi fără a cerceta. (Anatole France)

2226. Educația nu înseamnă cât de mult ai reținut, și nici măcar cât de multe cunoști. Este capacitatea de a diferenția între ceea ce știi și ceea ce nu știi. (Anatole France)

2227. Suferința, ce divinitate de nepătruns. Ei îi datorăm tot ce-i mai bun în noi, tot ceea ce dă preț vieții, îi datorăm mila, îi datorăm curajul, îi datorăm virtuțile. (Anatole France)

2228. Mai bine să fii urât pentru ceea ce ești, decât să fii iubit pentru ceea ce nu ești. (Anatole France)

2229. Investiția în cunoaștere are cea mai mare dobândă. (Benjamin Franklin)

2230. Cea mai nobilă întrebare în lume este aceasta: Ce bine pot face eu aici? (Benjamin Franklin)

2231. Singurele lucruri infailibile în lumea asta sunt moartea și impozitele. (Benjamin Franklin)

2232. Bucuria este piatra filosofală care transformă totul în aur. (Benjamin Franklin)

2233. Un loc pentru fiecare, fiecare la locul lui. (Benjamin Franklin)

2234. Timpul este materia din care este formată viața. (Benjamin Franklin)

2235. Creditorii au memorie mai bună decât debitorii. (Benjamin Franklin)

2236. Insulta vă așază sub nivelul dușmanului, revolta vă pune la nivelul său, numai iertarea vă așază deasupra lui. (Benjamin Franklin)

2237. Dacă nu vrei să fii dat uitării după ce ai murit, sau scrie lucruri care merită să fie citite, sau fă lucruri care merită să fie scrise. (Benjamin Franklin)

2238. La 20 de ani primează viața, la 30 inteligența și la 40 judecata. (Benjamin Franklin)

2239. Nepăsarea aduce mai multe prejudicii decât incultura. (Benjamin Franklin)

2240. Jumătate de adevăr reprezintă de cele mai multe ori o mare minciună. (Benjamin Franklin)

2241. În timp ce nu putem să controlăm ce se întâmplă cu noi, putem totuși să controlăm ce se întâmplă în noi. (Benjamin Franklin)

2242. Mai bine să înțelegi puțin decât să înțelegi greșit. (Benjamin Franklin)

2243. Tragedia vieții este ca îmbătrânim prea devreme și devenim înțelepți prea târziu. (Benjamin Franklin)

2244. Culcatul și trezitul devreme îl fac pe om sănătos, bogat și înțelept. (Benjamin Franklin)

2245. Trei lucruri sunt extrem de dure: oțelul, diamantul și cunoașterea de sine. (Benjamin Franklin)

2246. A face paradă de ceva e și fals, și costisitor. Etalarea este și amăgitoare și costisitoare. (Benjamin Franklin)

2247. Cei ce iubesc cu pasiune nu îmbătrânesc niciodată; pot muri de bătrânețe, dar sufletul rămâne tânăr. (Benjamin Franklin)

2248. De bun simț toată lumea are nevoie. Puțini îl au și fiecare crede că îl are. (Benjamin Franklin)

2249. Oboseala este cea mai bună pernă. (Benjamin Franklin)

2250. Un ou azi e mai bun decât o găină mâine. (Benjamin Franklin)

2251. Caută virtuțile la alții și viciile la tine. (Benjamin Franklin)

2252. Primul pas spre bine este acela de a nu face

rău. (Benjamin Franklin)

2253. Trei persoane pot ține un secret doar dacă două au murit. (Benjamin Franklin)

2254. Modestia acoperă întotdeauna meritul fără însă a-l ascunde. (Benjamin Franklin)

2255. Nu spune tot ce știi, tot ce datorezi, tot ce ai și tot ce poți. (Benjamin Franklin)

2256. Genialitatea nu este nimic altceva decât o mare aptitudine pentru răbdare. (Benjamin Franklin)

2257. Sărăcia are nevoie de puțin, luxul de mult, zgârcenia are nevoie de toate. (Benjamin Franklin)

2258. O viață lungă poate să nu fie destul de bună, dar o viață bună este destul de lungă. (Benjamin Franklin)

2259. Cel care își afișează prea des nevasta și portofelul este în pericol să le piardă pe amândouă. (Benjamin Franklin)

2260. Omul ingrat nu se bucură de binefacere decât o singură dată, pe când omul recunoscător se bucură de ea totdeauna. (Benjamin Franklin)

2261. Cei care sunt dispuși să renunțe la libertatea esențială pentru a obține puțină siguranță temporară, nu merită nici libertate, nici siguranță. (Benjamin Franklin)

2262. Fericirea omenească nu se naște atât din marile evenimente ale sorții, care se întâmplă rareori, cât din micile faloase care se întâmplă în fiecare zi. (Benjamin Franklin)

2263. Memoria se ascunde în subconștient. (Sigmund Freud)

2264. Ura, ca relație cu obiectul, este mai veche decât iubirea. Ea provine din primordiala repudiare narcisică de către eu a lumii exterioare cu revărsarea ei de stimuli. Ca o expresie a reacțiilor de neplăcere provocate de obiecte, ura rămâne mereu într-o relație strânsă cu pulsionile de autoconservare; astfel încât pulsionile sexuale și pulsionile eului pot oricând dezvolta o antiteză care o repetă pe cea dintre dragoste și ură. (Sigmund

Freud)

2265. Cel care ține buzele lipite, vorbește și cu vârful degetelor. (Sigmund Freud)

2266. În ce privește opera mea, ea a fost mai puțin produsul inteligenței mele cât al caracterului meu. (Sigmund Freud)

2267. Arta de a trăi constă în capacitatea de decizie care ne permite a alege când se cuvine să ne dominăm pasiunile și să ne înclinăm în fața realității și când se cuvine să ne lăsăm în voia pasiunilor, răzvrătindu-ne împotriva realității. (Sigmund Freud)

2268. Interpretarea viselor este drumul nobil spre cunoașterea activităților inconștiente ale minții.

2269. Nevrozele reprezintă, așa zicând, negativul perversiunilor. (Sigmund Freud)

2270. Arta lui Leonardo da Vinci, surâsul madonelor sale, este sublimarea pulsionilor sexuale.

2271. Inconștientul este asemănător cu un cerc mare care ar include conștiința ca pe un cerc mai mic. Nu poate exista fapt de conștiință fără o preparație inconștientă, în timp ce inconștientul se poate lipsi de stadiul conștient, având totuși o valoare psihică. Inconștientul este psihicul însuși în realitatea esențială. Natura sa intimă este la fel de necunoscută ca și aceea a realității exterioare, iar conștiința se informează despre el într-un fel atât de incomplet ca și organele noastre de simț despre lumea exterioară. (Sigmund Freud)

2272. Anxietatea este prețul pe care îl plătim civilizației. (Sigmund Freud)

2273. Instinctul de iubire către un obiect necesită dorința de a vrea, iar dacă o persoană simte că nu poate controla acel obiect sau i-e frică de el, își exprimă sentimentele invers. (Sigmund Freud)

2274. În operele clasice eu caut subconștientul, în operele suprarealiste caut conștientul. (Sigmund Freud)

2275. Prima ființă umană care a aruncat o insultă și

nu o piatră este fondatorul civilizației. (Sigmund Freud)

2276. Visul nu e altceva decât o formă particulară a gândirii noastre, făcută posibilă de starea de somn, și activitatea onirică, ce produce această formă și nu alta, este esențialul visului, explicația caracterului său aparte. (Sigmund Freud)

2277. Trăsăturile de caracter permanente sunt prelungiri neschimbate ale instinctelor originare, sublimări ale instinctelor, sau formațiuni reacționale împotriva lor. (Sigmund Freud)

2278. În complexul lui Oedip găsim începuturile simultane ale religiei, moralei, societății și artei, în deplină concordanță cu constatările psihanalizei că acest complex formează nucleul tuturor nevrozelor, în măsura în care am reușit noi să-l înțelegem. (Sigmund Freud)

2279. Conștiința nu este decât un organ de simț care permite perceperea calităților psihice... Aparatul psihic, care este deschis asupra lumii exterioare prin organele de simț ale sistemului său de percepție, este el însuși lume exterioară pentru organul de simț al conștiinței, care de altfel își găsește în acest raport justificarea sa teleologică. (Sigmund Freud)

2280. Când ai deja două personalități, cu siguranță există și a treia. (Sigmund Freud)

2281. Visul nu este ceva lipsit de sens, nu este o absurditate și, spre a ni-l explica, nu este necesar să presupunem că o parte din tezaurul nostru de reprezentări doarme, în timp ce o parte începe a se trezi. Este un fenomen psihic în întreaga accepțiune a termenului și de fapt este împlinirea unei dorințe. Visul, prin urmare, se cere integrat în suita actelor psihice inteligibile din starea de veghe; activitatea spirituală care îl structurează este o activitatea extrem de complexă. (Sigmund Freud)

2282. Învață din greșelile altora, nu o să ai timp să le faci tu pe toate. (Sigmund Freud)

2283. Un om nu trebuie să încerce să scape de

complexe, ci să învețe să le accepte, pentru că ele îi conduc comportamentul în lume. (Sigmund Freud)

2284. Ce contrast neplăcut este între inteligența radiantă a copilului și mentalitatea fragilă a adultului mediu. (Sigmund Freud)

2285. Anumite insuficiențe ale psihicului nostru și anumite acte în aparență neintenționate se dovedesc, dacă le supunem examenului psihanalitic, ca fiind perfect motivate și determinate de factori ce scapă conștiinței. (Sigmund Freud)

2286. Cunoașterea este manipularea intelectuală a observațiilor verificate atent. (Sigmund Freud)

2287. Visele sunt o proiecție a realității, iar realitatea o proiecție a viselor. (Sigmund Freud)

2288. Dacă vrei să dobândești puterea de a suporta viața, fii gata să accepți moartea. (Sigmund Freud)

2289. Omului îi trebuie un vis ca să suporte realitatea. (Sigmund Freud)

2290. Nu, știința nu este o iluzie, dar ar fi o iluzie să credem că am putea găsi altundeva ceea ce ea nu poate să ne dea. (Sigmund Freud)

2291. Anatomia este destin. (Sigmund Freud)

2292. Cocaina e un spărgător de griji. (Sigmund Freud)

2293. Gândirea este acțiune care face repetiție. (Sigmund Freud)

2294. Refularea sexuală conduce la sublimarea pulsioniilor sexuale în cultură. (Sigmund Freud)

2295. Iubirea este un act de credință. (Erich Fromm)

2296. Scopul sadismului este să transforme omul într-un obiect, adică ceva cu suflet în ceva neînsuflețit, fiindcă prin controlul absolut asupra sa, viul își pierde o însușire esențială a vieții – libertatea. (Erich Fromm)

2297. Iubirea se bazează pe egalitate și libertate. (Erich Fromm)

2298. Un vis este un microscop prin care privim la

manifestările ascunse în sufletul nostru. (Erich Fromm)

2299. Omul este singurul animal pentru care propria sa existență constituie o problemă pe care trebuie s-o rezolve. (Erich Fromm)

2300. Principala sarcină din viața unui om este să se nască, să devină ceea ce îi permite potențialul. Cel mai important produs al efortului sau este propria personalitate. (Erich Fromm)

2301. Respectul este abilitatea de a vedea o persoană așa cum este, de a fi conștient de individualitatea sa unică. Respectul înseamnă grija ca cealaltă persoană să crească și să se dezvolte așa cum este. (Erich Fromm)

2302. A iubi înseamnă să te angajezi fără garanție, să te dăruiești în totalitate în speranța că iubirea ta va produce iubire în persoana iubită. (Erich Fromm)

2303. A fi îndrăgostit de cineva înseamnă mult mai mult decât a fi stăpânit de un sentiment copleșitor - înseamnă a lua o hotărâre, a face o judecată, a te angaja printr-o promisiune. Dacă dragostea ar fi doar un sentiment nestatornic, n-ar exista nicio bază pentru făgăduința de a iubi pe cineva pe toată durata vieții. Sentimentele vin și se duc. Cum aș putea promite statornicie dacă m-aș baza numai pe ele, fără să mă bizui pe judecata minții și pe voința caracterului. (Erich Fromm)

2304. Alegerea supremă pentru un om este să creeze sau să distrugă, să iubească sau să urască. (Erich Fromm)

2305. Ura este produsul vieții neîmplinite. (Erich Fromm)

2306. Totul se va schimba când vom trece de la „a avea” la „a fi”. (Erich Fromm)

2307. Dreptul de a ne exprima gândurile înseamnă ceva numai dacă suntem capabili să avem gânduri proprii. (Erich Fromm)

2308. Rațiunea este instrumentul omului pentru a ajunge la adevăr. (Erich Fromm)

2309. Actul nesupunerii ca act al libertății este

începutul rațiunii. (Erich Fromm)

2310. A muri este sfâșietor, iar ideea că trebuie să moară cineva fără să fi trăit este de ne suportat. (Erich Fromm)

2311. Nu există libertate în sine, ci doar năzuința spre libertate; această aspirație este cea care ne face liberi. (Carlos Fuentes)

2312. Orice etică culminează într-o morală a responsabilității. (Carlos Fuentes)

2313. A visa înseamnă a compensa ceea ce experiența ne-a refuzat. (Carlos Fuentes)

2314. O carte, deși stă într-o librărie, transcende librăria. (Carlos Fuentes)

2315. Trebuie să ne vedem pe noi înșine și să vedem lumea ca proiecte neîncheiate, personalități mereu incomplete și glasuri ce nu și-au spus încă ultimul cuvânt. (Carlos Fuentes)

2316. Memoria este dorința îndeplinită. (Carlos Fuentes)

2317. Ceea ce Statele Unite fac cel mai bine, este să se înțeleagă pe sine. Ceea ce fac cel mai prost, este să-i înțeleagă pe alții. (Carlos Fuentes)

G

2318. Tocmai distanța față de noi înșine este aceea care ne face să ne deschidem către celălalt. (Hans-Georg Gadamer)

2319. A te îndepărta de tine, a privi spre ceea ce este: aceasta este natura unei conștiințe cultivate, era să spun divine. Nu e nevoie de știință și de conștiința cultivată până la nivelul științei – este suficientă conștiința umană cultivată, care a înțeles să reconstituie punctele de vedere ale celuilalt și să caute înțelegerea în ceea ce avem în comun și în ceea ce vrem să spunem. (Hans-Georg Gadamer)

2320. De fapt istoria nu ne aparține, noi îi aparținem ei. (Hans-Georg Gadamer)

2321. Propria mea exigență a fost una filosofică: nu ceea ce facem, nu ceea ce trebuie să facem, ci ceea ce se întâmplă cu noi, dincolo de acțiunea și voința noastră. (Hans-Georg Gadamer)

2322. Limba este mediul universal în cadrul căruia se împlinește înțelegerea. (Hans Georg Gadamer)

2323. Înțelegerea este în mod esențial un eveniment efectuat istoric. (Hans-Georg Gadamer)

2324. Orizontul trecutului, din care trăiește orice ființă umană și care există sub forma tradiției, este întotdeauna în mișcare. (Hans-Georg Gadamer)

2325. Nu ne putem extrage din devenirea istorică, nu ne putem distanța de ea astfel încât trecutul să fie pentru noi un obiect. (Hans-Georg Gadamer)

2326. Suntem întotdeauna situați în istorie. (Hans-Georg Gadamer)

2327. Conștiința noastră este determinată de o devenire istorică reală, încât ea nu are libertatea de a se situa față de trecut. Orice trecut, a că-mi experiență tocmai o facem, ne obligă să-i asumăm într-un fel adevărul. (Hans-Georg Gadamer)

2328. Cel care încearcă să înțeleagă ceva anume nu se va rezuma la propriile sale preînțelesuri. (Hans-Georg Gadamer)

2329. Conștiința hermeneutică trebuie să fie sensibilă, încă de la început, față de alteritatea textului. (Hans-Georg Gadamer)

2330. A-ți afirma acordul la convingeri și hotărâri comune, în dialogul cu semenii, nu înseamnă nicidecum a practica doar conformismul; dimpotrivă, în aceasta constă demnitatea existenței umane. (Hans-Georg Gadamer)

2331. Există, alături de teorie, alături de patima de a ști, un alt mod de a face uz de rațiune, care cuprinde, într-adevăr, totul și care nu constă în deprinderi ce se pot învăța, și nici într-un conformism orb, ci în răspunderea rațională proprie. (Hans-Georg Gadamer)

2332. Toate adevărurile sunt ușor de înțeles imediat ce sunt descoperite; important este să le descoperi. (Galileo Galilei)

2333. Nu mă simt obligat să cred că același Dumnezeu, care ne-a înzestrat cu simțuri, rațiune și intelect, ar pretinde să nu le folosim. (Galileo Galilei)

2334. Și totuși se învâрте! (Galileo Galilei)

2335. Matematica este limba cu care Dumnezeu a scris universul. (Galileo Galilei)

2336. Dubiul este tatăl invenției. (Galileo Galilei)

2337. În probleme de știință, autoritatea a o mie de oameni nu face cât raționamentul umil al unui singur individ. (Galileo Galilei)

2338. Adevărul cel mai important e să fii viu. (Galileo Galilei)

2339. Nu poți să înveți ceva pe cineva. Poți doar să-l ajuți să găsească răspunsul în el însuși. (Galileo Galilei)

2340. Nu am întâlnit niciodată un om atât de ignorant încât să nu am ce să învăț de la el. (Galileo Galilei)

2341. Dacă nu gândești la viitor, nu poți să-l ai. (John Galsworthy)

2342. Prima condiție a victoriei este sacrificiul. (John Galsworthy)

2343. În lumea asta nu există nimic imuabil; totul este relativ. (John Galsworthy)

2344. Umanismul este crezul celor care cred că, în cercul misterului învăluitor, destinele oamenilor sunt în mâinile lor. (John Galsworthy)

2345. Frumusețea unui sentiment se măsoară prin sacrificiul pe care ești gata să-l faci pentru el. (John Galsworthy)

2346. Lumea e o scenă nepăsătoare și nesimțitoare pe care viețile pășesc țațoș, sau se furișează și se adună prin ungherele-i întortocheate. (John Galsworthy)

2347. Istoria nu-i altceva decât povestea felului în

care oamenii au luat lucrurile în propriile lor mâini, și în care s-au vârat pe ei și pe alții în bucluc din pricina asta. (John Galsworthy)

2348. Cât de profundă poate fi o iubire și cât de desăvârșită poate fi uitarea. (John Galsworthy)

2349. Doamne, de ce ne-am născut tineri. N-ar fi fost mai bine să ne naștem bătrâni și să întinerim an de an? Cât de bine am înțelege întâmplările din viață și cât de îngăduitori am fi când am judeca pe alții! (John Galsworthy)

2350. Timpul a fost asemuit cu un fluviu, dar deosebiriile sunt mari – nu poți, de pildă, să-l traversezi, e cenușiu și curge molcom, e imens cât însăși lumea, n-are poduri și nici trecere prin vad; și totuși, din câte spun filosofi, poate curge și înainte și îndărăt; calendarul îl urmează însă într-un singur sens. (John Galsworthy)

2351. Spiritul democrației nu poate fi găsit în afară. El trebuie să vină din interior. (Mahatma Gandhi)

2352. Prin democrație înțeleg că ea îi conferă celui mai slab dintre noi aceleași șanse ca și celui mai puternic. (Mahatma Gandhi)

2353. Credința mea în principiul non-violenței mă obligă să fiu foarte hotărât. Nu mai rămâne loc pentru lașitate sau slăbiciune. (Mahatma Gandhi)

2354. Ei nu ne pot lua demnitatea noastră dacă nu le-o dăm noi. (Mahatma Gandhi)

2355. Fii tu însăși schimbarea pe care vrei să o vezi în lume. (Mahatma Gandhi)

2356. Iubirea nu cere nimic, ea oferă. Iubirea suferă, ei nu-i pare niciodată rău de nimic și nu se răzbună. (Mahatma Gandhi)

2357. Fericirea te face blând, încercările te fac puternic, regretele te fac uman, eșecurile te fac umil, succesul te face să strălucești, Dumnezeu te face să continui. (Mahatma Gandhi)

2358. Indiferent ce faci în viață, va fi nesemnificativ.

Dar e foarte important să o faci. (Mahatma Gandhi)

2359. Menține-ți gândurile pozitive pentru că gândurile tale se transformă în cuvintele tale. Menține-ți cuvintele pozitive pentru că ele se transformă în acțiunile tale. Menține-ți acțiunile pozitive pentru că acțiunile se transformă în deprinderile tale. Menține-ți deprinderile pozitive pentru că ele se transformă în valorile tale. Menține-ți valorile pozitive pentru că valorile se transformă în destinul tău. (Mahatma Gandhi)

2360. Trăiește ca și cum ai muri mâine. Învață ca și cum ai trăi veșnic. (Mahatma Gandhi)

2361. Omul strică lucrurile mult mai mult cu cuvintele decât cu tăcerea. (Mahatma Gandhi)

2362. Unicul tiran în lume pe care l-aș putea accepta este propria mea conștiință. (Mahatma Gandhi)

2363. Opoziția civilă este un drept înăscut al tuturor cetățenilor. Când cineva se dezice de acest drept, acesta nu mai poate fi considerat o ființă umană. (Mahatma Gandhi)

2364. Îmi place Hristosul vostru. Nu-mi plac creștinii voștri. Creștinii voștri sunt atât de diferiți de Hristosul vostru. (Mahatma Gandhi)

2365. E ușor să fii prieten cu cei amabili. Dar a fi prietenul celui ce se crede dușmanul tău este chintesența oricărei religii. (Mahatma Gandhi)

2366. Nu există niciun zeu mai presus de adevăr. (Mahatma Gandhi)

2367. Răbdarea înseamnă suferință de sine. (Mahatma Gandhi)

2368. nesocoti o singură ființă înseamnă să nesocotești forțele divine, aducând stricăciuni astfel nu doar acestei ființe, ci, prin ea, întregii lumi. (Mahatma Gandhi)

2369. Nu este înțelept să fii sigur asupra propriei tale înțelepciuni. Este sănătos să ți se aducă aminte că și cel puternic poate slăbi, iar cel înțelept poate greși. (Mahatma

Gandhi)

2370. Un lucru a săpat rădăcini adânci în sufletul meu: credința că morala stă la baza tuturor lucrurilor și că adevărul este substanța întregii moralități. Astfel că adevărul a devenit singurul meu scop. El a devenit din ce în ce mai important pentru mine, iar sensurile pe care i le-am dat au devenit din ce în ce mai largi. (Mahatma Gandhi)

2371. Satisfacția rezidă în efort, nu în realizare, efortul total înseamnă satisfacția totală. (Mahatma Gandhi)

2372. Resping ideea de violență, pentru că binele obținut prin mijlocirea acesteia nu este de durată; în schimb, răul provocat de violență este de durată. (Mahatma Gandhi)

2373. Iubirea este cea mai mare forță a omenirii și totuși este cea mai modestă pe care ne-am putea-o închipui. (Mahatma Gandhi)

2374. Întâi te vor înjura. Pe urmă vor râde de tine. Apoi, te vor declara nebun. După aceea vor încerca să te compromită. Într-un târziu, vor face tot posibilul să te lichideze. Dacă scapi cu viață din toate acestea, vei fi un om mare. (Mahatma Gandhi)

2375. E bine să ai putere, dar e și mai bine să n-ai nevoie de putere. (Mahatma Gandhi)

2376. A învăța că în viață, mai ușor se poate învinge ura cu dragostea, minciuna cu adevărul și violența cu abnegația, ar trebui să fie un element fundamental în educația oricărui copil.

2377. Pentru a putea recunoaște spiritul universal și omniprezent al adevărului, trebuie să fi capabil să iubești cea mai neînsemnată creatură - pe tine însuși. (Mahatma Gandhi)

2378. Omul este suma acțiunilor sale, a ceea ce a făcut, a ceea ce poate face. Nimic altceva. (Mahatma Gandhi)

2379. În chestiuni de conștiință, legea majorității nu-

și are locul. (Mahatma Gandhi)

2380. Adaptabilitatea nu este imitare. Înseamnă puterea de rezistență și asimilare. (Mahatma Gandhi)

2381. Chiar și cel mai mic neadevăr îl strică pe om, la fel cum o picătură de otravă poate strica un lac întreg. (Mahatma Gandhi)

2382. Adevărul trebuie găsit doar în noi înșine, dar nu poate fi găsit folosind violența împotriva dușmanilor noștri din afară. (Mahatma Gandhi)

2383. Ochi pentru ochi; și lumea va deveni oarbă. (Mahatma Gandhi)

2384. Cei slabi nu pot niciodată să ierte. Iertarea este atributul celor puternici. (Mahatma Gandhi)

2385. Fericirea este armonia dintre ceea ce gândești, ceea ce spui și ceea ce faci. (Mahatma Gandhi)

2386. Rugăciunea este cheia dimineții și zăvorul serii. (Mahatma Gandhi)

2387. Este mai ușor să construiești o punte peste oceanul ce desparte două continente, decât să treci peste prăpastia ce desparte doi indivizi sau două popoare. (Mahatma Gandhi)

2388. Sfârșitul începe să crească din mijloace, așa cum pomul încolțește din sămânță. (Mahatma Gandhi)

2389. Violența este arma celor slabi. (Mahatma Gandhi)

2390. A oferi un pahar cu apă în schimbul unui pahar cu apă nu înseamnă nimic, adevărata măreție constă în a răspunde răului făcând binele. (Mahatma Gandhi)

2391. Adevărul nu dăunează niciodată unei cauze drepte. (Mahatma Gandhi)

2392. Mă opun violenței pentru că și atunci când pare să facă bine, binele e doar temporar. Răul pe care îl produce e permanent. (Mahatma Gandhi)

2393. În ceea ce mă privește, mă consider incapabil de a urî vreo ființă de pe acest pământ. Disciplina și rugăciunile m-au ajutat ca de peste patruzeci de ani să nu

mai urăsc pe nimeni. Știu că aceasta este o sarcină incredibilă, cu toate acestea o duc la capăt cu toată umilința. (Mahatma Gandhi)

2394. Nu merită să ai libertate, dacă aceasta nu include și libertatea de a face greșeli. (Mahatma Gandhi)

2395. O persoană nu poate să procedeze drept într-un domeniu și să încerce să procedeze nedrept în altul. Viața este un întreg indivizibil. (Mahatma Gandhi)

2396. Nonviolența, în forma ei dinamică, înseamnă suferință conștientă. Ea nu presupune să plecăm capul în fața voinței celor ce ne asupresc, ci să ne măsurăm, cu toată ființa noastră, cu voința tiranului. (Mahatma Gandhi)

2397. Prin democrație înțeleg că ea îi conferă celui mai slab dintre noi aceleași șanse ca și celui mai puternic. (Mahatma Gandhi)

2398. Adevărata moralitate nu constă în a urma cărarea băătorită, ci în a descoperi adevărata cale pentru noi înșine și a o urma fără teamă. (Mahatma Gandhi)

2399. Intoleranța este o formă de violență și un obstacol în dezvoltarea unui adevărat spirit democratic. (Mahatma Gandhi)

2400. Sunt șapte rele în lume: 1. cunoștință fără caracter; 2. bogăție fără muncă; 3. plăcere fără conștiință; 4. negoț fără moralitate; 5. știință fără omenie; 6. politică fără principii și 7. Închinare fără predare. (Mahatma Gandhi)

2401. Caută să trăiești cât mai simplu, ca și alții să poată trăi simplu. (Mahatma Gandhi)

2402. Pot să-mi închipui un bărbat înarmat până în dinți, care, în sufletul său, este totuși un laș. Adevărata non-violență este imposibilă dacă omul nu este lipsit de orice teamă. (Mahatma Gandhi)

2403. Este mai bine să lăsăm viața să vorbească despre noi în locul cuvintelor. (Mahatma Gandhi)

2404. Perseverența constă în a ne impune în mod voluntar în vederea acceptării de bunăvoie de către alte

persoane a viziunii noastre. (Mahatma Gandhi)

2405. Trei sferturi din toate neînțelegerile vor dispărea de pe fața pământului dacă ne vom pune în locul dușmanilor noștri și le vom înțelege punctul de vedere. Atunci vom deveni de îndată una cu ei, sau vom ne vom gândi cu îngăduință la ei. (Mahatma Gandhi)

2406. Se poate face ceva mai mult cu viața decât să-i tot mărești viteza. (Mahatma Gandhi)

2407. Nu există decât o singură cale de a obține independența prin non-violență: dacă murim, vom trăi, dacă ucidem, niciodată. (Mahatma Gandhi)

2408. Nu vă pot învăța violența, pentru că nu cred în ea. Pot să vă învăț doar să nu plecați capul în fața nimănui, chiar cu prețul vieții voastre. (Mahatma Gandhi)

2409. Ascultați vocea mării tăceri din noi. Dacă suntem pregătiți să ascultăm, radioul divin emite fără încetare în noi, dar fără tăcere este imposibil să-l auzim. (Mahatma Gandhi)

2410. În cazul celor care fac uz de forță mai există speranța că ei vor găsi într-o bună zi calea spre non-violență, lucru care nu este valabil și în cazul celor lași. (Mahatma Gandhi)

2411. Ne-au învățat să credem că tot ceea ce este frumos nu trebuie să fie folositor și că tot ceea ce este folositor nu poate să fie frumos. Vreau să arăt că tot ceea ce este folositor poate să fie și frumos. (Mahatma Gandhi)

2412. Opoziția nu poate fi civilă decât atunci când este sinceră, atentă, reținută și niciodată provocatoare. Ea trebuie să se sprijine pe un principiu bine înțeles, ea nu trebuie să aibă toane, și - mai ales - nu trebuie să conțină la bază intenții mârșave sau ură. (Mahatma Gandhi)

2413. Un obstacol e o nouă problemă. Nu există obstacol care, oricât de puțină voință ai avea, să nu se preschimbe într-o trambulină, într-un prilej de a te înălța din nou. (Roger Martin du Gard)

2414. Poți face întotdeauna mai mult decât ai crezut.

(Roger Martin du Gard)

2415. Legea morală nu e decât un întreg de conveniențe sociale și, prin natura sa, acest întreg e provizoriu, deoarece trebuie să evolueze odată cu societatea, dacă vrea să-și păstreze valoarea practică. (Roger Martin du Gard)

2416. Să aclimatizezi la noi aceste utopii, înseamnă să pregătești o spectaculoasă dezordine. (Roger Martin du Gard)

2417. Adevăratul curaj nu e de a aștepta cu calm evenimentele, ci de a alerga înaintea lor, pentru a le cunoaște cât mai devreme posibil și de a le accepta. (Roger Martin du Gard)

2418. Viața ar fi imposibilă dacă ne-am aminti totul, important e să alegem ceea ce trebuie să uităm. (Roger Martin du Gard)

2419. Dificil nu este să fi fost cineva, ci să rămâi astfel. (Roger Martin du Gard)

2420. Orice gest angajează. Mai ales gesturile generice. (Roger Martin du Gard)

2421. O convingere care începe prin a admite legitimitatea unei convingeri adverse, se condamnă la eșec. (Roger Martin du Gard)

2422. Învingătorii preiau imediat viciile învinșilor. (Roger Martin du Gard)

2423. În fiecare francez există un sceptic care nu doarme niciodată decât cu ochii întredeschiși. (Roger Martin du Gard)

2424. Nu pot admite violența, nici chiar aceea care se angajează împotriva violenței. (Roger Martin du Gard)

2425. Când o femeie își mărturisește vârsta, înseamnă că nu o mai are. (Roger Martin du Gard)

2426. Nu există ordine veritabilă fără justiție. (Roger Martin du Gard)

2427. Orice convingere dogmatică definitivă este consecința unui viol metafizic, după o beție utopică. (Roger

Garaudy)

2428. De mult timp, bancnota a înlocuit buletinul de vot. (Roger Garaudy)

2429. Succesul e un profesor prost. Îi amăgește pe oamenii inteligenți cu ideea că nu vor pierde niciodată. (Bill Gates)

2430. Părinții tăi nu au fost întotdeauna plictisitori. Au ajuns așa pentru că au fost nevoiți să te hrănească, să-ți spele hainele și să-ți plătească partea la cheltuieli. (Bill Gates)

2431. Prima regulă a oricărei tehnologii este aceea că automatizarea unei operații eficiente o va face și mai eficientă. A doua regulă este aceea că automatizarea unei operații ineficiente o va face și mai ineficientă. (Bill Gates)

2432. Înainte să faci ceva perfect, fă ceva perfectibil. (Bill Gates)

2433. Cel mai bun angajat este un bărbat de 35 de ani, care are 40 de ani de experiență în domeniu. (Bill Gates)

2434. Crezi că profesorii au fost niște duri? Așteaptă până vei avea un șef! Viața nu e cinstită - obișnuiește-te cu asta! (Bill Gates)

2435. Întrucât un politician nu crede niciodată ce spune, este surprins când alții îl cred. (Charles de Gaulle)

2436. Deliberarea este activitatea multora, acțiunea este activitatea unuia singur. (Charles de Gaulle)

2437. Am încercat să scot Franța din noroi. Dar se întoarce la greșeli și la mizerii. Nu pot să-i împiedic pe francezi să fie francezi. (Charles de Gaulle)

2438. Cimitirele sunt pline de oameni indispensabili. (Charles de Gaulle)

2439. Ca să devină stăpân, politicianul se preface că este servitor. (Charles de Gaulle)

2440. Tăcerea este arma esențială a puterii. (Charles de Gaulle)

2441. Cum poți guverna o țară care are 246 de

varietăți de brânză? (Charles de Gaulle)

2442. Îi respect doar pe cei care mi se împotrivesc, dar nu-i pot tolera. (Charles de Gaulle)

2443. A guverna înseamnă întotdeauna a alege dintre mai multe dezavantaje. (Charles de Gaulle)

2444. În politică este necesar fie să îți trădezi țara, fie electoratul. Prefer să-mi trădez electoratul. (Charles de Gaulle)

2445. Marii lideri întotdeauna și-au regizat reacțiile. (Charles de Gaulle)

2446. Cuvintele nu au altă semnificație decât aceea pe care le-o dăm noi. (Charles de Gaulle)

2447. Împotriva mea am burghezia, armata și diplomații, iar de partea mea, numai oamenii care iau metroul. (Charles de Gaulle)

2448. Cu cât cunosc mai bine oamenii, cu atât iubesc mai mult câinii. (Charles de Gaulle)

2449. Nimic măreț nu va fi obținut fără oameni măreți, iar oamenii sunt măreți doar dacă sunt determinați să fie astfel. (Charles de Gaulle)

2450. Tratatetele sunt precum trandafirii și fetele tinere. Trăinicia lor este vremelnică. (Charles de Gaulle)

2451. Odată ruptă proporția dintre scop și mijloace, combinațiile geniale sunt zadarnice. (Charles de Gaulle)

2452. Toți oamenii vii au, ca oameni vii, probleme de rezolvat. Doar morții nu au probleme. (Charles de Gaulle)

2453. Diplomații sunt utili doar pe vreme bună. Cum începe să plouă se îneacă în fiecare picătură. (Charles de Gaulle)

2454. Puteți fi siguri că americanii vor comite toate prostiile la care se pot gândi, plus câteva care sunt dincolo de orice imaginație. (Charles de Gaulle)

2455. Patriotismul este atunci când iubirea față de propriul popor este pe primul loc; naționalismul, când ura față de alte popoare este pe primul loc. (Charles de Gaulle)

2456. Perfecțiunea pe care o predică Evangheliile nu

a reușit niciodată până acum să construiască un imperiu. Orice om de acțiune are o doză puternică de egoism, mândrie, asprime și viclenie. Dar toate aceste lucruri îi vor fi iertate, într-adevăr, vor fi privite ca înalte calități, dacă el le poate transforma în mijloace prin care să-și atingă scopul. (Charles de Gaulle)

2457. Să scrii înseamnă să depășești orice cenzură. (Jean Genet)

2458. Din ură se nasc ideile noastre. (Jean Genet)

2459. Să trăiești înseamnă să-i supraviețuiești copilului care ai fost. (Jean Genet)

2460. Să crezi înseamnă să vorbești despre copilărie. (Jean Genet)

2461. De frumusețea expresiei depinde frumusețea unui act moral. Să spui că e frumos, decide deja că el va fi astfel. Rămâne doar de dovedit acest lucru. (Jean Genet)

2462. Aproapele tău este o oglindă în care îți vezi chipul înfrumusețat de o bucurie pe care tu însuși nu ai cunoscut-o încă și de o tristețe pe care tu încă nu ai împărtășit-o. (Khalil Gibran)

2463. Rugăciunea este cântecul inimii. (Khalil Gibran)

2464. Dacă noi toți ne-am mărturisi păcatele unul altuia, cu siguranță ne-am amuza de lipsa totală de originalitate. (Khalil Gibran)

2465. Când ai ajuns la capătul a ceea ce ar trebui să știi, ești la începutul a ceea ce ar trebui să simți. (Khalil Gibran)

2466. Iubirea nu se dăruie decât pe sine și nu ia decât de la sine. Iubirea nu stăpânește și nu vrea să fie stăpânită. Fiindcă Iubirii îi e de-ajuns Iubirea. (Khalil Gibran)

2467. Cele mai puternice suflete s-au născut din suferințe, cele mai puternice caractere sunt pline de cicatrici. (Khalil Gibran)

2468. În fiecare om sunt doi oameni; unul e treaz în

întuneric, celălalt doarme în lumină. (Khalil Gibran)

2469. Iubirea lui este la fel de simplă ca a Naturii însăși. Nu îți cere să te conformezi, nu-ți cere să alegi, ci te acceptă în realitatea ta – aidoma Naturii. (Khalil Gibran)

2470. Va veni vreodată ziua în care să simțim cu degetele mâinii marile secrete pe care acum le percepem cu degetele credinței. (Khalil Gibran)

2471. Dacă nu poți să vezi decât ceea ce lumina îți luminează și nu auzi decât ceea ce îți vestește sunetul, atunci tu nici nu vezi și nici n-auzi cu adevărat. (Khalil Gibran)

2472. Prietenul este răspunsul dat nevoilor noastre. (Khalil Gibran)

2473. Un necaz poate fi o nouă fereastră pe zidul dinspre răsărit al casei tale. (Khalil Gibran)

2474. Ne alegem bucuriile și necazurile cu mult înainte de a le experimenta. (Khalil Gibran)

2475. Frumusețea este eternitatea care se privește lung în oglindă. (Khalil Gibran)

2476. Gingășia și bunătatea nu sunt semne de slăbiciune și disperare, ci manifestări ale puterii și hotărârii. (Khalil Gibran)

2477. Prietenia este întotdeauna o responsabilitate plăcută, niciodată o oportunitate. (Khalil Gibran)

2478. Frumusețea nu este exterioară; frumusețea e dată de lumina din inimă. (Khalil Gibran)

2479. Nedumerirea este începutul cunoașterii. (Khalil Gibran)

2480. Arta este un pas de la ceea ce este evident și binecunoscut către ceea ce este tainic și ascuns. (Khalil Gibran)

2481. Durerea este spargerea învelișului care întunecă înțelegerea. (Khalil Gibran)

2482. Nimeni nu vă poate descoperi nimic, afară numai de ceea ce zace pe jumătate adormit în zorii conștiinței voastre. (Khalil Gibran)

2483. Generozitatea înseamnă să dai mai mult decât poți. (Khalil Gibran)

2484. Generozitatea nu înseamnă să îmi dai ceva de care tu ai mai puțină nevoie decât mine, ci să îmi dai ceva de care tu ai mai multă nevoie decât mine. (Khalil Gibran)

2485. Munca este dragoste devenită vizibilă. (Khalil Gibran)

2486. Trăim doar pentru a descoperi frumosul. Restul e un fel de așteptare. (Khalil Gibran)

2487. Mărturiile iubirii pălesc în fața a ce e dincolo de ele. (Khalil Gibran)

2488. Tristețea este doar un zid între două grădini. (Khalil Gibran)

2489. Copiii tăi nu sunt copiii tăi – Sunt fiii și ficele dorului Vieții de ea însăși. (Khalil Gibran)

2490. O singură dată am rămas fără cuvinte. A fost atunci când un om m-a întrebat: „Cine ești?” (Khalil Gibran)

2491. Am învățat ce e tăcerea de la vorbăreți, toleranta de la intoleranți și bunătatea de la cei haini, cu toate astea, nu port recunoștință profesorilor mei. (Khalil Gibran)

2492. Dacă eterna existență se transformă, înseamnă că va fi și mai frumoasă. Dacă dispare, înseamnă că va reveni cu ceva încă mai sublim. Dacă doarme, înseamnă că visează la o deșteptare mai bună, căci fiecare renaștere este încă mai măreață. (Khalil Gibran)

2493. Un bun profesor are această grijă statornică: îi învață pe discipoli să se lipsească de el. (André Gide)

2494. Crede în cei care caută adevărul. Îndoiește-te de cei care l-au găsit. (André Gide)

2495. Fii fidel față de tot ce există înăuntrul tău. (André Gide)

2496. Cel mai greu lucru pentru mine e să cred în propria realitate. Mereu sunt nedumerit de mine însumi și nu înțeleg prea bine, când mă privesc acționând, cum cel

pe care-l văd acționând este și cel care privește, și cel care se miră, și se îndoiește că ar putea fi actor și spectator în același timp. (André Gide)

2497. Iubirea și vremea frumoasă șterg limitele contururilor noastre. (André Gide)

2498. Când un filosof îți răspunde, nu mai înțelegi nici ce l-ai întrebat. (André Gide)

2499. Opera de artă este exagerarea unei idei. (André Gide)

2500. Arta este o colaborare între Dumnezeu și artist, și cu cât face artistul mai puțin, cu atât mai bine. (André Gide)

2501. Deseori, când un adevăr este cel mai neplăcut de auzit, este cel mai folositor de a-l spune. (André Gide)

2502. Să fie dincolo de vremea sa - iată ce-i dă artistului rațiunea de a fi. (André Gide)

2503. Istoria este singurul laborator pe care îl avem pentru a testa consecințele gândirii. (Étienne Gilson)

2504. Ceea ce Dumnezeu făurește nu-s niște martori care-l demonstrează propria-i glorie, ci ființe care se bucură de ea cum se bucura și El și care, participând la ființa sa, participă totodată la beatitudinea Lui. Așadar nu pentru El, ci pentru noi își caută Dumnezeu gloria, nu pentru a o dobândi, căci o are, nici pentru a o crește, căci este dinainte perfectă, ci pentru a ne-o împărtăși. (Étienne Gilson)

2505. Calea către Dumnezeu e ușoară, pentru că o parcurgem despovărându-ne de păcate. (Étienne Gilson)

2506. Fericirea supremă a omului pe pământ este să anticipeze, oricât de confuz, viziunea eternității nemișcătoare. (Étienne Gilson)

2507. Nu vezi decât ceea ce cunoști. (Johann Wolfgang von Goethe)

2508. Ne-nalță-n țării etern-femininul. (Johann Wolfgang von Goethe)

2509. Absurdul umple lumea. (Johann Wolfgang von

Goethe)

2510. Democrația nu aleargă, dar ajunge în mai multă siguranță la linia de sosire. (Johann Wolfgang von Goethe)

2511. O privire în cărți și două în viață. (Johann Wolfgang von Goethe)

2512. Tot ce-i vremelnic e numai simbol. (Johann Wolfgang von Goethe)

2513. Două suflete sălășluiesc în impui meu. (Johann Wolfgang von Goethe)

2514. Fapta e totul, gloria nimic. (Johann Wolfgang von Goethe)

2515. Suntem modelați și determinați de ceea ce iubim. (Johann Wolfgang von Goethe)

2516. Acolo unde-i lumină multă, e și umbră mare. (Johann Wolfgang von Goethe)

2517. Clipă, întârzie puțin, ești atât de frumoasă. (Johann Wolfgang von Goethe)

2518. O viață fără scop e o moarte timpurie. (Johann Wolfgang von Goethe)

2519. Orice cuvânt rostit trezește sensul opus. (Johann Wolfgang von Goethe)

2520. Superstiția este poezia vieții. (Johann Wolfgang von Goethe)

2521. Fiecare aude numai ceea ce înțelege. (Johann Wolfgang von Goethe)

2522. Cine are noțiuni clare poate ordona. (Johann Wolfgang von Goethe)

2523. Deoarece ai ochii deschiși, crezi că poți vedea. (Johann Wolfgang von Goethe)

2524. Cuvintele sunt imaginea sufletului. (Johann Wolfgang von Goethe)

2525. Ce nebunie e să judeci pe alții după tine însuși. (Johann Wolfgang von Goethe)

2526. Nu vezi decât ceea ce cunoști. (Johann Wolfgang von Goethe)

2527. Nimic nu este mai înspăimântător ca ignoranța activă. (Johann Wolfgang von Goethe)

2528. Fiecare ascultă doar ceea ce înțelege. (Johann Wolfgang von Goethe)

2529. Tot ce se naște caută spațiu și durată. (Johann Wolfgang von Goethe)

2530. Cea mai pură fericire a lumii include un presentiment de suferință. (Johann Wolfgang von Goethe)

2531. Adevărul este o eroare rectificată. (Johann Wolfgang von Goethe)

2532. Nu te lăsa stăpânit de cărțile pe care le citești, ci stăpânește-le tu pe ele. (Johann Wolfgang von Goethe)

2533. Adevărul este de natură divină; el nu apare direct, trebuie ghicit din manifestările sale. (Johann Wolfgang von Goethe)

2534. Cenușie este, iubite amice, orice teorie și-i verde pomul vieții aurit. (Johann Wolfgang von Goethe)

2535. Cine îmi dezvăluie greșelile este stăpânul meu, chiar de mi-ar fi slujitor. (Johann Wolfgang von Goethe)

2536. Niciodată nu merge omul mai departe ca atunci când nu știe încotro se îndreaptă. (Johann Wolfgang von Goethe)

2537. Comportamentul este o oglindă în care fiecare își expune propria imagine. (Johann Wolfgang von Goethe)

2538. Devotamentul este năzuința unui suflet nobil de ajunge la înălțimea unuia mai mare decât el. (Johann Wolfgang von Goethe)

2539. Cuvântul libertate sună atât de frumos, încât nu ne-am putea lipsi de el, chiar dacă ar desemna o eroare. (Johann Wolfgang von Goethe)

2540. Florile sunt simboluri frumoase ale naturii, prin care ne arată cât de mult ne iubește. (Johann Wolfgang von Goethe)

2541. Nimeni nu este mai înrobitor decât cel care crede în mod greșit că e liber. (Johann Wolfgang von Goethe)

2542. Niciodată nu ne aflăm mai departe de țelul dorințelor noastre decât atunci când ne închipuim că l-am atins. (Johann Wolfgang von Goethe)

2543. Bunul simț e geniul umanității. (Johann Wolfgang von Goethe)

2544. Ipotezele sunt cântecele de leagăn pe care profesorii le cântă elevilor pentru a-i adormi. (Johann Wolfgang von Goethe)

2545. Este de ajuns să spui adevărul într-un mod bizar, pentru ca bizarul să ajungă să pară adevăr la rândul lui. (Johann Wolfgang von Goethe)

2546. Numesc arhitectura muzică înghețată. (Johann Wolfgang von Goethe)

2547. Natura este singura carte în care fiecare filă păstrează câte un adevăr.

2548. Un curcubeu care rămâne mai mult de un sfert de ceas pe cer nu mai este privit de nimeni. (Johann Wolfgang von Goethe)

2549. Cel mai dificil lucru este să vezi ceea ce este în fața ochilor tăi. (Johann Wolfgang von Goethe)

2550. Cel mai important lucru pe lume nu e poziția pe care o ai, ci direcția în care mergi. (Johann Wolfgang von Goethe)

2551. Este mult mai ușor de recunoscut eroarea decât de găsit adevărul; aceea stă la suprafață, pe când adevărul e în adâncime. (Johann Wolfgang von Goethe)

2552. Existența noastră raportată la rațiune, nu se împarte niciodată exact, restul care rămâne este minunat. Doar inima înțelege, esențialul scapă privirii. (Johann Wolfgang von Goethe)

2553. De fapt, nu știi decât atunci când știi puțin; odată cu cunoștințele crește și îndoiala. (Johann Wolfgang von Goethe)

2554. Orice teorie este gri, iar verde este doar arborele cu fructe aurite, care este viața... (Johann Wolfgang von Goethe)

2555. O însușire caracteristică a spiritului nostru este aceea de-a bănuși că e numai tulburare și întunecime unde nu știm lămurit ce este. (Johann Wolfgang von Goethe)

2556. Tratează-i pe oameni ca și cum ar fi ceea ce ar trebui să fie și ajută-i să devină ceea ce sunt capabili să fie. (Johann Wolfgang von Goethe)

2557. Cea mai mare fericire a omului care cugetă este de a cerceta ceea ce se poate cerceta și de a venera cu seninătate ceea ce nu se poate cerceta. (Johann Wolfgang von Goethe)

2558. Muzica face pe om să iasă din el însuși și din lume; ea îl înalță deasupra lui însuși și a lumii, fiind cea mai frumoasă revelație a lui Dumnezeu. (Johann Wolfgang von Goethe)

2559. A gândi este mai interesant decât a ști, dar mai puțin interesant decât a privi. (Johann Wolfgang von Goethe)

2560. Artistul se află liber în spirit, deasupra naturii și o poate trata conform scopurilor lui mai înalte... el este în același timp stăpânul și sclavul ei. Este sclavul ei, întrucât e nevoit să lucreze cu mijloace terestre pentru a fi înțeles. Este însă sclavul ei, întrucât supune aceste mijloace terestre unor intenții de ordin superior, făcându-le utile acestora. Artistul dorește să se adreseze lumii printr-un „întreg”: un asemenea întreg însă nu-l poate găsi în natură, ci este rodul propriului său spirit sau, dacă vrei, al suflului unei inspirate respirații divine. (Johann Wolfgang von Goethe)

2561. Omul face rău așa cum albina face miere. (William Golding)

2562. Ceea ce știm nu e ceea ce vedem sau cunoaștem, ci ceea ce concepem. (William Golding)

2563. Somnul rațiunii naște monștri. (Francisco José de Goya y Lucientes)

2564. Și timpul pictează. (Francisco José de Goya y

Lucientes)

2565. Fantezia, abandonată de rațiune, naște monștri; unită cu ea, este mama artelor și originea splendorilor. (Francisco José de Goya y Lucientes)

2566. Am avut trei maștri: Natura, Velázquez și Rembrandt. (Francisco José de Goya y Lucientes)

2567. Oare unde găsesc ei aceste linii în natură? Eu pot să văd doar întreguri luminoase sau obscure, planuri care avansează sau planuri care se retrag, reliefuri sau fundaluri. Ochiul meu nu percepe linii sau detalii. (Francisco José de Goya y Lucientes)

2568. Dați-mi o bucată de cărbune și vă voi face un tablou; întreaga pictură constă din sacrificii și hotărâri luate. (Francisco José de Goya y Lucientes)

2569. Pictura nu e altceva decât sacrificii și opțiuni. (Francisco José de Goya y Lucientes)

2570. În natură nu există decât negru și alb. (Francisco José de Goya y Lucientes)

2571. Nu fi subtil, ci înțelept. Cine are mai mult decât i se cere seamănă cu vârful prea ascuțit care se rupe ușor. (Baltasar Gracián)

2572. Tăcerea este sanctuarul prudenței. (Baltasar Gracián)

2573. Nicio răzbunare nu e mai mare decât uitarea. (Baltasar Gracián)

2574. Exagerarea este o mlađiță a minciunii. (Baltasar Gracián)

2575. Nimic nu-i mai ușor decât a înșela pe un om onest. (Baltasar Gracián)

2576. Uitarea e mai mult un noroc decât o artă. (Baltasar Gracián)

2577. O inimă indiscretă este ca o scrisoare pe care toți o pot citi. (Baltasar Gracián)

2578. Unii ar fi înțelepți dacă n-ar crede că sunt. (Baltasar Gracián)

2579. Forța stilului o dă intensă profunzime a

cuvântului. (Baltasar Gracián)

2580. Mai de folos îi sunt înțeleptului dușmanii decât prostului prietenii. (Baltasar Gracián)

2581. A avea un prieten înseamnă a avea încă o viață. (Baltasar Gracián)

2582. Tot ce ne aparține cu adevărat este timpul chiar și cel care nu are nimic altceva are timp. (Baltasar Gracián)

2583. Fiecare are atâta noroc și atâta nenoroc câtă înțelepciune sau nechibzuință. (Baltasar Gracián)

2584. Lasă-l pe cel care nu are virtutea răbdării să se retragă în el însuși, deși atunci va trebui să se suporte pe el însuși. (Baltasar Gracián)

2585. Ceea ce este bun, dacă este concis, e de două ori mai bun. (Baltasar Gracián)

2586. Nu există cineva care să nu poată învăța ceva pe cineva și nimeni nu este atât de perfect încât să nu poată fi depășit. (Baltasar Gracián)

2587. Nu fi subtil, ci înțelept. Cine știe mai mult decât i se cere, seamănă cu vârful prea ascuțit care se rupe ușor. Adevărurile dovedite sunt mai sigure. (Baltasar Gracián)

2588. Încearcă să faci sarcinile ușoare ca și cum ar fi dificile, pe cele dificile ca și cum ar fi ușoare, în primul caz pentru ca încrederea să nu slăbească iar în cel de-al doilea să nu fie cuprinsă de panică. (Baltasar Gracián)

2589. Cultivă un gând bun, vei culege o acțiune bună; cultivă o acțiune bună, vei culege un obicei bun; cultivă un obicei bun, vei culege un caracter bun; cultivă un caracter bun, vei culege un destin bun. (Baltasar Gracián)

2590. Să scrii înseamnă să-ți pui în ordine obsesiile. (Jean Grenier)

2591. Trebuie să renunți la lume pentru a o înțelege. (Jean Grenier)

2592. Nu am putut niciodată să fac să coincidă ceea

ce credeam că este adevărul cu ceea ce mă ajuta să trăiesc. (Jean Grenier)

2593. Tot ce există e frumos prin chiar forța existenței sale. (Jean Grenier)

2594. Orice s-ar spune, omul e stăpânul destinului său. Din momentul în care acesta i s-a dat, el poate întotdeauna să facă ceva cu el. (Jean Grenier)

2595. Libertatea de a fi ceea ce suntem nu ne este suficientă; vrem libertatea de a fi ceea ce nu suntem. (Jean Grenier)

2596. Putem călători nu pentru a ne refugia undeva, ci pentru a ne regăsi pe noi înșine. (Jean Grenier)

2597. Ocazia. Singura noastră forță este de a o fructifica. (Jean Grenier)

2598. Pleonasm: o femeie nesatisfăcută. (Jean Grenier)

2599. Ceea ce numim acum un șef, e un ambițios, dublat de un fanatic. (Jean Grenier)

2600. Opinia majorității nu poate fi decât expresia incompetenței. (René Guénon)

2601. Dedesubturile politice sau politico-religioase ale ocultismului și ale organizațiilor care țin mai mult sau mai puțin de el sunt cu siguranță mult mai demne de atenție decât întregul aparat fantasmagoric cu care el a crezut de cuviință să se înconjoare pentru a le ascunde mai bine profanilor. (René Guénon)

2602. Adesea, fiecare punct cardinal este pus în corespondență cu un element, cu un anotimp și cu o culoare emblematică. (René Guénon)

2603. Nu există inițiere livrescă. (René Guénon)

2604. Simbolul nu este decât fixarea unui gest ritual. (René Guénon)

2605. Din această cauză „știința profană”, cea a modernilor, poate pe drept cuvânt, așa cum am mai zis-o altă dată, să fie considerată o „cunoaștere ignorantă”, o cunoaștere de tip inferior, care se menține în întregime la

nivelul celei mai joase realități, ignorând tot ceea ce o depășește, ignorând orice finalitate superioară sieși, precum și orice principiu care ar putea să-i asigure un loc legitim, oricât de umil ar fi, printre diversele tipuri de cunoaștere integrală. Încătușată iremediabil în domeniul în care a vrut să se proclame independentă, întrerupând astfel ea însăși orice comunicare cu adevărul transcendent și cu cunoașterea supremă, nu mai este decât o știință vană și iluzorie, care, ca să spunem drept, nu vine de nicăieri și nu conduce nicăieri. (René Guénon)

H

2606. O teorie care înțelege să-și ia ca obiect practica umană în ansamblul ei trebuie să se ferească de orice tentație idealistă care ar putea-o conduce la neglijarea faptelor. (Jürgen Habermas)

2607. Formarea democratică a opiniei îl poate angaja pe oricine la un nivel de integrare care îl excede pe acela al Statului-națiune. (Jürgen Habermas)

2608. Dacă ființa umană nu dispune de un mijloc de a accede la cunoașterea

„Adevărului”, ea poate, prin intermediul limbajului său, să descopere un reflex și eventual să angajeze această perspectivă. (Jürgen Habermas)

2609. Conceptul de drept al omului nu este de origine morală, ci o modalitate specifică a conceptului modern de drept subiectiv. Aceste drepturi ale omului au prin natura lor un caracter juridic. (Jürgen Habermas)

2610. Izvorul tuturor supărărilor și bucuriilor se află în noi înșine. (Knut Hamsun)

2611. Umanitatea nu avansează decât prin intermediul simbolurilor. (Knut Hamsun)

2612. În singurătatea mea, la kilometri distanță de oameni și case, sunt într-o stare mentală copilărească de bucurie și lipsă de griji, pe care nu ai putea s-o înțelege decât dacă cineva ți-o explică. (Knut Hamsun)

2613. O estetică nu se scrie nici pentru cel care

crează frumosul, nici pentru cel care-l contemplă, ci exclusiv pentru omul de cugetare, căruia atitudinea de creație și de contemplare estetică îi apare ca o enigmă. (Nicolai Hartmann)

2614. Estetica este un mod de cunoaștere, și anume cu tendința autentică de a deveni o știință. Iar obiectul acestei științe este acea dăruire de sine, acea ținută pur contemplativă. (Nicolai Hartmann)

2615. Așa cum logica stabilește numai retrospectiv, ce legi are de observat o gândire consecventă, și numai astfel poate ajunge la un sistem al consecvenței interne, tot așa – și însă mai mult – estetica; și chiar aceasta numai în măsura în care poate fi vorba în genere într-însa de descoperirea legilor frumosului. (Nicolai Hartmann)

2616. Estetica ia ca presuposiție a sa obiectul frumos, și tot astfel, actul de sesizare, împreună cu modul caracteristic de intuiție, cu sensibilitatea valorii și dăruirea interioară; ba ea mai presupune, în plus, actul și mai uimitor al creației artistice, și anume ambele fără a avea pretenția de a putea extrage și elabora legitatea lor, într-un mod fie și numai apropiat de cel în care logica își stabilește legile de legătură ale gândirii. Dar tocmai de aceea, ea nu poate face pentru contemplația estetică ceea ce face logica pentru gândire. (Nicolai Hartmann)

2617. Nu există o conștiință propriu-zisă a legilor frumosului. Pare să stea în esența lor ca ele să rămână ascunse conștiinței, alcătuind doar misterul unui plan de fundal, cu totul ascuns. (Nicolai Hartmann)

2618. Sublimul este acea apariție a unui plan nesensibil de profunzime, în planul sensibil real superficial al obiectului, care vine în întâmpinarea nevoii omului de măreție, și biruiește fără efort obstacolele care îi stau în față. (Nicolai Hartmann)

2619. Neîncrederea față de cuvinte este cu mult mai puțin dăunătoare decât încrederea excesivă în ele. (Václav Havel)

2620. Adevărul nu este doar ce crezi tu că este, ci constă și din circumstanțele în care este spus, cui, de ce și cum. (Václav Havel)

2621. Omul modern trebuie să coboare pe spirala propriei absurdități cât se poate de jos, și doar atunci va putea privi dincolo de aceasta. Este evident că e imposibil să o ocolească, să sară peste ea sau pur și simplu să o evite. (Václav Havel)

2622. Îmi e greu să accept rolul distribuitorului de speranță; am mai degrabă nevoie să fiu încurajat. (Václav Havel)

2623. Eu locuiesc într-un sistem în care cuvintele sunt în stare să scuture întreaga structură a conducerii, în care cuvintele pot fi mai puternice decât 10 divizii militare. (Václav Havel)

2624. Nu sunt momentele de îndoială cele care dau naștere la noi certitudini? Poate că deznădejdea este solul din care se hrănește speranța umană, poate nu am găsi niciodată sens vieții dacă nu i-am vedea absurditatea mai întâi. (Václav Havel)

2625. Curajul înseamnă să înfrunți opinia majorității în numele adevărului. (Václav Havel)

2626. Acțiunile umane devin cu adevărat importante atunci când izvorăsc dintr-o luciditate vie a vremelniceii și a efemerității lucrurilor omenești. Doar această luciditate poate insufla măreție într-o acțiune umană. (Václav Havel)

2627. Societatea este o operă complexă și misterioasă. Este o mare imprudență să crezi în ceea ce îți arată la un moment dat, nicidecum să crezi că aceea este singura și adevărata ei față. (Václav Havel)

2628. Speranța nu este convingerea că lucrurile vor lua o întorsătură bună, ci convingerea că ceea ce faci are sens indiferent ce întorsătură iau lucrurile. (Václav Havel)

2629. Speranța este o stare mentală, nu lumească. Speranța, în sensul ei adânc și puternic, nu este același lucru cu bucuria atunci când totul merge bine, sau cu

dorința de a investi în planuri care sunt destinate evident succesului, ci abilitatea de a munci pentru un lucru bun. (Václav Havel)

2630. Trebuie să căutăm cea mai mare valoare pe care o putem obține din acțiunile noastre. (Stephen Hawking)

2631. Am observat că până și cei care spun că totul este predestinat și că nu putem schimba nimic se uită în stânga și-n dreapta înainte să treacă strada. (Stephen Hawking)

2632. O teorie este doar un model al universului, ori o parte limitată a acestuia, și un set de reguli care leagă cantitățile din model de observațiile pe care le facem. (Stephen Hawking)

2633. Dacă vom descoperi o teorie completă - a originii universului - trebuie ca ea să poată fi înțeleasă, în principiu, de fiecare om, nu doar de câțiva oameni de știință. Atunci vom putea cu toții - filosofi, oameni de știință și oameni obișnuiți, să luăm parte la discuții asupra întrebărilor de ce noi și universul existăm. Dacă vom găsi răspunsul adevărat la această întrebare, acesta va fi, totodată, triumful ultim al rațiunii umane, pentru că atunci vom cunoaște mintea lui Dumnezeu. (Stephen Hawking)

2634. Nu numai că Dumnezeu joacă zaruri, dar adeseori El le aruncă acolo unde nu putem să le vedem. (Stephen Hawking)

2635. Dacă găsim răspunsul la acest mister al explicării cauzei universului, acesta ar fi cel mai mare succes al minții umane - când vom ajunge acolo, vom descoperi mintea lui Dumnezeu. (Stephen Hawking)

2636. Deoarece există o lege precum cea a gravitației. Universul poate și se va crea din nimic. Creația spontană este motivul pentru care Universul există, pentru care noi existăm. (Stephen Hawking)

2637. Cineva mi-a spus că fiecare ecuație pe care o pun în carte va înjumătăți vânzările. Așa că nu am inclus

nicio ecuație. (Stephen Hawking)

2638. Partea proastă a celebrității mele este că nu pot merge nicăieri în lume fără a fi recunoscut. Nu este de ajuns să port ochelari de soare și perucă. Scaunul rulant mă dă de gol. (Stephen Hawking)

2639. Fără imperfecțiune, tu și eu nu am fi existat. (Stephen Hawking)

2640. Ar fi o pierdere de timp să fiu furios pentru handicapul meu. Omul trebuie să meargă înainte, iar eu nu am făcut-o tocmai rău. Oamenii nu vor avea timp pentru tine dacă tu ești mereu furios și te plângi. (Stephen Hawking)

2641. Cred că nimeni n-ar trebui să citească poezie, sau să privească picturi ori statui, dacă nu este în stare să găsească în ele mai mult decât a exprimat poetul sau artistul. (Nathaniel Hawthorne)

2642. Sufletul unui om poate la fel de bine să fie îngropat și să piară sub un morman de bălegar ca și sub un teanc de bani. (Nathaniel Hawthorne)

2643. Niciun om nu este în stare, pe o durată mai lungă, să poarte o față pentru el însuși și alta pentru mulțime, fără ca, până la urmă, să nu se uluiască și să nu mai știe nici el care e fața adevărată. (Nathaniel Hawthorne)

2644. Ce altă temniță e mai întunecată decât adâncul propriului nostru suflet! Ce temnicer mai necruțător cunoaștem, decât noi înșine! (Nathaniel Hawthorne)

2645. În firea omului nu există nimic pe deplin statornicit și hotărât, înspre bine sau spre rău, decât în însuși momentul executării acțiunii. (Nathaniel Hawthorne)

2646. Lumea datorează toate imboldurile către progres oamenilor strâmătorări de împrejurări. Omul fericit, în mod inevitabil, se închide în limitele vechi. (Nathaniel Hawthorne)

2647. Dragostea de libertate este dragostea pentru

ceilalți, dragostea de putere este dragostea ce-ți porți ție însuși. (William Hazlitt)

2648. Omul este un animal al aparențelor; niciodată nu este mai mult el însuși decât când joacă un rol. (William Hazlitt)

2649.3. Chiar dacă lumea nu ar servi la altceva, ea rămâne un frumos subiect de speculații. (William Hazlitt)

2650. Autorii sunt singurii ipocriți onești. (William Hazlitt)

2651. Nu va avea niciodată prieteni adevărați cel care se teme să-și facă dușmani. (William Hazlitt)

2652. Niciodată nu facem bine un lucru până ce nu încetăm să ne gândim asupra modului de a-l face. (William Hazlitt)

2653. Omul este singurul animal care râde și plânge, fiindcă este singurul izbit de deosebirea dintre ceea ce suntem și ceea ce s-ar cuveni să fim. (William Hazlitt)

2654. Există o diviziune a muncii până și în vicii. (William Hazlitt)

2655. Prima lege a gropilor: când ești într-o groapă, oprește-te din săpat! (Denis Healey)

2656. Diferența dintre cei care plătesc taxe și cei care nu plătesc e dată de grosimea zidului închisorii. (Denis Healey)

2657. În lumea istorică trebuie să recunoaștem o rațiune absolută și divină în exercițiu. (G.W.F. Hegel)

2658. Ființa este abstracția, purul universal. (G.W.F. Hegel)

2659. Opera de artă... este în chip esențial o întrebare, un cuvânt adresat inimii care-i răspunde, un apel către suflete și spirite. (G.W.F. Hegel)

2660. Muzica se adresează interiorității subiective celei mai intime ca atare; ea este arta afectivității care acționează nemijlocit asupra sentimentului însuși. (G.W.F. Hegel)

2661. Omul nu est nimic altceva decât înșimirea

faptelor sale. (G.W.F. Hegel)

2662. Eu sunt pură intuiție. (G.W.F. Hegel)

2663. Spiritualul este realul efectiv. (G.W.F. Hegel)

2664. Obiectul este fiindcă eu îl cunosc. (G.W.F. Hegel)

2665. Rațiunea este esența universului. Concepția lumii este absolut rațională. (G.W.F. Hegel)

2666. Spiritul presupune natura, al cărei adevăr este, prin urmare, și principiul ei absolut prim. (G.W.F. Hegel)

2667. Niciun om nu este un erou în ochii valetului său, nu deoarece primul nu este un erou, ci deoarece celălalt este valet. (G.W.F. Hegel)

2668. Ceea ce se numește frica de eroare se face mai curând cunoscută ca fiind frica de adevăr. (G.W.F. Hegel)

2669. Adevărul este o greșeală îndelung corectată. (G.W.F. Hegel)

2670. Omul nu este altceva decât seria actelor sale. (G.W.F. Hegel)

2671. Aceasta este ceea ce ne învață experiența și istoria – faptul că națiunile și guvernele n-au învățat niciodată din istorie și nici n-au acționat conform unor lecții pe care le-ar fi putut extrage din aceasta. (G.W.F. Hegel)

2672. Dacă aruncăm o privire asupra istoriei, ne convingem că faptele oamenilor își au originea în nevoile, pasiunile, caracterele și talentele lor și ne imprimă credința că asemenea nevoi, pasiuni și interese constituie singurul izvor al acțiunilor. (G.W.F. Hegel)

2673. Pentru ca statul să devină realitate morală a spiritului care se cunoaște pe sine, este indispensabilă separarea sa de autoritate și credință. Această separare se produce numai în măsura în care partea eclesiastică ajunge la separare în propriul său cadru. Numai elevându-se peste diferitele biserici, statul a obținut și a creat universalitatea gândirii, ceea ce constituie principiul formei sale. (G.W.F. Hegel)

2674. Nu există decât o singură greșeală: teama de a greși! (G.W.F. Hegel)

2675. Ființa este nemijlocitul nedeterminat; ea e liberă de modul de a fi determinată față de esență, precum și față de orice determinație pe care ea o poate conține în cuprinsul său. Ființa aceasta nereflectată este ființa așa cum este ea în mod nemijlocit, numai în ea însăși. (G.W.F. Hegel)

2676. Ființa pură și neantul sunt unul și același lucru. (G.W.F. Hegel)

2677. Ontogeneza repetă filogeneza. (G.W.F. Hegel)

2678. Învățăm din istorie ceea ce nu învățăm din istorie. (G.W.F. Hegel)

2679. Aveți curajul să greșiți. (G.W.F. Hegel)

2680. Trăiește cu adevărat clipa, lasă-te pătruns de toate energiile puternice care dansează în jurul tău. (Ernest Hemingway)

2681. America este țara peluzelor largi și a minților înguste. (Ernest Hemingway)

2682. Omul nu este făcut ca să fie înfrânt. Pe om poți să-l distrugi, dar nu poți să-l înfrângi. (Ernest Hemingway)

2683. Scrisul presupune o viață solitară. (Ernest Hemingway)

2684. Acum - ciudat cuvânt pentru a exprima lumea întreagă și o viață întreagă. (Ernest Hemingway)

2685. Obişnuiam să citesc ca să nu fiu obsedat de viitoarea mea operă, așa încât să devin incapabil de a o realiza. (Ernest Hemingway)

2686. Toți oamenii care gândesc sunt ateii. (Ernest Hemingway)

2687. Vârsta e ceasul meu deșteptător. (Ernest Hemingway)

2688. Timpul este ceea ce avem cel mai puțin. (Ernest Hemingway)

2689. Am luat hotărârea de a scrie câte o povestire despre fiecare lucru pe care îl știu, hotărâre ce a fost

pentru mine o disciplină severă și hotărâtoare. (Ernest Hemingway)

2690. Curajul este grație sub presiune, v

2691. Poezia este spunerea Ființei, este fundarea ființei prin cuvânt. (Martin Heidegger)

2692. Tăcerea este modalitatea autentică a cuvântului. (Martin Heidegger)

2693. Noi nu ajungem niciodată la raționamente. Ele vin la noi. (Martin Heidegger)

2694. Moartea este un mod de a fi, pe care ființa umană și-l asumă de îndată ce începe să existe. (Heidegger)

2695. Animalul nu are lume. El este pradă urgenței obscure a unui mediu. (Martin Heidegger)

2696. Mai presus de realitate stă posibilitatea. (Martin Heidegger)

2697. Când gândirea este atrasă de un anumit lucru și pornește pe urmele lui, se poate întâmpla ca, pe drum, ea să se transforme. Se cuvine de aceea ca, în cele ce urmează, să fim atenți mai cu seamă la drumul parcurs și mai puțin la conținut. (Martin Heidegger)

2698. Orice interogare este o căutare. (Martin Heidegger)

2699. Omul se comportă ca și cum el ar fi creatorul și stăpânul limbajului, în timp ce, dimpotrivă, limbajul este și rămâne stăpânul lui. (Martin Heidegger)

2700. Înțelegerea ființei este ea însăși o determinare a ființei. (Martin Heidegger)

2701. Esența artei este Poezia. (Martin Heidegger)

2702. Arta este punere în operă a adevărului. (Martin Heidegger)

2703. Eu sunt ceea ce sunt ca raportare la sfârșit. (Martin Heidegger)

2704. Numai acolo unde există limbă există lume. (Martin Heidegger)

2705. Timpul funcționează de multă vreme drept

criteriul ontologic - sau mai degrabă ontic - de distingere naivă între diferitele regiuni ale ființării. (Martin Heidegger)

2706. A înțelege moartea pare a fi vocația profundă a filosofiei. Nu este întâmplător că, la începutul istoriei sale, ea capătă numele de „pregătire pentru moarte”. (Martin Heidegger)

2707. Ceea ce nu întâlnesc în lumea mea, nu este. (Martin Heidegger)

2708. De îndată ce avem obiectul în fața ochilor și știm să-i ascultăm cu inima cuvântul, gândirea izbândește. (Martin Heidegger)

2709. Știința în general poate fi definită ca totalitate a unor relații de întemeiere între propoziții adevărate. (Martin Heidegger)

2710. Noi suntem vorbiți de către limbaj. (Martin Heidegger)

2711. Se spune: „ființă” este conceptul cel mai general și cel mai vid. Ca atare el sfidează orice încercare de definire. (Martin Heidegger)

2712. Când gândirea este atrasă de un anumit lucru și pornește pe urmele lui, se poate întâmpla ca, pe drum, ea să se transforme. Se cuvine de aceea ca, în cele ce urmează, să fim atenți mai cu seamă la drumul parcurs și mai puțin la conținut. (Martin Heidegger)

2713. Dificultatea rezidă în limbă. Limbile noastre metafizice sunt, fiecare în felul ei, limbii ale gândirii metafizice. Dacă esența limbilor occidentale este în sine doar una metafizică - și de aceea marcată în chip definitiv de onto-teologie -, sau dacă aceste limbi acordă alte posibilități ale rostirii, adică ale unei non-rostiri care să fie în același timp rostitoare - această întrebare trebuie să rămână deschisă. (Martin Heidegger)

2714. Deoarece ființa nu poate fi sesizată decât din perspectiva timpului, răspunsul la întrebarea privitoare la ființă nu poate să rezide într-o propoziție izolată și oarbă.

(Martin Heidegger)

2715. Omul se comportă ca și cum el ar fi creatorul și stăpânul limbii, în timp ce, dimpotrivă, limba este și rămâne stăpânul lui. (Martin Heidegger)

2716. Înțelegerea ființei este ea însăși o determinație a ființei. (Martin Heidegger)

2717. Esența artei este Poezia. (Martin Heidegger)

2718. Arta este punere în operă a adevărului. (Martin Heidegger)

2719. Adevărul cel mai adânc se naște doar din dragostea cea mai adâncă. (Heinrich Heine)

2720. Englezul iubește libertatea ca pe soția lui legitimă; francezul iubește libertatea ca pe o aleasă a inimii; germanul iubește libertatea ca pe o bătrână bunică. (Heinrich Heine)

2721. Fiecare epocă are convingerea nestrămutată că lupta dusă de ea e cea mai însemnată dintre toate. (Heinrich Heine)

2722. Nemurirea sufletului e o descoperire mai importantă decât aceea a prafului de pușcă. (Heinrich Heine)

2723. Dumnezeu mă va ierta. E meseria lui. (Heinrich Heine)

2724. Un expert este cineva care știe unele dintre cele mai mari greșeli care pot fi făcute în domeniul său și cum să le evite (Werner Heisenberg)

2725. Este probabil un adevăr general acela că în istoria spiritualității, cele mai remarcabile progrese se produc la confluența a doua curenți de gândire. Acestea își pot avea originea în culturi, epoci sau tradiții religioase diferite, dar în măsura în care între ele se stabilește un contact, ne putem aștepta la transformări fascinante. (Werner Heisenberg)

2726. Obiectul cercetării nu e natura în sine, ci natura livrată interogației umane, și, în această privință, omul nu se întâlnește aici decât cu el însuși. (Werner

Heisenberg)

2727. Caracterul omului e destinul său. (Heraclit)

2728. Totul curge. (Heraclit)

2729. Soarele este mereu altul în fiecare zi.
(Heraclit)

2730. Frumusețea este armonia contrariilor.
(Heraclit)

2731. Nimic nu este permanent cu excepția schimbărilor. (Heraclit)

2732. Lucrurile își găsesc un repaus numai în schimbare. (Heraclit)

2733. Fără speranță e imposibil să găsești ceva de nesperat. (Heraclit)

2734. Căutătorul de aur sapă mult pentru foarte puțin. (Heraclit)

2735. Dacă nu aștepti imprevizibilul, nu vei găsi niciodată adevărul. (Heraclit)

2736. Răul face binele plăcut. (Heraclit)

2737. Unui om nu-i poate rămâne ascunsă lumina simțurilor, dar nici cea a minții. (Heraclit)

2738. Dacă nu te aștepti la neprevăzut, n-ai să-l găsești, pentru că nu poate fi căutat și nici nu i se dă de urmă. (Heraclit)

2739. Toți oamenii treji nu au decât un singur univers, pe când cei ce dorm au, fiecare, universul lor.
(Heraclit)

2740. Intrați, intrați, și aici sunt zei. (Heraclit)

2741. Războiul este părintele și regele tuturor lucrurilor; pe unii îi fac zei, pe alții oameni, pe unii robi, pe alții liberi. (Heraclit)

2742. Niciun om nu calcă în același pârâu de două ori, pentru că pârâul nu mai e același, și nici el nu mai e același om. (Heraclit)

2743. Frumusețea este făcută din toate formele fundamentale ale vieții. (Johann Gottfried von Herder)

2744. Există numai o iubire ca și un bine și un

adevăr. (Johann Gottfried von Herder)

2745. Sănătatea împreună cu buna dispoziție e adevărata fericire a oamenilor. (Johann Gottfried von Herder)

2746. Există oare ceva mai frumos pentru un popor decât limba strămoșilor săi. (Johann Gottfried von Herder)

2747. Așa cum corpul nostru se dezvoltă prin alimentație, spiritul nostru se dezvoltă prin idei. (Johann Gottfried von Herder)

2748. Iubirea este arhitectul universului. (Hesiod)

2749. Cel mai bun lucru pentru muritori este ordinea, și cel mai rău dezordinea. (Hesiod)

2750. Cel ce-și drămuiește cuvintele este o comoară. Măsurarea cuvintelor este cea mai prețioasă măsură. Dacă ești bârfitor, în curând lumea te va bârfi și mai mult. (Hesiod)

2751. Cel mai bine este să facem lucrurile organizat, întrucât suntem doar oameni, iar dezordinea este cel mai mare dușman al nostru. (Hesiod)

2752. Suferința îi redă prostului bunul simț. (Hesiod)

2753. Fiecare corp este singur, sufletul - niciodată. (Herman Hesse)

2754. Fiecare om își are sufletul lui, pe care nu poate să-l amestece cu altul. Doi oameni se pot îndrepta unul către celălalt, pot vorbi unul cu altul și pot fi foarte apropiați. Dar sufletele lor sunt ca niște flori, fiecare a prins rădăcini în locul lui și niciunul nu poate veni la celălalt, altminteri ar trebui să-și părăsească rădăcina și asta nu poate s-o facă. Florile își împărtășie mireasma și sămânța pentru că doresc foarte mult să fie împreună; dar floarea nu poate face nimic pentru ca sămânța să ajungă la locul potrivit, acest lucru îl face vântul, iar acesta vine și pleacă mereu cum și când îi e voia. (Herman Hesse)

2755. Ce-ar fi rațiunea și luciditatea, pentru cel ce n-a cunoscut amețeala, ce-ar fi voluptatea simțurilor dacă în spatele ei nu s-ar ascunde moartea, și ce-ar fi dragostea,

fără eterna dușmănie neîmpăcată a sexelor. (Herman Hesse)

2756. Patima este întotdeauna o taină și nu poate fi deslușită și, din păcate, este sigur că viața nu-i cruță pe copiii ei cei mai frumoși și că adesea cei mai minunați oameni trebuie să iubească tocmai ceea ce îi distruge. (Herman Hesse)

2757. Nimic nu a fost, nimic nu va fi, totul este, totul constă din esență și prezent. (Herman Hesse)

2758. Ziua trecuse... O omorâsem și pe aceasta, încetișor, cu primitivitatea și timiditatea artei mele de a-mi duce traiul. (Herman Hesse)

2759. A găsi la fiecare om trăsăturile care-l deosebesc de ceilalți înseamnă a-l cunoaște. (Herman Hesse)

2760. A căuta înseamnă a avea un scop. A găsi însă înseamnă a fi liber, a rămâne deschis, a nu avea un scop. (Herman Hesse)

2761. Prin meditare profundă avem posibilitatea de a anula timpul, de a vedea toată viața trecută, prezentă și viitoare în simultaneitatea ei. (Herman Hesse)

2762. Care-i adevărul și cum e întocmită viața, astea-s lucruri despre care fiecare trebuie să-și facă singur o părere și pe care nu o poate învăța dintr-o carte. (Herman Hesse)

2763. Unii se cred perfecți doar pentru că sunt mai puțin exigenți cu ei înșiși. (Herman Hesse)

2764. Tăria unui lanț stă în veriga lui cea mai slabă. (Herman Hesse)

2765. Arta nu este nimic altceva decât contemplarea lumii impregnate de har, luminată din interior. A revela prezența lui Dumnezeu îndărătul oricărui obiect, aceasta este funcția artei. (Herman Hesse)

2766. Adevărul este trăit, nu predat la catedră. (Herman Hesse)

2767. Toată existența părea să se întemeieze pe

dualitate, pe contrarii; erai femeie sau bărbat, vagabond sau burghez, rațional sau simțitor – nicăieri nu puteai trăi concomitent inspirația și expirația, bărbăția și feminitatea, libertatea și ordinea, instinctul și spiritul, întotdeauna unul trebuia plătit cu pierderea celuilalt, și întotdeauna și unul, și celălalt erau la fel de importante și demne de a fi dorite! (Herman Hesse)

2768. Fericirea nu constă în a fi iubit. Fiecare ființă umană are iubire pentru ea însăși, și totuși, sunt mii care trăiesc o existență damnată. Nu, faptul de a fi iubit nu-ți aduce fericirea. Dar a iubi, aceasta este fericirea! (Herman Hesse)

2769. Când urâm pe cineva, urâm în el ceva ce face parte din noi înșine. (Herman Hesse)

2770. Viața este un joc de șah cu Dumnezeu. (Herman Hesse)

2771. Dacă ceva de preț și de neînlocuit dispare, avem impresia că ne-am trezit dintr-un vis. (Herman Hesse)

2772. Fiecare om are sarcina sa în viață, iar ea nu este niciodată cea pe care el și-ar fi dorit-o. (Herman Hesse)

2773. Piatra aceasta este o piatră, ea este și animal, este și Dumnezeu, este și Buddha, iar eu o admir și o iubesc nu pentru că, odată și odată, ar putea să devină fie una, fie alta, ci pentru că ea este de multă vreme și întotdeauna totul. (Herman Hesse)

2774. Clipa trecută poate cuprinde infinitul. (Herman Hesse)

2775. Căutând unitatea, el respinse diversitatea. (Herman Hesse)

2776. Lacrimile sunt gheața sufletului care se topește. (Herman Hesse)

2777. Dacă te temi de cineva, atunci pricina e că l-ai lăsat pe acest cineva să aibă putere asupra ta. (Herman Hesse)

2778. Căința singură nu servește la nimic, nu se poate cumpăra iertarea prin căință, n-o poți cumpăra deloc. (Herman Hesse)

2779. Fiecare trebuie să se gândească singur la ceea ce e adevărat și cum e orânduită viața de fapt, asta n-o poate învăța din nicio carte. (Herman Hesse)

2780. Și dacă timpul nu e ceva real, înseamnă că și distanța ce pare a exista între lume și veșnicie, între rău și bine nu este decât o amăgire. (Herman Hesse)

2781. În măsura în care am ajuns să cunosc oamenii, cu toții suntem puțin înclinați, mai ales în tinerețe, să confundăm providența cu dorințele noastre. (Herman Hesse)

2782. Pasărea se zbate să iasă din găoace. Găoacea este lumea. Cine vrea să fie născut trebuie să distrugă o lume. Pasărea zboară către Dumnezeu. (Herman Hesse)

2783. Tot astfel a trebuit să gândesc și despre părinții mei. Ei spun că eu sunt copilul lor și că aș fi ca ei. Dar chiar dacă trebuie să îi iubesc sunt pentru ei un om străin pe care nu-l pot înțelege. Și ceea ce este esențial la mine și poate fi tocmai esența sufletului meu, ei consideră că e neimportant și atribuie acest ceva tinereții sau toanelor mele. Și cu toate acestea țin la mine și mi-ar face cu dragă inimă tot binele din lume. Un tată îi poate da copilului său nasul și ochii și chiar și mintea drept moștenire, dar nu și sufletul. Acesta e nou odată cu fiecare om. (Herman Hesse)

2784. Nu există decât o manieră de a ajunge la înțelepciune; o singură credință, o singură înțelegere conduce acolo: certitudinea că Dumnezeu este în noi. Școlile, bisericile și întreaga cultură, inclusiv științele, nu fac decât să denatureze acest adevăr, în mod constant trădat și învățat strâmb. (Herman Hesse)

2785. Trebuie să învățați să râdeți. Pentru a ajunge la umorul de calitate, nu vă mai luați prea mult în serios. (Herman Hesse)

2786. Dacă doriți simpatia maselor, trebuie să le spuneți lucrurile cele mai stupide și mai gogonate. (Adolf Hitler)

2787. Ce baftă pe conducători că oamenii nu gândesc. (Adolf Hitler)

2788. Numai renunțarea la individualitate face posibilă supraviețuirea unei comunități... Ceea ce este alcătuit din carne și sânge, nu poate să nu respecte aceste legi care îi determină experiența, iar dacă spiritul omenesc se crede superior acestora, distruge exact substanța care alimentează acel spirit. (Adolf Hitler)

2789. Sarcina propagandei constă în grija ca o idee să-și câștige adepți, fiind o încercare de a impune o doctrină asupra întregului popor. (Adolf Hitler)

2790. Comunitatea nu este altceva decât o multiplicare a unor ființe mai mult sau mai puțin identice. Aceleași legi care determină și domină viața indivizilor funcționează și în cazul unui popor. (Adolf Hitler)

2791. Viața nu iartă slăbiciunea. (Adolf Hitler)

2792. Mereu există trei grupuri: luptătorii, indiferenții și trădătorii. (Adolf Hitler)

2793. Pacea eternă nu va dăinui pe pământ decât atunci când ultimul om îl va ucide pe penultimul. (Adolf Hitler)

2794. Masele cred mai degrabă o minciună mare decât una mică. (Adolf Hitler)

2795. Sper că nimeni nu va pretinde vreodată că oamenii de stat se nasc cu sutele din buletinele de vot ale alegătorilor care sunt oricum, numai inteligenți nu. (Adolf Hitler)

2796. Politica este decisă de calculele reci și poate avea un impact devastator. (Adolf Hitler)

2797. Partidul nu trebuie să fie o constantă a opiniei publice, ci trebuie să o domine. Nu trebuie să fie servitorul maselor, ci stăpânul acestora. (Adolf Hitler)

2798. Dacă un popor vrea să triumfe, nu are altă

șansă decât de a gândi eroic. (Adolf Hitler)

2799. Dacă poporul german nu este în stare să învingă, el nu este demn să trăiască. (Adolf Hitler)

2800. Arta de a citi și de a studia constă în următoarele: „a conserva esențialul și a uita amănuntele”. (Adolf Hitler)

2801. În ochii mei, admirația pentru Gandhi reprezintă o perversitate rasială. (Adolf Hider)

2802. Un om care nu are simțul istoriei este asemeni unui om care nu are ochi sau urechi. (Adolf Hitler)

2803. Un lider trebuie să fie un vizionar. (Adolf Hitler)

2804. Mulțimea este ca o nevestă proastă. (Adolf Hitler)

2805. Eu nu voi semna niciodată o declarație de război, eu voi acționa. (Adolf Hitler)

2806. Brutalitatea naște respect. (Adolf Hider)

2807. Politica este o femeie. (Adolf Hitler)

2808. Cei mai tari sunt cei mai buni și cei mai buni vor supraviețui. Asta-i legea naturii. (Adolf Hitler)

2809. Conștiința este o invenție evreiască. (Adolf Hitler)

2810. Ce este viața? Viața este națiunea. Individul trebuie să moară oricum. Mai presus de individ este națiunea. (Adolf Hider)

2811. Știința este cunoașterea consecințelor și dependența unui fapt de altul. (Thomas Hobbes)

2812. Atât timp cât oamenii trăiesc fără a exista o putere comună care să-i țină pe toți în frâu, ei se află în acea condiție care se numește război al tuturor împotriva tuturor. (Thomas Hobbes)

2813. Profetia este de multe ori cauza principală a evenimentelor prezise. (Thomas Hobbes)

2814. Într-o democrație, întregul ansamblu nu poate eșua decât dacă masele care ar fi guvernate eșuează. (Thomas Hobbes)

2815. Fiecare persoană ar trebui să încerce să mențină pacea, atât timp cât speră să o dobândească; abia atunci când nu o poate dobândi poate urma și utiliza toate avantajele războiului. (Thomas Hobbes)

2816. Cei care sunt nemulțumiți de monarhie o numesc tiranie, cei care sunt **nesatisfăcuți** de aristocrație o numesc oligarhie; de asemenea, cei care se simt dezolați de democrație o numesc anarhie. (Thomas Hobbes)

2817. Cei care sunt de acord cu o opinie, o denumesc opinie; cei care nu sunt de acord cu ea, o denumesc erezie. (Thomas Hobbes)

2818. Cuvintele sunt jetoanele înțelepților, căci ei doar socotesc cu ajutorul lor; în schimb ele sunt banii ignoranților. (Thomas Hobbes)

2819. Ce este omul, pentru a putea face planuri? (Hugo von Hofmannsthal)

2820. De ce oare culorile nu ar fi surori ale durerii, din moment ce și unele și altele ne atrag pentru totdeauna? (Hugo von Hofmannsthal)

2821. Cuvintele... vârtejuri, asta sunt, prin ele atingem neantul. (Hugo von Hofmannsthal)

2822. De fiecare dată când deschidem gura, zece mii de morți vorbesc prin intermediul nostru. (Hugo von Hofmannsthal)

2823. Trebuie să ascundem profunzimea. Unde? La suprafață. (Hugo von Hofmannsthal)

2824. Când visează omul e un zeu, când gândește, un cerșetor (Hölderlin)

2825. Poezia este o luare în posesiune a realului, o primă reșezare și lărgire a hotarelor realității în înțelegerea noastră. (Hölderlin)

2826. Și am adus pământului trist și chinuit inima mea drept ofrandă și, adesea, în noaptea fermecată, i-am jurat că-l voi iubi cu credință până la moarte, fără teamă, cu povara sa apăsătoare de hazard, și că nu voi disprețui niciuna din tainele sale. Astfel, m-am legat de el pe viață

(Hölderlin)

2827. A urca înseamnă să te jertfești. Orice pisc e sever. (Victor Hugo)

2828. Un creditor e mai rău decât un stăpân, căci acesta posedă doar persoana ta, în timp ce un creditor îți posedă demnitatea. (Victor Hugo)

2829. După un eșec, planurile cele mai bine chibzuite par absurde. (Victor Hugo)

2830. Omul nu este un cerc cu un singur centru; este o elipsă cu două focare. Faptele sunt unul, ideile celălalt. (Victor Hugo)

2831. Un compliment e ca un sărut printr-un voal. (Victor Hugo)

2832. Fericirea supremă este de a fi iubiți pentru noi înșine; să spunem, mai bine, de a fi iubiți în pofida noastră. (Victor Hugo)

2833. Filosofia este microscopul gândirii. (Victor Hugo)

2834. Indigestia este însărcinată de Dumnezeu să întărească moralitatea stomacului. (Victor Hugo)

2835. Cine mă insultă totdeauna, nu mă insultă niciodată. (Victor Hugo)

2836. Argoul nu este nimic mai mult sau mai puțin decât o garderobă cu care limbajul, după ce a săvârșit o faptă rea, se travestește. Își pune măști din cuvinte și zdrențe metaforice. (Victor Hugo)

2837. Câți oameni, în literatură, au o bună ureche muzicală, dar cântă fals... (Victor Hugo)

2838. Oameni perfizi au parte de o fericire întunecată. (Victor Hugo)

2839. Când ne aflăm la sfârșitul vieții, a muri înseamnă a pleca; când suntem la începutul ei, a pleca înseamnă a muri. (Victor Hugo)

2840. Popularitatea?

— Mărunțișul gloriei. (Victor Hugo)

2841. Adoptarea vălului monahal este o sinucidere

rambursată cu eternitatea. (Victor Hugo)

2842. Eseul nu asediază metodic, ci numai seduce și învâluie ideea. (Johan Huizinga)

2843. Existența jocului confirmă fără încetare, și în sensul cel mai înalt, caracterul supralogic al situației noastre în cosmos. Animalele se pot juca, deci chiar și ele sunt ceva mai mult decât niște mecanisme. Noi (ne) jucăm, și știm că (ne) jucăm, deci suntem ceva mai mult decât niște simple făpturi raționale, pentru că jocul este irațional. (Johan Huizinga)

2844. Jocul este o acțiune sau o activitate efectuată de bunăvoie înăuntrul anumitor limite stabilite, de timp și de spațiu, și după reguli acceptate de bunăvoie, dar absolut obligatorii, având scopul în sine însăși și fiind însoțită de un sentiment de încordare și de bucurie, și de ideea că „este altfel” decât „viața obișnuită”. (Johan Huizinga)

2845. Orice joc poate să-l absoarbă oricând pe jucător întru totul. Opoziția **joc-seriozitate** rămâne tot timpul în suspensie. Inferioritatea jocului își are limita în superioritatea seriozității. Jocul se preschimbă în seriozitate, iar seriozitatea în joc. Jocul se poate înălța pe culmi de frumusețe și sfințenie, unde lasă în urmă seriozitatea. (Johan Huizinga)

2846. Avem oare dreptul ca această înclinare secundară și absolut indispensabilă a minții de a-și crea o lume imaginară alcătuită din ființe vii s-o numim un joc al minții? (Johan Huizinga)

2847. Omul este un animal care se joacă. (Johan Huizinga)

2848. Poezia, în funcția ei originară, de factor al culturii timpurii, se naște în joc și ca joc.

Este un joc sacru, dar, în sacralitatea lui, acest joc rămâne totuși fără încetare la hotarul veseliei, al glumei și al divertismentului. Despre o satisfacere conștientă a nevoii de frumusețe nu este încă, multă vreme, vorba.

Această nevoie zace închisă necunoscută, în trăirea actului sacru, care devine cuvânt în formă poetică și este resimțit ca operă miraculoasă, ca beție, ca extaz. (Johan Huizinga)

2849. Minte omenească nu se poate desprinde din cercul magic al jocului decât îndreptându-și privirea spre tot ce e mai sfânt. (Johan Huizinga)

2850. Bunăstarea este atunci când cheltui bani pe care nu-i ai pentru a cumpăra lucruri de care nu ai nevoie din dorința a impresiona oameni care nu-ți plac. (Alexander von Humboldt)

2851. Eu voi colecta plante și fosile și voi face observații astronomice cu cele mai bune instrumente. Dar nu acesta este scopul principal al călătoriei mele. Eu mă voi strădui să aflu cum interacționează forțele naturii - și în ce mod mediul geografic își exercită influența asupra animalelor și a plantelor. Mai pe scurt, vreau să învăț despre armonia din natură. (Alexander von Humboldt)

2852. La urma urmei, raporturile cu oamenii sunt cele care dau valoare vieții. (Wilhelm von Humboldt)

2853. Modul în care un om își acceptă destinul este mai important decât însuși destinul său. (Wilhelm von Humboldt)

2854. Sunt tot mai convins că fericirea sau nefericirea depinde mult mai mult de modul în care recepționăm evenimentele vieții decât de aceste evenimente însele. (Wilhelm von Humboldt)

2855. Istoria este descoperirea principiului constant și universal al naturii umane. (David Hume)

2856. Lumea e, poate, schița rudimentară a vreunui zeu copilăros, care a abandonat-o la jumătate, rușinat de execuția deficientă; e opera unui zeu subaltern, de care zeii superiori se amuză; este producția confuză a unei divinități pensionate și senile, care a și murit. (David Hume)

2857. Frumusețea lucrurilor există în mintea celui care le contemplă. (David Hume)

2858. Un miracol este o violare a legilor naturii. (David Hume)

2859. O cauză evidentă pentru care mulți nu pot să încerce adevăratul simțământ al Frumuseții este lipsa acelei fineți a imaginației de care avem nevoie pentru a putea fi sensibili la emoțiile cele mai subtile. (David Hume)

2860. Zeii la plural, forțele mitice de orice gen sunt obiecte ale lumii înconjurătoare: ele au aceeași gen de realitate ca și animalul sau omul. În noțiunea de Dumnezeu, singularul e esențial. (Edmund Husserl)

2861. Experiența în sine nu este știință. (Edmund Husserl)

2862. Fenomenologia pură este știința conștiinței pure. (Edmund Husserl)

2863. Faptul că conștiința unui proces sonor, a unei melodii pe care sunt pe cale s-o aud, arată o succesiune, este pentru noi obiectul unei evidențe care ne face să vedem dubiul și negația, de orice natură ar fi ele, ca lipsite de sens. (Edmund Husserl)

2864. Să deschidem ochii, privirea noastră penetrează atunci spațiul obiectiv. (Edmund Husserl)

2865. Spațiul obiectiv, timpul obiectiv și împreună cu ele lumea obiectivă a lucrurilor și a proceselor reale – toate acestea sunt transcendente. (Edmund Husserl)

A simți cu evidentă un conținut astfel cum este el trăit asta nu înseamnă să sesizezi o obiectivitate în sens empiric, o realitate obiectivă așa cum o înțelegem vorbind despre lucruri, despre evenimente, despre raporturi obiective. (Edmund Husserl)

2866. Aprioricul timpului este ceea ce încercăm să limpezim explorând conștiința timpului. (Edmund Husserl)

I

2867. Adevărații stâlpi ai societății sunt adevărul și libertatea. (Henrik Ibsen)

2868. Această înaltă societate contemporană nu-i decât un cavou sinistru bine spoit. (Henrik Ibsen)

2869. Este de neiertat că savanții chinuiesc animale; să-și facă experiențele pe ziaști și pe oameni politici. (Henrik Ibsen)

2870. Singurul lucru care-mi place la libertate este lupta pentru ea. (Henrik Ibsen)

2871. Omul cel mai puternic din lumea întreagă este cel care-i cel mai singur. (Henrik Ibsen)

2872. România nu are nevoie de genii, ci de caractere! (Virgil Ierunca)

2873. Ortodoxia nu e doar o componentă a românismului, ci **matca existenței** însăși a acestui românism, ce nu trebuie confundat cu naționalismul subistoric pe care-l proclama, demagogic, puterea pe la toate răspântiile poluate festiv. (Virgil Ierunca)

2874. Dacă învățăm să locuim în omenia noastră sfințindu-i virtuțile care o alcătuiesc, țara devine un peisaj **de conștiință**. (Virgil Ierunca)

2875. Conștiința rămâne totuși nefericită, fiindcă suntem condamnați să nu uităm. (Virgil Ierunca)

2876. Dorul, acest chin metafizic al Românului ne obligă să privim, orfic, înapoi. (Virgil Ierunca)

2877. Maturitatea noastră este o amăgire de calendar; dorul sporește profanul din noi și cu timpul ne prăbușește în „pitoresc”. (Virgil Ierunca)

2878. Fiecare purtăm cu noi o „Românie pitorească”, un blazon rătăcitor, **o icoană** de pământ. (Virgil Ierunca)

2879. Sfințirea locului este încununarea „locuirii” prin transgresiunea transcendentă pe care o presupune și propune omenia. (Virgil Ierunca)

2880. Părerea e în lucruri, estimarea lor ne-o spune. (Virgil Ierunca)

2881. Aș vrea un alt univers... (Eugene Ionesco)

2882. Ideologiile ne separă. Visele și suferința ne apropie. (Eugene Ionesco)

2883. Nu este răspunsul cel care luminează, ci întrebarea. (Eugene Ionesco)

2884. Sunt o voce care caută. (Eugene Ionesco)

2885. Mă întreb dacă eu, care pun întrebări, pot să dau și răspunsuri. (Eugene Ionesco)

2886. Acum, nu mai știu unde mă aflu. (Eugene Ionesco)

2887. Am atât de mult bun-simț încât par smintit, nebun. Sunt anormal de normal. (Eugene Ionesco)

2888. Toți oamenii joacă roluri, în afară, poate, de unii actori. (Eugene Ionesco)

2889. Geniul este ceea ce e general; al tuturor a și al nimănui. (Eugene Ionesco)

2890. Noaptea îți amintești. Ziua este făcută să uiți. (Eugene Ionesco)

2891. M-am gândit adesea că politica este o treabă prea serioasă ca s-o încredințăm politicianilor. (Eugene Ionesco)

2892. Retorica presupune prin definiție o teză, tendenționism, volițiune. Poezia nu urmărește nimic. Ea cunoaște liric, vizionează, contemplă. (Eugene Ionesco)

2893. Iadul este crima împotriva iubirii. (Eugene Ionesco)

2894. Noi nu suntem poate decât noduri, încrucișări efemere de energie, de forțe, de tendințe diverse și contradictorii pe care moartea le eliberează. (Eugene Ionesco)

2895. Copilăria este o lume de miracole și de uimire a creației scăldate în lumină, ieșind din întuneric, nespus de nouă și proaspătă și uluitoare. (Eugene Ionesco)

2896. Rațiunea e nebunia omului tare. Rațiunea omului slab este nebunie. (Eugene Ionesco)

2897. Înțelepciunea supremă e să mai pot afirma ceva după ce-am spus că nu pot afirma nimic. (Eugene Ionesco)

2898. O poezie este culminația unui mers lăuntric: mers în străchini sau mers astral. (Eugene Ionesco)

2899. Fiecare dintre voi are dreptate, numai ceilalți

greșesc. Totdeauna. Cu o condiție: niciunul dintre voi să nu-și închipuie că e celălalt. Nu vă încrederi în afirmațiile altora. Repuneri totul în discuție. Fiți voi înșivă. Nu ascultați niciun sfat: cu excepția acestuia. (Eugene Ionesco)

2900. De ce într-o zi minunea de a fi ia sfârșit, de ce înțelegem că este minune abia când pierim, de ce o întunecăm cu neghiobiile, cu dușmăniile, cu nădejdlile stupide, de ce oamenii se caută unii pe alții în noapte și nu se regăsesc decât ca să nu se recunoască și să se lovească, de ce ne agățăm cu disperare de o semnificație inexistentă și ce crimă trebuie să ispășim pentru a putea trăi în acest vid? (Eugene Ionesco)

2901. Omul este singurul animal care se poate rata. (Nae Ionescu)

2902. Școala-i bună, dar să n-o iei în serios. (Nae Ionescu)

2903. Exemplele au fost lăsate de Dumnezeu pe pământ pentru ca ideile să fie sesizate senzorial și de proști. (Nae Ionescu)

2904. Metafizica este ratarea mântuirii. (Nae Ionescu)

2905. Meseria de gazetar nu e din cele mai ușoare. Lumea e învățată să te încadreze al cui ești – sau, vorba lui Caragiale – cu cine votezi. Că nu ești al nimănui, decât al lui Dumnezeu și al conștiinței tale, asta nu poate înțelege nimeni. (Nae Ionescu)

2906. Înainte de Renaștere, omul își cerea zilnic scuze în fața lui Dumnezeu pentru existența sa. După Renaștere, Dumnezeu își cere scuze zilnic în fața omului pentru că există. (Nae Ionescu)

2907. Încrederea nu se pierde decât o dată. (Nicolae Iorga)

2908. Dreptatea e ca sănătatea lumii. (Nicolae Iorga)

2909. Insulta e declarația înfrângerii. (Nicolae Iorga)

2910. Lenea e o sinucidere blândă. (Nicolae Iorga)

2911. Artă dă tot tuturor a și rămâne totuși întreagă.
(Nicolae Iorga)

2912. A fi tânăr cuprinde o datorie și nu o scuză.
(Nicolae Iorga)

2913. Copilul nu datorează părintelui viața, ci creșterea. (Nicolae Iorga)

2914. Înșelând, te pregătești să fii înșelat. (Nicolae Iorga)

2915. Drumul lung începe de unde ai obosit. (Nicolae Iorga)

2916. Natura îți dă zilnic exemplul de a trăi. (Nicolae Iorga)

2917. Talentul neîntrebuințat e un furt. (Nicolae Iorga)

2918. Nu te conving cu adevărat decât ideile tale.
(Nicolae Iorga)

2919. Niciodată o afirmație nu se poate hrăni numai din negații. (Nicolae Iorga)

2920. Interesul nu e o legătură, ci un lanț. (Nicolae Iorga)

2921. Tu fă fapta: logica lucrurilor va trage urmările.
(Nicolae Iorga)

2922. O carte pe care ai citit-o în adevăr este și operată. (Nicolae Iorga)

2923. E așa de ușor să întorci ochii de la cineva, încât e o risipă de simțire să-l urăști.

(Nicolae Iorga)

2924. Plăcerea cea mai bună e aceea pe care o dai.
(Nicolae Iorga)

2925. O cugetare? O latură de adevăr care scânteie.
(Nicolae Iorga)

J

2926. E timpul să trăiești viața pe care ți-ai imaginat-o. (Henry James)

2927. Este oare într-adevăr posibil, de pildă, să iubești destul Parisul, fără să-l iubești și mai mult? (Henry

James)

2928. Unul din dezavantajele aduse de exprimarea disprețului este faptul că nu poți beneficia, în același timp, de creditul necesar pentru a-ți exprima simpatia. (Henry James)

2929. Ce este caracterul, decât determinarea creată de un incident, ce este un incident, decât ilustrarea caracterului? (Henry James)

2930. În viață există trei lucruri importante: să fii amabil, să fii amabil și să fii amabil. (Henry James)

2931. Istoricul vrea, în esență, mai multe documente decât poate folosi, dramaturgul cere mai multe libertăți decât își poate lua cu-adevărat. (Henry James)

2932. O femeie este îngrijorată de viitorul ei până când găsește un bărbat; în vreme ce un bărbat este îngrijorat de viitorul său atunci când a găsit o femeie. (Henry James)

2933. Credința dă naștere faptelor. (William James)

2934. Se pare că există în conștiința omenească impresia a ceva real, sentimentul a ceva cu adevărat prezent, o reprezentare a ceva existent în mod obiectiv, o reprezentare mai adâncă și mai generală decât orice impresie particulară prin care, potrivit psihologiei actuale, ar fi atestată realitatea. (William James)

2935. Crede și credința ta va crea faptul. (William James)

2936. Când ai de făcut o alegere și nu o faci, această nepronunțare este ea însăși o alegere. (William James)

2937. Schimbându-și atitudinea minții, omul își poate schimba viața. (William James)

2938. Psihologia este descrierea și explicarea stărilor de conștiință în calitate de stări de conștiință. (William James)

2939. Știința noastră este o picătură, ignoranța noastră, o mare. (William James)

2940. Pe un singur lucru te poți baza la un filosof, și

anume că va contrazice alți filosofi. (William James)

2941. Artă de a fi înțelept este artă de a ști ce să scapi din vedere. (William James)

2942. Cea mai bună întrebuintăre a vieții este s-o folosești pentru ceva care va dura mai mult. (William James)

2943. Când intri în conflict cu cineva, există un factor de care depinde dacă asta va duce la ruperea relației sau la întărirea ei. Acel factor este atitudinea. (William James)

2944. Cea mai mare descoperire a generației mele este faptul că oamenii își pot schimba viața dacă își schimbă felul de a gândi. (William James)

2945. Opoziția dintre oamenii care au și cei ce sunt a existat dintotdeauna. (William James)

2946. O idee, pentru a fi sugestivă, trebuie să vină spre individ cu forța unei revelații. (William James)

2947. Geniul este un om în care vei găsi cel mai puțin puterea de a se ocupa de ceva insipid sau fără gust în sine. El își încalcă angajamentele, nu răspunde la scrisori, își neglijează incorrigibil îndatoririle de familie, pentru că nu are puterea de a-și abate atenția de la acele mult mai interesante trenuri ale imaginației cu care geniul său îi ocupă mintea în mod constant. (William James)

2948. În loc să ne servim de impuritatea actuală ca de un termen de contrast, în loc să descifrăm în ea prin lectură directă versiunea negativă a purei pozitivități, ce-ar fi dacă am recunoaște în ea efectul unei decadente sau semnul premergător al unei purități ce va să vină? (Vladimir Jankelevitch)

2949. Dar oare un paradis poate fi altcumva decât pierdut? (Vladimir Jankelevitch)

2950. Ceea ce este pur, odată căzut în istorie, ar deveni oricum impur, chiar de ar rămâne singur pe lume. (Vladimir Jankelevitch)

2951. Istoria este un fel de buclă sau de hernie pe suprafața eternității, o călătorie circulară pe care

omenirea o întreprinde pentru a-și recupera paradisul pierdut. (Vladimir Jankelevitch)

2952. Jertfa nu vrea moarte pentru moarte, ci moarte pentru viață. (Vladimir Jankelevitch)

2953. Dacă totul e permis, nimic nu e permis. (Vladimir Jankelevitch)

2954. Să filosofezi înseamnă să te porți față de univers ca și cum nimic nu ar merge de la sine. (Vladimir Jankelevitch)

2955. Când te gândești cât de familiară ne e moartea și cât de totală e ignoranța noastră, că nu s-a produs nicio evadare, trebuie să mărturisim că secretul e bine păzit! (Vladimir Jankelevitch)

2956. Muribundul e în situația în care se găsește un om care iese din casă fără cheie și nu poate să reintre, pentru că ușa închisă nu se deschide decât din interior. (Vladimir Jankelevitch)

2957. Dumnezeu e un fel de neant abisal și totuși adevărul nu se prăbușește în acest abis, nici nu se sfarmă în această prăpastie. (Vladimir Jankelevitch)

2958. Nu e oare Dumnezeu poetul suprem, atâta timp cât improvizează lumi posibile? (Vladimir Jankelevitch)

2959. Dumnezeu nu intră în detalii! Detaliile le-a abandonat creaturii, pentru ca semilibertatea omului să-și găsească și ea ceva de făcut. (Vladimir Jankelevitch)

2960. Dacă moartea e de negândit și înainte, și în timpul și după, când am putea, totuși, să o gândim? (Vladimir Jankelevitch)

2961. Cum se face că ani așa de scurți se construiesc din zile atât de lungi? (Vladimir Jankelevitch)

2962. Violența: o forță slabă. (Vladimir Jankelevitch)

2963. Gafa e administrarea masivă, intempestivă și inoportună a unor adevăruri pe care o posologie civilizată o dozează cu picătura. (Vladimir Jankelevitch)

2964. Ridul e o aluzie la moarte. (Vladimir Jankelevitch)

2965. Cea mai bună dintre lumi e cea mai puțin rea. (Vladimir Jankelevitch)

2966. Să decid să devin filosof mi s-a părut la fel de nebunesc ca și atunci când aş fi decis să devin poet. (Karl Jaspers)

2967. Filosofarea este decizia de a retrezi originea, de a se regăsi pe sine și de a se ajuta cu toate puterile, prin acțiune interioară. Este adevărat că ființarea factică este primul lucru pe care-l atingem: este rezolvarea sarcinilor concrete, a imperativelor cotidiene. Însă voința de a duce o viață filosofică înseamnă să nu găsești mulțumirea în acest cotidian, ci să trăiești experiența transformării muncii și a împlinirii prin atingerea scopurilor în calea spre uitarea de sine și astfel în pierdere și culpă. Mai înseamnă luarea în serios a experienței cu oamenii, a fericirii și umilinței, a reușitei și a eșecului, a întunericului și obscurului, să nu uiți, ci să-ți însușești în adâncul tău, să nu-ți distragi atenția, ci să prelucrezi în interiorul tău, să nu abandonezi, ci să clarifici, acesta este modul de viață filosofic. Poate fi atins pe două căi: în solitudinea meditației, prin orice fel de contemplație, și, pe de altă parte, printre oameni, prin comunicare, în înțelegere reciprocă, în acțiune comună, în discuția și tăcerea comună. (Karl Jaspers)

2968. Filosofia menține vie exigența de a dobândi sensul vieții dincolo de toate scopurile din lume, de a determina sensul care înglobează toate aceste scopuri, de a împlini acest sens realizându-l în prezent oarecum de-a curmezișul timpului, de a sluji prin propriul prezent totodată viitorul, de a nu coborî niciodată omul sau un anume om la condiția de simplu mijloc. (Karl Jaspers)

2969. Pasiunea cunoașterii constă în a ajunge, prin intensificarea supremă, tocmai acolo unde cunoașterea eșuează. În necunoaștere, însă doar în necunoașterea împlinită, dobândită, se află un izvor de neînlocuit al conștiinței de sine a ființei noastre. La aceste limite se

oprește cunoașterea, nu însă și gândirea. Cu ceea ce cunosc pot acționa exterior, tehnic, însă necunoașterea face posibilă acțiunea interioară, prin care mă transform pe mine. (Karl Jaspers)

2970. Tânărul trebuie să învețe ca și când nu va izbuti în veci să ajungă la țintă, ba chiar ar trebui să se teamă că ar putea-o pierde. (Karl Jaspers)

2971. Omul ia cunoștință de sine doar în momentele-limită. (Karl Jaspers)

2972. Atunci când se mutilează libertatea umană, acea libertate pe care Dumnezeu a creat-o și care se raportează la el, se mutilează, în fond, faptul prin care Dumnezeu se anunță în lume. (Karl Jaspers)

2973. Să crezi în Dumnezeu, înseamnă să trăiești prin ceva care nu există în niciun fel ca atare în lume, decât prin limbajul cifrelor și al simbolurilor transcendenței. (Karl Jaspers)

2974. O dată mai mult, se pune întrebarea: Dumnezeu, sau demonul guvernează universul. Și doar o conștiință greu justificabilă poate să ne permită să afirmăm că demonul e în serviciul lui Dumnezeu. (Karl Jaspers)

2975. Un Dumnezeu dovedit cu probe nu e Dumnezeu; e doar un lucru în univers. (Karl Jaspers)

2976. Să faci filosofie, înseamnă să te afli pe drum; în filosofie, întrebările sunt mai importante decât răspunsurile. (Karl Jaspers)

2977. Când este cu adevărat personală și provine din străfunduri, rugăciunea se găsește la limita gândirii filosofice; ea devine filosofie în momentul în care se abolește orice relație interesată cu divinitatea. (Karl Jaspers)

2978. Disperarea e o înfrângere anticipată. (Karl Jaspers)

2979. Îmi plac mai mult visurile despre viitor decât istoriile trecutului. (Thomas Jefferson)

2980. Reclamele conțin singurele adevăruri pe care te poți baza dintr-un ziar. (Thomas Jefferson)

2981. Instituțiile bancare sunt mai periculoase decât armatele mobilizate. (Thomas Jefferson)

2982. Onestitatea este primul capitol din cartea înțelepciunii. (Thomas Jefferson)

2983. În probleme de stil, lasă-te în voia curentului; în cele de principiu fii ca o stâncă. (Thomas Jefferson)

2984. Nimic nu-l avantajează mai mult pe un om în fața altuia, decât a rămâne întotdeauna calm și netulburat în orice circumstanță. (Thomas Jefferson)

2985. Fericirea înseamnă să nu ai dureri în trup și griji în minte. (Thomas Jefferson)

2986. Nimic nu-i poate opri pe oamenii cu atitudine pozitivă; nimic nu-i poate ajuta pe cei cu mentalitate greșită. (Thomas Jefferson)

2987. Am jurat, în fața lui Dumnezeu, dușmănie eternă față de orice formă de tiranie asupra minții umane. (Thomas Jefferson)

2988. Cel ce nu citește este mai bine educat decât cel ce citește doar ziare. (Thomas Jefferson)

2989. Deosebirea de opinie este cea mai înaltă formă de patriotism. (Thomas Jefferson)

2990. Un guvern suficient de mare, încât să-ți dea tot ce ai nevoie, este suficient de puternic să-ți ia tot ce posezi. (Thomas Jefferson)

2991. Majoritatea, când oprează un individ, este vinovată de crimă, își abuzează tăria, iar prin acțiune bazată pe legea celui mai tare sparge fundamentele societății. (Thomas Jefferson)

2992. Am spus și o voi mai spune: studiarea atentă a Bibliei te va transforma într-un cetățean mai bun, un tată mai bun, un soț mai bun. (Thomas Jefferson)

2993. Nu există niciun motiv pentru care să nu-ți urmezi inima. Timpul tău este limitat, așa că nu îl pierde trăind viața altcuiva. Nu lăsa zgometul opiniilor altora să

îți înăbușe vocea interioară. (Steve Jobs)

2994. Design nu înseamnă doar cum arată și cum se simte un dispozitiv, ci cum funcționează. (Steve Jobs)

2995. Uneori, când inventezi, faci și greșeli. E cel mai bine să le recunoști imediat și să mergi mai departe îmbunătățindu-ți inovațiile. (Steve Jobs)

2996. Nu poți să-i întrebi pe clienți ce vor și apoi să încerci să le oferi acel lucru. Până când obții produsul, clienții vor dori ceva nou. (Steve Jobs)

2997. Vreau să trag un semnal de alarmă în univers. (Steve Jobs)

2998. Inovația face distincția dintre un lider și un discipol. (Steve Jobs)

2999. Fiți un etalon de măsură. Unii oameni nu sunt obișnuiți cu un mediu înconjurător de la care se așteaptă excelența. (Steve Jobs)

3000. Aș renunța la toată tehnologia mea pentru o după amiază cu Socrate. (Steve Jobs)

3001. Vrei să vinzi apă îndulcită pentru tot restul vieții sau vrei să schimbi lumea? (Steve Jobs)

3002. Prietena mea râde întotdeauna în timpul unei partide de sex – indiferent ce citește. (Steve Jobs)

3003. Sunt la fel de mândru de lucrurile pe care nu le facem cum sunt de lucrurile pe care le facem. (Steve Jobs)

3004. Dragostea este ca un puzzle, greu de asamblat, dar minunat atunci când toate piesele sunt așezate la locul potrivit. (Steve Jobs)

3005. Să fiu cel mai bogat om din cimitir nu mă interesează. Să merg acasă și să mă culc știind că am făcut ceva extraordinar, asta e cu adevărat important pentru mine! (Steve Jobs)

3006. Nu poți uni punctele uitându-te înainte, le poți uni doar dacă te uiți înapoi. Așadar, trebuie să ai încredere ca toate punctele se vor conecta într-un final în viitor. (Steve Jobs)

3007. Conștiința faptului că o să mori este cea mai

bună cale să nu pici în capcana de a crede că ai ceva de pierdut. N-ai niciun motiv să nu faci ceea ce îți ghidează inima. (Steve Jobs)

3008. Nu poți găsi nicăieri poezie, dacă n-o ai în tine. (Joseph Joubert)

3009. Scopul argumentației sau al discuției nu trebuie să fie victoria, ci progresul. (Joseph Joubert)

3010. Talentul are nevoie de pasiuni? Da, de multe pasiuni reprimite. (Joseph Joubert)

3011. Trebuie, când acționezi, să te conformezi legilor și când judeci, să ții seama de excepții. (Joseph Joubert)

3012. Genialitatea este abilitatea de a vedea lucruri invizibile, de a manipula lucruri intangibile, de a picta lucruri care nu au trăsături. (Joseph Joubert)

3013. A instrui înseamnă a învăța de două ori. (Joseph Joubert)

3014. Folosim pentru pasiuni materialul ce ne-a fost dat pentru fericire. (Joseph Joubert)

3015. Cine are imaginație fără cunoștințe, are aripi, dar nu are picioare. (Joseph Joubert)

3016. Din toate soiurile de monotonie, cea mai rea este monotonia afirmației. (Joseph Joubert)

3017. Tandrețea este odihna pasiunii. (Joseph Joubert)

3018. Imaginația este ochiul sufletului. (Joseph Joubert)

3019. Justiția este adevăr în acțiune. (Joseph Joubert)

3020. Dreptatea poate să ne avertizeze asupra ceea ce este bine să evităm; însă doar inima ne spune ceea ce este mai potrivit să facem. (Joseph Joubert)

3021. Educația trebuie să se facă cu iubire și severitate, nu cu răceală și moliciune. (Joseph Joubert)

3022. Totul se învață, chiar și virtutea. (Joseph Joubert)

3023. Politețea este un fel de atenuator care acoperă

asperitățile caracterului nostru și previne ca alții să nu fie răniți. (Joseph Joubert)

3024. Istoria este un coșmar din care încerc să mă trezesc (James Joyce)

3025. Parisul - fermecătorul fermecat. (James Joyce)

3026. Greșelile sunt portalurile descoperirilor. (James Joyce)

3027. Și țările își au propriul lor ego, la fel ca persoanele fizice. (James Joyce)

3028. Mă feresc de acele vorbe mari care ne fac atât de nefericiți. (James Joyce)

3029. Gura mi-e plină de dinți stricați, iar sufletul de ambiții năruite. (James Joyce)

3030. Trupul meu devenise o harpă, iar cuvintele și gesturile ei erau ca degetele care alunecă pe coarde. (James Joyce)

3031. Știe toată lumea, Cristofor Columb este glorificat de posteritate pentru că el a fost ultimul care a descoperit America. (James Joyce)

3032. Ce înseamnă popor? Aceiași oameni care trăiesc în același loc. (James Joyce)

3033. Dumnezeu creației, rămâne înăuntrul sau îndărătul lucrării sale, sau dincolo de ea ori deasupra ei, nevăzut, subțiat până la neființă, impasibil, curățindu-și unghiile. (James Joyce)

3034. Mila este sentimentul care reține spiritul față de tot ce e grav și constant în suferințele omenești și îl unește cu omul care suferă. (James Joyce)

3035. N-am să slujesc ceva în care nu mai cred - fie că se cheamă căminul meu, patria mea sau biserica mea - și-am să încerc să mă exprim în vreun mod de viață sau de artă pe cât de liber și pe cât de întreg voi putea, folosind întru apărarea mea singurele arme pe care îmi îngădui să le folosesc - tăcerea, viclenia și exilul. (James Joyce)

3036. Arată-mi un om sănătos și ți-l voi vindeca. (Karl Gustav Jung)

3037. Cunoașterea nu se bazează doar pe adevăr, ci și pe eroare. (Karl Gustav Jung)

3038. A fi normal este țelul ideal al celor neîmpliniți. (Karl Gustav Jung)

3039. Desprinderea de instinct și întoarcerea împotriva lui duc la formarea conștientului. (Karl Gustav Jung)

3040. Nu există naștere a conștiinței fără durere. (Karl Gustav Jung)

3041. Întunericul nu se poate transforma în lumină, nici apatia în mișcare, fără emoție. (Karl Gustav Jung)

3042. Noi nu cunoaștem ce este acela sufletul, ci doar încercăm să-l explicăm! (Karl Gustav Jung)

3043. Religia este o pavăză în calea experienței divine. (Karl Gustav Jung)

3044. Nu putem schimba nimic până ce nu îl vom accepta. Condamnarea nu eliberează, ci asuprește. (Karl Gustav Jung)

3045. Nimic mai rău nu i se poate întâmpla cuiva decât să fie complet înțeles. (Karl Gustav Jung)

3046. Toate lucrările omului își au originea în fantezia creativă. Și atunci, cu ce drept desconsiderăm imaginația. (Karl Gustav Jung)

3047. Totul depinde de felul în care privim lucrurile, și nu de cum sunt ele însele. (Karl Gustav Jung)

3048. După cât ne putem da seama, singurul scop al existenței umane e să aprindă o lumină în întunecimea ființei. (Karl Gustav Jung)

3049. Îmi lipsește curajul să caut acel limbaj capabil să exprime adecvat paradoxurile incalculabile ale iubirii. (Karl Gustav Jung)

3050. Eu nu cred că există Dumnezeu. Eu sunt sigur că există. (Karl Gustav Jung)

3051. Viața noastră conștientă nu este decât o coajă de nucă plutind pe oceanul inconștientului nostru. (Karl Gustav Jung)

3052. Dumnezeu este un produs al abisului inconștient al eului. (Karl Gustav Jung)

3053. Știința nu e decât arta de a făuri iluzii adevărate. (Karl Gustav Jung)

3054. Pendulul minții oscilează între sens și nonsens, nu între bine și rău. (Karl Gustav Jung)

3055. Întâlnirea dintre doi oameni este precum contactul dintre două substanțe chimice: dacă există o reacție, amândoi suferă o transformare. (Karl Gustav Jung)

3056. În ceea ce mă privește, visele fac parte din natură, care nu are nicio intenție să înșele, ci exprimă ceva pe măsura posibilităților sale. (Karl Gustav Jung)

3057. Viața și spiritul sunt două puteri, sau două necesități între care omul se află plasat. (Karl Gustav Jung)

3058. Suntem înclinați să dăm vina pe circumstanțe exterioare, dar nimic n-ar putea exploda în noi, dacă nu s-ar fi aflat deja în noi. (Karl Gustav Jung)

3059. Tulburările neurotice foarte frecvente ale vârstei adulte au toate ceva în comun, și anume dorința de a trece faimosul prag al maturității, păstrând totuși o psihologie proprie tinereții. (Karl Gustav Jung)

3060. Alchimia, ca filosofie a naturii la mare cinste în Evul-Mediu, aruncă o punte, atât spre trecut, gnoza, cât spre viitor, psihologia modernă a inconștientului. (Karl Gustav Jung)

3061. Pantoful care i se potrivește unei persoane o strânge pe alta; nu există o rețetă pentru viață care să se potrivească în toate cazurile. (Karl Gustav Jung)

3062. Numai descoperind alchimia am înțeles clar că inconștientul este un proces și că raporturile eului cu inconștientul și cu conținuturile sale declanșează o evoluție, mai precis o metamorfoză veritabilă a psihicului. (Karl Gustav Jung)

3063. Cele mai mari și mai importante probleme ale vieții sunt, toate, esențialmente fără soluție. Nu vor putea fi niciodată rezolvate, ci doar depășite. (Karl Gustav Jung)

3064. Arhetipul este vid, el este un element pur formal, nimic altceva decât o posibilitate de preformare, tendință de reprezentare dată a priori. (Karl Gustav Jung)

3065. Viziunea îți va deveni clară doar în momentul în care vei privi în inima ta... Cine privește în afară, visează. Cine privește înăuntru, se trezește. (Karl Gustav Jung)

3066. Crearea unui lucru nou nu se face cu ajutorul rațiunii, ci prin jocul instinctului, care acționează dintr-o necesitate interioară. Mintea creativă se joacă cu obiectele pe care le iubește. (Karl Gustav Jung)

3067. Nimic nu are o influență mai puternică din punct de vedere psihologic asupra mediului lor și, în special, asupra copiilor lor decât viața netrăită a părinților. (Karl Gustav Jung)

3068. Unde stăpânește dragostea, nu există dorință de putere, iar unde predomină puterea, lipsește dragostea. Una o umbrește pe cealaltă. (Karl Gustav Jung)

3069. N-aș putea spune că cred. Știu! Am trăit experiența de a fi cuprins de ceva care e mai puternic decât mine, ceva pe care oamenii îl numesc Dumnezeu. (Karl Gustav Jung)

3070. Personalitatea, realizare totală a deplinătății ființei noastre, e un ideal de neatins. Dar faptul că e de neatins nu împieteează asupra unui ideal, căci idealurile sunt doar călăuze și niciodată țeluri. (Karl Gustav Jung)

3071. Dacă vrem să schimbăm ceva la un copil, trebuie ca mai întâi să examinăm acel lucru și să vedem dacă nu cumva e ceva pe care am putea mai bine să-l schimbăm în noi înșine. (Karl Gustav Jung)

3072. Simțurile ne spun că un lucru este. Gândirea ne spune ce este acel lucru care este. Sentimentul ne spune ce este acel lucru pentru noi. (Karl Gustav Jung)

3073. Noțiunea de arhetip derivă din observația repetată adeseori că miturile și poveștile literaturii universale conțin teme bine definite care reapar

pretutindeni și întotdeauna, întâlnim aceleași teme în fanteziile, visele, ideile delirante și iluziile indivizilor care trăiesc în zilele noastre. (Karl Gustav Jung)

3074. Marile probleme ale vieții nu sunt niciodată definitiv rezolvate. Când ni se pare că sunt, suntem întotdeauna în pierdere. Căci se pare că rostul acestor probleme nu este să le rezolvăm, ci să lucrăm neconținut la rezolvarea lor. Numai așa ne putem salva de la imbecilizare și împietrire. (Karl Gustav Jung)

3075. Ne înșelăm dacă credem că inconștientul este ceva inofensiv care poate fi transformat în obiect de jocuri de societate. Desigur, el nu este primejdios în orice condiții; dar de îndată ce apare o nevroză, aceasta e un semn că în inconștient există o acumulare de energie, adică un fel de încărcătură care poate exploda. Aici se recomandă prudență. (Karl Gustav Jung)

3076. Opera de artă nu înseamnă doar obârșie și derivare, ci reprezintă o nouă plăsmuire creatoare tocmai a acelor condiții din care o psihologie cauzalistă ar vrea să deducă în mod valabil. Planta nu este doar un simplu produs al solului, ci un proces în sine calm, viu, creator, a cărui natură nu are nimic de-a face cu structura solului. (Karl Gustav Jung)

3077. O inimă înțelegătoare reprezintă totul la un profesor, și nu o putem aprecia îndeajuns. Ne amintim cu stimă de profesorii excelenți, dar cu recunoștință de cei care ne-au influențat sufletește. Planul de învățământ este o materie primă extrem de necesară, dar căldura reprezintă elementul vital pentru planta aflată în creștere și pentru sufletul copilului. (Karl Gustav Jung)

3078. Dorim ca viața noastră să fie simplă, sigură și liniștită și de aceea problemele sunt tabu. Vrem certitudini și nu îndoieli, vrem rezultate și nu experiențe, fără să ne dăm seama însă că numai din îndoieli se pot naște certitudini și numai din experiențe - rezultate. (Karl Gustav Jung)

3079. Studiind istoria minții umane, suntem, mereu, impresionați de faptul că dezvoltarea minții înseamnă lărgirea capacității conștiinței, și că fiecare pas înainte a fost o realizare extrem de dureroasă și laborioasă. Aproape că am putea spune că nimic nu urăște un om mai mult decât să renunțe chiar și la o fărâmbă din inconștientul său. Întrebați-i pe cei care au încercat să lanseze o idee nouă! (Karl Gustav Jung)

3080. Prima formă a conștientului, cea a purelor cunoașteri este o stare anarhică sau haotică. Etapa a doua, cea în care complexul eului e deja format, este o stare monarhică sau monistică. Iar în a treia etapă, conștientul face încă un pas înainte: apare conștienta dedublării, a unei stări dualiste. (Karl Gustav Jung)

3081. Noi intrăm profund nepregătiți în după-amiaza vieții și, încă mai rău, o facem presupunând în mod fals că adevărurile și idealurile noastre de până acum rămân valabile. Nu putem trăi în după-amiaza vieții după același program ca în dimineața ei, căci din ceea ce am avut mult dimineața ne rămâne puțin seara și ceea ce a fost adevărat dimineața a devenit neadevărat seara. (Karl Gustav Jung)

3082. Din punct de vedere al zeilor, această lume nu e mai mult decât un joc de copil; este sămânța aruncată în pământ, pură potențialitate. Întreaga lume a conștiinței noastre este doar o sămânță a viitorului. Doar când prin trezirea lui Kundalini, veți depăși starea de pură potențialitate, veți intra negreșit într-o lume care este a eternității, total diferită de lumea actuală. (Karl Gustav Jung)

3083. Din insatisfacția prezentului năzuința artistului se retrage, până când ea atinge acea imagine primordială în inconștient aptă să compenseze în modul cel mai eficient insuficiența și unilateralitatea spiritului epocii. Această imagine o prinde ea și, în timp ce o ridică din cea mai adâncă neconștientă și o apropie de conștiință, se modifică și forma ei, până când poate fi preluată de

oamenii prezentului după capacitatea lor de înțelegere. (Karl Gustav Jung)

3084. Masculinul și femininul, inclusiv caracterele psihice masculine și feminine, s-ar putea compara, de exemplu, cu o anumită provizie de substanțe care, în prima jumătate a vieții, sunt consumate oarecum inegal. Bărbatul își consumă provizia lui mare de substanțe masculine și nu-i mai rămâne decât cantitatea mică de substanță feminină, care ajunge acum să fie folosită. Invers, femeia își pune acum în funcțiune rezerva încă nefolosită de masculinitate. (Karl Gustav Jung)

3085. Să nu uităm că foarte puțini oameni sunt artiști ai vieții, că arta de a trăi este cea mai nobilă și cea mai rară dintre arte. Să golești toată cupa cu grație – cui îi reușește oare asta? Așa încât, mulți oameni rămân cu viața în mare parte netrăită – de multe ori chiar cu posibilități pe care nu le-ar fi putut trăi nici cu cea mai mare bunăvoință – și astfel ajung în pragul bătrâneții cu năzuințe neîmplinite, care, fără voia lor, le întorc privirile îndărăt. (Karl Gustav Jung)

3086. Lumea în care pătrundem născându-ne este crudă și **cruntă** și totodată de o frumusețe dumnezeiască. Să credem că predomină lipsa de sens sau sensul este o chestiune de temperament. Dacă lipsa de sens ar prevala în mod absolut, ar dispărea tot mai mult, pe măsura evoluției, caracteristica vieții de a fi plină de sens. Dar nu acesta este – sau nu-mi pare mie că este – cazul. Probabil că, așa ca în toate problemele metafizice, ambele sunt adevărate: viața este sens și nonsens sau are sens și nonsens. Nutresc speranța anxioasă că sensul va fi preponderent și va câștiga bătălia. (Karl Gustav Jung)

3087. Cel care târăște după el, fără să aibă nevoie, până la apusul vieții, legea dimineții, adică scopul naturii – o va plăti cu neplăceri psihice, tot așa cum un tânăr care vrea să-și păstreze egoismele copilărești la maturitate, își va plăti greșeala cu insuccese sociale. Să câștigi bani, să-ți

asiguri existența socială, să ai grijă de familie și de urmași sunt încă lucruri ce țin doar de natură și nu de cultură. Cultura se află dincolo de scopurile naturii. Oare rostul celei de a doua jumătăți a vieții ar putea fi atunci în cultură? (Karl Gustav Jung)

3088. E important să avem un secret și presimțirea a ceva ce nu poate fi cunoscut. Ne umple viața cu o nuanță de impersonal, cu un numinosum. Cine n-a făcut niciodată experiența acestui lucru a pierdut ceva esențial. Omul trebuie să simtă că trăiește într-o lume care este misterioasă într-o anumită privință, să simtă că în ea se întâmplă și lucruri a căror experiență o poate face, chiar dacă rămân inexplicabile, și nu numai acelea care se desfășoară în limitele așteptărilor. Neașteptatul și incredibilul țin de această lume. Numai atunci viața este întreagă. Pentru mine, lumea a fost de la bun început infinit de mare și de insesizabilă. (Karl Gustav Jung)

3089. De milenii, inițiații propovăduiesc nașterea din spirit și, în mod ciudat, omul uită tot mereu să înțeleagă procrearea divină. Asta nu dovedește o tărie deosebită a spiritului, iar consecințele înțelegerii greșite se manifestă ca degenerare nevrotică, înveninare, îngustime și pustiire. Ușor este de izgonit spiritul, dar din supă lipsește sarea, „sarea pământului”. Însă spiritul dovedește tot mereu tărie prin faptul că învățătura esențială a vechilor inițieri este purtată mai departe din generație în generație. Tot mereu există și oameni care au înțeles ce înseamnă că Dumnezeu este tatăl lor. Echilibrul dintre carne și spirit rămâne rezervat acestei sfere. (Karl Gustav Jung)

3090. Îmi imaginez pentru psihanaliză o sarcină mult mai frumoasă și mai vastă decât să fie redusă la un ordin etic. Gândesc că mai trebuie să-i lăsăm timp psihanalizei să infiltreze popoarele pornind de la multe centre, să reînvie la intelectual sensul simbolicului și miticului, să-l retransforme frumusețea pe Hristos în acel zeu-mag al viei care a fost, și să canalizeze astfel vechile forțe pulsionale

extatice ale creștinismului, și totul cu unicul scop de a face din cultul și din mitul sfânt ceea ce erau ele: o sărbătoare a bucuriei îmbătate, în care omul are dreptul să fie animal în eros și în sfințenie. Tocmai aceasta era marea frumusețe și funcție a religiei antice, care, pentru Dumnezeu știe ce nevoi biologice temporare, a devenit instituție de lamentare. Ce infinitate de delicii și de voluptate este aici în religia noastră, gata să fie readusă la autentică sa destinație! Creștinismul nu poate lăsa de-o parte dezvoltarea etică autentică și corectă, dar trebuie să dezvolte în el, să-și desăvârșească imnul de durere și extaz către zeul muribund și înviind, la forța mistică a vinului și ororile antropofage ale Cinei – forțele vieții și ale religiei se pun în serviciul numai al acestei dezvoltări etice. (Karl Gustav Jung)

3091. Încercând să părem ce nu suntem, încetăm să fim ce suntem. (Ernst Jünger)

3092. O eroare nu devine o greșeală decât în momentul în care vrem să o clintim din loc.

3093. Mila călăului constă într-o lovitură sigură. (Ernst Jünger)

3094. Moartea e atât de apropiată, încât ținem cont de ea chiar și în cele mai mici decizii ale noastre, așa că ne întrebăm, de pildă, dacă mai merită să ne plombăm un dinte. (Ernst Jünger)

3095. Adevărații conducători ai acestei lumi nu stau nicăieri mai bine decât în morminte. (Ernst Jünger)

3096. Nu trebuie să-i întrebăm niciodată pe semenii noștri ce e conform cu natura lor; pe femei, de exemplu: dragostea, sau corectitudinea. (Ernst Jünger)

3097. Nu putem dovedi ceea ce credem. Nu putem crede ceea ce dovedim. (Ernst Jünger)

3098. Voința e oarbă, durerea – mioapă. (Ernst Jünger)

3099. Unde se află destinul, atunci când cinci mii de indivizi se nasc în același loc și în același moment? (Ernst

Jünger)

3100. Orice stat trebui să-și creeze o utopie, în momentul în care a pierdut contactul cu mitul. (Ernst Jünger)

3101. Bolile sunt interogații. Sunt sarcini care trebuie îndeplinite și chiar distincții. Faptul decisiv este maniera în care le suportăm. (Ernst Jünger)

3102. Înțelegem, în vise, ceea ce ne spune materia. (Ernst Jünger)

3103. Putem vedea necesarul, să-l înțelegem, să-l dorim, simțindu-ne totodată pătrunși de o durere infinită. (Ernst Jünger)

3104. Moartea e cea mai profundă amintire. (Ernst Jünger)

3105. Sclavia capătă proporțiile cele mai grave din momentul în care îi concedem anumite similitudini cu libertatea. (Ernst Jünger)

K

3106. Orice ființă, cât de neînsemnată ar fi, constituie centrul unui cerc trasat în jurul ei. (Franz Kafka)

3107. Mi-am petrecut viața încercând să mă apăr de dorința de a-i pune capăt. (Franz Kafka)

3108. Universul este un rezervor aproape neatins de valori și de semnificații, iar un om nu trebuie să-și piardă vloga pentru că nu-l poate măsura. (Franz Kafka)

3109. Sunt două păcate principale din care toate celelalte păcate se nasc: nerăbdarea și lenea. (Franz Kafka)

3110. Se simțea liber de orice apăsare, așa cum te simți doar când te afli printre străini, când discuți cu persoane care îți sunt inferioare, nu spui nimic despre tine, vorbești cu detașare despre problemele altora, crești în ochii tăi, dar ai libertatea să și scazi în ochii tăi. (Franz Kafka)

3111. Niciodată nu gândesc ceea ce ar trebui să gândesc, nu spun ceea ce gândesc și nu scriu ceea ce spun

și tot așa, până în adâncurile beznei. (Franz Kafka)

3112. Atâta timp cât nu încetezi să urci, treptele nu se vor termina; sub pașii tăi care urcă, ele se vor înmulți la nesfârșit. (Franz Kafka)

3113. Nu trebuie să ieși din cameră. Rămâi așezat la birou și ascultă. Nici măcar nu asculta, doar așteaptă. Nici măcar nu aștepta, stai liniștit și singur. Lumea ți se va oferi de bunăvoie, să o descoperi în adevărata lumină, nu are încotro. Se va rostogoli nestăvilită la picioarele tale. (Franz Kafka)

3114. Tot ce nu vizează esențialul îmi este indiferent. Fericirea n-aș putea-o atinge decât dacă aș reuși să ridic lumea ca s-o fac să intre în adevăr, pur, imuabil. (Franz Kafka)

3115. Trăiesc, iar acest lucru îmi este cât se poate de clar. (Franz Kafka)

3116. Nu pierdeți timpul căutând obstacole; s-ar putea să nu existe. (Franz Kafka)

3117. Scrisul ca o formă a rugăciunii. (Franz Kafka)

3118. A crede în progres nu înseamnă să crezi că a avut loc un progres. (Franz Kafka)

3119. Arta noastră e de a fi orbiți de lumea adevărului. (Franz Kafka)

3120. Ce sinucidere poate fi fericirea! (Franz Kafka)

3121. Lenea este începutul tuturor viciilor, încoronarea tuturor virtuților. (Franz Kafka)

3122. În mod absolut sigur, scriu lucruri din disperare față de trupul meu și față de viitorul care mă așteaptă având acest trup. (Franz Kafka)

3123. Întrebărilor care nu oferă singure răspuns nu li se va da răspuns niciodată. (Franz Kafka)

3124. Cei care știu să vadă, văd pretutindeni semnele unei atotputernice înțelepciuni. (Franz Kafka)

3125. Tocul este grafitul seismografic al inimii. El poate înregistra cutremurul de pământ, dar nicidecum nu-l poate prezice. (Franz Kafka)

3126. Artă este rostirea tainei prin taină. (Vasili Kandinsky)

3127. Albul sună ca o tăcere desăvârșită, ca un neant dinainte de orice început. (Vasili Kandinsky)

3128. Pictura este o artă și artă, în ansamblul ei, nu este o creație vană de obiecte care se pierd în vid, ci o forță care are un scop și trebuie să servească evoluției și rafinării sufletului omenesc. (Vasili Kandinsky)

3129. Nu trebuie să jucăm rolul timpului; el se pricepe mai bine la asta. (Vasili Kandinsky)

3130. Negml e ca un rug stins, consumat, care a încetat să ardă, imobil și insensibil ca un cadavru deasupra căruia totul alunecă și pe care nimic nu îl mai atinge. (Vasili Kandinsky)

3131. Calul îl poartă pe călăreț cu forță și rapiditate. Dar călărețul e cel care își conduce calul. Talentul îl conduce pe artist pe culmi înalte cu vigoare și rapiditate. Dar artistul e cel care își stăpânește talentul. (Vasili Kandinsky)

3132. Două lucruri umplu sufletul cu veșnic nouă și adâncă admirație și venerație cu cât mai des și mai stăruitor gândirea umană se îndreaptă spre ele: cerul înstelat deasupra mea și legea morală în mine. (Immanuel Kant)

3133. Fără sensibilitate nu ne-ar fi dat niciun obiect și fără intelect n-ar fi niciunul gândit (...) Intelectul nu poate nimic intui, iar simțurile nu pot nimic gândi. Numai din faptul că ele se unesc poate izvorî cunoașterea. (Immanuel Kant)

3134. A judeca - a subsuma un caz particular unui concept categorial. (Immanuel Kant)

3135. Frumusețea este forma finalității unui obiect întrucât o percepem fără reprezentarea unui scop. (Kant)

3136. Frumos este ceea ce place în mod universală fără concept. (Immanuel Kant)

3137. Sublimul emoționează, frumosul încântă.

(Immanuel Kant)

3138. Dreptul este totalitatea condițiilor în care voința liberă a fiecăruia poate coexista cu voința liberă a tuturor a, în conformitate cu o lege universală a libertății. (Immanuel Kant)

3139. Imaturitatea este incapacitatea de a-ți utiliza inteligența fără a fi ghidat de o altă inteligență. (Immanuel Kant)

3140. Sublim este ceea ce, prin simplul fapt că-l putem gândi, dovedește existența unei facultăți a sufletului care depășește orice unitate de măsură a simțurilor. (Immanuel Kant)

3141. Fără cunoștințe nu vei deveni niciodată filosof, dar nici cunoștințele singure nu te vor face vreodată filosof, dacă nu se adaugă o reunire corespunzătoare a tuturor cunoștințelor și abilităților și o înțelegere a concordanței acestora cu cele mai înalte scopuri ale rațiunii umane. (Immanuel Kant)

3142. Imperativul practic va fi acesta: poartă-te astfel încât să consideri omenirea, atât în persoana ta, cât și în persoana altuia, întotdeauna ca scop, și niciodată ca mijloc. (Immanuel Kant)

3143. Prin meditare se înțelege a reflecta sau a gândi metodic. Meditarea trebuie să însoțească orice lectură și orice învățare. Pentru aceasta este necesar ca la început să efectuăm cercetări preliminare și după aceea să ne ordonăm gândurile sau să le reunim pe baza unei metode. (Immanuel Kant)

3144. Iluminarea este ieșirea omului din starea sa de imaturitate autoimpusă. Imaturitatea este incapacitatea de a-ți utiliza inteligența fără a fi ghidat de o altă inteligență. Această imaturitate este autoimpusă atunci când cauza ei nu este lipsa de inteligență, ci lipsa de hotărâre și de curaj pentru a o utiliza fără îndrumare. Trebuie să ai curaj să-ți utilizezi propria minte! (Immanuel Kant)

3145. Tot ce cunoaștem începe cu simțurile, trece

apoi la înțelegere și se termină cu rațiune. Nu există nimic deasupra rațiunii. (Immanuel Kant)

3146. Conceptul fără intuiție e gol, intuiția fără concept e oarbă. (Immanuel Kant)

3147. Forța este capacitatea de a depăși mari obstacole. Ea se numește putere atunci când poate înfrânge chiar și opoziția a ceea ce posedă forță. Natura, considerată în judecata estetică ca o forță, care nu are asupra noastră nicio putere, este dinamic sublimă. (Immanuel Kant)

3148. Orice filosofie este fie cunoaștere din rațiune pură, fie cunoaștere rațională din principii empirice. Prima se numește filosofie pură, a doua filosofie empirică. (Immanuel Kant)

3149. Numesc transcendențială orice cunoaștere care se ocupă în genere nu cu obiecte, ci cu modul nostru de cunoaștere a obiectelor, întrucât acesta este posibil a priori. (Immanuel Kant)

3150. Gustul este facultatea de apreciere a unui obiect sau a unei reprezentări printr-o plăcere sau neplăcere, fără niciun interes. Obiectul unei astfel de satisfacții se numește frumos. (Immanuel Kant)

3151. Fiecare om trebuie respectat ca un scop în sine, și este o crimă împotriva demnității sale care îi aparține în calitate sa de ființă umană să-l folosești ca pe un mijloc pentru a atinge orice scopuri externe lui. (Immanuel Kant)

3152. Legislația rațiunii omenești (filosofia) are două obiecte, natura și libertatea, și cuprinde deci atât legea naturii, cât și legea morală, la început în două sisteme diferite iar la sfârșit într-un singur sistem filosofic. Filosofia naturii se raportează la tot ceea ce este, pe când filosofia moravurilor numai la ceea ce trebuie să fie. (Immanuel Kant)

3153. Știința (cercetată critic și îndrumată metodic) este poarta îngustă care duce la doctrina înțelepciunii,

dacă prin aceasta nu înțelegem numai ce facem, ci ceea ce trebuie să servească de îndreptar dascălilor, spre a netezi bine și a face cunoscută calea spre înțelepciune, pe care fiecare trebuie să meargă și spre a feri pe alții să apuce pe căi greșite: o știință a cărei depozitară trebuie să rămână totdeauna filosofia, la a cărei cercetare subtilă publicul nu poate participa, dar desigur la doctrinele care, după o asemenea pregătire, pot să-i apară în primul rând destul de clar evidente. (Immanuel Kant)

3154. Nu încape nicio îndoială că orice cunoaștere a noastră începe cu experiența; căci prin ce altceva ar putea fi deșteptată spre funcționare facultatea noastră de cunoaștere, dacă nu prin obiecte care exercită influențe asupra simțurilor noastre și care, pe de o parte, produc ele însele reprezentări, pe de altă parte, pun în mișcare activitatea noastră intelectuală, pentru a le compara, a le lega sau a le separa, prelucrând astfel materialul bine al impresiilor sensibile într-o cunoaștere a obiectelor care se numește experiență? Astfel, cronologic, nicio cunoaștere nu precede în noi experiența, și cu ea începe orice cunoaștere. (Immanuel Kant)

3155. Datorită acestei precăderi, pe care filosofia morală o are asupra oricărei alte achiziții a rațiunii, s-a înțeles și la cei vechi totdeauna sub numele de filosof în același timp și în primul rând moralistul; și încă și azi, aparența externă a stăpânirii de sine prin rațiune face ca, printr-o anumită analogie, cineva să fie numit filosof, în ciuda științei lui mărginite. (Immanuel Kant)

3156. Frumusețea este forma finalității unui obiect, întrucât o percepem fără reprezentarea unui scop. (Immanuel Kant)

3157. Orice lucru al naturii acționează după legi. Numai o ființă rațională are facultatea de a acționa conform reprezentării legilor, conform principiilor, adică, numai ea are voință. Cum pentru derivarea acțiunilor din legi se cere rațiune, voința nu este altceva decât rațiune

practică. (Immanuel Kant)

3158. Frumosul este ceea ce place în mod universal fără concept. (Immanuel Kant)

3159. Înțelepciunea inexplorabilă prin care existăm nu e mai puțin demnă de venerație pentru ceea ce ne-a refuzat decât pentru ceea ce ne-a acordat. (Immanuel Kant)

3160. Minciuna este disprețuirea și oarecum nimicirea propriei tale demnități umane. (Immanuel Kant)

3161. A trebuit să renunț la o parte din rațiune pentru a face loc credinței. (Immanuel Kant)

3162. Regula judecății supusă legilor rațiunii pure practice este următoarea: Întreabă-te pe tine însuți, dacă acțiunea pe care o plănuiești, presupunând că ar trebui să se întâmple după o lege a naturii din care tu însuți ai face parte, ai putea s-o consideri posibilă prin voința ta? În realitate, conform acestei reguli judecă fiecare dacă acțiunile sunt moral bune sau rele. (Immanuel Kant)

3163. În acest sens universal, domeniul filosofiei, poate fi redus la următoarele întrebări: Ce pot să știu? Ce trebuie să fac? Ce pot spera? Ce este omul? La prima întrebare răspunde metafizica, la a doua, morala, la a treia, religia, iar la ultima, antropologia. (Immanuel Kant)

3164. Rațiunea este condiția permanentă a tuturor actelor de voință prin care se manifestă omul. (Immanuel Kant)

3165. Principiul finalității nu e constitutiv, ci regulator. (Immanuel Kant)

3166. Cum este posibil ca ceva să se schimbe în genere? Cum este cu putință ca unei stări dintr-un moment de timp să-i urmeze, într-un alt moment, o stare contrară? Despre toate acestea nu avem a priori nici cel mai neînsemnat concept. (Immanuel Kant)

3167. Știința reprezintă cunoaștere organizată. Înțelepciunea reprezintă viața organizată. (Immanuel Kant)

3168. Un singur rând din Biblie mă consolează mai mult decât toate cărțile pe care le-am citit vreodată. (Immanuel Kant)

3169. Omul este o ființă ce are nevoi, întrucât aparține lumii sensibile și în această privință rațiunea lui are desigur din partea sensibilității o sarcină pe care nu o poate respinge: sarcina de a se îngriji de interesele ei și de a-și face maxime practice cu privire la fericirea din această viață și, pe cât posibil, cu privire și la fericirea unei vieți viitoare. (Immanuel Kant)

3170. Adevărul e sublim și de aceea urăște el minciuna și prefăcătoria. Are un sentiment profund față de demnitatea naturii umane. Se prețuiește pe sine și consideră omul o creație demnă de respect. Nu suportă niciun fel de supunere josnică și din pieptul lui nobil respiră libertate. Are oroare de orice fel de lanțuri, de la cele aurite, purtate la curte, până la cele de fier greu ale sclavilor de pe galere. (Immanuel Kant)

3171. Datoria este necesitatea de a săvârși o faptă din respect pentru legea morală. (Immanuel Kant)

3172. Dumnezeu, sustras cunoașterii teoretice, rămâne un postulat al rațiunii practice. (Immanuel Kant)

3173. O propoziție incorectă e neapărat falsă, dar o propoziție corectă nu e neapărat adevărată. (Immanuel Kant)

3174. Omul lipsit de educație nu știe să se servească de libertatea sa. (Immanuel Kant)

3175. Nu importă ce face natura din om, ci ceea ce el însuși face din sine. (Immanuel Kant)

3176. Fericirea e un ideal al imaginației, iar nu al rațiunii. (Immanuel Kant)

3177. Înțelepciunea este viață organizată. (Immanuel Kant)

3178. Omul a fost făcut dintr-un lemn așa de noduros, încât e lucru îndoielnic că s-ar putea ciopli vreodată din el ceva absolut drept. (Immanuel Kant)

3179. Frumosul este simbolul binelui moral. (Immanuel Kant)

3180. Tribunalul acesta pe care omul îl simte în el este conștiința. (Immanuel Kant)

3181. Multe cărți ar fi reușit să fie mai clare dacă nu și-ar fi dorit să fie atât de clare. (Immanuel Kant)

3182. Arta nu urmărește reprezentarea unui lucru frumos, ci frumoasa reprezentare a unui lucru. (Immanuel Kant)

3183. Conceptele fără materie sunt vide. (Immanuel Kant)

3184. Tratează umanitatea atât în persoana ta, cât și în a oricărui altcuiva, întotdeauna în același timp ca scop, iar niciodată doar ca mijloc. (Immanuel Kant)

3185. Existența Bibliei, ca o carte pentru oameni, este cel mai mare beneficiu pe care l-a exprimat vreodată rasa umană. Orice atentat de a o deprecia este o crimă împotriva umanității. (Immanuel Kant)

3186. Caracterul constă în tăria hotărârii cu care cineva vrea să facă ceva și pune acel ceva în execuție. (Immanuel Kant)

3187. Iluminismul nu presupune nimic altceva decât libertatea, anume libertatea cea mai puțin vătămătoare dintre toate libertățile, aceea de a face uz public de rațiune. (Immanuel Kant)

3188. Morala nu este o doctrină anume care să ne instruiască în ce fel să devenim fericiți, ci în ce mod să devenim demni de fericire. (Immanuel Kant)

3189. Nu se poate învăța filosofia, se poate doar învăța să filosofezi. (Immanuel Kant)

3190. Inteligența unui individ se măsoară în cantitatea de incertitudini pe care e capabil să le suporte. (Immanuel Kant)

3191. Știința este cunoaștere organizată. (Immanuel Kant)

3192. Natura se agită, numai omul face. (Immanuel

Kant)

3193. Religia este recunoașterea tuturor îndatoririlor noastre ca fiind porunci divine.

3194. Moartea dogmei este nașterea moralității. (Immanuel Kant)

3195. Să ușurezi povara morților... da, i se părea că acum înțelege ce înseamnă asta... A te chinui, din pricina lor, e ca și cum i-ai jigni. Un rău pe care li-l faci fără să vrei! Morții nu le fac morală celor vii; ei nu le cer acestora să le aplice categoriile lor morale. (Yasunari Kawabata)

3196. Trezirea conștiinței unei femei pare să înceapă de îndată ce înfruntă nedreptățile soțului ei. (Yasunari Kawabata)

3197. Să mori, înseamnă să refuzi orice înțelegere, și pentru totdeauna, din partea altora. (Yasunari Kawabata)

3198. Frumusețea nespusă a sânului unei femei nu e, oare, gloria supremă a evoluției umanității? (Yasunari Kawabata)

3199. Omenirea trebuie să pună capăt războiului, altfel războiul va pune capăt omenirii. (John F. Kennedy)

3200. Dacă găsești un drum fără obstacole, probabil că drumul acela nu duce nicăieri. (John F. Kennedy)

3201. Iartă-ți dușmanii, dar nu le uita numele. (John F. Kennedy)

3202. Cel mai mare dușman al adevărului este cel mai adesea nu minciuna, intenționată, urzită și nesinceră, ci mitul - durabil, convingător și nerealist. (John F. Kennedy)

3203. Nu întrebați ce poate să facă țara pentru voi, întrebați-vă ce puteți face voi pentru țară. (John F. Kennedy)

3204. Avem nevoie de oameni ce pot visa lucruri care nu exista. (John F. Kennedy)

3205. Washington este un oraș cu eficiență sudică și farmec nordic. (John F. Kennedy)

3206. Atunci când ne exprimăm recunoștința, nu

trebuie să uităm faptul că cea mai înaltă apreciere nu este în rostirea cuvintelor, ci prin trăirea lor. (John F. Kennedy)

3207. Pentru o acțiune există riscuri și costuri, însă ele sunt insignifiante pe lângă riscurile și costurile pe termen lung, cele pe care le presupune inacțiunea confortabilă. (John F. Kennedy)

3208. Toate astea nu le vom termina în primele ore sută de zile. Și nici în primele o mie de zile, nici în timpul acestei conduceri, poate nici chiar în toată viața noastră. Dar să începem. (John F. Kennedy)

3209. În viitor, când înalta curte a istoriei ne va judeca pe fiecare în parte – și va înregistra modul în care, în scurta perioadă de activitate, ne-am îndeplinit obligațiile către stat – succesul sau eșecul nostru, indiferent de funcție, vom fi măăsurați prin răspunsurile la patru întrebări: am fost cu adevărat curajoși? am fost cu adevărat înțelepți? am fost cu adevărat integri? am fost cu adevărat dedicați? (John F. Kennedy)

3210. Universul are desăvârșirea proporțiilor armonice, dar armoniile trebuie să se lase înțelese. (Johannes Kepler)

3211. Natura folosește atât de puțin cât este posibil din orice. (Johannes Kepler)

3212. De îndată ce cineva va demonstra arta zborului, nu vom duce lipsă de doritori care să ajungă pe Lună și pe Jupiter. Având vapoare și pânze care sunt adaptate la vânturile din cer, vor fi oameni care nu se tem nici de o călătorie atât de îndepărtată. (Johannes Kepler)

3213. Auschwitz nu reprezintă o excepție, asemenea unui corp străin care s-ar găsi în afara Istoriei normale a lumii occidentale, ci ilustrarea adevărului ultim asupra degradării omului în viața modernă. (Imre Kertész)

3214. Contrariul păcatului nu e virtutea, contrariul păcatului e libertatea. (Søren Kierkegaard)

3215. Boala de moarte este disperarea. (Søren Kierkegaard)

3216. Imaginația e fardul natural al sexului frumos. (Søren Kierkegaard)

3217. A intra ca un vis în sufletul unei fete e o artă, a ieși este o capodoperă. (Søren Kierkegaard)

3218. Nimic nu este mai învăluit în farmec și blestem decât secretul. (Søren Kierkegaard)

3219. Sunt profund convins că Dumnezeu este iubire; acest gând are pentru mine o validitate lirică originară. (Søren Kierkegaard)

3220. Mutismul cel mai sigur nu-i să taci, ci să vorbești. (Søren Kierkegaard)

3221. A suferi înseamnă a avea un secret comun cu Dumnezeu. (Søren Kierkegaard)

3222. Când spunem că Dumnezeu e iubire, spunem că el se comunică pe sine la infinit. (Søren Kierkegaard)

3223. Cine trăiește artistic trăiește mereu doar clipa prezentă. (Søren Kierkegaard)

3224. Ceea ce mă interesează e clipa. Fondul etern al dragostei, când cei doi se nasc unul pentru celălalt în secunda supremă. (Søren Kierkegaard)

3225. Trebuie să citim Biblia așa cum un tânăr citește scrisoarea de la iubita lui, bucurându-se la gândul că aceasta este scrisă pentru el. (Søren Kierkegaard)

3226. Numai pasiunea împotriva altei pasiuni devine o coliziune poetică, și nu acea zarvă a detaliilor înăuntrul aceleiași pasiuni. (Søren Kierkegaard)

3227. Viața nu este o enigmă ce trebuie dezlegată, ci o realitate care trebuie trăită.

3228. Este important ca în viața mea să mă apropii tot mai mult de acest mare mister, Iisus din Nazaret, pentru a mă găsi pe mine însumi și a mă putea înțelege pe mine însumi. (Søren Kierkegaard)

3229. Deznădejdea este granița unde se întâlnește într-o egală neputință furia unui egoism cuprins într-o lașă înfricoșare și temeritatea unui spirit de o încăpățănare orgolioasă. (Søren Kierkegaard)

3230. A putea reveni astfel încât în aceeași secundă să pară că a stat pe loc și a umblat, a face din saltul în viață un mers, a exprima în mod absolut sublimul în pedestru – o reușește doar acel cavaler (al credinței), și acesta este singurul miracol. (Søren Kierkegaard)

3231. Omul este spirit. Ce este însă spiritul? Spiritul este sinele. (Søren Kierkegaard)

3232. Un poet este o ființă nefericită a cărei inimă este sfâșiată de suferințe secrete, dar ale cărei buze sunt atât de ciudat alcătuite încât atunci când suspinele și țipetele le scapă, sună ca o muzică frumoasă. (Søren Kierkegaard)

3233. Fără păcat n-ar exista sexualitate și fără sexualitate n-ar exista istorie. (Søren Kierkegaard)

3234. Cu cât mai mult gândesc, cu atât mai puțin exist și cu cât mai puțin gândesc, cu atât mai mult exist. (Søren Kierkegaard)

3235. În lume se vorbește de fapt numai despre limitare intelectuală ori estetică sau despre acele lucruri indiferente, de care se interesează cel mai adesea lumea; căci tocmai acesta este spiritual lumii, acela de a conferi o valoare infinită unor chestiuni indiferente. Perspectiva lumească se agață mereu de diferența dintre un om și altul, ea nu are, după cum nici nu era de așteptat (pentru că a-l avea înseamnă spiritualitate), simțul a ceea ce este necesar și, de aceea, nu are înțelegere nici pentru limitare și mărginire, care constau în a te fi pierdut pe sine, și anume nu prin volatilizarea în infinit, ci prin aceea că omul a devenit cu totul și cu totul limitat, și în loc să fie un sine, a devenit un număr, adică încă un om, încă o repetiție... (Søren Kierkegaard)

3236. Cuvintele sunt, desigur, cel mai puternic drog folosit de omenire. (Rudyard Kipling)

3237. Nu luați nimic de bun a priori, dacă puteți verifica. (Rudyard Kipling)

3238. Nu există plăcere comparabilă cu aceea de a

reîntâlni un vechi și bun prieten. Exceptând poate pe aceea de a-ți găsi unul nou. (Rudyard Kipling)

3239. Curajul nu este absența fricii, este dominarea ei. (Rudyard Kipling)

3240. Cea mai proastă femeie poate conduce un bărbat inteligent, dar e nevoie de o femeie foarte inteligentă pentru a conduce un prost. (Rudyard Kipling)

3241. Nimeni nu poate câștiga războiul sexelor. Există prea multă fraternizare cu inamicul. (Henry Kissinger)

3242. Puterea este cel mai puternic afrodisiac. (Henry Kissinger)

3243. Orice succes îți oferă un bilet de acces către o problemă și mai dificilă. (Henry Kissinger)

3244. Nu are rost să ne mai sinucidem: suntem morți încă de la naștere. (Henry Kissinger)

3245. Artă nu reproduce ceea ce vedem, mai degrabă, ne face să vedem. (Paul Klee)

3246. Se zice că Ingres ar fi introdus ordinea în repaus; eu aș vrea, în afara patosului, să introduc ordinea în mișcare. (Paul Klee)

3247. Pentru a atinge armonia vitală într-o pictură, aceasta trebuie să fie construită din părți, care, în sine sunt incomplete și sunt aduse în armonie numai printr-o ultimă trăsătură de penel. (Paul Klee)

3248. Geniul este eroarea într-un sistem. (Paul Klee)

3249. O lume fericită suscită o artă ancorată într-un aici și un acum. (Paul Klee)

3250. Luna e visul soarelui. (Paul Klee)

3251. Artă este imaginea creației. Este un simbol, așa cum lumea terestră e un simbol al cosmosului. (Paul Klee)

3252. Democrația înseamnă oportunitatea de a fi sclavul tuturor. (Karl Kraus)

3253. Blestemată fie legea! Cei mai mulți dintre semenii mei cetățeni sunt consecințele triste ale unor

avorturi care nu au fost comise. (Karl Kraus)

3254. Necazul cu germanii nu este că ei trag cu obuze, ci că le gravează pe acestea cu citate din Kant. (Karl Kraus)

3255. Un aforism nu este niciodată exact adevărat; este fie jumătate de adevăr, fie un adevăr și jumătate. (Karl Kraus)

3256. Elevii mănâncă ceea ce profesorii au digerat. (Karl Kraus)

3257. Pentru a fi perfectă, îi lipsea doar un defect. (Karl Kraus)

3258. Satira - pe care cenzorul o înțelege - este pe drept interzisă. (Karl Kraus)

3259. Căsătoria este uniunea dintre meschinărie și martiriu. (Karl Kraus)

3260. Cultura este acordul tacit de a lăsa mijloacele de subzistență să dispară în urma scopului existenței. (Karl Kraus)

3261. Prostia este o forță elementară mai puternică decât orice cutremur. (Karl Kraus)

3262. Psihanaliza este acea boală mentală a cărei terapie pretinde că este. (Karl Kraus)

3263. Paradoxul este o înțelegere precoce care se ciocnește de absurditatea epocii sale. (Karl Kraus)

3264. Moralitatea este o boală venerică; primul ei stadiu se cheamă virtute, stadiul secundar, plictiseală, stadiul său terțiar - sifilis. (Karl Kraus)

3265. Limbajul este mama gândului, nu servitoarea sa. (Karl Kraus)

3266. Lumea este o închisoare în care este de preferat să fii singur în celula ta. (Karl Kraus)

3267. Scandalul începe atunci când poliția îl oprește. (Karl Kraus)

3268. Nu mă amestec cu plăcere în afacerile mele personale. (Karl Kraus)

3269. Un scriitor este cineva care poate face o dilemă dintr-un răspuns. (Karl Kraus)

3270. Pedepsele servesc pentru a-i speria pe cei care nu vor să comită păcate. (Karl Kraus)

3271. Există oameni care nu-i pot ierta niciodată unui cerșetor faptul că nu i-au dat nimic. (Karl Kraus)

3272. Jurnaliștii scriu fiindcă nu au nimic de spus, și au ceva de spus fiindcă scriu. (Karl Kraus)

3273. Eu și cu publicul meu ne înțelegem foarte bine: publicul nu aude ce spun eu și eu nu spun ce dorește el. (Karl Kraus)

3274. Misiunea de bază a psihanalizei este să atribuie arta bolii psihice, pentru ca apoi să derive boala psihică din punctul în care, potrivit dogmei, a luat ființă: și anume, din toaletă. (Karl Kraus)

3275. Satana este un optimist dacă speră să reușească să-i facă pe oameni mai răi. (Karl Kraus)

3276. Dragostea se poate naște și dintr-o singură metaforă. (Milan Kundera)

3277. Flirtul este promisiunea unei relații sexuale fără nicio garanție. (Milan Kundera)

3278. Râsul voluptății, voluptatea râsului, să râzi înseamnă să trăiești atât de profund. (Milan Kundera)

3279. Dacă nu ai ambiții, dacă nu ești avid să reușești, să fii recunoscut, te instalezi pe marginea prăpastiei. (Milan Kundera)

3280. A trăi în adevăr, a nu minți pe nimeni, nici pe sine, e posibil doar cu condiția de a trăi fără public. (Milan Kundera)

3281. Omul nefericit își caută mângâiere în amalgamul format din necazul lui și necazul altuia. (Milan Kundera)

3282. Când ai un copil este ca și cum ai spune: m-am născut, am gustat din viață și am constatat că este atât de bună că merită să fie înmulțită. (Milan Kundera)

3283. În clipele de nefericire omul își caută și își

găsește de obicei o mângâiere, legându-și tristețea de tristețea altora... (Milan Kundera)

3284. Fidelitatea e cea dintâi dintre toate virtuțile; fidelitatea conferă unitate vieții noastre, care altfel, s-ar risipi în mii de impresii efemere. (Milan Kundera)

3285. Lupta împotriva puterii este lupta memoriei împotriva uitării. (Milan Kundera)

3286. Nuditatea este uniforma de dincolo... nuditatea este un giulgiu. (Milan Kundera)

3287. Contactul corporal intim, absența de secret personal, fuziunea salivelor nu aparțin exclusiv erotismului adult, toate există și în relația mamă-sugar, relație care este paradisul originar al tuturor plăcerilor fizice. (Milan Kundera)

3288. Două ființe care se iubesc, singure, rupte de lume – da, e sublim. Dar despre ce ar putea să discute când rămân singure? Oricât de odioasă ar fi lumea, au nevoie de ea ca să-și poată vorbi. (Milan Kundera)

3289. Nimic nu cântărește mai greu decât compasiunea. Nici propria noastră durere nu ne apasă atât de greu ca durerea împărtășită cu altul, pentru altul, în locul altuia, multiplicată de imaginație și prelungită în sute de ecouri. (Milan Kundera)

3290. Străbatem prezentul cu ochii legați; putem, mai mult sau mai puțin, să presimțim și să ghicim ce ne așteaptă în clipa următoare. Și totuși, abia mai târziu, când dezlegăm ochii și examinăm trecutul, ne dăm seama de ceea ce am trăit și începem să-i deslușim tâlcul. (Milan Kundera)

3291. Atâta timp cât oamenii sunt, mai mult sau mai puțin, tineri și partitura muzicală a vieții lor se află abia la primele măsuri, aceștia pot s-o scrie împreună și să-i schimbe motivele, dar, atunci când se întâlnesc la o vârstă mai coaptă, partitura lor muzicală e, mai mult sau mai puțin, terminată, și fiecare cuvânt, fiecare obiect semnifică altceva în compoziția fiecăruia în parte. (Milan Kundera)

3292. Sentimentul de a fi ales există, bunăoară, în orice relație de iubire. Iubirea este, prin definiție, un cadou nemeritat; să fii iubit fără merit e chiar dovada adevăratei iubiri... Când are omul, pentru întâia oară, iluzia că este ales? Probabil că sugar, când primește îngrijirea maternă fără vreun merit – și o cere cu atât mai energic. Educația ar trebui să-i risipească această iluzie, să-l facă să priceapă că în viață totul se plătește. Adesea însă e prea târziu. (Milan Kundera)

3293. Dar este greutatea cu adevărat atroce și frumoasă ușurința? Cea mai grea povară ne strivește, ne încovoie sub ea, ne împinge spre sol. Dar în poezia de dragoste a tuturor secolelor, femeia dorește să primească povara corpului bărbătesc. Cea mai grea povară este așadar, în același timp, imaginea celei mai intense împliniri a vieții. Cu cât este mai grea povara, cu atât viața noastră este mai apropiată de pământ și cu atât este ea mai reală și mai autentică. (Milan Kundera)

L

3294. A iubi înseamnă a oferi ceea ce n-ai, cuiva care nu-și dorește așa ceva. (Jacques Lacan)

3295. Mă dăruiesc ție, dar darul acesta al persoanei mele, mister, se preschimbă inexplicabil în darul unui nimic. (Jacques Lacan)

3296. Simbolicul ne umanizează. (Jacques Lacan)

3297. Subiectul s-a născut în câmpul Celuilalt. (Jacques Lacan)

3298. În acest spațiu al plăcerii, a lua în considerare un lucru limitat, închis, este un loc, iar a vorbi despre acest lucru este o topologie. (Jacques Lacan)

3299. Dialogul pare să fie, în el însuși, o renunțare la agresivitate. (Jacques Lacan)

3300. Ceea ce caut în cuvânt e răspunsul altuia. (Jacques Lacan)

3301. Să iubești înseamnă, în mod esențial, să vrei să fii iubit. (Jacques Lacan)

3302. Inconștientul e discursul altuia. (Jacques Lacan)

3303. Dacă ați înțeles ceva, cu siguranță că nu aveți dreptate. (Jacques Lacan)

3304. Eul nu e reductibil la identitatea sa trăită. (Jacques Lacan)

3305. Visul e un rebus. (Jacques Lacan)

3306. Legea omului e legea limbajului. (Jacques Lacan)

3307. Ordinea simbolică nu explică chiar totul. (Jacques Lacan)

3308. Imaginarul și realul sunt cele două spații ale vieții. (Jacques Lacan)

3309. Funcția limbajului nu e de a informa, ci de a evoca. (Jacques Lacan)

3310. Definiția posibilului e că el ar putea să nu aibă loc. (Jacques Lacan)

3311. Dmbajul, înainte de a însemna ceva, semnifică pentru cineva. (Jacques Lacan)

3312. Inconștientul se desfășoară în efectele limbajului. (Jacques Lacan)

3313. Nu există cunoaștere fără discurs. (Jacques Lacan)

3314. În limbaj, mesajul nostru ne vine de la celălalt, sub o formă inversată. (Jacques Lacan)

3315. Pentru a-și elibera vorbirea, subiectul e introdus, de către psihanaliză, în limbajul dorinței sale. (Jacques Lacan)

3316. Realul e întotdeauna la locul lui. (Jacques Lacan)

3317. Orice act ratat e un discurs reușit. (Jacques Lacan)

3318. Dragostea e un fel de sinucidere. (Jacques Lacan)

3319. Eul e o frustrare, nu a unei dorințe a subiectului, ci a unui obiect. (Jacques Lacan)

3320. Inconștientul e acest capitol al istoriei mele care e marcat de un blank sau ocupat de o minciună. (Jacques Lacan)

3321. Cel care se pricepe nu vorbește; stăpânind erudiția, el tace. (Lao Zi)

3322. Rațiunea de a fi rezultă din absență.

3323. Dacă tu crezi că știi, de fapt nu știi.

3324. Omul înțelept nu-și calculează șansele. El își fixează țelul și apoi îl atinge. (Lao Zi)

3325. Când ești mulțumit să fii pur și simplu tu însuși și să nu te compari cu ceilalți, toți te vor respecta. (Lao Zi)

3326. Eșecul este fundamentul succesului și mijlocul prin care acesta este obținut. (Lao Zi)

3327. Un drum de o sută de mii începe cu un singur pas. (Lao Zi)

3328. A ști, arătându-te neștiutor, înseamnă a fi desăvârșit. A nu ști, socotindu-te știutor, înseamnă a fi suferind. (Lao Zi)

3329. Adevărata măreție este adevărul apei. Apa este aceea care scaldă toate lucrurile. Ea alege locurile cele mai joase, disprețuite de oameni. (Lao Zi)

3330. Când voi renunța la ceea ce sunt, voi deveni ceea ce aș putea fi. (Lao Zi)

3331. Răspunderea nu este numai pentru ce ai făcut, ci și pentru ce nu ai făcut. (Lao Zi)

3332. Dacă îți place să ieși lucrurile ușor, vei avea dificultăți. Dacă îți plac problemele, atunci vei reuși. (Lao Zi)

3333. A-i cunoaște pe ceilalți înseamnă înțelepciune. A te cunoaște pe sine însuși înseamnă înțelepciune superioară. (Lao Zi)

3334. Nu trebuie să ieși afară ca să vezi mai bine, nici să privești de la fereastră. Mai bine zăbovește înăuntrul ființei tale. Cu cât te îndepărtezi mai mult, cu atât vei cunoaște mai puțin. (Lao Zi)

3335. Cum poate fi percepută Entitatea divină? În

forme minunate, minuni care ne taie respirația, miracole care ne inspiră teamă? Tao nu trebuie să ni se prezinte astfel. Dacă vrei să îl percepeți, îl veți vedea pretutindeni, chiar și în cele mai banale lucruri. (Lao Zi)

3336. Secretul pentru a fi clarvăzător este să fi receptiv la cea ce este mic. Secretul pentru a fi puternic este să aperi ceea ce este moale și plătând. (Lao Zi)

3337. Un corp care se mișcă nu dă naștere unui alt corp, ci umbrei, mișcarea sunetului nu dă naștere altui sunet, ci ecoului, mișcarea neființei nu dă naștere neființei, ci ființei. (Lao Zi)

3338. Greul este rădăcina ușorului. Calmul este stăpânul mișcării. De aceea înțeleptul totdeauna își păstrează seriozitatea; el își păstrează totdeauna calmul. Ce rușine că regii, căpetenii de nenumărate oști, se conduc pe sine în mod ușuratic! Superficialitatea îi pierde pe sfetnici. Agitația îi pierde pe regi. (Lao Zi)

3339. Spiritul etern al haosului nu moare. El este acela pe care îl numim Mama Tainică a lucrurilor și ființelor. Această Mamă Tainică este poarta prin care toate ființele vin în existență. Este rădăcina Cerului și a Pământului. El ființează mereu, însușirea-i creatoare și atotputernică lucrează mereu fără trudă. (Lao Zi)

3340. Când un lucru se contractă, e sigur că era dilatat. Când devine slab, e sigur că a avut forță. Când se depreciază, înseamnă că era înălțat. Când se despovărează, înseamnă că era covârșit. Toate acestea sunt totodată clare și ascunse. Slabul învinge tarele, moalele biruie asprul. Peștele să nu încerce niciodată să iasă din apă. În regat, armura trebuie tănuțită poporului. (Lao Zi)

3341. Tao este vid creator, dar acțiunea sa este fără de sfârșit. Este un abis esențial unde se poate vedea izvorul tuturor energiilor și ființelor lumii. Își îmblânzește duritatea, se desface din haos, își temperează strălucirea, se identifică celor mai mici atomi. O! Neprihănire!

Ființarea sa este veșnică. Nu știu al cui fiu ar putea să fie. El este mai dintr-un început decât însuși Domnul Cerurilor. (Lao Zi)

3342. Ca să fie pace în lume, trebuie ca popoarele să trăiască în pace. Pentru ca popoarele să trăiască în pace, orașele nu trebuie să se ridice unele împotriva altora. Pentru a fi pace în orașe, vecinii trebuie să se înțeleagă. Ca să fie pace între vecini, trebuie ca armonia să domnească în familie. Ca să fie pace în casă, trebuie s-o găsești în propria inimă. (Lao Zi)

3343. Numai dacă ești neîntregit te vei împlini, numai dacă ești îndoit te vei îndrepta, numai dacă ești scobit te vei umple, numai dacă ești învechit te vei înnoi. (Lao Zi)

3344. Cine cunoaște lumea este inteligent, cine se cunoaște pe sine însuși este luminat, cine învinge lumea are putere, cine se învinge pe sine însuși are tărie. (Lao Zi)

3345. Cerul se întinde la nesfârșit. Pământul dăinuie la nesfârșit. Ele trăiesc etern pentru că nu fac din ființarea lor un lucru care să le fie propriu. Iată pentru ce înțeleptul își depășește în totalitate personalitatea și prin aceasta chiar îi dă valoare. Își transcende impui și chiar prin aceasta îl ocrotește. El caută să nu aibă dorințe și prin aceasta chiar mai repede ajunge la Adevărul Ultim care este de fapt țelul dorințelor sale. (Lao Zi)

3346. Tao, ca un ocean, se întinde la dreapta și la stânga și în tot universul. Prin puterea sa nesfârșită vin în existență toate ființele; el le oferă toată libertatea fără să le domine. Veșnic, fără dorință, se poate numi chiar mic. Toate ființele se întorc în sânul său fără a-l mări. De aceea se poate numi și mare. De aceea înțeleptul nu trebuie să se creadă mare ci să fie mare; astfel, fiind detașat, va putea face lucruri mari. (Lao Zi)

3347. Cel care ar fi numai cale nu este veșnicul Tao. Numele ce i l-am dat nu este Numele Veșnic. Fără nume este principiul Cerului și al Pământului. Când îl putem

numi, este puterea infinită care creează nenumăratele ființe, lucruri și energii. Iată pentru ce în veșnica lipsă de dorințe i se poate vedea esența. În ființarea înfățișării dorințelor i se văd înfăptuirile sale. Cele două înfățișări au aceeași obârșie, deși au nume deosebite. Această identitate este un abis de adâncime și mister, ea este adâncul adâncimilor și poarta tuturor esențelor. (Lao Zi)

3348. Tao reflectă etern Non-Acțiunea și totuși, nimic nu rămâne nefăcut de El. Dacă regele și supușii săi ar putea să practice Tao, toate ființele ar ajunge la ținta lor rapid și cu ușurință. Atunci, chiar dacă dorința de a acționa nu este complet stinsă, în ei s-ar putea totuși frâna spontan, datorită simplității ființei fără nume. Tao aduce lipsa de dorințe. Fără dorințe rezultă fericirea și pacea. Astfel lumea se va îndrepta spre sine însăși și va putea atinge Absolutul. (Lao Zi)

3349. Virtutea superioară este asemenea apei. Apa și virtutea dăruiesc detașate binefacerile lor tuturor ființelor și lucrează fără luptă. Ambele se mențin în locurile pe care omul ignorant le disprețuiește: locuri joase, ranguri modeste. Când virtutea există iubește tot Pământul. În inima omului virtutea este vidul beatific. În binefacere, virtutea este fermecătoarea omenie. În vorbă este sinceritate. În administrație este conducerea bună. În activitate este puterea realizatoare. În acțiune este timpul, stăruința, clipa cea mai prielnică. Singură virtutea lucrează fără luptă, astfel nu-și face dușmani. (Lao Zi)

3350. Sfărâmat, va deveni întreg. Îndoit, se va îndrepta. Gol, va putea fi umplut mereu și mereu. Sfârșit, va fi reînnoit. De are puțin, va obține mult. De are mult, s-ar putea să piardă tot. Iată pentru ce înțeleptul nu se alătură decât unității și caută să fie model desăvârșit în lume. E umil și totuși strălucește. Nu este niciodată egoist și i se dă multă stimă. Nu se laudă și are extraordinar de multe merite. Nu este orgolios și de aceea suportă și durează îndelung. Străvechea maximă: „Sfărâmatul se va

reface întreg”, nu este o vorbă zadarnică. Atunci când omul a devenit întreg, desăvârșit, se reîntoarce la Suprema sa obârșie. (Lao Zi)

3351. Cărarea este eternă și nu poate fi numită. Este mică prin simplitatea firii, dar lumea întreagă nu o poate cuprinde. Dacă un rege ar putea să și-o însușească, toate ființele ar veni să i se supună. Cerul și pământul s-ar uni și l-ar sprijini cu duioșia și puterea lor. Poporul s-ar liniști de la sine. Când Tao a început să se fărâmițeze, i s-a putut da un nume. Cunoscând acest nume, trebuie știut în misterioasa profunzime, căutând a nu-l scurta prin teoretizare mai mult. Cel ce știe să se oprească atunci când trebuie, nu este în primejdie să se piardă. Tao întrepătrunde permanent tot universul. Toate ființele vin și se întorc în Tao ca râurile în fluvii și oceane. (Lao Zi)

3352. Fiți cu totul fără de dorințe și mențineți-vă într-o pace beatifică profundă. Toate ființele lumii se nasc laolaltă și apoi se reîntâlnesc în Suprem. După o viguroasă înflorire, orice lucru sau ființă revine în cele din urmă repede la obârșia sa. Această întoarcere la obârșie este repausul Suprem. Repausul absolut este întoarcerea la viața eternă. Cel ce cunoaște veșnicul își înalță în nesfârșit sufletul. Prin înaintarea în bine devine eminent, numai astfel poate să devină mare întru toate și fiindcă devine asemănător cerului, atinge Tao și, participând la Tao, există în veșnicie. Poate pieri acum personalitatea, căci a ajuns nemuritor. Nu este nicio primejdie. (Lao Zi)

3353. Omul a primit un spirit etern. Păstrându-și unitatea supremă a ființei va fi nemuritor, va scăpa de nimicire și va fi plin de candoare și puritate asemenea copilului. Liberându-și spiritul de o deșartă cercetare intelectuală îl va putea păstra sănătos. Iubind oamenii și urmărind permanent binele, va putea exercita Non-Acțiunea. Porțile Cerului se deschid și se închid atunci când trebuie, la fel și înțeleptul înfăptuiește totul în armonie, potrivit împrejurărilor și rămâne la momentul

necesar în repaus. Scăldat în lumină și putere, el va putea părea neștiutor pentru cel incapabil să intuiască adevărata sa natură. El creează premisele înțelepciunii în toate ființele și le hrănește pe cele pregătite. Le creează și nu se poartă cu ele ca un stăpân. Face bine detașat fără speranța răsplății. Domnește asupra oamenilor cu dragoste fără să-i stăpânească. Aceasta este adevărata virtute a înțeleptului. (Lao Zi)

3354. Înainte de cer și pământ există o esență Absolută, o ființă fără formă. Este un calm profund, imaterial ce emană din ea. Ea singură există și rămâne fără schimbări. Pătrunde pretutindeni și este liberă de orice mărginire. Din puterea sa își trag obârșia Cerul și Pământul. Nu-i știu numele; i se spune Suprema Cărare: Tao. Nevoit să-i atribui însușiri, l-aș numi mare. Mare fiind, l-aș numi de neînchipuit. De neînchipuit fiind, l-aș numi inaccesibil. Inaccesibil fiind, l-aș numi omniprezent. Astfel Tao e mare, Cerul e mare, Pământul e mare, regele, de asemenea, e mare. În lume sunt patru mari autorități, dintre care cea a regelui e una. Regele trebuie să se supună Pământului. Pământul se supune Cerului. Cerul se supune Căării (Tao). Tao se supune propriei sale firi esențiale, inefabile. (Lao Zi)

3355. Bunul călător nu lasă urme. Bunul orator nu are ce discuta. Calculatorul bun nu se slujește de instrument de calcul. Paznicul bun nu se folosește de încuietori și totuși nu se poate deschide ceea ce el a închis. Cel ce știe să lege nu se folosește de funii, dar nu se poate desface ceea ce el a legat. În felul acesta înțeleptul e ajutor și sprijin pentru toți oamenii care merită să fie îndrumați. El este ajutor și sprijin pentru toate lucrurile, care au nevoie, fără a disprețui pe vreunul. Se poate spune că mintea lui e de două ori luminată. Omul superior e un bun îndrumător pentru cel ce încă nu este. Omul obișnuit este unealta modelabilă a înțeleptului. Cel ce nu-și cinstește pe îndrumătorul său și cel ce nu iubește unealta

de care se folosește, cu toate că se poate numi el însuși „înțelept”, este de fapt adâncit în eroare. Acest adevăr este tot atât de însemnat pe cât este de subtil. (Lao Zi)

3356. Iată lucrurile care dintre început primiră unitatea: grație unității. Cerul avu neprihănirea; Pământul – stabilitatea; Spiritul – cunoașterea; Golul avu plinătatea; Ființele avură nașterea; împărații – deveniră pilde pentru lume. Iată creația unității. Dacă Cerni nu ar fi neprihănit, ar fi în primejdie să se întunece; dacă Pământul nu ar avea temeinicie, ar fi în primejdie să se fărâmițeze; dacă Golul nu s-ar umple, ar fi zadarnic; dacă Ființele nu s-ar mai naște, ar pieri definitiv; dacă împărații, din orgoliu, ar înceta să mai fie pilde pentru lume, ar fi primejdie de răsturnare. Demnitățile se reazemă pe ceea ce este obișnuit mărirea pe ceea ce este jos. Împărații se numesc ei înșiși „slugi nevrednice”, oameni fără însemnătate. Nu arată ei astfel că mărirea nu izvorăște din ei înșiși, și că este întemeiată pe cei de jos? Adevărat, un car fără roți nu mai e car. Împăratul nu trebuie să fie nici supraprețuit ca diamantul, nici neăgat în seamă ca piatra. (Lao Zi)

3357. Dați-mi coordonatele și vitezele tuturor particulelor, iar eu vă voi prevedea viitorul Universului. (Pierre Laplace)

3358. O inteligență care ar cunoaște, pentru un moment determinat, toate forțele de care este animată natura, precum și situația respectivă a entităților care o compun, dacă această inteligență ar fi destul de vastă ca să poată supune analizei aceste date, ea ar fi capabilă să înlănțuiască în una și aceeași formulă, atât mișcările corpurilor celor mai mari din univers, cât și pe acelea al celor mai ușori atomi. Pentru o asemenea inteligență nu ar exista nimic nesigur, iar viitorul ca și trecutul ar fi prezent în fața ochilor ei. (Pierre Laplace)

3359. Experiența este cel mai dur profesor, pentru că întâi îți dă testul și apoi îți spune care era lecția! (Vernon Law)

3360. Personajul pozitiv din infern este diavolul (Stanisław Jerzy Lec)

3361. Pe omul care și-a ieșit din el trebuie să-l așteptăm să se întoarcă. (Stanisław Jerzy Lec)

3362. Când personajele fabulei politice sunt animalele, înseamnă că epoca e inumană. (Stanisław Jerzy Lec)

3363. Pentru a fi tu însuși, trebuie să fii cineva. (Stanisław Jerzy Lec)

3364. Conștiința lui era curată; de fapt, nu o folosea niciodată. (Stanisław Jerzy Lec)

3365. Tinerețea e un dar al naturii, dar bătrânețea e operă de artă. (Stanisław Jerzy Lec)

3366. Am întâlnit un om așa de incult, încât citatele clasice le concepea singur. (Stanisław Jerzy Lec)

3367. Unii iau regulamentul penitenciarelor ca proiect de constituție. (Stanisław Jerzy Lec)

3368. Toți vă vor binele. Nu-i lăsați să vi-l ia. (Stanisław Jerzy Lec)

3369. Analfabeții se văd nevoiți să dicteze. (Stanisław Jerzy Lec)

3370. Este foarte periculos să trăiești. Cine trăiește, moare. (Stanisław Jerzy Lec)

3371. Numai cei morți pot fi înviați. Merge mult mai greu cu cei vii. (Stanisław Jerzy Lec)

3372. Conștiința se naște uneori din muștrările ei. (Stanisław Jerzy Lec)

3373. Chibzuiește înainte de a gândi. (Stanisław Jerzy Lec)

3374. Unii ar dori să înțeleagă ceea ce cred, alții să creadă ceea ce înțeleg. (Stanisław Jerzy Lec)

3375. Viața ia prea mult timp oamenilor. (Stanisław Jerzy Lec)

3376. Poți avea un alter ego fără să ai propriul eu. (Stanisław Jerzy Lec)

3377. Orientați-vă spre viitor, ne spun cei care ne

fură prezentul. (Stanisław Jerzy Lec)

3378. Prefer inscripția „Intrarea interzisă” decât „Nu există ieșire”. (Stanisław Jerzy Lec)

3379. Nu-ți crede inima, îți vrea sângele. (Stanisław Jerzy Lec)

3380. Singurătate, cât ești de suprapopulată! (Stanisław Jerzy Lec)

3381. Clasicii au plagiatori legali. (Stanisław Jerzy Lec)

3382. Degetul lui Dumnezeu nu lasă amprente identice. (Stanisław Jerzy Lec)

3383. Primul simptom al morții este nașterea. (Stanisław Jerzy Lec)

3384. Lumea trebuie descifrată de pseudonimele vorbelor. (Stanisław Jerzy Lec)

3385. Și lipsa de precedent e un precedent. (Stanisław Jerzy Lec)

3386. Când bârfele îmbătrânesc, devin mituri. (Stanisław Jerzy Lec)

3387. Timpul viitor există doar în gramatică. (Stanisław Jerzy Lec)

3388. Uneori trebuie să taci pentru a fi auzit. (Stanisław Jerzy Lec)

3389. Există și parodii ale ființelor inexistente. (Stanisław Jerzy Lec)

3390. Sunt sfinți a căror viață începe de la canonizare. (Stanisław Jerzy Lec)

3391. Nu este treaba filosofilor să ia lucrurile mereu în serios. (Gottfried Leibniz)

3392. Sufletul este oglinda unui univers indestructibil. (Gottfried Leibniz)

3393. Trăim în cea mai bună dintre lumi posibile, fiecare în parte la timpul respectiv. (Gottfried Leibniz)

3394. A iubi înseamnă a găsi plăcere în binele, perfecțiunea și fericirea altuia. (Gottfried Leibniz)

3395. Nu percepem nimic și nu emanăm nimic.

(Gottfried Leibniz)

3396. Rațiunea este o înlănțuire de adevăruri ce nu pot produce decât adevăruri. (Gottfried Leibniz)

3397. Numărul imaginar este o resursă rafinată și minunată a spiritului uman, aproape un amfibian între a fi și a nu fi. (Gottfried Leibniz)

3398. Muzica este plăcerea pe care mintea umană o simte din numărare fără să fie conștientă că numără. (Gottfried Leibniz)

3399. Plăcerea este un sentiment de perfecțiune, fericirea este o plăcere durabilă. (Gottfried Leibniz)

3400. A te lupta cu tine însuși e lupta cea mai grea; a te învinge pe tine însuși este biruința cea mai frumoasă. (Gottfried Leibniz)

3401. O aberație monstruoasă îi face pe oameni să creadă că limbajul s-a născut pentru a facilita relațiile lor mutuale. (Michel Leiris)

3402. O aberație monstruoasă îi face pe oameni să creadă că limbajul s-a născut pentru a facilita relațiile lor mutuale. (Michel Leiris)

3403. Trebuie să minți dacă nu se așteaptă decât rău din mărturisirea unui adevăr. (Michel Leiris)

3404. Uneori istoria are nevoie de un ghiont. (Vladimir Ilici Lenin)

3405. Practica este superioară cunoașterii (teoretice) deoarece are nu numai condiția generalului, ci și pe cea a realului imediat. (Vladimir Ilici Lenin)

3406. Noi cu toții ne aflăm la marginea sărăciei, însă de părți diferite ale ei. (Vladimir Ilici Lenin)

3407. Este adevărat că libertatea este prețioasă – atât de prețioasă încât trebuie raționalizată. (Vladimir Ilici Lenin)

3408. Nu trebuie să stopăm pedeapsa cu moartea, ci dimpotrivă să o extindem. (Vladimir Ilici Lenin)

3409. Dacă nu știi, te învățăm; dacă nu poți, te ajutăm; iar dacă nu vrei, te obligăm. (Vladimir Ilici Lenin)

3410. Conștiința omului nu numai că reflectă lumea obiectivă, dar o și creează. (Vladimir Ilici Lenin)

3411. Dacă vedeți pe cineva deștept, îmbrăcat cuviincios și care vorbește corect rusește - împușcați-l pe loc, pentru că nu-i de-al nostru. (Vladimir Ilici Lenin)

3412. Cine nu e cu noi, e împotriva noastră. (Vladimir Ilici Lenin)

3413. Ideile sunt mult mai puternice decât armele. Nu le permitem dușmanilor noștri să aibă arme, de ce le-am permite să aibă idei? (Vladimir Ilici Lenin)

3414. Spuneți-le ceea ce vor să audă. (Vladimir Ilici Lenin)

3415. Comunismul înseamnă puterea sovietelor plus electrificarea întregii țări. (Vladimir Ilici Lenin)

3416. A te baza pe convingere, devotare și alte admirabile calități spirituale; asta nu este de luat în seamă în politică. (Vladimir Ilici Lenin)

3417. Fiecare gospodină trebuie să știe să conducă statul. (Vladimir Ilici Lenin)

3418. În sens propriu, dialectica este studiul contradicției în însăși esența lucrurilor. (Vladimir Ilici Lenin)

3419. Principiul fundamental al dialecticii este că nu există adevăr abstract, adevărul este totdeauna concret. (Vladimir Ilici Lenin)

3420. Adevărul este o prejudecată burgheză meschină. (Vladimir Ilici Lenin)

3421. Dialectica este teoria ce arată cum contrariile pot fi și sunt îndeobște (și devin) identice - în ce condiții ele sunt identice, convertindu-se una într-alta - pentru ce înțelegerea umană nu trebuie să ia aceste contrarii ca moarte, pietrificate, ci vii, condiționate, mobile, preschimbându-se una într-alta. (Vladimir Ilici Lenin)

3422. Viața e ceea ce ți se întâmplă în timp ce ești ocupat să faci alte planuri. (John Lennon)

3423. Dumnezeu este un concept prin care ne

măsurăm durerea. (John Lennon)

3424. Un vis pe care-l vizezi singur e doar un vis. Un vis pe care-l visăm împreună e o realitate. (John Lennon)

3425. Încadrat de ai mei, asediat de amintiri, săturat de evenimentele din locurile natale, în posesia experienței că timpul nu vindecă nimic, dar absolut nimic, știu ce am de făcut și ce să fac mâine dimineată. (Siegfried Lenz)

3426. „După dumneavoastră”: această formulă de politețe ar trebui să fie cea mai frumoasă definiție a civilizației noastre. (Emmanuel Levinas)

3427. A înțelege ființa înseamnă a exista. (Emmanuel Levinas)

3428. În mângâiere, raport încă sensibil, corpul se dezbracă de însăși forma sa, pentru a se oferi ca nuditate erotica. În carnalul gingășiei, corpul părăsește statutul de ființare. (Emmanuel Levinas)

3429. Obrazul aproapelui meu e o alteritate care deschide un spațiu de dincolo. Dumnezeu din cer e accesibil fără să-și piardă nimic din transcendență, dar și fără să nege libertatea credinciosului. (Emmanuel Levinas)

3430. Să înțelegi pe cineva, înseamnă să-i vorbești deja. Să pui în cauză existența altuia, lăsându-l să existe, înseamnă să accepți această existență, să ții cont de ea. (Emmanuel Levinas)

3431. Eu, în fața celuiilalt, mă simt infinit responsabil. (Emmanuel Levinas)

3432. Morala nu e o ramură a filosofiei, ci filosofia primară. (Emmanuel Levinas)

3433. Să fii om înseamnă să trăiești ca și când nu ai fi o ființă printre alte ființe. (Emmanuel Levinas)

3434. Omul de știință nu este persoana care dă răspunsurile potrivite, este cel care pune întrebările potrivite. (Claude Lévi-Strauss)

3435. Lumea a început fără om și va sfârși fără el. (Claude Lévi-Strauss)

3436. Un umanism bine ordonat nu începe prin el

însuși, ci plasează lumea înaintea vieții, viața înaintea omului, respectul altor ființe înaintea amorului-propiu. (Claude Lévi-Strauss)

3437. Știința singură e incapabilă să răspundă la toate întrebările și, în ciuda dezvoltării sale, nu o va putea face niciodată. (Claude Lévi-Strauss)

3438. Nimic nu seamănă mai bine cu gândirea mitică decât ideologia politică. (Claude Lévi-Strauss)

3439. Antropologia este o disciplină al cărei scop primordial este de a analiza și interpreta diferențele. (Claude Lévi-Strauss)

3440. **Limba** este o rațiune umană care are rațiunile sale pe care omul nu le cunoaște. (Claude Lévi-Strauss)

3441. Fiecare istorie se însoțește de un număr nedeterminat de anti istorii din care fiecare e complementară celorlalte. (Claude Lévi-Strauss)

3442. Dumnezeu nu ne poate oferi fericire și pace în afara Lui, pentru că ele nu se află acolo. Nu există așa ceva. (C.S. Lewis)

3443. Cred în Dumnezeu așa cum cred în soare, nu pentru că îl pot vedea, ci pentru că, datorită lui, toate lucrurile se pot vedea. (C.S. Lewis)

3444. Viitorul e ceva la care oricine ajunge în ritmul a șaizeci de minute pe oră, orice ar face, oricine ar fi. (C.S. Lewis)

3445. Niciun om nu știe cât de rău este până ce nu a încercat din greu să fie bun. (C.S. Lewis)

3446. Prietenia este tipul de dragoste pe care ne închipuim că o trăiesc îngerii. (C.S. Lewis)

3447. Tu nu ai un suflet. Tu ești un suflet. Tu ai un trup. (C.S. Lewis)

3448. Am găsit în mine o dorință pe care nicio experiență din această lume nu o poate satisface; cea mai probabilă explicație este că am fost făcut pentru altă lume. (C.S. Lewis)

3449. Prietenia nu este necesară, la fel ca filosofia, ca

arta... nu are o valoare de supraviețuire; mai degrabă, este unul dintre acele lucruri care dă valoare supraviețuirii. (C.S. Lewis)

3450. Problema, atunci când încerci să pari mai prost decât ești în realitate, este că, de foarte multe ori, îți reușește. (C.S. Lewis)

3451. Sfințenia stă în obiceiul de a-ți lega micile gesturi și acțiuni de Dumnezeu. (C.S. Lewis)

3452. Numai când observăm mizeria simțim cel mai bine că Dumnezeu este prezent în noi. (C.S. Lewis)

3453. Prietenia se naște în momentul în care o persoană îi spune alteia: Cum! Și tu? Credeam că sunt singurul. (C.S. Lewis)

3454. Experiența: cel mai brutal dintre profesori. Dar, Doamne, cum te învață. (C.S. Lewis)

3455. A iubi înseamnă a fi vulnerabil. (C.S. Lewis)

3456. În acest an sau în această lună sau, mai curând, chiar în această zi, nu am reușit să ne comportăm în felul în care ne așteptăm să se comporte alții. (C.S. Lewis)

3457. Răutatea este doar bunătate stricată. (C.S. Lewis)

3458. Orice poem poate fi privit în două feluri - ca ceea ce vrea să spună poetul și ca un lucru pe care el îl creează. (C.S. Lewis)

3459. Prosperitatea îl leagă pe om de lume. El crede că „își găsește locul în ea”, dar, în realitate, ea își găsește locul în el. (C.S. Lewis)

3460. Poate că nu vom reuși să obținem certitudini, dar putem obține probabilități, și să avem o jumătate de pâine e mai bine decât să nu avem pâine deloc. (C.S. Lewis)

3461. Dacă vei citi istoria, vei vedea că creștinii care au făcut cel mai mult pentru lumea aceasta sunt cei care s-au gândit cel mai mult la lumea de dincolo. (C.S. Lewis)

3462. O plăcere nu este completă până ce nu ți-o

amintești. (C.S. Lewis)

3463. Cu cât Dumnezeu deține un control mai mare asupra noastră, cu atât devenim mai mult noi înșine – pentru că El ne-a făcut. El a inventat felul de oameni care tu și eu am fost concepuți să fim... Când mă întorc la Hristos, când mă predau pe mine însumi personalității Lui, atunci încep pentru prima dată să am cu adevărat propriami personalitate. (C.S. Lewis)

3464. Când nu ne ascultăm conștiința, aceasta devine oarbă. (C.S. Lewis)

3465. Un om care mănâncă sau se iubește cu soția lui sau se pregătește de culcare cu umilință, mulțumire și cumpătare ocupă, după standardele creștinismului, o poziție infinit mai înaltă, decât un om orgolios care ascultă Bach sau citește Platon. (C.S. Lewis)

3466. De multe ori, atunci când pierdem o binecuvântare primim alta în locul ei, în mod neașteptat. (C.S. Lewis)

3467. Unii oameni se simt vinovați în legătură cu propriile neliniști și le consideră o lipsă a credinței, dar ele sunt încercări, nu păcate. Ele sunt, ca toate încercările, dacă putem să le privim astfel, partea noastră în patimile lui Christos. (C.S. Lewis)

3468. Sufletul tău are un chip ciudat fiindcă e un gol făcut anume să se potrivească cu o protuberanță din infinita suprafață a substanței Divine, sau o cheie făcută să descuie una din ușile casei cu mai multe încăperi. Căci nu umanitatea în abstract e aceea care trebuie mântuită, ci tu – tu, cititorul individual. (C.S. Lewis)

3469. Să nu cumva să interpretăm un rău necesar drept bine. (C.S. Lewis)

3470. Asprimea lui Dumnezeu este mai gingașă decât blândețea omenească, iar constrângerea lui este libertatea noastră. (C.S. Lewis)

3471. Pecabilitatea, dacă o examinăm, constă în căutarea a ceva bun într-o direcție greșită. (C.S. Lewis)

3472. Nu ne îndoim, neapărat, că Dumnezeu va face ce e mai bine pentru noi; ne întrebăm cât de dureros se va dovedi acest bine. (C.S. Lewis)

3473. Cinci simțuri; un intelect care nu poate fi altfel decât abstract; o memorie selectivă conform unor principii arbitrare; o serie de preconcepții și presupuneri atât de numeroase, încât nu pot examina mai mult de o minoritate din ele - niciodată nu devin conștient de toate. Cât din realitatea totală poate un astfel de aparat să cunoască? (C.S. Lewis)

3474. Nu am nicio datorie de a fi prietenul cuiva și niciun om din această lume nu are o datorie față de mine. Nu avem pretenții, nu avem nevoi. Prietenia este inutilă ca filosofia, arta, ca și universal însuși (Dumnezeu nu a avut nevoie să creeze). Nu are valoarea vieții, mai degrabă este unul din lucrurile acelea care dă valoare dorinței de supraviețuire. (C.S. Lewis)

3475. Nu m-am născut ca să fiu liber. M-am născut ca să venerez și ca să mă supun. (C.S. Lewis)

3476. Suferința nu e o stare, ci un proces. (Sinclair Lewis)

3477. Iarna nu este un anotimp, ci un loc de muncă. (Sinclair Lewis)

3478. Reclama este un factor economic valoros fiindcă este modalitatea cea mai ieftină pentru a vinde marfa, în special dacă aceasta e lipsită de valoare. (Sinclair Lewis)

3479. De cele mai multe ori, facem ceea ce majoritatea oamenilor se așteaptă să facem. În acest fel, devenim oameni cinstiți sau criminali. Sau și una, și alta. (Sinclair Lewis)

3480. Cineva a spus: Dumnezeu face geometrie. Și dacă adevărul ar fi: Dumnezeu face vivisectie? (Sinclair Lewis)

3481. Ce vor să spună oare cei care afirmă: Nu mi-e teamă de Dumnezeu, pentru că El este bun? Cei care spun

asta nu au fost niciodată la dentist? (Sinclair Lewis)

3482. Visele pot fi de folos prin faptul că reprezintă chintesența sinceră, lipsită de constrângerea reflecției, care e adeseori artificio pur, a întregii noastre ființe. Această idee merită să fie reținută. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3483. Figura și sufletul sunt ca numărul silabelor și gândul. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3484. Educația este un fel de procreație. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3485. Domnul Kant are desigur meritul, nu lipsit de însemnătate, de a fi făcut ordine în fiziologia sufletului nostru. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3486. Ființa care ni se dăruie în chipul cel mai pur din mâinile naturii și care ne este în același timp cea mai aproape suntem noi înșine. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3487. Prea puțini sunt oamenii care s-au gândit cum se cuvine la valoarea nonexistenței. Prin nonexistența după moarte înțeleg starea în care mă găseam înainte de a mă naște. De fapt, nu e vorba de o apatie, căci aceasta poate fi încă simțită, ci de ceva care nu este absolut nimic. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3488. Până la urmă, ce altceva este noțiunea de Dumnezeu decât personificarea incapacității noastre de a înțelege. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3489. Ceea ce se cheamă o cunoaștere profundă a naturii umane este de obicei nimic mai mult ca slăbiciunile proprii ale observatorului reflectate de alții. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3490. Îndoiește-te de toate lucrurile din lume, măcar o dată. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3491. Fii cu băgare de seamă, nu-ți risipi simțirile, măsoară și compară; asta e toată filosofia. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3492. El, cel care este îndrăgostit de el însuși, are, cel puțin, acest avantaj: nu o să întâlnească mulți rivali.

(Georg Cristoph Lichtenberg)

3493. Nu judeca un om după părerile lui, ci după modul în care acestea l-au transformat. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3494. Ce binecuvântare ar fi dacă ne-am putea deschide și închide urechile la fel de ușor cum ne deschidem și închidem ochii. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3495. Doctoratul e un fel de confirmare a spiritului. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3496. A întrezări viitorul ține tot de arta fizionomică. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3497. Când spiritul meu se înalță, trupul cade în genunchi. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3498. Acolo unde cumpătarea este un defect, nepăsarea este o crimă. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3499. Sunt foarte mulți oameni care citesc doar ca să se împiedice să gândească. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3500. Îndoiala nu trebuie să fie altceva decât luciditate, altfel devine o primejdie. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3501. E nevoie uneori să mă curețe cineva ca pe o lumânare de seu, altfel încep să ard cu fum. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3502. Primul pas în înțelepciune este să contesti totul, ultimul pas e să fii de acord cu toate. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3503. Nobila simplitate a operelor naturii își are mult prea des cauza în nobila miopie a celui care le observă. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3504. Am băgat foarte bine de seamă: una gândesc când stau culcat, și alta când mă scol. Mai ales când am mâncat puțin și sunt obosit. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3505. Sunt întotdeauna îndurerat când un om de un real talent moare pentru că lumea are nevoie de astfel de oameni mai mult decât Raiul. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3506. A face pe oamenii înțelepți să creadă că suntem ceea ce nu suntem este, în majoritatea cazurilor, mai greu decât să devenim într-adevăr ceea ce vrem să părem. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3507. Nu pot să spun dacă lucrurile se vor îmbunătăți vreodată dacă ne schimbăm; ceea ce pot să spun este că ele trebuie să se schimbe dacă urmează să se îmbunătățească. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3508. Mai întâi, există o perioadă în care credem orice, apoi pentru un scurt timp credem cu discriminare, apoi nu mai credem nimic, apoi credem orice din nou și, în plus, argumentăm de ce credem. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3509. Viața poate fi considerată o linie care depășește cu diferite sinuozități o dreaptă (granița vieții). Moartea bruscă este o perpendiculară pe această linie, în timp ce boala merge paralel cu ea. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3510. Pe vremuri, mintea mea însemna tot ceea ce auzeam și vedeam, azi nu mai notează nimic, ci îmi lasă mie grija asta. Cine este acest Eu? Oare eu și cel care scrie suntem una și aceeași persoană? (Georg Cristoph Lichtenberg)

3511. Omul, care trăiește în trei planuri deosebite, în trecut, în prezent și în viitor, poate să fie nefericit dacă unul din ele nu înseamnă nimic. Mai mult, religia a adăugat un al patrulea plan - veșnicia. (Georg Cristoph Lichtenberg)

3512. Scrisul este un mod de a te concentra asupra a ceea ce nu știai că știi (asupra a ceea ce știai fără să știi că știi). (Gabriel Liiceanu)

3513. A pune ordine în conceptele fundamentale ale vieții nu este o chestiune de pedanterie, ci un mod de-a face periodic curat în ograda minții și a vieții tale. (Gabriel Liiceanu)

3514. Orgoliul înseamnă a avea demnitatea ce

rezultă din conștiința propriei valori, vanitatea este dorința deșartă după mărire, după ieșitul în față, și asta mână în mână cu nevoia de linguseală. Orgoliul nu simte nevoia să fie confirmat în conștiința pe care o are despre sine și, de aceea, intră în alertă la orice laudă pe care o suspectează a fi o simplă introducere la linguseală. (Gabriel Liiceanu)

3515. Numai că o funcție sau o conștiință nu pot fi iubite, oricât de formidabile ar fi ele. Felul acesta al cuiva de a se insinua în tine printr-o parte a lui – chipul, vocea, felul de a gândi – nu face decât să-ți deschidă ființa către momentul unor întâlniri viitoare, când ajungi să-l cunoști pe celălalt „în carne și oase”, abia atunci urmând ca relația ta cu el să se așeze în adevărul ei. Dar de câte lucruri imponderabile, de câte detalii, aparent ne semnificative, atârână reușita unei întâlniri. (Gabriel Liiceanu)

3516. O adevărată mângâiere trebuie să vină din afara ta. (Gabriel Liiceanu)

3517. Infernul este locul în care întrebarea „ce e de făcut?” nu se mai pune. (Gabriel Liiceanu)

3518. Ne-am destrăma precum într-o atmosferă în care frecarea este prea mare. Sau ne-am pierde, ne-am rătăci pur și simplu în viață. Dacă ura celorlalți – covârșitoare uneori –, invidia lor, mârșăvia lor sunt neputincioase este pentru că există câțiva oameni pe care îi iubim până la capăt. (Gabriel Liiceanu)

3519. Pe toți oamenii care mi-au fost aproape i-am privit cu ochiul neîndurător al iubirii mele pentru ei. (Gabriel Liiceanu)

3520. Umilirea este cel mai teribil atentat la adresa libertății. (Gabriel Liiceanu)

3521. Umanismul este o invenție neotestamentară, secularizată în epoca modernă și folosită tacit ca metafizică pentru doctrina statului modern și a societăților democratice. (Gabriel Liiceanu)

3522. O simplă picătură de iubire poate topi un ocean de ură. (Gabriel Liiceanu)

3523. Curajul este mersul prin frică înspre faptul de a fi liber. (Gabriel Liiceanu)

3524. Este un semn de noblețe mentală să știi să admiri ceea ce te depășește. (Gabriel Liiceanu)

3525. Hipnoza, beția, drogul, ba, chiar și anestezia din preajma unei operații îmi repugnă sau mă pune în stare de alertă pentru că mă deposează pe mine de mine. (Gabriel Liiceanu)

3526. Potențialul de sensibilitate al unui om scapă oricărui proiect educativ. Maturitatea noastră afectivă este o chestiune de traiect personal. (Gabriel Liiceanu)

3527. Ce poate fi mai dăunător și mai lipsit de gust decât privirea care tănuiește defectul, iubirea flatulentă, care sfârșește într-o uriașă pupătură colectivă și care pretinde să închidem ochii unii asupra altora în numele singurului lucru care contează: faptul că, până la urmă, toți suntem români. (Gabriel Liiceanu)

3528. Dacă ura celorlalți - covârșitoare uneori - invidia lor, mârșăvia lor sunt neputincioase, este pentru că există câțiva oameni pe care îi iubim până la capăt. (Gabriel Liiceanu)

3529. Hotărârea este această trecere a pragului în necunoscutul riscului. (Gabriel Liiceanu)

3530. Un om devine celebru din clipa în care începe să conviețuiască cu propria lui caricatură. (Gabriel Liiceanu)

3531. Iar când lucrul acesta se întâmplă, când oamenii se despart, abia atunci aflăm cât de necuprins cu mintea este vizita unui zeu în viața unui om. (Gabriel Liiceanu)

3532. Dincolo de ușa interzisă clocotește viața morală a fiecăruia dintre noi. În odaia aceasta, în care nimeni nu poate pătrunde fără voia noastră și a cărei ușă rămâne pentru ceilalți cel mai adesea închisă, se desfășoară drama fiecărei vieți. Acolo au loc complezentele noastre cu noi, acolo își au sălașul duplicitățile noastre, de

acolo ne procurăm scuzele pentru tot ceea ce facem. Însă tot de acolo apare și crește dezgustul de noi, acolo cad măștile pe care îndeobște le purtam, acolo are loc suplicierea noastră, judecata noastră și, în sfârșit, tot de acolo obținem un nou termen de grație pentru a putea parcurge o altă bucată din drumul pe care-l mai avem în față. (Gabriel Liiceanu)

3533. Fiecare om își alcătuieste de-a lungul vieții un edificiu afectiv. Măsura în care el este e dată de consistența acestui edificiu, de mâna aceea de oameni, ei nu pot fi mulți, pe care i-a preluat în el și i-a iubit fără rest, fără umbră, și împotriva cărora spiritul lui critic, chiar dacă a fost prezent, a rămas neputincios. Acești oameni puțini, care ne fac pe fiecare în parte să nu regretăm că suntem, reprezintă, chit că o știm sau nu, stratul de protecție care ne ajută să trecem prin viață. (Gabriel Liiceanu)

3534. Să vorbești despre carte ca despre o ființă vie! Altfel, cum ai putea iubi-o. (Gabriel Liiceanu)

3535. Cel mai ușor lucru este să rănești sufletul cuiva, căci sufletul umblă desculț și pașii lui culeg toți spinii unei zile. (Gabriel Liiceanu)

3536. Cu cât mai deosebită este calitatea oamenilor din care e alcătuit edificiul nostru afectiv, cu atât mai subtil, mai tenace este modul nostru de a persista în viață. (Gabriel Liiceanu)

3537. Eșecul este locul de unde te ridici pentru a merge mai departe. (Gabriel Liiceanu)

3538. Bovarismul este o boală de resurse provocată de o limită de atins care joacă rol de fantasmă. (Gabriel Liiceanu)

3539. Nu se trăiește fiecare clipă în gravitate și de aceea o prietenie presupune deopotrivă un anumit cod al bucuriei extras din prelucrarea comică a lumii. Nu e ușor să obții un asemenea cod. El presupune, iarăși, o ajustare a punctelor de vedere asupra câtorva lucruri esențiale,

căreia de astă dată trebuie să i se adauge și o coincidență a gustului. Nu e puțin lucru să ajungi să râzi împreună sau să bârfești în mod esențial, pentru că ambele lucruri, în fond, presupun un fel (nevinovat) de a crea din nou lumea. Cine nu a cunoscut senzația periodică de incursiune pe acoperișul lumii de unde, împreună cu altul, poți privi în jos tăvălindu-te de răs nu cred că știe ce este o prietenie. (Gabriel Liiceanu)

3540. Cum se poate schimba „culoarea” unei zile? Te poți vindeca scriind în chiar clipa în care îți este cel mai greu? Pot eu schimba tonul acestei zile scriind ce scriu acum, pur și simplu scriind? (Gabriel Liiceanu)

3541. Oamenii au căutat dintotdeauna să obțină o certitudine absolută în ordinea minții, o propoziție care să nu poată fi niciodată infirmată, o formă de adevăr absolut; de pildă, „suma unghiurilor unui triunghi este egală cu 180°”. Ei bine, nevoia unei certitudini afective este și mai crâncenă în noi. Există oare bucurie mai mare decât să găsești corespondentul afectiv al propoziției de mai sus? Să știi că există o constelație umană la care poți oricând să faci recurs? (Gabriel Liiceanu)

3542. Libertatea este puțința de a alege între mai multe posibilități ale mele. (Gabriel Liiceanu)

3543. Femeia este fanta care se deschide în zona vizibilului pentru a lăsa extraordinarul să pătrundă în lume. (Gabriel Liiceanu)

3544. Dacă îți depășești limitele, ești pedepsit, dacă nu ți le depășești, nu ești om. (Gabriel Liiceanu)

3545. Până și intrarea în somn mă umilește de fiecare dată, ca smulgerea nejustificată din brațele propriului eu. (Gabriel Liiceanu)

3546. Comunismul este societatea care garantează prostia ca încremenire în proiect. (Gabriel Liiceanu)

3547. Promisiunea nu este decât un avans al împlinirii, o aluzie a ei. (Gabriel Liiceanu)

3548. Omul e ceea ce rămâne din el după ce lumea

din jur îl desființează. (Gabriel Liiceanu)

3549. Orice jurnal este o luptă cu incomunicabilul din noi, o încercare de a forța ușa interzisă. (Gabriel Liiceanu)

3550. Creația nu este altceva decât delimitare. (Gabriel Liiceanu)

3551. Depresia este insurecția nevăzutului. (Gabriel Liiceanu)

3552. O persoană este atât de fericită cât își dorește să fie. (Abraham Lincoln)

3553. Caracterul este precum un copac, iar reputația precum umbra lui. Umbra este ceea ce credem despre el, dar copacul este cel adevărat. (Abraham Lincoln)

3554. Adevărul este în principiu cea mai bună soluție împotriva calomniei. (Abraham Lincoln)

3555. Poți să păcălești câțiva oameni tot timpul și toți oamenii o perioadă, dar nu poți să păcălești toți oamenii tot timpul. (Abraham Lincoln)

3556. În definitiv, nu anii din viața ta sunt cei care contează, ci viața din anii tăi. (Abraham Lincoln)

3557. Nu îmi distrug oare dușmanii atunci când mi-i fac prieteni? (Abraham Lincoln)

3558. Democrația este guvernarea poporului, de către popor, pentru popor. (Abraham Lincoln)

3559. Tactul este abilitatea de a-i descrie pe ceilalți așa cum se văd ei. (Abraham Lincoln)

3560. Pierderea unui dușman nu compensează pe aceea a unui prieten. (Abraham Lincoln)

3561. Înfrângerea nu ne face pe noi slabi: ne arata doar cât suntem de slabi. (Abraham Lincoln)

3562. Un prieten este cineva care are aceeași dușmani ca și tine. (Abraham Lincoln)

3563. Nu pune mare preț pe un om care nu este mai înțelept astăzi decât a fost ieri. (Abraham Lincoln)

3564. Un buletin de vot este mai puternic decât un glonț. (Abraham Lincoln)

3565. Dacă asta-i cafea, te rog adu-mi niște ceai, dar

dacă ăsta-i ceai, te rog adu-mi niște cafea. (Abraham Lincoln)

3566. Când fac bine, mă simt bine; când fac rău, mă simt rău. Asta e religia mea. (Abraham Lincoln)

3567. Cei care îi privează pe alții de libertate, nu merită să fie liberi. (Abraham Lincoln)

3568. Îngrijorarea mea nu este că ai putea eșua, ci că ai putea fi mulțumit cu eșecul tău. (Abraham Lincoln)

3569. Viața este energie, efort interior, năzuință și împlinire. Viața este, într-un cuvânt, activitate. (Theodor Lipps)

3570. «Empatia» în general înseamnă, pe de o parte, că eu «mă simt». Dar eu mă pot simți într-o mie de chipuri. Eu mă simt «pe mine» oricând simt mândrie, tristețe, nostalgie sau ceva asemănător. În general, eu mă simt în orice sentiment. În al doilea rând, «empatie» înseamnă că acest sentiment este legat de altceva decât de mine, de un obiect diferit de mine, sau că, pentru impresia mea nemijlocită, «există» în acesta. (Theodor Lipps)

3571. Norii trec domol, plutesc ușor, atârnă greu, gonesc și amenință. Și asta par ei a face grație unei forțe care există în ei. Iar în asta pare a se exprima un caracter și o dispoziție. (Theodor Lipps)

3572. Cineva poate spune că nu știe nimic despre o dispoziție prietenoasă a aerului. Atunci îi răspund că nici eu nu «știu» nimic despre asta, dar că mie îmi pare că în aerul jucăuș care mă înconjoară ar exista ceva comparabil unei dispoziții umane prietenoase. (Theodor Lipps)

3573. Cine se lasă mișcat până la lacrimi de o operă de artă arată, prin aceasta, că simte suferința sau bucuria reprezentate în ea ca suferință proprie sau bucurie proprie. (Theodor Lipps)

3574. Un scriitor nu-și alege temele, temele îl aleg pe el. (Mario Vargas Llosa)

3575. Un cadavru este o palidă și înșelătoare reminiscență a ființei vii, aflată în plină mișcare și

creativitate. (Mario Vargas Llosa)

3576. Doar un idiot poate fi complet fericit. (Mario Vargas Llosa)

3577. A scrie romane înseamnă un act de rebeliune contra realității, contra lui Dumnezeu, contra creației lui Dumnezeu care este realitatea. (Mario Vargas Llosa)

3578. În adâncul sufletului, pe o femeie frumoasă o fascinează întotdeauna bestia, după cum dovedesc atâtea fabule și mitologiile. (Mario Vargas Llosa)

3579. Orice roman e un deicid secret, un asasinat simbolic al realității. (Mario Vargas Llosa)

3580. Pentru a da liber curs imaginației lui, scriitorul trebuie să deschidă ușile la tot ceea ce se ascunde în el, inclusiv demoni. (Mario Vargas Llosa)

3581. Libertatea nu e o noțiune formală pe care să poți să o temperezi în funcție de imperative revoluționare. (Mario Vargas Llosa)

3582. Șansa literaturii e de a fi asociată destinului libertății în lume: ea rămâne o formă fundamentală de contestare și de critică a existenței. (Mario Vargas Llosa)

3583. Mijloacele audiovizuale ne oferă cunoștințe, informații, distracții dar nu acea creativitate critică și această tulburătoare neliniște pe care o dă literatura. (Mario Vargas Llosa)

3584. Nu înțelegem să dominăm lumea prin intermediul biologiei sau al matematicii, ci prin lectura poezilor, a romancierilor, a dramaturgilor și eseistilor. (Mario Vargas Llosa)

3585. Să domini limbajul, să înveți să gândești și să crezi din răspuțeri e un mod de a-ți dezvolta sensibilitatea, imaginația, spiritul critic. (Mario Vargas Llosa)

3586. Nu există nimic mai bun decât un roman, pentru a înțelege că realitatea e rău întocmită, că ea nu este suficientă pentru a satisface dorințele, apetiturile, visele omului. (Mario Vargas Llosa)

3587. Nu există nimic în intelect, care să nu fi trecut

în prealabil prin simțuri. (John Locke)

3588. Fericirea sau nefericirea oamenilor este în mare parte opera lor. (John Locke)

3589. Logica este anatomia gândirii. (John Locke)

3590. Dumnezeu este autorul sufletului. (John Locke)

3591. Marea întrebare, ce a tulburat omenirea în toate epocile și a abătut asupra lor cele mai multe dintre nenorocirile ce au depopulat țări și au stricat pacea lumii, a fost nu dacă să existe putere în lume, nici de unde vine ea, ci cine să o dețină. (John Locke)

3592. Orice nedreptate izvorăște din prea mare iubire față de noi înșine, și din prea puțină iubire față de alții. (John Locke)

3593. Opiniile noi sunt întotdeauna susceptibile și în contradictoriu, pentru simplul motiv că încă nu au devenit cunoscute. (John Locke)

3594. Dacă un om se îndepărtează de la calea cea dreaptă, este propriul lui nenoroc și nu o vătămare a ta; deci, nici să nu îl pedepsești în lucrurile acestei vieți, deoarece presupui că va fi mizerabil în viața pe care o va duce. (John Locke)

3595. Blândețea și buna-cuviință se pot forma la copii și prin obișnuința de a se purta frumos cu cei din jur și îndeosebi cu cei ce le sunt inferiori. (John Locke)

3596. Romanul este, în egală măsură, un artefact verbal și un poem liric. (David Lodge)

3597. Romanul e un suport inegal pentru a pentru reprezentarea conștiinței subiective, dar el nu ține cont în mod corect de experiența de a asculta muzică. (David Lodge)

3598. În lumea contemporană, succesul este în mare măsură creat și măsurat de publicitate. (David Lodge)

3599. Intenția autorului nu reprezintă un criteriu valabil pentru a judeca reușita unei opere literare. (David Lodge)

3600. Mass media reprezintă cea mai mare putere a

societății contemporane. (David Lodge)

3601. Prin repetiție, un interviu poate deveni o corvoadă copleșitoare. Adesea, simți că ai fost păcălit sau trădat, dezvăluind despre tine însuși mai mult decât publicul avea dreptul sau nevoia să afle. (David Lodge)

3602. Viața sexuală a fiecăruia e alcătuită în parte din fantasmе, în parte inspirată din modele literare, mituri, povestiri sau imagini de film. (David Lodge)

3603. Universitățile sunt catedralele epocii moderne. Ele nu ar trebuie să-și justifice existența prin vreun criteriu utilitarist. (David Lodge)

3604. Trebuie să fim conștienți de faptul că suntem o forță uriașă, pentru că din materialul fragil al cuvintelor putem clădi construcții arhitectonice ce vor încremeni mii de ani în amintirea oamenilor și nu se vor împrăștia decât odată cu specia. (E. Lovinescu)

3605. Singura pornografie în artă e lipsa de talent. (E. Lovinescu)

3606. Când pornești la o acțiune trebuie să ai în vedere și riscurile ei. (E. Lovinescu)

3607. N-am fericirea să cred în Dumnezeu, dar întrețin raporturi extravagante cu îngerul meu păzitor. (Monica Lovinescu)

3608. Eu am de ce s-o admir pe mama, nu doar pe intelectuala care a fost, dar și pe eroina care a devenit în închisoare, refuzând cu prețul vieții să dea Securității armele (o scrisoare către mine) pentru a mă șantaja. Atunci și acolo, mama m-a născut a doua oară. După ce-mi dăduse viața, mi-a dat și libertatea să mă comport după firea mea, fără a avea de ales între sinucidere sau a deveni unealta „lor”. (Monica Lovinescu)

3609. Acest stil de discreție, aceasta tentație de a ridica ziduri în jurul vieții tale interioare. (Monica Lovinescu)

3610. Nu trebuie să ucizi instinctul rău, patima, ci să servești pe Dumnezeu cu ea; cu alte cuvinte, să nu vezi în

ea o dușmancă a lui Dumnezeu, ci o închisoare a strălucirii divine care trebuie topită pentru a se produce unificările. (Vasile Lovinescu)

3611. Vrajmașul nostru de căpetenie este apatia mentală, cenușa formată de cadavrele noțiunilor sedimentate de secole. Straturile lor au înăbușit în omul modern Amintirea, Anamnesis, Dorul, Nostalgia, obârșii izvorâte din intuiția intelectuală. (Vasile Lovinescu)

3612. Avem numai o alternativă: sau cerul e o țesătură în care se încifrează hieroglife veșnice, armătură impalpabilă a tuturor gesturilor, artelor și meșteșugurilor; sau firmamentul se destramă în pulbere radioactivă. (Vasile Lovinescu)

3613. Dar se pune întrebarea: de ce orice cucerire activă a cerurilor luminoase, a înălțimilor și a stărilor superioare de fire este condiționată de o prealabilă coborâre în întuneric, în abis, în stările inferioare de fire? Pentru că moartea condiționează reînvierea, pentru că Tod und Verklärung (moarte și transfigurare) constituie un cuplu inseparabil cu termeni consecutivi. (Vasile Lovinescu)

3614. Reamintim că justa ochire e o metodă excepțional de eficace în unele științe tradiționale pentru obținerea puterii de concentrare (Ekagra), fără de care o realizare spirituală nu se poate concepe. Se știe ce rol important joacă tragerea cu arcul în școlile budiste Zen. În această disciplină, se urmărește înainte de toate un nivel de concentrare în care ochitorul se identifică perfect cu ținta. În acel moment, ochirea materială devine inutilă și un punct este tot așa de ușor de ochit ca și un zid. (Vasile Lovinescu)

3615. În esența lui. Mitul este prototipal, etern, deasupra spațiului, timpului și Devenirii, pe care el le creează, mai exact le aduce de la potență la act. Se oglindește simultan, de sus în jos, în toate părțile lumii, ca soarele în toate apele pământului sau în miriada de fațete

a unui cristal. Schema justă este a unui punct central care proiectează un număr nenumărabil de raze pe circumferință. (Vasile Lovinescu)

3616. Trebuie să ne amintim mereu de această lipsă de comună măsură dintre Principiu și lume; din această pricină, primul mistuie pe a doua. (Vasile Lovinescu)

3617. În virtutea legii de analogie inversă, cu cât problemele fundamentale ale metafizicii sunt învăluite în focul bengal al mitologiei, în forme uneori triviale și familiare, cu cât se stabilește o distanță mai mare între polul esențial și polul substanțial al Manifestării, din cauza abisului căscat între ei. Spațiul dintre cele două paranteze e mai vast, deci mai cuprinzător de adevăr, învăluind între extreme o sinteză mai amplă a Universului. Unia curbă propagată la extrem își întâlnește începutul și cercul e imaginea atotcuprinzătoare a lumii. (Vasile Lovinescu)

3618. Zidirea unei biserici e expresia arhitecturală a transformării Haosului în Cosmos, comună tuturor doctrinelor cosmologice; zidire care e o imitație a creării lumii. Dar

Haosul e în mod definitoriu „domiciliul” demonului care nu-i poate admite transformarea, echivalând pentru dânsul cu o pieire. (Vasile Lovinescu)

3619. Mitul are o puritate intelectuală de apolog taoist, sub haina de snoavă. (Vasile Lovinescu)

3620. Disjunția dintre cele două hagialăcuri, cel exterior și cel interior, a făcut să se ofilească în om calități incomparabile de intuiție devenită instinct. Dacă vrem să știm cum erau oamenii din ciclurile de mult apus, trebuie să ni-i închipuim ca pe ființe în care instinctele deveneau **intelectii** și **intelectiile** instincte. (Vasile Lovinescu)

3621. Dependența omului și a întregii firi față de Principiu și interdependența fenomenelor în cosmos sunt cele două legi fundamentale ale metafizicii tradiționale. Își au originea și explicația în Unitatea divină și în omogenitatea Naturii. (Vasile Lovinescu)

3622. La fiecare pas ce-l facem, lăsăm în urmă un reziduu care este propria noastră umbră, pe care, în mod obișnuit, o târâm după noi. Când însă, prin inițiere, se produce separația de care am vorbit, cordonul ombilical care ne leagă de propriul nostru spectru este tăiat, iar umbra și reziduurile se obiectivează pentru o ultimă bătălie, devin autonome și implacabile, frustrate de principiul lor de viață. (Vasile Lovinescu)

3623. Toate aceste concordanțe și deosebiri nu sunt decât ilustrarea mării legi conform căreia o entitate transcendentă, când se coboară în lumea sublunară, prin misiune avatarică sau funcțională, trebuie să îmbrace haina proprie clipei ciclice în care se înfăptuiește descinderea. Miracolul inițiativ consistă în faptul că, pornind să pețască o idee, eroul se întoarce cu o mireasă. (Vasile Lovinescu)

3624. Totul se ține, totul este solidar în cosmos, din cauza omogenității naturii. (Vasile Lovinescu)

3625. Fiecare faptă a unui om sau a unui grup de oameni are repercusiuni asupra destinului lor viitoare; destinul lor depinde în mare măsură de direcția în care acționează ei în circumstanțele istorice date. (Lukács György)

3626. Dumnezeu a dat fața oamenilor ca să o ridice spre Cer. (Titus Lucretius Carus)

3627. Din nimic nu se naște nimic. (Titus Lucretius Carus)

3628. Toate religiile sunt la fel de sublime pentru ignorant, folositoare pentru politician și ridicole pentru filosof. (Titus Lucretius Carus)

3629. Când te odihnești, prinzi rugină. (Martin Luther)

3630. Doresc să predic, să vorbesc, să scriu, dar nu vreau să silesc pe nimeni, căci credința trebuie să fie liber consimțită și să fie primită fără constrângere. (Martin Luther)

3631. În ceea ce privește credința și Cuvântul lui Dumnezeu, orice creștin poate fi un tot atât de bun judecător pentru sine ca și papa, chiar dacă este susținut de milioane de concilii. (Martin Luther)

3632. Credința este lucrarea lui Dumnezeu în noi. Ea ne strămută în lumea divină pentru renașterea noastră în Dumnezeu. Ea îl omoară pe vechiul Adam din noi și ne face o făptură nouă, ne recrează inima, curajul, înțelegerea și toate celelalte fațete ale personalității. Credința vine prin lucrarea Duhului Sfânt. Ea implică o putere de viață care ne împinge irezistibil spre bine. Credința nu întrebă care sunt faptele bune ce trebuie făcute, ci trece la înfăptuirea lor fără niciun fel de întrebare. (Martin Luther)

3633. Eu și cu Dumnezeu formăm majoritatea. (Martin Luther)

3634. Tot ce se face în această lume se face cu speranță. (Martin Luther)

3635. Creștinul e servitorul tuturor. (Martin Luther)

3636. Diavolul este maimuța lui Dumnezeu, pe care-L imită întrutotul. (Martin Luther)

3637. Dacă nu poți să râzi în Paradis, nu țin să merg acolo. (Martin Luther)

3638. Ceea ce nu poate fi predat decât cu lovituri și cu violență nu va aduce după sine decât roade rele. (Martin Luther)

3639. Ceea ce te susține, acela e Dumnezeul tău autentic. (Martin Luther)

3640. Visez că într-o zi cei patru copii ai mei vor trăi într-o națiune în care vor fi judecați nu pentru culoarea pielii, ci pentru caracterul lor. (Martin Luther King)

3641. Trebuie să învățăm să trăim împreună ca niște frați, altfel vom muri împreună ca niște idioți. (Martin Luther King)

3642. Cel care acceptă răul fără să lupte împotriva lui, cooperează cu el. (Martin Luther King)

3643. O nedreptate comisă undeva, e o amenințare

pentru dreptatea întregii lumi. (Martin Luther King)

3644. Rasa umană trebuie să abandoneze conflictele respingând răzbumarea, agresiunea și spiritul revanșard. Modalitatea de a ieși din acest impas este dragostea. (Martin Luther King)

3645. Ura tulbură viața; dragostea o face armonioasă. Ura întunecă viața; dragostea o face luminoasă. (Martin Luther King)

3646. Baricadele sunt vocile celor care nu se aud. (Martin Luther King)

3647. Un om ar trebui să-și facă treaba atât de bine, astfel încât cei vii, morții și cei ce se vor naște să nu poată să o facă mai bine. (Martin Luther King)

3648. Omul drept nu ia în considerare particularitățile fizice; el știe să discearnă calitățile profunde care îi fac pe indivizi oameni și, deci, frați. (Martin Luther King)

3649. Tot ce vedem nu e decât o umbră proiectată de lucruri pe care nu le vedem. (Martin Luther King)

3650. O lege nu va putea niciodată să oblige un om să mă iubească, dar e important ca ea să îi interzică să mă linșeze. (Martin Luther King)

3651. Puterea noastră științifică a depășit puterea noastră spirituală. Știm să ghidăm rachete, dar îl abatem pe om de la calea lui dreaptă. (Martin Luther King)

3652. Nonviolența e o armă puternică și justă, care taie fără să rănească și îl înnobilează pe cel care o mânuiește. E o sabie care vindecă. (Martin Luther King)

3653. Dumnezeu nu e, oare, un extremist al iubirii? (Martin Luther King)

3654. Nu noi construim istoria. Istoria e cea care ne edifică viețile. (Martin Luther King)

3655. Întunericul nu poate alunga întunericul. Numai lumina poate face acest lucru. (Martin Luther King)

3656. Nimic nu e mai primejdios pe lume decât ignoranța veritabilă și stupiditatea conștiințioasă. (Martin

Luther King)

3657. A vedea nu înseamnă întotdeauna a crede. (Martin Luther King)

3658. Iertarea este îndemnul lui Dumnezeu. (Martin Luther King)

3659. Caracterul unui om să nu se arată în momentele de confort, ci în cele de schimbări și controverse. (Martin Luther King)

3660. În final nu-ți vei aduce aminte cuvintele dușmanilor, ci tăcerea prietenilor. (Martin Luther King)

3661. Iubirea este singura forță capabilă să transforme un inamic într-un prieten. (Martin Luther King)

3662. Viețile noastre se încheie în ziua când rămânem tăcuți în privința lucrurilor care contează. (Martin Luther King)

3663. Cea mai stârnitoare și urgentă întrebare a vieții este: ce faci tu pentru ceilalți? (Martin Luther King)

3664. Un om care nu are pentru ce muri, nu are pentru ce trăi. (Martin Luther King)

3665. Credința înseamnă să faci primul pas chiar dacă nu vezi toată scara. (Martin Luther King)

3666. Nimic nu este mai tragic decât să întâlnești un individ ajuns la capătul puterilor, pierdut în labirintul vieții. (Martin Luther King)

3667. Progresul este fragil și soluția oricărei probleme ne pune în fața unor probleme noi. (Martin Luther King)

3668. Trebuie să năzuim spre țeluri pașnice prin mijloace pașnice. (Martin Luther King)

3669. Eu cred că adevărul neînarmat și iubirea necondiționată vor avea de spus ultimul cuvânt pentru realitate. De aceea, Dreptul, chiar dacă este învins temporar, este mai puternic decât Răul triumfător. (Martin Luther King)

3670. Adevăratul pacifism nu este supunerea nerealistă față de puterea răului. Este mai degrabă o

confruntare curajoasă cu răul folosind puterea dragostei.
(Martin Luther King)

3671. Nonviolenta înseamnă nu numai evitarea violentei fizice externe, ci și a violentei interne asupra spiritului. Nu doar refuzi să împuști un om, ci refuzi și să-l urăști. (Martin Luther King)

3672. Cunoașterea este și va fi produsă pentru a fi vândută, și ea va fi consumată pentru a fi valorizată într-o nouă producție: în ambele cazuri, scopul este schimbul. (Jean-François Lyotard)

3673. Într-o societate a cărei componentă de comunicare devine tot mai proeminentă zi după zi, atât ca realitate, cât și ca finalitate, e limpede că limbajul capătă o nouă importanță.

3674. Cunoașterea științifică e un tip de discurs. (Jean-François Lyotard)

3675. Ceea ce se pretinde de la utilizarea ipotezelor e o capacitate subtilă pentru discriminare. (Jean-François Lyotard)

3676. Astăzi mai mult ca oricând, cunoașterea societății presupune înainte de toate ceea ce dimensiune va lua investigația și, în mod necesar, înseamnă alegerea modului în care societatea poate răspunde. (Jean-François Lyotard)

3677. Gândirea postmodernă nu mai crede în posibilitatea unui discurs sistematic. (Jean François Lyotard)

3678. Numele de popor acoperă deopotrivă singularitatea unei comunități contingente și încarnarea unei suveranități universale. Spunând «popor» nu știm exact despre ce identitate vorbim. (Jean-François Lyotard)

3679. Teroarea este o manieră de a lua în considerare indeterminarea a ceea ce se întâmplă. Filosofia este o altă manieră. Diferența dintre cele două maniere ține de timpul disponibil pentru a întâmpina și pentru a judeca. (Jean-François Lyotard)

3680. Aparatul totalitar, constituit ca a fi eliminat deja și pentru a elimina fără încetare dezbaterea din viața politică prin intermediul terorii, reproduce în el însuși, în anatomia și fiziologia corpului său statalo-politic, boala pe care pretinde de fapt să o vindece. Dezordine internă, proliferare înăuntrul său a unor instanțe de decizie, războaie subversive în sânul său trădează recurența bolii rușinoase asupra a ceea ce se dă drept sănătos.

prezența» intratabilului, chiar dacă el este păstrat secret în delirul și aroganța unei politici unitare-totalitare. (Jean-François Lyotard)

3681. Aparatul totalitar, constituit ca a fi eliminat deja și pentru a elimina fără încetare dezbaterea din viața politică prin intermediul terorii, reproduce în el însuși, în anatomia și fiziologia corpului său statalo-politic, boala pe care pretinde de fapt să o vindece. Dezordine internă, proliferare înăuntrul său a unor instanțe de decizie, războaie subversive în sânul său trădează recurența bolii rușinoase asupra a ceea ce se dă drept sănătos, «prezența» intratabilului, chiar dacă el este păstrat secret în delirul și aroganța unei politici unitare-totalitare. (Jean-François Lyotard)

3682. A fi apt să întâmpini ceea ce gândirea nu este pregătită să gândească, aceasta poartă propriu-zis numele de gândire. (Jean-François Lyotard)

M

3683. Un solipsist este un om care, tot învârtindu-se, se dă bătut pentru faptul că orice vede se află în fața sa. (Ernst Mach)

3684. O culoare este un obiect fizic, atâta vreme cât luăm în considerare dependența sa, de exemplu, față de sursa luminoasă, față de alte culori, față de temperaturi, față de spații, și așa mai departe. (Ernst Mach)

3685. Corpurile nu produc senzații, ci complexe de elemente (complexele de senzații) produc corpurile. (Ernst Mach)

3686. Cu cât visele noastre devin mai regulate, mai conectate, mai stabile, ele vor avea mult mai mare importanță practică pentru noi. (Ernst Mach)

3687. În mod obișnuit, plăcerea și durerea sunt privite ca fiind diferite din perspectiva senzațiilor. (Ernst Mach)

3688. Fizica înseamnă experiență, aranjată în ordine economică. (Ernst Mach)

3689. Știința își are originea în adaptarea gândirii la un câmp bine definit al experienței. (Ernst Mach)

3690. Eul este la fel de puțin permanent cum sunt și corpurile. (Ernst Mach)

3691. Lucrurile, corpurile, materia, nu sunt altceva decât combinații ale elementelor culori, sunete ș.a.m.d. – nimic altceva decât atributele lor. (Ernst Mach)

3692. Fără să renunțe la suportul fizicii, e posibil pentru fiziologia simțurilor nu numai să își urmeze propria sa dezvoltare, dar, de asemenea, să acorde însăși științei fizicii puternicul său sprijin. (Ernst Mach)

3693. Toate mijloacele sunt bune, necesare și morale pentru a guverna. În politică primează interesele și forța, și nu considerentele morale. (Niccolò Machiavelli)

3694. Puțini văd cum suntem într-adevăr, dar toți văd ce ne prefacem că suntem. (Niccolò Machiavelli)

3695. Legea esențială a oricărei ființe umane este să se conserve, adică să trăiască. Voi semănați cucută și vreți să vedeți crescând spice de grâu. (Niccolò Machiavelli)

3696. Dumnezeu ne-a dat cuvântul ca să ne putem ascunde gândurile. (Niccolò Machiavelli)

3697. În anumite circumstanțe, simularea nebuniei constituie dovada celei mai înalte înțelepciuni. (Niccolò Machiavelli)

3698. Oamenii mari numesc rușine faptul de a pierde și nu cel de a înșela pentru a câștiga. (Niccolò Machiavelli)

3699. Ceea ce n-a avut loc niciodată, poate avea loc mâine. (Niccolò Machiavelli)

3700. Cine vrea să înființeze un stat și să îi scrie legile, trebuie să înceapă cu presupunerea că toți oamenii sunt răi de la natură și gata să o dovedească, de câte ori au ocazia. (Niccolò Machiavelli)

3701. Nu știu ce e mai bun, răul care aduce folos, sau binele care dăunează. (Niccolò Machiavelli)

3702. Există trei feluri de gândiri: cei care înțeleg singuri, cei care apreciază ceea ce înțeleg alții și cei care nu înțeleg nici singuri, nici cu ajutorul celorlalți; prima este cea mai folositoare, a doua este bună, a trei inutilă. (Niccolò Machiavelli)

3703. Scopul scuză mijloacele. (Niccolò Machiavelli)

3704. Nimic nu este mai dificil, mai periculos și cu un final mai nesigur decât să încerci schimbarea ordinii lucrurilor. (Niccolò Machiavelli)

3705. Sunt oameni care știu totul, dar asta este tot ce știu ei. (Niccolò Machiavelli)

3706. Cine se gândește la prea multe lucruri nu ajunge niciodată la vreo concluzie. (Niccolò Machiavelli)

3707. Succesele sau eșecurile oamenilor depind de capacitatea lor de a-și adapta conduita în funcție de vremuri. (Niccolò Machiavelli)

3708. Principele trebuie să se poarte în așa fel cu supușii lui, încât nicio întâmplare, nici bună, nici rea, să nu-l facă să se schimbe. (Niccolò Machiavelli)

3709. Dumnezeu nu vrea să facă totul, pentru a nu ne lua liberul arbitru. (Niccolò Machiavelli)

3710. Materia nu-i decât energie acumulată; și energia poate lua toate formele, de la căderea unei pietre până la gândirea omului. Materia și spiritul sunt două aspecte ale aceleiași substanțe, ale aceleiași existențe, ale aceleiași energii. (Niccolò Machiavelli)

3711. E mai bine să fii temut decât iubit. (Niccolò Machiavelli)

3712. În luptă poți pierde totul în afară de onoare. (Niccolò Machiavelli)

3713. Un război este drept când este necesar.
(Niccolò Machiavelli)

3714. Anii îl învață treptat pe orice om că doar adevărul este minunat. (Maurice Maeterlinck)

3715. Adevăratul înțelept nu este acela care vede, ci acela care văzând cel mai departe, iubește cel mai profund oamenii. (Maurice Maeterlinck)

3716. Dacă aș fi fost Dumnezeu, mi-ar fi fost milă de inima oamenilor. (Maurice Maeterlinck)

3717. Este bine să înțelegi încetul cu încetul că nu înțelegi nimic. (Maurice Maeterlinck)

3718. Inteligența este capacitatea cu ajutorul căreia vom înțelege, până la urmă, că totul este de neînțeles. (Maurice Maeterlinck)

3719. Ceea ce n-a avut loc niciodată, poate avea loc mâine. (Maurice Maeterlinck)

3720. Cauza pentru care ne temem de moarte este viața. (Maurice Maeterlinck)

3721. Toată cunoașterea noastră ne face doar să murim în suferințe mai atroce decât ale animalelor, care nu știu nimic. (Maurice Maeterlinck)

3722. Un zeu care ar vrea să distrugă lumile dintr-odată, n-ar avea de făcut altceva decât să ia materiei forța sa de atracție, îndată totul se va pierde în ceea ce noi nu vom mai putea numi spațiu, deoarece nu va mai fi spațiu, dat fiind că doar mișcările și deplasările materiei îi dau existență. (Maurice Maeterlinck)

3723. Uneori este mai bine să cauți să fi fericit în nenorocire, acceptând-o, decât să te lupți pentru a încerca să ieși din ea. (Maurice Maeterlinck)

3724. Vreau să pictez numai tablouri care evocă mister cu același farmec și precizie specifice vieții spirituale. (René Magritte)

3725. Cuvântul Dumnezeu nu are sens pentru mine, dar îl restitui misterului, nu neantului. (René Magritte)

3726. Cuvântul pictură e urât. (René Magritte)

3727. Titlurile tablourilor nu sunt explicații și tablourile nu sunt ilustrații ale titlurilor. (René Magritte)

3728. Nimic nu e confuz, în afara titlurilor. (René Magritte)

3729. O simfonie trebuie să fie asemenea universului întreg. Trebuie să conțină totul. (Gustav Mahler)

3730. Tradiția este lene. (Gustav Mahler)

3731. În spatele meu, ramurile unei existențe pustii și sterile se prăbușește. (Gustav Mahler)

3732. Disciplină, muncă. Muncă, disciplină. (Gustav Mahler)

3733. Destinul zâmbește deasupra mea fără să mă facă cel mai puțin fericit. (Gustav Mahler)

3734. Niciodată să nu-ți asumi o poză interioară sau exterioară, niciodată să nu te deghizezi. (Gustav Mahler)

3735. Dacă un compozitor îți va spune ce are de spus în cuvinte, nu se va mai obosi să o facă în muzică. (Gustav Mahler)

3736. Invenția melodică e una dintre cele mai sigure semne ale unui dar divin. (Gustav Mahler)

3737. Impresiile experienței spirituale conferă vieții mele viitoare forma și conținutul său. (Gustav Mahler)

3738. Adevărata artă a dirijatului constă în tranzițiile de la o linie melodică la alta. (Gustav Mahler)

3739. Ca să judeci opera unui compozitor, trebuie mai întâi să o consideri ca un întreg. (Gustav Mahler)

3740. Trebuie să renunți la superficialitate, la convenții, la vanitate și iluzii. (Gustav Mahler)

3741. Dumnezeu este prietenul tăcerii. (Maica Tereza)

3742. Știu că Dumnezeu nu-mi va da nimic cu care să nu mă pot descurca. Mi-aș dori doar ca El să nu aibă atât de multă încredere în mine. (Maica Tereza)

3743. Pacea începe cu un surâs. (Maica Tereza)

3744. Cu cât avem mai puțin, cu atât dăm mai mult. Pare absurd, dar aceasta este logica dragostei. (Maica

Tereza)

3745. Una dintre cele mai grave boli pe lumea asta este să nu însemni nimic pentru nimeni.

3746. Atunci când îmi este frig, trimite-mi pe cineva pe care să îl încălzesc. (Maica Tereza)

3747. Dacă nu poți să hrănești o sută de oameni, atunci hrănește unul singur. (Maica Tereza)

3748. Nu contează să faci multe lucruri, important este să le faci cu multă dragoste. (Maica Tereza)

3749. Nu putem face lucruri mari, doar lucruri mici cu iubire mare. (Maica Tereza)

3750. Bucuria este rugăciune. Bucuria este tărie. Bucuria este o plasă a dragostei cu care prinzi suflete. (Maica Tereza)

3751. Nu uita niciodată că pielea se încrețește, părul încărunțește, iar zilele se transformă în ani... dar ce e mai important se conservă; forța și determinarea ta nu au vârstă. Spiritul tău este cel care îndepărtează pânzele de păianjen. Dincolo de orice punct de sosire e unul de plecare. Dincolo de orice reușită e o altă încercare. Cât timp trăiești, simte-te viu. Dacă ți-e dor de ce făceai înainte, fă-o din nou. Nu te pierde printre fotografii îngălbenite de timp... mergi mai departe atunci când toți se așteaptă să renunți. Nu lăsa să se tocească tăria pe care o ai în tine. Fă astfel ca în loc de milă să impui respect. Când nu mai poți să alergi, ia-o la trap. Când nu poți nici asta, ia-o la pas. Când nu poți să mergi, ia bastonul. Însă nu te opri niciodată. (Maica Tereza)

3752. Cuvintele frumoase pot fi scurte și ușor de spus, dar ecoul lor este fără sfârșit. (Maica Tereza)

3753. Viața este oportunitate, folosește-o. Viața este frumusețe, admir-o. Viața este un vis, realizează-l. Viața este o provocare, înfrunt-o. Viața este un joc, joacă-l. Viața este o promisiune, realizează-o. Viața este tristețe, depășește-o. Viața este un cântec, cântă-l. Viața este o luptă, accept-o. Viața este o tragedie, înfrunt-o. Viața este

o aventură, îndrăznește. Viața este noroc, fă-ți-l. Viața este viață, luptă-te pentru ea. (Maica Tereza)

3754. Și atunci când sunt însetat, trimite-mi pe cineva care are nevoie de apă. (Maica Tereza)

3755. Iisus vine să ne întâlnească. Să-i ieșim în întâmpinare, pentru a-i ura bun venit. El vine la noi prin cel flămând, gol, singur, alcoolic, dependent de droguri, printr-o prostituată sau cerșetor. El poate să vină la mine sau la tine sub forma unui tată singur, sub forma fratelui, mamei, surorii. Dacă îl respingem, dacă nu-i ieșim în întâmpinare, îl respingem chiar pe Christos. (Maica Tereza)

3756. Dacă judeci oamenii, nu vei mai avea timp să îi iubești. (Maica Tereza)

3757. Tu poți face lucruri pe care eu nu le pot face. Eu pot face lucruri pe care tu nu le poți face. Împreună putem face lucruri minunate. (Maica Tereza)

3758. Ziua de ieri a trecut. Ziua de mâine nu a sosit încă. Nu avem la dispoziție decât ziua de azi. Hai să începem. (Maica Tereza)

3759. Păstrați bucuria de a ajuta pe cei aflați în suferință și împărtășiți-o cu toți cei pe care îi întâlniți. (Maica Tereza)

3760. Rugăciunea perfectă nu constă în multe cuvinte, ci în fervoarea și ardoarea ei. (Maica Tereza)

3761. Tăcerea se află la baza comuniunii profunde cu Dumnezeu și cu orice altă ființă. (Maica Tereza)

3762. Dacă vreți să vă rugați mai bine, trebuie să vă rugați mai mult. Cu cât vă rugați mai mult, cu atât mai ușor va deveni. (Maica Tereza)

3763. Oamenii sunt flămânzi după Dumnezeu. Poți să vezi aceasta? Deseori, noi privim, dar nu vedem. Doar trecem prin această lume. Trebuie să deschidem ochii și să vedem. (Maica Tereza)

3764. Cel mai important lucru nu este cât de mult facem, ci cât de multă iubire punem în acțiunile noastre de

fiecare zi. Aceasta este măsura iubirii noastre pentru Dumnezeu. (Maica Tereza)

3765. Oamenii care se iubesc unii pe alții profund și adevărat sunt cei mai fericiți oameni din lume. Ei pot avea foarte puține lucruri, pot să nu aibă nimic, dar sunt oameni fericiți. (Maica Tereza)

3766. Iubirea este un fruct, în toate anotimpurile, la îndemâna oricui. Oricine o poate culege, fără nicio limitare. Oricine poate ajunge la această iubire prin meditație, rugăciune și sacrificiu. (Maica Tereza)

3767. Păstrează-ți inima pură. O inimă pură este necesară pentru a-L vedea pe Dumnezeu în ceilalți oameni. Dacă II vezi pe Dumnezeu în oameni, atunci există iubire pentru ei și de aici apare pacea. (Maica Tereza)

3768. În momentul morții, nu vom fi judecați după numărul de fapte bune pe care le-am făcut și nici de diplomele pe care le-am dobândit. Vom fi judecați numai după iubirea pe care am pus-o în acțiunile noastre. (Maica Tereza)

3769. În profunzimile inimii mele, mă îngrijesc de ultimele clipe ale muribunzilor. Fac tot ce îmi stă în puteri ca ei să se simtă iubiți în cel mai important moment: cel în care o existență aparent fără sens își poate recâștiga valoarea. (Maica Tereza)

3770. Observă cum natura - copacii, florile, iarba - cresc în tăcere. Observă cum stelele, luna și soarele se mișcă pe cer în tăcere. Cu cât primim mai mult în timpul rugăciunii tăcute, cu atât mai mult vom putea da-mi în viața noastră activă. (Maica Tereza)

3771. Să zâmbești unui om care este supărat; să vizitezi, chiar și pentru puțin timp, pe cineva care este singur; să oferi adăpost sub umbrela ta cuiva aflat în ploaie; să citești ceva unui orb; aceste acțiuni și multe altele pot părea mărunte, dar astfel noi putem să dăm iubirii noastre pentru Dumnezeu o formă concretă. (Maica Tereza)

3772. Sufletul omenesc nu are decât două resorturi: ambiția și iubirea. (Maine de Biran)

3773. Sufletul nostru are o capacitate mai mare pentru plăcere decât pentru durere. O durere violentă reduce la tăcere orice sentiment agreabil, în timp ce o plăcere intensă nu poate să înăbușe sentimentul unei dureri violente. (Maine de Biran)

3774. Această dificultate de a exista pe care o numim plictis. (Maine de Biran)

3775. Niciodată mintea nu conduce: ea arată numai alternativele. Direcțiunea finală o hotărăște inima. (Titu Maiorescu)

3776. Toți avem o dublă existență: o existență în noi și o existență în conștiința despre noi a celui alt. (Titu Maiorescu)

3777. Nu cere de la pârâu cuprinderea mării, nici de la deal cuprinderea muntelui. În înțelesul celor mari stă și înțelesul celor mici, dar niciodată dimpotrivă. (Titu Maiorescu)

3778. Lucrul cel mai important nu este numărul de idei adunate în mintea ta, ci legătura care le unește. (Titu Maiorescu)

3779. Cea dintâi și cea mai mare diferență între adevăr și frumos este că adevărul cuprinde numai idei, pe când frumosul cuprinde idei manifestate în materie sensibilă. (Titu Maiorescu)

3780. Arta vieții? Rezervă, discreție, cumpătare, în general negare și în rezumat dăruire. (Titu Maiorescu)

3781. Cine are vocațiune? Cel ce în momentul lucrării se uită pe sine. (Titu Maiorescu)

3782. Când cineva împrumută prea mult de la alții, dă prea puțin de la sine. (Titu Maiorescu)

3783. Cu drept cuvânt s-a zis licență poetică, și nu licența poetului. Numai cea dintâi este iertată. (Titu Maiorescu)

3784. Ce bogată e literatura în idei și ce săracă este

istoria în fapte! S-ar putea concepe o istorie a celor neîntâmpalte. (Titu Maiorescu)

3785. Care e folosul artelor? Dar care e folosul folosului? (Titu Maiorescu)

3786. Înțelegerea răului este o parte a îndreptării. (Titu Maiorescu)

3787. Ai un bloc de marmură: dacă-l folosești pentru a-mi face caricatura, în ce vei mai putea sculpta o Minervă? (Titu Maiorescu)

3788. Omul fericit nu are calendar. (Titu Maiorescu)

3789. Libertate posedă și este demn de ea cel care-i respectă pe ceilalți în drepturile lor. (Titu Maiorescu)

3790. Trebuie să ai mult merit pentru ca să-l simți cum se cuvine pe al altora. (Joseph de Maistre)

3791. Mediocritatea refuză întotdeauna să admire și câteodată chiar să aprobe. (Joseph de Maistre)

3792. Piatra unghiulară a edificiului social este călăul. (Joseph de Maistre)

3793. Cunoașterea pe care o avem despre ceilalți este foarte predispusă la eroare dacă nu o judecăm decât prin sentimentele pe care le avem despre noi înșine. (Nicolas de Malebranche)

3794. Prejudecățile ocupă o parte a spiritului, infectând tot restul. (Nicolas de Malebranche)

3795. Dintre toate științele umane, știința omului este cea mai demnă de om. (Nicolas de Malebranche)

3796. Cel mai elevat și mai distins argument al existenței lui Dumnezeu este ideea pe care o avem despre infinit. (Nicolas de Malebranche)

3797. Neantul nu este deloc tot atât de teribil ca această stare dezolantă de a trăi fără ceea ce iubim. (Nicolas de Malebranche)

3798. Dumnezeu e spirit, el gândește și dorește; dar să nu îl umanizăm: nu gândește și nu dorește la fel ca noi. (Nicolas de Malebranche)

3799. Când eroarea poartă însemnele adevărului, ea

e adesea mai respectată decât adevărul însuși. (Nicolas de Malebranche)

3800. Nu e la îndemâna voinței noastre să nu dorim să fim fericiți. (Nicolas de Malebranche)

3801. Durerile scurte, urmate de fericire, nu distrug gustul plăcerilor, dimpotrivă, îl ascut. (Nicolas de Malebranche)

3802. Atenția e o rugăciune naturală prin care obținem o mai mare claritate a rațiunii. (Nicolas de Malebranche)

3803. Ce admirați atât de mult la divinitate, din moment ce nu o cunoașteți deloc? (Nicolas de Malebranche)

3804. Plăcerea este întotdeauna un bine, iar durerea un rău; dar e întotdeauna avantajos să te bucuri de plăcere, și e adesea avantajos să suferi din cauza durerii. (Nicolas de Malebranche)

3805. Poezia nu se face cu idei, se face cu cuvinte. (Stéphane Mallarmé)

3806. O aruncătură de zar nu va abolii niciodată hazardul. (Stéphane Mallarmé)

3807. Un poem e un mister pe care cititorul trebuie să-l descifreze. (Stéphane Mallarmé)

3808. Un mare scriitor se remarcă prin numărul de pagini pe care nu le publică. (Stéphane Mallarmé)

3809. Poezia: un bibelou abolit de stupiditate sonoră, ezitare prelungă între sunet și sens. (Stéphane Mallarmé)

3810. Da, știu, suntem doar forme vane ale materiei, sublime, însă, prin inventarea Dumnezeirii și a sufletului nostru. (Stéphane Mallarmé)

3811. Să numești un obiect, înseamnă să suprimi trei sferturi din plăcerea poemului, care e făcută din fericirea de a ghici puțin câte puțin; a sugera, iată visul. (Stéphane Mallarmé)

3812. Pisicile sunt ființe construite pentru a înmagazina mângâieri. (Stéphane Mallarmé)

3813. Carnea e tristă, vai, și am citit toate cărțile.
(Stéphane Mallarmé)

3814. Lumea e făcută pentru a sfârși într-o carte.
(Stéphane Mallarmé)

3815. Să învingi hazardul cuvânt cu cuvânt.
(Stéphane Mallarmé)

3816. Să scrii nu înseamnă altceva decât să așezi
negrul pe alb. (Stéphane Mallarmé)

3817. Nu rolul face personajul istoric, ci vocația.
(André Malraux)

3818. Secolul XXI sau va fi religios, sau nu va mai fi
deloc. (André Malraux)

3819. Am învățat că viața nu valorează nimic, dar
nimic nu e mai de preț ca viața.

(André Malraux)

3820. Rănile suferite de cea mai adâncă iubire ajung
pentru a face din ea o ură destul de frumoasă. (André
Malraux)

3821. Cultura nu se moștenește, se cucerește. (André
Malraux)

3822. Fiecare om se aseamănă cu durerea sa. (André
Malraux)

3823. Intelectual nu este doar cel căruia îi sunt
necesare cărțile, ci orice om căruia o idee

— Oricât de elementară ar fi ea – îi angajează și îi
ordonează viața. (André Malraux)

3824. Dacă la 20 de ani nu ești comunist nu ai inimă,
iar dacă la 40 de ani mai ești comunist n-ai minte. (André
Malraux)

3825. Cultura este suma tuturor formelor de artă, de
iubire și de gândire, care, pe parcursul secolelor, l-au
ajutat pe om să fie tot mai puțin înrobite. (André Malraux)

3826. Prietenie înseamnă să fii alături de prieteni nu
când au dreptate, ci când greșesc. (André Malraux)

3827. Omul nu e ceea ce ascunde, el e ceea ce
înfăptuiește. (André Malraux)

3828. Idealul unui zeu este de a deveni om, știind că își va regăsi puterea, iar visul omului, de a deveni zeu fără a-și pierde personalitatea. (André Malraux)

3829. Curajul este și el o patrie. (André Malraux)

3830. Nu zeii au făcut muzica, ci muzica a făcut zeii. (André Malraux)

3831. Nu se face politică cu morala, dar nici fără ea. (André Malraux)

3832. Nu există demnitate care să nu se întemeieze pe durere. (André Malraux)

3833. Marele artist stabilește identitatea eternă a omului cu el însuși. (André Malraux)

3834. Nu o cunosc decât în măsura în care o iubesc, decât în sensul în care o iubesc. (André Malraux)

3835. Forța supremă a artei, și a dragostei este de a ne impune să epuizăm ceea ce este în ele inepuizabil. (André Malraux)

3836. Lucrurile pe care le numesc josnice nu mă umilesc. Fac parte din firea omului. Le accept la fel cum primesc frigul iarna. (André Malraux)

3837. Oamenii acceptă să moară, nesocotind propriile interese, pentru a justifica condiția umană, punând la temelia vieții demnitatea. (André Malraux)

3838. Fiecare om este un nebun. Dar ce este oare un destin omenesc, dacă nu o viață de eforturi pentru a uni acest nebun cu universul? (André Malraux)

3839. Poți trăi acceptând absurdul, dar nu poți trăi în absurd. (André Malraux)

3840. Curajul presupune organizarea speranțelor. Or, apatiei tocmai la aceasta renunță la organizarea speranțelor. Și rămân cu brațele încrucișate, considerând că și răul, și binele se înscriu în fatalitate. (André Malraux)

3841. Arta este un anti-destin. (André Malraux)

3842. Ceea ce există este istorie. (André Malraux)

3843. Pictura devine pentru Goya un mijloc de a atinge misterul, dar misterul este de asemenea pentru el

mijlocul de a atinge pictura. (André Malraux)

3844. A vorbi despre moarte este una din posibilitățile cele mai raționale de a vorbi despre sensul vieții. (André Malraux)

3845. Poate că iubirea este mai cu seamă mijlocul folosit de occident spre a se elibera de condiția de om. (André Malraux)

3846. Teama noastră cea mai mare nu este că nu suntem la înălțimea unei situații. Cea mai mare teamă a noastră este că suntem cumplit de puternici. De lumina noastră ne temem, nu de întuneric. (Nelson Mandela)

3847. Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea. (Nelson Mandela)

3848. Curajos este nu cel ce nu are frică, ci acela care știe să-și învingă frica sa. (Nelson Mandela)

3849. O minte puternică și o inimă curajoasă sunt o combinație formidabilă. (Nelson Mandela)

3850. Un lucru pare întotdeauna imposibil până în momentul când e realizat. (Nelson Mandela)

3851. Visez o Africă împăcată cu ea însăși. (Nelson Mandela)

3852. Niciun lucru nu se aseamănă cu libertatea. (Nelson Mandela)

3853. Viața n-ar fi posibilă dacă nu am înfrumuseța-o puțin și n-am încălzi-o cu iluzia simțirii. (Thomas Mann)

3854. Ironia e grăuntele de sare, datorită căruia mâncarea capătă gust. (Thomas Mann)

3855. Necesitatea de a fi recunoscători ne cam tulbură recunoștința. Răpește oarecum recunoștinței bucuria. Suntem înclinați să devenim susceptibili față de cel ce ne obligă să-i fim recunoscători, prin faptul că întrebuintează în avantajul lui starea de constrângere în care ne aflăm. (Thomas Mann)

3856. Chiar privită din punctul de vedere al individului, creația artistică face viața mai intensă. Ea dă o

fericire mai intensă, dar și uzează mai repede. (Thomas Mann)

3857. Dacă ești posedat de o idee, o vezi pretutindeni, chiar îi simți mirosul. (Thomas Mann)

3858. Depărtarea e ca vântul, stinge focurile mici și le întetește pe cele mari. (Thomas Mann)

3859. Orice interes arătat față de boală și moarte nu este decât altă expresie a interesului pentru viață. (Thomas Mann)

3860. Mila, față de un chin pe care l-am provocat, se apropie de remușcare. (Thomas Mann)

3861. Trebuie să ne ducem fiecare propria noastră viață, fără egoism și fără să-i socotim pe ceilalți numai ca niște mijloace, dar totodată fără să ne tăgăduim cu totul pe noi înșine, să ducem o viață de sine stătătoare și potrivită firii noastre, cu un echilibru rațional între îndatoririle față de alții și îndatoririle față de noi. (Thomas Mann)

3862. Libertatea este legea iubirii apropielui. (Thomas Mann)

3863. Opiniile nu supraviețuiesc, dacă nu ți se dă prilejul de a lupta pentru ele. (Thomas Mann)

3864. Omul este stăpânul contrariilor, ele există datorită lui și prin urmare el este mai nobil decât ele. (Thomas Mann)

3865. Orice posibilitate de educare are ca premisă o ființă care posedă în mod deosebit voința instinctivă și capacitatea necesară pentru selecție, asimilare și prelucrare. (Thomas Mann)

3866. Moartea este doar un mare instrument al vieții. (Thomas Mann)

3867. Un scriitor este unul care, pentru a scrie, depune mai multe eforturi decât ceilalți. (Thomas Mann)

3868. Materia este pretutindeni; unde mai poate fi atunci Dumnezeu? Zadarnic am încerca s-o aflăm. Inaccesibil pipăitului, mirosului, văzduhului, auzului, Dumnezeu se sustrage simțurilor noastre și ascunde ce

anume este el. Dumnezeu sau nu există, sau existența lui este un rod interzis cunoașterii noastre. (Thomas Mann)

3869. Pielea este creierul dumitale exterior. (Thomas Mann)

3870. Ce este poetul? Rana lăsată în el de ceilalți (Nicolae Manolescu)

3871. Poetul e un dansator pe funie, un jongler de cuvinte, un inventator de rime rare, plin de ingenuitate și de har. (Nicolae Manolescu)

3872. Pentru poet fiecare lucru are „personalitatea” lui și lirismul înseamnă tocmai dezvăluirea personalității latente a lucrurilor. Prin personalitate înțeleg sufletul tainic din lucruri. (Nicolae Manolescu)

3873. La ce sunt bune cărțile? Îmi vine să răspund: la totul și la nimic. Poți trăi foarte bine fără să citești. Milioane de oameni n-au deschis niciodată o carte. A vrea să le explici ce pierd e totuna cu a explica unui surd frumusețea muzicii lui Mozart. În ce mă privește, mă număr printre cei care nu pot trăi fără cărți. Sunt un vicios al lecturii. Am nevoie să citesc așa cum am nevoie să mănânc și să beau. Hrana pe care mi-o oferă lectura îmi este la fel de indispensabilă ca și aceea materială. Resimt fiecare zi fără o carte ca pe o zi pierdută. (Nicolae Manolescu)

3874. Nu poeticul face poezia, ci poezia face poeticul. (Nicolae Manolescu)

3875. Cărțile le uităm totdeauna mai repede decât nevăzuta lume de senzații și impresii pe care ele o țin în noi. (Nicolae Manolescu)

3876. Limbajul uzual nu se poate da de trei ori peste cap ca să devină poezie. (Nicolae Manolescu)

3877. Politica este război fără vărsare de sânge în timp ce războiul este politică făcută cu vărsare de sânge. (Mao Zedong)

3878. Revoluția nu este o cină socială, un eveniment literar, un desen sau o broderie. Nu poate fi făcută cu

elegantă și curtoazie. Revoluția este un act de violență prin care o clasă o răstoarnă pe alta. (Mao Zedong)

3879. Deosebiriile dintre prieteni nu pot decât să întărească prietenia dintre ei. (Mao Zedong)

3880. Oameni ca mine seamănă cu niște tunuri mari. (Mao Zedong)

3881. Învață de la mase, iar apoi învață-le tu pe ele. (Mao Zedong)

3882. Existența înseamnă a coexista. (Gabriel Marcel)

3883. Occidentul are probleme, iar Răsăritul, taine. (Gabriel Marcel)

3884. Când cineva nu trăiește așa cum gândește, ajunge să gândească așa cum trăiește. (Gabriel Marcel)

3885. Rătăcesc, deci sunt pelerin. Homo viator, omul de pe drumuri. Vin de undeva și aparțin unui loc. (Gabriel Marcel)

3886. Dacă ar exista numai oameni, pământul ar fi de nelocuit. (Gabriel Marcel)

3887. Omul depinde, într-o foarte mare măsură, de ideea pe care și-o face despre el. (Gabriel Marcel)

3888. Dragostea este actul prin care o gândire se eliberează gândindu-se la libertate. (Gabriel Marcel)

3889. Esența omului nu înseamnă, oare, o ființa care poate depune mărturie? (Gabriel Marcel)

3890. Fidelitatea se afirmă cu adevărat atunci când sfidează absența. (Gabriel Marcel)

3891. Să exiști înseamnă, de fapt, să co-exiști. (Gabriel Marcel)

3892. Nu există decât o suferință adevărată: să fii singur. (Gabriel Marcel)

3893. Să iubești pe cineva înseamnă să speri în acesta pentru totdeauna. (Gabriel Marcel)

3894. Trebuie să ne grăbim nu numai fiindcă ne apropiem tot mai mult de moarte, ci și din pricină că puțința de a înțelege și de a urmări lucrurile încetează

devreme. (Marcus Aurelius)

3895. Să avem seninătatea de a accepta ceea ce nu poate fi schimbat, curajul de a schimba ceea ce poate fi schimbat și mai ales înțelepciunea pentru a face deosebirea între cele două posibilități. (Marcus Aurelius)

3896. Gândurile pot determina cursul vieții unui om. (Marcus Aurelius)

3897. Cât de mărunță și neînsemnată parte din nemărginirea timpului de nepătruns a fost hărăzită fiecăruia! Căci se șterge cu repeziciune și dispare în eternitate. (Marcus Aurelius)

3898. Cugetă în ce stare a corpului și a sufletului te va prinde moartea, precum și la scurtimea vieții, la infinitul de timp dinapoia și dinaintea ta, la fragilitatea tuturor corpurilor. (Marcus Aurelius)

3899. Oricui i se întâmplă doar ceea ce de la natură este făcut să poată îndura. (Marcus Aurelius)

3900. Cine nu are mereu una și aceeași țință a vieții, acela nu poate fi unul și același în tot decursul vieții. (Marcus Aurelius)

3901. Este un privilegiu al omului de a iubi pe aceia care îl fac să sufere. (Marcus Aurelius)

3902. Dacă vreun obiect exterior te deranjează, nu el, ci judecata ta asupra lui te tulbură. Nu depinde decât de tine să ștergi această judecată din sufletul tău. (Marcus Aurelius)

3903. Tot ce se întâmplă fiecăruia, folosește întregului. (Marcus Aurelius)

3904. Totul este efemer, și cel ce-și amintește, și ceea ce-i amintit. (Marcus Aurelius)

3905. Viața unui om este ceea ce gândurile lui o fac să fie. (Marcus Aurelius)

3906. Vei vedea că lucrurile omenești nu sunt decât fum și neant, mai ales dacă-ți vei aminti ca ceea ce s-a schimbat odată nu va mai exista în veci. (Marcus Aurelius)

3907. Dacă un lucru ți se pare greu de făcut, ferește-

te de a pretinde că el e cu neputință omului; dacă, dimpotrivă, un lucru e cu putință și de datoria omului, gândește-te că e și la îndemâna ta. (Marcus Aurelius)

3908. Poți oare să faci într-adevăr distincție între mass-media ca un instrument de informare și de divertisment și ca un agent de manipulare și de îndoctrinare? (Herbert Marcuse)

3909. Munca a devenit acum generală și tot astfel restricțiile impuse libidoului: timpul de muncă, ce constituie cea mai mare parte a vieții omului, este un timp chinuitor, căci munca înstrăinată înseamnă absența satisfacției, negarea principiului plăcerii. (Herbert Marcuse)

3910. Pentru marea majoritate a populației, gradul și modul satisfacerii sunt determinate prin propriul efort; dar acest efort este munca pentru un aparat pe care ei nu-l controlează, care acționează ca o forță independentă, căruia indivizii trebuie să i se subordoneze dacă vor să trăiască. Iar această forță devine cu atât mai străină, cu cât diviziunea muncii devine mai specializată. Oamenii nu-și mai trăiesc propria viață, ei îndeplinesc funcții stabilite dinainte. (Herbert Marcuse)

3911. În întregul univers al civilizației industriale, dominația omului de către om crește și se extinde în eficacitate. (Herbert Marcuse)

3912. Drumul spre moarte este o fugă inconștientă pentru a scăpa de dureri și lipsuri. (Herbert Marcuse)

3913. Eu văd mai bine cu mâinile. (Gabriel García Márquez)

3914. Nemărginită nu este moartea, ci viața. (Gabriel García Márquez)

3915. Nu cred în Dumnezeu, dar mă tem de el. (Gabriel García Márquez)

3916. Un prieten adevărat te prinde de mână și îți atinge inima. (Gabriel García Márquez)

3917. Tot ceea ce se petrece are un anumit sens.

(Gabriel García Márquez)

3918. În fiecare minut în care închid ochii, pierd 60 de secunde de lumină. (Gabriel García Márquez)

3919. Inima are mai multe **cămăruțe** decât un hotel de târfe. (Gabriel García Márquez)

3920. Nu îți petrece timpul cu cineva care nu e dispus să și-l petreacă cu tine. (Gabriel García Márquez)

3921. Bisturiul este dovada cea mai evidentă a eșecului suferit de medicină. (Gabriel García Márquez)

3922. O singură clipă de împăcare este mai de preț decât o viață întreagă de prietenie. (Gabriel García Márquez)

3923. Forța invincibilă care a împins lumea înainte nu e iubirea fericită, ci aceea neîmplinită. (Gabriel García Márquez)

3924. Singurul lucru pe care trebuie să-l știi în dragoste: că viața nu are nevoie de lecții de la nimeni. (Gabriel García Márquez)

3925. O patrie fără eroi e ca o casă fără uși. (Gabriel García Márquez)

3926. Memoria inimii elimină răul și amplifică binele și datorită acestui truc putem îndura greutățile trecutului. (Gabriel García Márquez)

3927. A traduce este forma cea mai profundă de a citi. (Gabriel García Márquez)

3928. Doar pentru că cineva nu te iubește așa cum vrei tu, nu înseamnă că nu te iubește cu toată ființa sa. (Gabriel García Márquez)

3929. Nu înțelegea de ce i-au trebuit atâtea cuvinte pentru a-i explica ce simți în război, când un singur cuvânt putea să fie de ajuns: frică. (Gabriel García Márquez)

3930. Cea mai stranie formă de a îndepărta pe cineva este de a sta lângă el, știind că nu-l vei putea avea niciodată. (Gabriel García Márquez)

3931. Dragostea adevărată este o limbă pe care surzii o pot auzi și orbi o pot vedea. (Gabriel García Márquez)

Márquez)

3932. Nu te agita atât, lucrurile cele mai bune se petrec atunci când le aștepți mai puțin. (Gabriel García Márquez)

3933. Nu înceta niciodată să zâmbesti, nici chiar atunci când ești trist, pentru că nu se știe cine se poate îndrăgosti de zâmbetul tău. (Gabriel García Márquez)

3934. Cel mai important lucru pe care am învățat să-l fac după patruzeci de ani a fost să spun nu când trebuia să spun nu. (Gabriel García Márquez)

3935. Nimeni nu-și va aduce aminte de tine pentru gândurile tale secrete. Cere-i Domnului tăria și înțelepciunea pentru a le exprima. (Gabriel García Márquez)

3936. Problema căsătoriei este că se termină în fiecare seară după ce faci dragoste, și trebuie să o reconstruiești în fiecare dimineață înainte de micul dejun. (Gabriel García Márquez)

3937. Nu merită să plângi pentru nimeni, iar cel care merită nu te va face să plângi. (Gabriel García Márquez)

3938. Nu plânge pentru că s-a terminat, zâmbește pentru că s-a întâmplat. (Gabriel García Márquez)

3939. Poate că Dumnezeu va dori să cunoști multe persoane nepotrivite înainte de a cunoaște persoana potrivită, pentru ca atunci când o vei cunoaște în sfârșit să știi să fii recunoscător. (Gabriel García Márquez)

3940. Caută să devii un om mai bun și asigură-te că știi cine ești tu înainte de a cunoaște pe cineva și a aștepta ca acea persoană să știe cine ești. (Gabriel García Márquez)

3941. Dar furia o cuprindea din nou și foarte curând și-a dat seama că dorința de a-l uita era cel mai bun stimul pentru a și-l aminti. (Gabriel García Márquez)

3942. Cuvintele nu le fac academicienii în academii, ci oamenii de pe stradă. Autorii dicționarilor le capturează aproape întotdeauna destul de târziu, le îmbălsămează în

ordine alfabetică și, în multe cazuri, abia când nu mai înseamnă ce gândiseră inventatorii lor. (Gabriel García Márquez)

3943. Trecutul nu e decât minciună, memoria nu are cale de întoarcere, orice primăvară trecută este irecuperabilă și dragostea cea mai nebună și mai statornică nu e decât un adevăr efemer.

3944. Nu te iubesc pentru ceea ce ești, ci pentru ceea ce sunt atunci când sunt cu tine. (Gabriel García Márquez)

3945. Viața nu este ce ai trăit, ci ce îți amintești că ai trăit și cum ți-o amintești pentru a o povesti. (Gabriel García Márquez)

3946. Poate că pentru lume ești doar o singură persoană, dar pentru o persoană ești întreaga lume. (Gabriel García Márquez)

3947. Ziua de mâine nu-i este asigurată nimănui, tânăr sau bătrân. Azi poate să fie ultima zi când îi vezi pe cei pe care-i iubești. De aceea, nu mai aștepta, fă-o azi, întrucât, dacă ziua de mâine nu va ajunge niciodată, în mod sigur vei regreta ziua când nu ți-ai făcut timp pentru un surâs, o îmbrățișare, un sărut, și că ai fost prea ocupat ca să le conferi o ultimă dorință. Să-i menții pe cei pe care-i iubești aproape de tine, spune-le la ureche cât de multă nevoie ai de ei, iubește-i și tratează-i bine, ia-ți timp să le spui „îmi pare rău”, „iartă-mă”, „te rog” și toate cuvintele de dragoste pe care le știi. (Gabriel García Márquez)

3948. Spune întotdeauna ce simți și fă ceea ce gândești. Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când te voi vedea dormind, te-aș îmbrățișa foarte strâns și l-aș ruga pe Dumnezeu să fiu păzitorul sufletului tău. Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când te voi vedea ieșind pe ușă, ți-aș da o îmbrățișare, un sărut și te-aș chema înapoi să-ți dau mai multe. Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când voi auzi vocea ta, aș înregistra fiecare dintre cuvintele tale pentru a le putea asculta o dată și încă o dată până la

infini. Dacă aş şti că acestea ar fi ultimele minute în care te-aş vedea, aş spune „te iubesc” şi nu mi-aş asuma, în mod prostesc, gândul că deja ştii. (Gabriel García Márquez)

3949. Televizorul este o sursă de cultură; de fiecare dată când cineva îl porneşte, merg în camera alăturată pentru a citi o carte! (Groucho Marx)

3950. O pisică neagră care îţi taie calea înseamnă că animalul merge undeva. (Groucho Marx)

3951. Un pat de spital este un taxi parcat cu aparatul de taxare pornit. (Groucho Marx)

3952. Toţi oamenii s-au născut asemenea: cu excepţia republicanilor şi a democraţilor. (Groucho Marx)

3953. Înainte de a vorbi, am ceva foarte important de spus. (Groucho Marx)

3954. Ori a murit, ori ceasul meu s-a oprit. (Groucho Marx)

3955. Umorele e raţiunea în stare de delir. (Groucho Marx)

3956. Intenţionez să trăiesc veşnic, sau să mor încercând asta. (Groucho Marx)

3957. Trebuie să mărturisesc, m-am născut la o vârstă foarte fragedă. (Groucho Marx)

3958. Niciodată nu uit o faţă, dar în cazul tău aş fi bucuros să fac o excepţie. (Groucho Marx)

3959. Bărbaţii nu-şi pot controla destinul. Soţiile lor fac asta. (Groucho Marx)

3960. Căsătoria e o instituţie minunată. Dar cine ar vrea să trăiască într-o instituţie? (Groucho Marx)

3961. Inteligenţa militară e o contradicţie în termeni. (Groucho Marx)

3962. Pe cine ai de gând să crezi, pe mine sau propriii tăi ochi? (Groucho Marx)

3963. De ce ar trebui să-mi fac griji în legătură cu posteritatea? Ea ce a făcut pentru mine? (Groucho Marx)

3964. Râsul este un lucru foarte serios! (Groucho

Marx)

3965. Orice s-ar întâmpla, sper că burghezia va avea, atât cât va exista, motiv să-și amintească de bubele mele. (Karl Marx)

3966. Istoria tuturor societăților de până azi este istoria luptelor de clasă. (Karl Marx)

3967. În aceeași măsură în care se dezvoltă burghezia, cu alte cuvinte capitalul, se dezvoltă și proletariatul, clasa muncitorilor moderni, care nu trăiesc decât atâta vreme cât munca lor sporește capitalul. Acești muncitori, care sunt siliți să se vândă cu bucata, sunt o marfă ca oricare alt articol din comerț și prin urmare sunt supuși deopotrivă tuturor vicisitudinilor concurenței, tuturor oscilațiilor pieței. (Karl Marx)

3968. Burghezul vede în soția lui o simplă unealtă de producție. El aude că uneltele de producție urmează să fie exploatate în comun și nu poate, firește, decât să-și închipuie că soarta comunizării va lovi și pe femei. El nici nu bănuiește că este vorba tocmai de a desființa această poziție a femeii de simplă unealtă de producție. De altfel, nimic nu este mai ridicol decât indignarea ultramorală a burghezilor noștri în fața pretensei comunizări oficiale a femeii de către comuniști. Comuniștii nu au nevoie să introducă comunizarea femeii; ea a existat aproape întotdeauna. Burghezii noștri, care nu se mulțumesc că au la dispoziție femeile și ficele proletarilor lor, fără să mai vorbim de prostituția oficială, își fac o plăcere din a-și seduce reciproc soțiile. (Karl Marx)

3969. Produsul muncii mentale - știința - întotdeauna îi este atribuită o valoare cu mult sub cea pe care o are, deoarece timpul necesar pentru a o reproduce nu are nicio legătură cu timpul care a fost necesar pentru a o produce inițial. (Karl Marx)

3970. Instrumentele de tortură sunt bune, deoarece asigură locuri de muncă, atât fierarilor, cât și călăilor. (Karl Marx)

3971. De la fiecare după posibilități, fiecăruia după nevoi. (Karl Marx)

3972. Birocrația este un cerc din care nu poate scăpa nimeni. Ierarhia sa este bazată pe cunoaștere. Cei din vârf consideră că cei de sub ei cunosc amănuntele, iar cei de jos îi creditează pe cei din vârf cu cunoașterea ansamblului, și așa toți sunt păcăliți reciproc. (Karl Marx)

3973. Filosofii n-au făcut decât să interpreteze lumea în diferite moduri; important este însă a o schimba. (Karl Marx)

3974. Ideologia dominantă a fost întotdeauna ideologia clasei dominante. (Karl Marx)

3975. Proletari din toate țările, uniți-vă! (Karl Marx)

3976. Viața socială este, în fond, practică. Toate misterele care împing teoria spre misticism își găsesc dezlegarea rațională în practica omenească și în înțelegerea acestei practici. (Karl Marx)

3977. Circumstanțele creează omul în aceeași măsură în care omul creează circumstanțele. (Karl Marx)

3978. Religia este semnul creaturii oprite, sentimentul unei lumi fără inimă și sufletul condițiilor fără suflet. Este narcoticul maselor. (Karl Marx)

3979. Moartea este victoria dură a speciei asupra individului determinat. (Karl Marx)

3980. Nu conștiința oamenilor le determină existența, ci, dimpotrivă, existența lor socială le determină conștiința. (Karl Marx)

3981. Modul de producție al vieții materiale condiționează procesul vieții sociale, politice și intelectuale în general. (Karl Marx)

3982. Tot ce există merită să fie distrus. (Karl Marx)

3983. De vreme ce toate se termină, toate se termină rău. (Thierry Maulnier)

3984. Singura justificare adevărată a vieții este viața însăși. (Thierry Maulnier)

3985. Nicio religie din lume nu ne pretinde să

credem într-un atât de mare număr de miracole ca filosofia hazardului. (Thierry Maulnier)

3986. Dacă Dumnezeu este evident, această evidență ne dispensează de orice libertate de a acționa. (Thierry Maulnier)

3987. Forța celui care crede în Dumnezeu nu este în Dumnezeu, ci în credința sa. (Thierry Maulnier)

3988. Dacă Dumnezeu nu ar exista, atunci ce am fi noi? Nimic, nimic decât un fel de excrescențe absurde, un lichen al vieții și al conștiinței pe o planetă derizorie pierdută în mijlocul unui lent balet al universului. (Thierry Maulnier)

3989. Marile civilizații artistice au fost civilizații în care inutilul era necesar. În civilizația de astăzi, inutilul a devenit inutil. (Thierry Maulnier)

3990. Dacă Dumnezeu este reținut altundeva, sau dacă El nu e decât mediocru interesat de desfășurarea insignifiantei aventuri umane, de ce ne-am îndârji să smulgem masca plină de consolare cu care El acoperă pentru noi fața eternei sale absențe? (Thierry Maulnier)

3991. Dacă Dumnezeu există, de ce permite înfăptuirea răului? întrebare naivă. Dacă există un Dumnezeu, de ce ar asculta de morala noastră? (Thierry Maulnier)

3992. Credința pe care ceilalți o investesc în noi ne arată calea de urmat. (François Mauriac)

3993. Condamnarea justă a unui regim nu trebuie să se transforme în condamnarea injustă a unei clase. (François Mauriac)

3994. Viața noastră valorează cât toate eforturile noastre. (François Mauriac)

3995. Romancierul e, dintre toți oamenii, cel care seamănă cel mai mult lui Dumnezeu:

el îl maimuțărește pe Dumnezeu. (François Mauriac)

3996. Destinul nostru, atunci când vrem să-l izolăm, seamănă cu acele plante pe care nu putem să le smulgem

cu toate rădăcinile lor. (François Mauriac)

3997. Teama e începutul înțelepciunii. (François Mauriac)

3998. Moartea, singura dintre aventurile mele pe care nu o voi comenta. (François Mauriac)

3999. O operă, atâta timp cât supraviețuiește, e o rană deschisă prin care o întreagă rasă continuă să sângereze. (François Mauriac)

4.000. Nu trebuie să-l judecăm pe Dumnezeu după bâlbâielile creaturilor sale. (François Mauriac)

4001. Parisul e o solitudine populată; un oraș de provincie e un deșert fără solitudine. (François Mauriac)

4002. Ne țesem destinul, precum un păianjen își țese pânza. (François Mauriac)

4003. Bătrânețea e un lucru minunat: păcat că sfârșește rău. (François Mauriac)

4004. Nu mai iubim pe nimeni, atunci când iubim. (François Mauriac)

4005. Credem adesea că Dumnezeu nu ne aude întrebările; dimpotrivă, noi nu îi auzim răspunsurile. (François Mauriac)

4006. Răzbunarea deghizată în dreptate, e grimasa noastră cea mai îngrozitoare. (François Mauriac)

4007. Un jurnalist e, mai întâi, un om care reușește să se facă citit. (François Mauriac)

4008. Esențialul în viață nu este niciodată exprimat. (François Mauriac)

4009. Ne merităm toate întâlnirile, ele ne sunt acordate de destinul nostru. (François Mauriac)

4010. Magnifică și periculoasă - meseria de actor: ea constă în a se pierde, iar apoi în a se regăsi. (François Mauriac)

4011. Lumea progresează datorită lucrurilor imposibile care au fost realizate. (André Maurois)

4012. Experiența ne învață doar că experiența nu ne învață nimic. (André Maurois)

4013. Destinul nostru atârnă de un gest, de un cuvânt; la început cel mai mic efort este de ajuns să îl țină în loc, apoi trebuie să pui în mișcare un mecanism întreg. (André Maurois)

4014. Căsnicia este un edificiu care trebuie să fie reclădit zi de zi. (André Maurois)

4015. Dacă oamenii ar înțelege mai bine pericolele pe care le aduce folosirea anumitor cuvinte, atunci, dicționarele, în vitrinele librăriilor, ar avea o bandă roșie: „Exploziv. A se mânui cu grijă”. (André Maurois)

4016. Te rog, Doamne, să mă eliberezi de Dumnezeu (Meister Eckhart)

4017. Orice creatură e plină de Dumnezeu și este asemenea unei cărți. (Meister Eckhart)

4018. Orice lucru are o cauză, cu excepția lui Dumnezeu. (Meister Eckhart)

4019. În împărăția cerurilor, totul este în toate, totul este una și totul este în noi. (Meister Eckhart)

4020. Cel care cunoaște este una cu ceea ce cunoaște. (Meister Eckhart)

4021. Oamenii reflectă prea mult la ceea ce ei trebuie să facă și prea puțin la ceea ce trebuie să fie. (Meister Eckhart)

4022. Eroarea ține de inteligență, erezia de voință. (Meister Eckhart)

4023. Nu faptele noastre ne sfințesc, noi sfințim faptele noastre. (Meister Eckhart)

4024. Putem concepe căldura fără foc și lumină fără soare, dar nu se poate concepe Dumnezeu fără suflet și nici suflet fără Dumnezeu, într-atât ei sunt una. (Meister Eckhart)

4025. Și clipa în care Dumnezeu a creat primul om și clipa în care ultimul om va dispărea, dar și clipa în care eu vorbesc sunt egale în dumnezeire și nu sunt decât o clipă. (Meister Eckhart)

4026. În fapt, dacă un om abandonează lumea

întreagă și își păstrează propriul eu, el nu a abandonat nimic. (Meister Eckhart)

4027. Dumnezeu a stabilit sufletul în libera determinare de sine însuși, astfel încât el nu vrea să îi impună nimic dincolo de libera sa voință, nici să-i ceară ceva pe care el nu îl dorește. (Meister Eckhart)

4028. Pentru cine va deschide Evanghelia, toate celelalte cărți se vor închide. (Dmitri Merejkovski)

4029. Libertatea falsă, libertatea împotriva lui Hristos, nu-i decât revolta unor sclavi, un pod aruncat de diavolul măruntei sclavii rebele de astăzi spre viitoarea și suprema robie a lui Antihrist. (Dmitri Merejkovski)

4030. Cine îi iubește mai mult pe oameni?

— Hristos, care salvează câțiva prin credința liberă, sau Antihrist, care salvează întreaga omenire prin credința servilă? (Dmitri Merejkovski)

4031. Adevărata filosofie este să înveți să vezi lumea din nou. (Maurice Merleau Ponty)

4032. Religia face parte din cultură, nu precum o dogmă, nici chiar ca o credință, ci precum un strigăt. (Maurice Merleau-Ponty)

4033. Omul „sănătos” nu e acela care a eliminat din el însuși contradicțiile: e cel care le utilizează și le antrenează în efortul său creator. (Maurice Merleau-Ponty)

4034. Acțiunea politică este în sine impură, pentru că ea e acțiunea unuia asupra altuia și pentru că ea este acțiunea mai multora. (Maurice Merleau-Ponty)

4035. Nu poți fi just de unul singur, dacă ai fi astfel, ai înceta să exiști. (Maurice Merleau Ponty)

4036. Fiecare obiect e oglinda tuturor celorlalte. (Maurice Merleau-Ponty)

4037. Meditația asupra morții e ipocrită, pentru că e o manieră morocănoasă de a trăi. (Maurice Merleau-Ponty)

4038. Filosofia nu e o iluzie: ea e algebra istoriei. (Maurice Merleau-Ponty)

4039. Nu vedem decât ceea ce privim. (Maurice

Merleau-Ponty)

4040. Să spui ceva nu înseamnă să pui un cuvânt dedesubtul fiecărei gândiri: dacă am face asta, nimic nu ar mai fi spus. (Maurice Merleau-Ponty)

4041. Dmbajul realizează, spărgând în fărâme liniștea, ceea ce tăcerea voia să facă nealterând nimic. (Maurice Merleau-Ponty)

4042. În corpul vizibilului nu subzistă decât minele spiritului. (Maurice Merleau-Ponty)

4043. Gândirea nu locuiește în interioritate, ea nu există în afara lumii și în afara cuvintelor. (Maurice Merleau-Ponty)

4044. Dacă creațiile nu sunt o achiziție, nu e pentru că ele, ca orice lucru, sunt efemere, ci mai ales pentru că ele au aproape toată viața înainte. (Maurice Merleau-Ponty)

4045. Misiunea secolului douăzeci este de a elucida iraționalul. (Maurice Merleau-Ponty)

4046. Lumea este dispunerea naturală și spațiul tuturor gândurilor și percepțiilor mele explicite. Adevărul nu locuiește doar în lăuntru omului, sau, mai exact, nu este lăuntru omului, pentru că ființa umană trăiește în lume și doar în lume se poate cunoaște pe sine. (Maurice Merleau-Ponty)

4047. îmbrăcămintea este o concepție despre sine purtată la vedere. Cine s-ar gândi să poarte ceva care îi este contrar și îl contrazice tot timpul? (Henri Michaux)

4048. Nici în pictură, nici în poezie, nici în teatru, chinezul nu are acea voluptate caldă, densă, a europenilor. Într-un poem, el indică, iar trăsăturile pe care le indică nici măcar nu sunt cele mai importante, nu au o evidență halucinantă, ci fug de ea, nici măcar nu sugerează... din ele se deduc peisajul și atmosfera lui. (Henri Michaux)

4049. Dacă un visător se va arunca în apă, el nu va încerca să înoate, ci va încerca mai întâi să înțeleagă apa. Și se va îneca. (Henri Michaux)

4050. Tristețea trezirii. Trebuie să te cobori din nou la stadiul realității, să te umilești. Omul își regăsește propria înfrângere: cotidianul. (Henri Michaux)

4051. Cel care are sufletul elevat fără să fie și puternic, este fie ipocrit, fie abject. (Henri Michaux)

4052. Nu suntem poate făcuți pentru un singur eu. (Henri Michaux)

4053. Falusul devine, în secolul nostru, doctrinar. (Henri Michaux)

4054. Cel care lasă în urmă ceva, lasă de fapt în urmă o rană. (Henri Michaux)

4055. Lucrurile sunt o fațadă, o crustă. Dumnezeu singur există. Cu toate acestea, și în paginile cărților este un strop de divinitate. (Henri Michaux)

4056. Cuvântul este deja lux, exces, suprastructură. (Henri Michaux)

4057. Credința, sămânță inutilizabilă pentru cel care nu avansează deloc. (Henri Michaux)

4058. Cel care își refuză demonii ne plictisește cu îngerii lui. (Henri Michaux)

4059. Aisberguri, aisberguri, catedrale fără religie ale iernii eterne. (Henri Michaux)

4060. Aș vrea să desenez conștiința de a exista și scurgerea timpului. (Henri Michaux)

4061. Nu fiți mândri. Simpla respirație înseamnă consimțire. Vor urma cu timpul alte concesi, ascunse una într-alta. (Henri Michaux)

4062. Totul înseamnă drog pentru cel care a ales să trăiască dincolo de lumea aceasta. (Henri Michaux)

4063. Călătoria nu este o femeie. Ea nu dorește contemplație. (Henri Michaux)

4064. Anglia este un imperiu, Germania, o țară, un neam, Franța este o persoană. (Jules Michelet)

4065. Femeia este un miracol de contradicții divine. (Jules Michelet)

4066. Fiți voi înșivă, nu imitați pe nimeni. Aveți sub

picioarele voastre izvoare de apă vie. Nu invidiați popoarele bătrâne, ci priviți-l pe al vostru. Cu cât mai adânc veți săpa, cu atât veți vedea țâșnind mai mult viața. (Jules Michelet)

4067. Politica este arta de a obține bani de la bogați și voturi de la săraci, sub pretextul de a-i proteja pe unii împotriva celorlalți. (Jules Michelet)

4068. Dificil nu e să avansezi în carieră; dificil este ca, avansând, să rămâi tu însuși. (Jules Michelet)

4069. Fiecare om este o umanitate, o istorie universală. (Jules Michelet)

4070. Stilul nu este decât încordarea sufletului. (Jules Michelet)

4071. În ziua în care mila se transformă în bătaie de joc, începe epoca barbariei. (Jules Michelet)

4072. A venit timpul pentru ca acest corp vizibil, iluzoriu, formă emanată din Divinul Corp, să fie contopit în Tărâmul Luminii Spirituale. (Milarepa)

4073. Fie ca toți cei care mi-au zărit chipul și mi-au auzit vocea, și toți care istoria mi-au cunoscut-o și au purtat-o în inima lor, și toți cei care mi-au auzit doar numele și povestea, să mă întâlnească în Tărâmul Fericirii! (Milarepa)

4074. Sunt un yoghin care cântă de bucurie și care nu dorește o bucurie mai mare ca aceasta. (Milarepa)

4075. Lumea merge înainte, continuu. Nu trebuie să-ți amâni meditațiile. (Milarepa)

4076. Grăbește-te încet și în curând vei ajunge acolo unde trebuie. (Milarepa)

4077. O ființă dotată cu facultăți superioare nu poate niciodată dori cu adevărat să se scufunde în ceea ce ea simte a fi un nivel inferior de existență. (John Stuart Mill)

4078. Dacă ne putem îndoi că un caracter nobil este întotdeauna mai fericit prin noblețea lui, nu poate fi nicio îndoială că el îi face pe ceilalți oameni fericiți și că lumea în general câștigă imens prin el. (John Stuart Mill)

4079. Dacă întreaga umanitate ar gândi la fel, minus o persoană, umanitatea n-ar fi mai îndreptăţită să reducă acea persoană la tăcere decât persoana, umanitatea, dacă ar avea putere. (John Stuart Mill)

4080. Buna guvernare înseamnă armonia între stat şi naţiune. (John Stuart Mill)

4081. Asupra lui însuşi, asupra minţii şi impulsului propriu, individul este suveran. (John Stuart Mill)

4082. Spiritele inferioare ajung mult mai uşor la fericire pentru că sunt satisfăcute de plăceri uşor de obţinut. (John Stuart Mill)

4083. Întrebaţi-vă dacă sunteţi fericiţi şi veţi înceta să mai fiţi fericiţi. (John Stuart Mill)

4084. Utilitarismul îşi poate atinge ţelul numai prin cultivarea generală a nobleţii de caracter. (John Stuart Mill)

4085. Diversitatea nu este un rău, ci un bine. (John Stuart Mill)

4086. Singurul lucru de care sunt sigur e că oricine care are o ideologie s-a oprit din gândit. (Arthur Miller)

4087. Ierusalim este oraşul legendar care pentru mintea occidentală este la fel de mult vis ca şi piatră, un simbol comprimat al aspiraţiilor noastre cele mai sublime, ca şi al incursiunilor noastre cele mai dezgustătoare, în mod odios nechibzuite în bigotismul religios şi în fratricid. (Arthur Miller)

4088. Un ziar bun este, cred, un dialog al naţiunii cu ea însăşi. (Arthur Miller)

4089. Cred că e o eroare să cauţi mereu speranţa în afara ta. (Arthur Miller)

4090. A fi scriitor înseamnă a fi un sfânt, a fi un martir, a fi un Dumnezeu. (Henry Miller)

4091. A fi bucuros înseamnă a fi un nebun într-o lume de strigoi. (Henry Miller)

4092. Frumuseţea feminină e o neîncetată creaţie, o neîncetată revoluţie în jurul unui defect (adeseori

imaginar) care face ca întreaga făptură să se rotească în direcția cerului. (Henry Miller)

4093. Am crezut cândva că țelul cel mai înalt pe care un om putea să și-l propună era acela de a fi uman, dar acum văd că acest tel n-avea altă rațiune decât aceea de a mă distruge. Astăzi sunt mândru că pot afirma că sunt inuman, că aparțin nu oamenilor și guvernelor, că n-am nimic în comun cu credințele și principiile. N-am nimic de-a face cu mașinăria scârțâitoare a omenirii, eu îi aparțin pământului. (Henry Miller)

4094. Totuși, nu-mi pot scoate din cap diferența enormă ce există între idei și viață. E o dislocare permanentă, cu toate că ne străduim să aruncăm peste amândouă un magnific acoperământ. Și nu se potrivește. Ideile trebuie însoțite de acțiune. Dacă nu există sex și vitalitate în ele, nu există nici acțiune. Ideile nu pot exista singure într-un vid spiritual.

Ideile sunt legate de viață: idei ale ficatului, idei ale rinichiului, idei interstițiale etc. Dacă nu s-ar fi pus problema decât a unei idei, Copernic ar fi făcut praf macrocosmosul existent, iar Columb ar fi eșuat în Marea Sargaselor. (Henry Miller)

4095. Fiecare om are destinul său; singura regulă este să-l accepte și să-l urmeze oriunde l-ar duce. (Henry Miller)

4096. Pentru mine, obscenitatea este un lucru bun, pentru că înseamnă a povesti lucruri adevărate, iar mie îmi place să scriu despre realitate și nu să o ascund în mod ipocrit. (Henry Miller)

4097. „Confuzie” e un cuvânt pe care l-am inventat pentru o ordine pe care încă nu am înțeles-o. (Henry Miller)

4098. Nu am bani, resurse, speranțe. Sunt cel mai fericit om în viață. (Henry Miller)

4099. Artistul creator are ceva în comun cu eroul. Deși funcționează pe alt plan, și el își imaginează că are

soluții de oferit. Își jertfește viața pentru a înfăptui triumfuri imaginare. Și la încheierea fiecărei grandioase experiențe, fie a politicianului, a războinicului, a poetului sau a filosofului, problemele vieții continuă să păstreze aceeași înfățișare enigmatică. Se spune că cele mai fericite popoare sunt acelea care nu au istorie. Popoarele cu istorie, cele care au făurit istoria, par să nu fi izbutit altceva, prin înfăptuirile lor, decât să fi accentuat caracterul etern al luptei. Și, până la urmă, pier și ele ca și acelea care nu au depus nicio strădanie, care s-au mulțumit să trăiască și să se bucure de viață. (Henry Miller)

4100. Din momentul în care ești dat la școală, ești pierdut; ai senzația că ți s-a pus un ștreang de gât. Pâinea își pierde gustul, așa cum și-l pierde și viața. A obține pâinea devine mai important decât a o mânca. Totul e calculat și totul poartă un preț. (Henry Miller)

4101. Dacă accepți să te alături gloatei, devii imun. Pentru a fi admis și apreciat trebuie să te reduci la zero, să devii unul cu gloata, de nedeosebit. Poți să visezi dacă visezi ca ei. (Henry Miller)

4102. În felul în care înțeleg eu tâlcul unei cărți, cartea în sine dispare din vedere, e mestecată de vie, digerată și încorporată în sistemul de carne și sânge care, la rândul lui, creează spirit nou și remodelează lumea. (Henry Miller)

4103. Scopul vieții este de a fi trăită și a trăi înseamnă să fi conștient de tot ceea ce există: să fii fericit, să te îmbeți, să te lași cuprins de seninătate, să te bucuri de această lume încântătoare! (Henry Miller)

4104. Ceea ce nu se află în stradă este fals, mijlocit, altfel spus, literatură. (Henry Miller)

4105. Viața nu durează decât o clipă. Trebuie să o trăiești făcând ceea ce îți place. În această lume trecătoare ca un vis, să trăiești în mizerie făcând ceea ce îți displace e curată nebunie. (Yukio Mishima)

4106. Apariția suferinței adevărate este întotdeauna lentă. (Yukio Mishima)

4107. Curiozitatea nu are morală. E poate cea mai imorală dorință a omului. (Yukio Mishima)

4108. Visele oamenilor sunt aripi cu care aceștia zboară spre cer. (Yukio Mishima)

4109. Sentimentele nu agreează ordinea rigidă. Ca niște particule din eter, preferă să se rotească spontan, să plutească, să tremure. (Yukio Mishima)

4110. Într-un caracter românesc abundă neîncrederea subtilă față de lucrarea sufletului, ceea ce adesea conduce la un fel de act imoral, la reverie. Reveria nu este, cum s-ar crede, un efect al sufletului. E mai degrabă o fugă de suflet. (Yukio Mishima)

4111. Tot astfel cum sufletul este o lumină invizibilă, și lumina este un suflet vizibil, conform doctrinei Orficilor și a lui Heraclit. (Pico della Mirandola)

4112. Amintește-ți că nicio filosofie nu ne depărtează de adevărul misterelor: filosofia caută adevărul, teologia îl găsește, religia îl posedă. (Pico della Mirandola)

4113. Nu ți-am hărăzit nici vreun chip, nici vreun loc anume, nici vreun dar care să fie numai al tău, oh Adame, pentru ca atât chipul cât și locul și darurile tale să le dorești, să le dobândești și să le stăpânești prin tine însuși. /.../ ca un pictor bun sau ca un sculptor dibaci, să-ți desăvârșești propria ta formă. (Pico della Mirandola)

4114. Amintește-ți că nicio filosofie nu ne depărtează de adevărul misterelor: filosofia caută adevărul, teologia îl găsește, religia îl posedă. (Pico della Mirandola)

4115. Demnitatea omului este rezultat al activității omului. (Pico della Mirandola)

4116. Te-am așezat în mijlocul lumii ca să poți privi mai ușor în jurul tău, să vezi tot, să pătrunzi tot. Te-am creat ca pe o ființă nici cerească nici pământească nici muritoare nici nemuritoare, ca să fii tu însuși liberul tău plâsmuitor și biruitorul tău. Tu poți coborî până la a deveni

animal sau poți să te înalți până la a te naște ca o ființă divină. Restul vietăților primesc când vin pe lume ceea ce le trebuie, spiritele înalte sunt de la început sau imediat după aceea ceea ce ar trebui să fie. Numai tu poți crește și înflori după propria ta voie. Tu singur porți în tine sâmburele unei vieți universale. (Pico della Mirandola)

4117. Unei teoreme i se poate imputa că ar fi falsă, dar nu i se poate permite să fie sterilă. (Grigore Moisil)

4118. Cred că e nepotrivit să ții conferințe într-un budoar oriental și să fumezi într-o catedrală gotică. (Grigore Moisil)

4119. Dușmanii se recrutează dintre prieteni. (Grigore Moisil)

4120. O idee începe prin a fi un paradox, continuă prin a fi o banalitate și sfârșește prin a fi o prejudecată. (Grigore Moisil)

4121. Lasă-mă singur: aș vrea să mă gândesc la tine. (Grigore Moisil)

4122. Logica ne dă mijloace de a insufla altora convingeri pe care nu le avem. (Grigore Moisil)

4123. Aș vrea să prindeți înțelesul paginilor pe care aș fi vrut să le scriu. Să vedeți gândul care se leagă de gândurile celor ce au fost. Să acceptați **rectilinitatea** intențiilor și realizărilor mele. Să-mi binecuvântați pasul pe care aș încerca să-l fac. (Grigore Moisil)

4124. Pentru a putea întrebuința calculatorul la studiul problemelor concrete, omul e obligat să învețe să gândească exact și abstract. (Grigore Moisil)

4125. Numai prostia poate să n-aibă intermitențe. (Grigore Moisil)

4126. Există și matematici pure, și matematici aplicate. În matematicile pure, cercetătorul face „cum trebuie, ce poate”; în matematicile aplicate, face „ce trebuie, cum poate”. (Grigore Moisil)

4127. Sunt teoreme asemeni bijuteriilor de familie: se transmit, dar nu se poartă niciodată. (Grigore Moisil)

4128. Iarna sunt tradiționalist fiindcă port căciulă, vara sunt paradoxal fiindcă umblu cu capul gol, primăvara sunt socialist din cauza naturii, toamna sunt burghez din cauza umbrelei. (Grigore Moisil)

4129. Nu vom încerca să fim consecvenți; ne vom mărgini să fim logici. (Grigore Moisil)

4130. Eu sunt omul care demonstrez, nu conving. (Grigore Moisil)

4131. Ce este un pesimist? Un optimist bine informat. (Grigore Moisil)

4132. Se știe că un profesor bun e cel care te face ca lucrurile mai grele să ți se pară ușoare. (Grigore Moisil)

4133. Când îmbătrânești, nu mai ai inimă, ai cord! (Grigore Moisil)

4134. Omul de știință nu este pur și simplu o ființă curioasă, redusă la un intelect care gândește. El este mai perfecționat decât o mașină de calcul, este o ființă vie, iubește și urăște, are bucurii artistice, își pune probleme de etică etc. Toate duc la marea cultură generală, așa cum ar trebui să fie înțeleasă de toată lumea. (Grigore Moisil)

4135. Iubesc oamenii începând cu mine. (Grigore Moisil)

4136. Sunt colecționar. Îmi plac gândurile vechi, uzate, cu zimți roși ca o monedă antică, îmi plac sentimentele vechi, parfumate și tari ca un vin de rasă. Îmi plac vorbele vechi, sonore ca o vioară ofilită. (Grigore Moisil)

4137. Cultura generală este ceea ce îți rămâne după ce ai uitat tot ce ai învățat. (Grigore Moisil)

4138. Explozivul cel mai puternic nu este toluenul, nici bomba atomică, ci ideea omenească. (Grigore Moisil)

4139. Orice om are dreptul să bea un pahar de vin. Eu sunt om, deci eu am dreptul să beau un pahar de vin. Dar, bând un pahar de vin, eu devin alt om... (Grigore Moisil)

4140. Învățând matematică, înveți să gândești.

(Grigore Moisil)

4141. Umorul? E un cocktail de revoltă și disperare.

(Grigore Moisil)

4142. Omul trebuie să învețe logica nu pentru a învăța să judece corect, ci pentru a învăța mai repede să judece corect. (Grigore Moisil)

4143. Știința se răzbună ca o femeie, nu când o ataci, ci când o neglijezi. (Grigore Moisil)

4144. Idealul de fericire? Să trăiesc printre oameni care judecă corect. (Grigore Moisil)

4145. Răspunderea generațiilor viitoare este mai mare ca a celei prezente. (Grigore Moisil)

4146. Oricărei femei îi place să dea impresia că-și ascunde ghearele, ca să-i convingă pe ceilalți că le are. (Grigore Moisil)

4147. Nicio problemă nu are granițe. Orice răspuns are multe. (Grigore Moisil)

4148. Originalitatea, independența gândirii noastre, cere în primul rând existența unei Gândiri unitare, conștiente și puternice. (Grigore Moisil)

4149. Iată în ce sens voim să fim originali. Să reliefăm în sufletul nostru ideea cea mai puternică, cea mai fecundă și să iluminăm cu ea colțurile cele mai ascunse ale eului. (Grigore Moisil)

4150. Obiectul creează necesitatea, nu necesitatea creează obiectul. (Grigore Moisil)

4151. Omul știe, în sfârșit, că e singur în imensitatea indiferentă a universului de unde s-a ivit din întâmplare. Nici destinul lui, nici datoria lui nu sunt prevăzute nicăieri. Lui îi revine sarcina de a alege între lumină și întuneric. (Jacques Monod)

4152. Dacă mergeți prea departe, nu veți ajunge nicăieri. (Jacques Monod)

4153. A locui de una singură este ca a fi la o petrecere unde nimeni nu te observă. (Marilyn Monroe)

4154. Știu că există un viitor pentru mine, dar nu pot

să-l mai aștept. (Marilyn Monroe)

4155. E mai bine să fii nefericit de unul singur, decât cu cineva. (Marilyn Monroe)

4156. O actriță nu este o mașină, dar ești tratată ca o mașină. O mașină de făcut bani. (Marilyn Monroe)

4157. Hollywood este un loc în care îți plătesc 50 de dolari pentru un sărut și 50 de cenți pentru sufletul tău. (Marilyn Monroe)

4158. O carieră reușită este un lucru minunat, dar noaptea, când ți-e frig, nu te poți cuibări în ea. (Marilyn Monroe)

4159. Un sex-simbol devine un lucru. Eu urăsc ideea de a mă transforma într-un obiect. Dacă totuși sunt sortită a deveni un simbol, atunci, dintre toate lucrurile pe care aș putea să le reprezint, prefer sexul. Este ceva cât se poate de natural și de firesc. (Marilyn Monroe)

4160. Adevărata oglindă a discursurilor noastre este cursul vieților noastre. (Michel de Montaigne)

4161. Din lipsă de prudență cazi în lipsă de curaj. (Michel de Montaigne)

4162. Suntem născuți ca să căutăm adevărul; posedarea lui aparține unei puteri mai mari. (Michel de Montaigne)

4163. Doctorii - oameni fericiți. Succesele lor strălucesc în soare, iar greșelile lor sunt îngropate. (Michel de Montaigne)

4164. Iubești un corp fără suflet sau fără sentiment când îl iubești fără consimțământul și dorința sa. (Michel de Montaigne)

4165. Dacă cineva stăruie să-i spun de ce o iubesc, nu pot decât să-i dau acest răspuns: „pentru că e ea, pentru că sunt eu”. (Michel de Montaigne)

4166. Iubirile noastre se avântă mai presus de noi. (Michel de Montaigne)

4167. Obișnuința ne ascunde adevăratul aspect al lucrurilor. (Michel de Montaigne)

4168. Trebuie să smulgi masca lucrurilor, ca și a persoanelor. (Michel de Montaigne)

4169. Nimic nu ne parvine decât falsificat și alterat de simțuri. (Michel de Montaigne)

4170. Nu suntem cu adevărat animale, numind act animalic acela care ne generează? (Michel de Montaigne)

4171. Moartea ta este un fragment din ordinea universului, este un fragment din viața lumii. (Michel de Montaigne)

4172. Ca să se răcească sentimentul, nu trebuie decât să vezi cu ochii deschiși pe cel ce iubești. (Michel de Montaigne)

4173. Vreau să fiu stăpân pe mine în toate sensurile: înțelepciunea are și ea excesele ei și nu are mai puțină nevoie de moderație decât nebunia. (Michel de Montaigne)

4174. Lumea are structura limbajului, iar limbajul are formele minții. (Eugenio Montale)

4175. Pentru a ajunge la tine, fericire, trebuie să mergem pe o lamă de cuțit. (Eugenio Montale)

4176. Totuși, poezia nu trebuie să trăiască doar în cărți sau în antologiile școlare. (Eugenio Montale)

4177. Nu eu plec în căutarea poeziei. O aștept să mă viziteze. (Eugenio Montale)

4178. Adevărata poezie este similară anumitor picturi ale căror autori sunt necunoscuți și pe care doar puțini inițiați le cunosc. (Eugenio Montale)

4179. Arta e producerea unor obiecte pentru consum, făcute pentru a fi folosite și apoi aruncate, până când va veni o vreme în care ființa umană se va fi eliberat de orice servitute, chiar și de propria lui conștiință. (Eugenio Montale)

4180. E nevoie de prea multe vieți pentru a confecționa una singură. (Eugenio Montale)

4181. Dictaturile sunt străzi cu sens unic. Democrațiile, străzi cu două sensuri. (Alberto Moravia)

4182. Bunul-simț: ceva de genul sănătății

contagioase. (Alberto Moravia)

4183. Gândirea, dacă nu umple stomacul, umple în schimb creierul. (Alberto Moravia)

4184. Raportul între alfabetism și analfabetism este constant, dar în ziua de azi analfabeții știu să citească. (Alberto Moravia)

4185. Cu cât ești mai fericit, cu atât dai mai puțină atenție fericirii. (Alberto Moravia)

4186. Este mai greu să nu invidiezi un prieten fericit decât să fii generos cu un prieten nefericit. (Alberto Moravia)

4187. Eram antifamilie, eram antisocial, într-un cuvânt, artist. Activitatea artistică nu poate fi decât contrară moralei, rațiunii, familiei. (Alberto Moravia)

4188. Amorul propriu este un animal curios care poate dormi chiar și sub cele mai crunte lovituri, dar se trezește, rănit de moarte, la o simplă zgârietură. (Alberto Moravia)

4189. Caut sunetele care se iubesc. (Wolfgang Amadeus Mozart)

4190. Lucrul cel mai necesar și cel mai dificil în muzică este tempo-ul. (Wolfgang Amadeus Mozart)

4191. Geniul adevărat lipsit de suflet e un nonsens. Căci nici inteligența elevată, nici imaginația, nici amândouă reunite, nu construiește genialitatea. Dragostea! Dragostea! Dragostea! Iată esența geniului. (Wolfgang Amadeus Mozart)

4192. Pentru a vă oferi plăcerea muzicii, îmi voi sacrifica bucuria fericirea, sănătatea, viața. (Wolfgang Amadeus Mozart)

4193. Nu acord nicio atenție elogiului sau blamului. Îmi urmăresc doar sentimentele mele. (Wolfgang Amadeus Mozart)

4194. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a acordat privilegiul de a învăța că moartea e cheia cu care pot să deschid ușa adevăratei mele fericiri. (Wolfgang Amadeus)

Mozart)

4195. E o mare consolare pentru mine să îmi amintesc că Dumnezeu, pe care mi l-am imaginat în credința mea copilărească umilă, a suferit și a murit pentru mine, și mă va privi cu dragoste și compasiune. (Wolfgang Amadeus Mozart)

4196. Niciodată pasiunea, oricât de violentă ar fi, nu trebuie să ajungă până la punctul în care să exprime dezgust; și muzica, chiar în situația celei mai mari spaime, nu trebuie să cauzeze durere auzului, ci trebuie să-l dezmierde și să-l farmece, numai astfel va rămâne muzică. (Wolfgang Amadeus Mozart)

4197. Superficialul vast - nu acordă duratei altă valoare decât cea de constrângere și amortizare. (Emmanuel Mounier)

4198. Vârsta adultă e vârsta cea mai potrivită pentru adaptare. Să te maturizezi, înseamnă să-ți găsești locul tău propriu în lume. (Emmanuel Mounier)

4199. Orice muncă are menirea de a transforma un om, la fel de bine ca și un lucru. (Emmanuel Mounier)

4200. Comunicarea autentică e mai puțin frecventă decât fericirea și mai fragilă decât frumusețea. (Emmanuel Mounier)

4201. Nu exist decât în măsura în care exist pentru altul: să exiști, înseamnă să iubești. (Emmanuel Mounier)

4202. Anumiți psihanalisti văd în inferiorizare o auopedepsire a atașamentului excesiv al mamei. (Emmanuel Mounier)

4203. Aceasta e prima epocă din Istorie ce nu-și iubește poezii. (Robert Musil)

4204. Idealurile au calități ciudate, între altele acelea de a se transforma brusc în absurdități, atunci când încercăm să ne conformăm lor cu strictețe. (Robert Musil)

4205. Femeile îndrăgostite sunt mult mai inteligente decât oamenii de caracter. (Robert Musil)

4206. Virtuțile societății sunt vicii pentru sfinți.

(Robert Musil)

4207. Ceea ce distinge un om sănătos de un nebun este că omul sănătos are toate maladiile mentale, în timp ce nebunul nu are decât una. (Robert Musil)

4208. Să iubești ceva și să-l înfrumusețezi, e același lucru. (Robert Musil)

4209. Să vorbești prea mult despre sine pare indecent. Umanitatea a găsit un mijloc original de a suprima această interdicție: scriitorul. (Robert Musil)

4210. Faptul că electorii democrați pot indica care este voința poporului este bineînțeles o iluzie. Dar dacă vedem această încercare ca pe o modalitate de rezolvare a divergențelor prin intermediul alegerilor și nu a cuțitelor și pistoalelor, atunci firește că această procedură este cu mult mai umană și mai civilizată. (Robert Musil)

N

4211. Geniul este un african care visează despre zăpadă. (Vladimir Nabokov)

4212. După cum spune Sfântul Augustin, putem ști ce nu este Dumnezeu, dar nu putem ști ce este. Nu este deznădejde. Nu este teroare. Nu este țărâna care gâlgâie în gâtlee, nu este hârâitul întunecat al leșinului care ne duce la neant prin neant. (Vladimir Nabokov)

4213. Un cititor bun, un cititor important, un cititor activ și creativ este un re-cititor. (Vladimir Nabokov)

4214. Viața este frumoasă. Viața este tristă. (Vladimir Nabokov)

4215. Acum, azi, o greșeală de tipar a dorinței distorsionează sensul dragostei. (Vladimir Nabokov)

4216. De ce ar trebui să tolerez prezența unui străin în patul minții mele? (Vladimir Nabokov)

4217. Tot ceea ce e valoros este, într-un anumit fel, și subiectiv. (Vladimir Nabokov)

4218. Aversiunile mele sunt prostia, opresiune, crima, cruzimea, muzica lentă. (Vladimir Nabokov)

4219. Nu am văzut niciodată o minte nebună mai

lucidă și mai echilibrată decât a mea. (Vladimir Nabokov)

4220. Cred că este vorba despre iubire; cu cât iubești mai mult o amintire, cu atât devine mai puternică și mai stranie. (Vladimir Nabokov)

4221. Cred că asta este esența: nu spaima primitivă de moartea fizică, ci durerea incomparabilă generată de misterioasa manevră mentală necesară pentru a trece dintr-o formă de existență în alta. (Vladimir Nabokov)

4222. Deseori mă gândesc că ar trebui să existe un semn tipografic special pentru zâmbet – un fel de simbol concav, o paranteză rotundă culcată. (Vladimir Nabokov)

4223. Singurătatea este locul de joacă al diavolului. (Vladimir Nabokov)

4224. Stilul și structura sunt esența unei cărți; marile idei sunt bune de aruncat. (Vladimir Nabokov)

4225. Sufletele sunt ideile lui Dumnezeu. (Gérard de Nerval)

4226. Ignoranța nu se învață. (Gérard de Nerval)

4227. Iluziile cad una după alta, precum coaja unui fruct; iar fructul acesta e experiența. Gustul lui e amar. (Gérard de Nerval)

4228. Gândirea îngheață, de îndată ce e tradusă în fraze. (Gérard de Nerval)

4229. În vise, nu vezi niciodată soarele, chiar dacă ai adesea percepția unei clarități mult mai vii. Obiectele și corpurile sunt luminoase prin ele însele. (Gérard de Nerval)

4230. Îmi întrevăd cu plăcere viața ca pe un roman: cele mai mici dezacorduri mă șochează. (Gérard de Nerval)

4231. Nimic nu e indiferent, nimic nu e neputincios în univers; un atom poate să dizolve totul, un atom poate să salveze totul. (Gérard de Nerval)

4232. Visul e o a doua viață. N-am putut deschide fără un freamăt aceste uși de fildeș care ne separă de lumea reală. (Gérard de Nerval)

4233. Experiența fiecăruia, e tezaurul tuturor.

(Gérard de Nerval)

4234. La unii, virtutea e teama de justiție; la mulți e slăbiciune; la alții, e calcul. (Gérard de Nerval)

4235. În afecțiunea pe care v-o port e prea mult trecut pentru ca să nu fie și mult viitor. (Gérard de Nerval)

4236. Trecutul și viitorul nostru sunt solidare. Trăim în rasa noastră și rasa noastră trăiește în noi. (Gérard de Nerval)

4237. Totul se regăsește în sfârșitul a toate. (Gérard de Nerval)

4238. Adevărul se găsește întotdeauna în simplitate, și nu în multiplicitatea și confuzia lucrurilor. (Isaac Newton)

4239. Nu știu cum arăt eu în fața lumii, dar mie mi se pare că sunt un băiat care se joacă pe malul mării și mă distrez găsind câteodată pietricele netede sau o scoică deosebită, în timp ce marele ocean al adevărului se întinde necunoscut în fața mea. (Isaac Newton)

4240. Oamenii construiesc prea multe ziduri, dar nu destule poduri. (Isaac Newton)

4241. Dacă eu am văzut mai departe decât alții, asta este pentru că stăteam pe umerii unor giganți. (Isaac Newton)

4242. Pentru fiecare acțiune există o reacțiune la fel de puternică. (Isaac Newton)

4243. A explica natura în totalitate este o sarcină mult prea dificilă pentru un singur om, sau chiar pentru o generație întreagă. Este mult mai bine să descoperi puțin, dar sigur, și să lași restul pentru cei care vor veni după tine, decât să explici toate lucrurile prin presupuneri, fără a fi sigur de nimic. (Isaac Newton)

4244. Dacă am făcut descoperiri valoroase în viață, aceasta se datorează mai mult răbdării și atenției decât oricărui alt talent. (Isaac Newton)

4245. Este temperamentul părții înfierbântate și superstițioase a omenirii, în probleme de religie, să

îndrăgească misterele și, din acest motiv, să le placă cel mai mult ceea ce înțeleg cel mai puțin. (Isaac Newton)

4246. Orice lege naturală este legea lui Dumnezeu. (Isaac Newton)

4247. Dificultățile sunt mai ușor de învins decât îndoiala. (Isaac Newton)

4248. Schimbarea corpurilor în lumină, și a luminii în corpuri, este în conformitate cu evoluția Naturii, care pare încântată de aceste transformări. (Isaac Newton)

4249. Încercările sunt niște medicamente pe care milosul și înțeleptul farmacist ni le dă pentru că avem nevoie de ele, în proporțiile, cu frecvența și cu greutatea cerută de împrejurări. Să avem încredere în îndemânarea sa și să-i mulțumim pentru rețetă. (Isaac Newton)

4250. Simțul dreptății din oameni face democrația posibilă. Tendința oamenilor de a deveni nedrepti face ca democrația să fie cu atât mai necesară. (Reinhold Niebuhr)

4251. Orice eroare a omului pare să fie mult mai rea în consecințele ei decât în intenții. (Reinhold Niebuhr)

4252. Democrația înseamnă să găsești soluții simple la probleme insolubile. (Reinhold Niebuhr)

4253. Iertarea e forma ultimă a iubirii. (Reinhold Niebuhr)

4254. Bunătatea, înarmată cu putere, e coruptă; și dragostea pură fără putere e distrusă. (Reinhold Niebuhr)

4255. Epoca noastră cunoaște doar reacții, și face salturi de la o extremă la alta. (Reinhold Niebuhr)

4256. Înțelepciunea ultimă a vieții pretinde nu anularea incongruențelor existenței, ci dobândirea seninătății. (Reinhold Niebuhr)

4257. Stăpânirea naturii este considerată în zadar ca fiind substitutul adecvat al stăpânirii de sine. (Reinhold Niebuhr)

4258. Datoria tristă a politicii e stabilirea dreptății într-o lume injustă. (Reinhold Niebuhr)

4259. Nu există altă vindecare pentru mândria unei

națiuni virtuozose decât religia. (Reinhold Niebuhr)

4260. Istoria spune mereu alte adevăruri noi. (Friedrich Nietzsche)

4261. Omul devine un transfigurator al existenței atunci când învață să se transfigureze pe sine însuși. (Friedrich Nietzsche)

4262. Judecățile de valoare sunt fără întrerupere active. (Friedrich Nietzsche)

4263. Eliberare temporară dintr-o lungă stare de tensiune; veselia exagerată, saturnaliile unui spirit care se consacră unor decizii prelungite și teribile și se pregătește pentru ele. (Friedrich Nietzsche)

4264. Istoria filosofiei: marea școală a calomniei, furie camuflată împotriva premiselor vieții. (Friedrich Nietzsche)

4265. Uitarea și mersul mai departe sunt cea mai bună înțelepciune. (Friedrich Nietzsche)

4266. Un popor nu este decât ocolul pe care îl face natura pentru a ajunge la șase-șapte oameni mari. (Friedrich Nietzsche).

4267. Câtă luciditate, atâta dramă. (Friedrich Nietzsche)

4268. Nu există fapte, ci doar interpretări. (Friedrich Nietzsche)

4269. Libertatea înseamnă să fim responsabili pentru noi înșine. (Friedrich Nietzsche)

4270. A ameliora stilul înseamnă a ameliora ideea, și nimic altceva. (Friedrich Nietzsche)

4271. A fi fericit în contemplare, cu voința morții, fără să fii răpitor și fără dorul egoist rece și fumuriu pe tot impui, dar cu ochii plini de beție ai lunii. (Friedrich Nietzsche)

4272. Pentru ca să existe frumusețe a chipului, claritate a cuvântului, bunătate și fermitate a caracterului e nevoie de umbră ca și de lumină. Nu-și sunt dușmance; ci mai degrabă se țin prietenește de braț, iar când lumina

dispare, umbra păleşte la rândul ei. (Friedrich Nietzsche)

4273. Omul dionisiac prezintă o oarecare asemănare cu Hamlet: amândoi au aruncat odată o privire cuprinzătoare în esența lucrurilor, au ajuns la cunoaștere și le este scârbă de acțiune; căci acțiunea lor nu poate schimba întru nimic esența veșnică a lucrurilor, li se pare ridicol sau umilitor să li se ceară ca lumea, care a ieșit din tâtâni, să fie pusă la loc de ei. (Friedrich Nietzsche)

4274. Când scrii nu vrei numai să fii înțeles ci, la fel de sigur, vrei și să nu fii înțeles. Faptul că cineva consideră o carte de neînțeles nu este deloc o obiecție împotriva acelei cărți, poate că tocmai aceasta făcea parte din intenția autorului său - el nu voia să fie înțeles de „oricine”. Orice spirit și gust mai distins își alege auditoriul atunci când vrea să-și comunice gândurile; alegându-l, el pune în același timp stavilă în calea „celorlalți”. Aici își au obârșia toate legile mai subtile ale unui stil; ele îndepărtează, creează distanță, interzic „intrarea”, înțelegerea, cum am mai spus - în timp ce deschid urechile celor care ne sunt înrudiți prin auz. (Friedrich Nietzsche)

4275. Omul sensibil la artă se află față de realitatea visului în același raport în care se află filosoful față de realitatea vieții; el se complăce în a privi totul cu un interes acut, căci își tălmăcește viața tocmai prin aceste imagini; astfel își face ucenicia vieții. „Atotînțelegerea” lui nu prinde numai imagini plăcute și surâzătoare; tot ce este grav, tulbure, trist, întunecat, piedicile neașteptate, capriciile hazardului, așteptările anxioase, pe scurt toată „comedia divină” a vieții cu „infernul” ei îi trece prin fața ochilor, nu numai ca un joc de umbre - căci și el participă cu toată firea și durerea sa la aceste scene - dar păstrând totuși acea impresie fugară că totul e aparență; poate că mulți își amintesc, ca și mine, cum au reușit să se îmbărbăteze, în spaimele și primejdiile visului, spunându-și „Este un vis! Să visăm înainte!”. (Friedrich Nietzsche)

4276. Îmi cunosc limitele. Dar pur și simplu le ignor.
(Friedrich Nietzsche)

4277. Fă din disperarea cea mai profundă, speranța cea mai invincibilă. (Friedrich Nietzsche)

4278. Rolul pedepsei este de a-l face mai bun pe cel care pedepsește. (Friedrich Nietzsche)

4279. Mi-i teamă de tine, când ești lângă mine; te iubesc când ești departe de mine; fuga ta mă atrage, cântările tale mă opresc locului: sufăr, dar pentru tine, ce n-aș suferi eu bucuros! (Friedrich Nietzsche)

4280. Omul e o sârmă întinsă între animal și Supraom, o coardă peste un abis. (Friedrich Nietzsche)

4281. Timpul este focul în care ne ardem existența.
(Friedrich Nietzsche)

4282. Dacă te uiți adânc în abis, se reflectă și abisul în tine. (Friedrich Nietzsche)

4283. Auzim doar întrebările la care suntem în stare să găsim un răspuns. (Friedrich Nietzsche)

4284. „Dumnezeu”, „nemurirea sufletului”, „pocăința”, „dincolo” – fără excepție, concepte cărora nu le-am dedicat niciodată atenție sau timp; nici măcar când eram copil. Probabil n-am fost niciodată destul de copilăros pentru ele. Nu cunosc, sub nicio formă, ateismul ca un rezultat; chiar mai puțin, ca un eveniment: este un aspect de la sine înțeles pentru mine, din instinct. Sunt prea înclinat spre a cerceta și a pune la îndoială, prea exuberant pentru a suporta vreun răspuns grosier. Dumnezeu este un răspuns grosier, o nedelicatețe împotriva noastră, a gânditorilor – în fond doar o interdicție grosieră pentru noi: „Să nu gândești!”.
(Friedrich Nietzsche)

4285. Eul” subjugă și ucide: lucrează ca o celulă organică: jefuiește și violentează. Vrea să se regenereze – ca printr-o sarcină. Vrea să dea naștere zeului său și să-și vadă la picioarele sale întreaga omenire. (Friedrich Nietzsche)

4286. Orice convingere este o închisoare. (Friedrich Nietzsche)

4287. Esența cea mai intimă a existenței este voința de putere. (Friedrich Nietzsche)

4288. Fie că privesc oamenii cu un ochi binevoitor, fie cu unul răutăcios, îi găsesc întotdeauna, pe toți sau pe fiecare în parte, ocupați cu un singur lucru, acela de a face ceea ce folosește păstrării speciei umane. Și desigur nu dintr-un sentiment de dragoste pentru această specie, ci pur și simplu pentru că nimic nu este în ei mai vechi, mai puternic, mai neînduplecat, mai de neînvins decât acest instinct – pentru că instinctul acesta reprezintă tocmai esența speciei și turmei noastre. (Friedrich Nietzsche)

4289. Spiritul liber este cucernicul cunoașterii. (Friedrich Nietzsche)

4290. A ști să pătrunzi prin înțelegere în sufletele altora nu este la origine un fapt moral, ci o sensibilitate fiziologică a darului sugestiei: „simpatia” sau ceea ce se numește „altruism” sunt simple modelări ale acelui raport psihomotor considerat spiritualitate. Nu ne comunicăm niciodată gânduri; ne comunicăm mișcări, semnale mimice pe care noi le citim retrovertindu-le în gânduri. (Friedrich Nietzsche)

4291. Cu cât te înalți mai mult, cu atât pari mai mic acelora care nu pot să zboare. (Friedrich Nietzsche)

4292. Fiecare suflet este pentru alt suflet o lume ascunsă. (Friedrich Nietzsche)

4293. Ai căutat cea mai grea povară și atunci te-ai găsit pe tine însuți. (Friedrich Nietzsche)

4294. Frumoasă farsă e și vorbirea, cu ea omul dansează peste toate lucrurile. (Friedrich Nietzsche)

4295. Ca să trăiești singur trebuie să fii animal sau Zeu – după Aristotel. El nu s-a gândit la o a treia posibilitate: a fi nevoit să fii amândouă odată – filosof. (Friedrich Nietzsche)

4296. Nu contează ceea ce ești, ci ceea ce devii.

(Friedrich Nietzsche)

4297. Omul este ceva ce trebuie depășit. (Friedrich Nietzsche)

4298. Veacul al 20-lea va fi triumful nihilismului. (Friedrich Nietzsche)

4299. Femeia e o suprafață care simulează adâncimea. (Friedrich Nietzsche)

4300. Creația: singurul surâs al tragediei noastre. (Friedrich Nietzsche)

4301. Există în lume mai mulți idoli decât realități. (Friedrich Nietzsche)

4302. Câtă melancolie în orice lucru încheiat! (Friedrich Nietzsche)

4303. Moralitatea este instinctul de turmă al individului. (Friedrich Nietzsche)

4304. Conștiința este una din formele ascetismului. (Friedrich Nietzsche)

4305. Dorința supradimensionează ceea ce vrem să avem; ea crește chiar și prin neîmplinire – cele mai mari idei sunt rezultate din dorința cea mai puternică și mai prelungită. (Friedrich Nietzsche)

4306. Morala este renunțarea la voința de a fi. (Friedrich Nietzsche)

4307. Dumnezeu a murit. Așa grăit-a Zarathustra! (Friedrich Nietzsche)

4308. Uitarea și mersul mai departe sunt cea mai bună înțelepciune. (Friedrich Nietzsche)

4309. Libertatea este absența gândirii individuale. (Friedrich Nietzsche)

4310. Biserica a pus dintotdeauna accentul pe eradicare (a senzualității, a mândriei, a setei de putere, setei de câștig, setei de răzbunare), dar a ataca pasiunile la rădăcină înseamnă a ataca viața la rădăcină: practica bisericii e ostilă vieții. Același mijloc: castrare, eradicare, e ales instinctiv în lupta cu o poftă de către cei prea lipsiți de voință, prea degenerați pentru a-și putea impune o măsură

în aceasta, de acele naturi având nevoie de o trappe, metaforic vorbind (și nemetaforic), de o irevocabilă declarație oarecare de dușmănie, de o prăpastie între ei și pasiune. Mijloacele radicale le sunt indispensabile doar degeneraților; slăbiciunea voinței, mai precis incapacitatea de a nu reacționa la un stimul, nu e ea însăși decât o altă formă de degenerare. (Friedrich Nietzsche)

4311. Ne-am croit o lume în care putem trăi - admitând existența corpurilor, a liniilor, suprafețelor, cauzelor și efectelor, a mișcării și repausului, a formei și conținutului; fără aceste profesii de credință, nimeni n-ar suporta să trăiască! Dar nici așa ele nu sunt cu nimic dovedite. Viața nu este un argument, eroarea s-ar putea afla printre condițiile vieții. (Friedrich Nietzsche)

4312. Un țel înseamnă totuși un sens. (Friedrich Nietzsche)

4313. Oare n-a venit fericirea pentru mine ca o furtună? (Friedrich Nietzsche)

4314. Ființarea și cunoașterea sunt sferile cele mai contradictorii care există. (Friedrich Nietzsche)

4315. Conștiința noastră abia atinge suprafața, o sumedenie de lucruri scapă privirii noastre. (Friedrich Nietzsche)

4316. Simplu, transparent, în acord cu sine însuși, constant, mereu egal, fără a da înapoi, fără schimbare la față, fără văluri, fără formă: iată omul ce concepe o lume a ființei sub forma unui „Dumnezeu” după propriul său chip. (Friedrich Nietzsche)

4317. În vis ne desfătăm printr-o percepere directă a reprezentărilor: toate formele ne vorbesc; nu există nimic indiferent și inutil. În ciuda trăirii intense a acestei realități onirice, licărește totuși senzația că toate acestea sunt doar aparențe. (Friedrich Nietzsche)

4318. Cunoașterea ucide acțiunea; pentru a trece la fapte trebuie să fii învăluit în iluzii iată adevărata morală a lui Hamlet, și nicidecum acea ieftină înțelepciune a

visătorului din poveste care, tot chibzuind, ajunge să nu facă nimic, oarecum dintr-un exces de posibilități. (Friedrich Nietzsche)

4319. Mediocritatea este cea mai fericită mască pe care o poate purta spiritul superior pentru că omul obișnuit, adică mediocrul, nu se gândește că este o deghizare - și totuși din cauza acesteia spiritul superior se și folosește de masca mediocrității - pentru a nu irita, în cazuri deloc rare, prin compasiune și bunătate. (Friedrich Nietzsche)

4320. Nevoia de credință, de necondiționare în a spune da sau nu este un simptom de slăbiciune; orice slăbiciune este o slăbiciune a voinței. Omul credinței, credinciosul este în mod necesar un soi de om mărunț. De aici rezultă că „libertatea spiritului”, cu alte cuvinte necredința ca instinct, este o condiție preliminară a măreției. (Friedrich Nietzsche)

4321. Farmecul unei teorii constă nu în mică măsură în faptul că e contestabilă: ea seduce tocmai prin aceasta spiritele mai subtile. Se pare că teoria însutit contestată a „liberului arbitru” își datorează supraviețuirea numai și numai acestui farmec - mereu mai reapare câte-unul care se simte îndeajuns de puternic pentru a o contesta. (Friedrich Nietzsche)

4322. Creștinismul a fost încercarea de a „învinge” universul negându-l. Practic, un asemenea atentat nebunesc - o asemenea nebunească îngâmfare umană în raport cu universul - a dus la o sărăcire, deprecieri, la o întunecare a ființei umane: doar categoria cea mai mediocră, categoria omului de turmă, și-a putut găsi în asta rostul, „chemarea”, ca să-i zicem așa. (Friedrich Nietzsche)

4323. Cel care se întreabă în ce fel categoria om ar putea fi înălțată la cel mai înalt nivel de strălucire și putere, acela va înțelege de îndată că trebuie să se plaseze în afara moralei: deoarece morala a fost, în esență

îndreptată în sens contrariu, spre frânarea sau anihilarea acelei minunate evoluții care era în curs. În fapt, o astfel de evoluție angajează o cantitate atât de enormă de oameni în slujba ei, încât o mișcare inversă nu poate fi decât prea firească: existentele mai debile, mai delicate, existentele mediocre sunt nevoite să se unească împotriva acelei aureole de viață și forță; în acest scop ele trebuie să-și dobândească o nouă prețuire de sine, care să le permită să condamne și, pe cât posibil, să distrugă viața la acel nivel suprem de plenitudine. O înclinare spre negarea vieții este deci proprie moralei, în măsura în care vrea să înfrângă acele tipuri de viață. (Friedrich Nietzsche)

4324. Creștinismul e o metafizică a călăului. (Friedrich Nietzsche)

4325. Ne-am schimbat felul nostru de a vedea. Am devenit mai puțin pretențioși în toate lucrurile. Nu mai scoborâm pe om din „spirit” din „dumnezeire”, noi l-am așezat iarăși printre animale. E pentru noi animalul cel mai puternic, pentru că e cel mai viclean... (Friedrich Nietzsche)

4326. Nu-ți aud cuvintele: glasul tău reverberează pe fundalul trupului meu ca un alt fel de penetrare. Nu am nicio putere asupra glasului tău. Vine direct din tine în mine. (Anaïs Nin)

4327. Trăiesc într-un fel de cuptor de sentimente, iubiri, dorințe, invenții, creații, activități și reverii. Nu-mi pot descrie viața în fapte pentru că extazul nu rezidă în fapte, în ce se întâmplă sau în ce fac, ci în ce se stârnește în mine și ce se naște din toate astea. (Anaïs Nin)

4328. Dragostea, pasiunea și creația se revarsă concomitent din mine. Eu trebuie să parfumez gura pe care o sărut; eu trebuie să fiu uluită de bărbatul pe care îl ador. Eu trec ca un lampagiu; împing corăbii în larg și dezgrop obiecte prețioase; înlătur patina de pe tablouri întunecate; acordez, armonizez, aduc în prim-plan, modelez, aduc la suprafață, aprind, sprijin, susțin, inspir;

plantez semințe; cercetez caverne; descifrez hieroglife; citesc în ochii oamenilor – singură – singură în activitatea mea. (Anaïs Nin)

4329. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții îmbogățind cât am putut așteptarea lungă, lungă a marilor evenimente care mă umplu acum atât de profund, încât sunt copleșită. Acum înțeleg neliniștea cumplită, sentimentul tragic al eșecului, adâncă nemulțumire. Așteptam. Acesta e ceasul expansiunii, al trăirii adevărate. Tot restul n-a fost decât pregătire. Treizeci de ani de pândă neliniștită. Iar acum, acestea sunt zilele pentru care am trăit. Și să fiu conștientă de asta, atât de deplin conștientă, asta e ceva aproape de nesuportat pentru un om. Ființele omenеști nu pot suporta cunoașterea viitorului. Pentru mine, cunoașterea prezentului e la fel de amețitoare. Să fii imens de bogat și să știi asta. (Anaïs Nin)

4330. Nu există un înțeles universal la care să ajungem cu toții, nu există decât înțelesul pe care îl dăm noi vieții noastre, un înțeles propriu, un scenariu propriu, un roman propriu, o carte a vieții fiecăruia. (Anaïs Nin)

4331. Ceea ce-ți imaginezi e ceva ce îți dorești. (Anaïs Nin)

4332. Dragostea este axul și respirația vieții mele. Arta pe care o produc este un produs secundar, o excrescență a dragostei, cântecul pe care îl cânt, bucuria care trebuie să explodeze, supraabundența – asta-i tot! (Anaïs Nin)

4333. Senzualitatea este o forță secretă a corpului meu. (Anaïs Nin)

4334. Dușmanul iubirii nu e niciodată în exteriorul nostru, nu e un bărbat sau o femeie, e chiar ceea ce ne lipsește în noi înșine. (Anaïs Nin)

4335. Ceea ce vrea un bărbat e să creadă că o femeie îl poate iubi atât de mult încât n-o va interesa niciun alt bărbat. (Anaïs Nin)

4336. Disprețuiesc proporțiile, măsurile, tempo-ul

lumii obișnuite. Refuz să trăiesc în lumea obișnuită ca o femeie obișnuită. Să mă implic în relații obișnuite. Vreau extaz. Sunt o nevrotică în sensul că eu trăiesc în lumea proprie. Nu mă voi conforma lumii. Mă conformez doar mie însămi. (Anaïs Nin)

4337. Scriitorii fac dragoste cu orice vor. Adevărul este că numai așa pot trăi în două direcții diferite. Am nevoie de două vieți. Am două ființe. (Anaïs Nin)

4338. Nu vedem lucrurile așa cum sunt, ci cum suntem noi. (Anaïs Nin)

4339. Totul în afară de fericire e nevroză. (Anaïs Nin)

4340. Confuzia creează artă. Prea multă confuzie creează dezechilibru. (Anaïs Nin)

4341. Pot să scriu pagini fantastice, dar nu știu cum să le trăiesc. (Anaïs Nin)

4342. Suferința e ceva ce trebuie să stăpânești, nu în care să te scalzi. (Anaïs Nin)

4343. Căldura zilei e ca o mână de bărbat pe un sân. (Anaïs Nin)

4344. Acest jurnal este legătura mea, pipa mea de opiu. Este drogul și viciul meu. (Anaïs Nin)

4345. Falsul curaj așteaptă marile ocazii. Curajul autentic constă în a învinge, în fiecare zi, micii noștri inamici. (Paul Nizan)

4346. Călătoria e o suită de dispariții ireparabile. (Paul Nizan)

4347. Să știi ce vom deveni, înseamnă să trăim ca niște morți. (Paul Nizan)

4348. Speranța este vâlul naturii pentru a ascunde goliciunea adevărului. (Alfred Nobel)

4349. Dacă aș avea mii de idei și doar una din ele s-ar dovedi a fi bună, aș fi satisfăcut. (Alfred Nobel)

4350. După agricultură, escrocheriile sunt cea mai mare industrie a timpului nostru. (Alfred Nobel)

4351. Adevărul nostru e cuvântul, vorbirea. (Constantin Noica)

4352. Urmăresc cu interes, când se opresc două trenuri în stație, cu ce aviditate se uită oamenii unii la alții. E prea puțin să spui că vor să întâlnească o cunoștință. Nu, e un sentiment metafizic: vor să vadă pe celălalt. Fiecare se vede pe sine în celălalt. (Constantin Noica)

4353. Filosofia ca donjuanism. Pe lângă ea, oamenii de specialitate fac simple căsnicii burgheze. Esențial e să cucerești. Nu să accepți. Nu să știi. (Constantin Noica)

4354. Pe toți ne preia pustia generalității. (Constantin Noica)

4355. Nu există decât două filosofii mari: filosofia greacă și filosofia idealismului german; filosofia ființei și filosofia spiritului. Iar ce e interesant e că amândouă s-au născut în marginea devenirii. Refuzând devenirea, filosofia greacă a găsit ființa. Integrând-o, cea germană a găsit spiritul. Poate că prima și ultima problemă a filosofiei e: curgerea, pierderea, viața. (Constantin Noica)

4356. Nu știu dacă și în alte părți Psalmii Vechiului Testament s-au citit la fel de mult ca la noi. În orice caz, eternitatea românească despre care vorbesc este de acest tip. Nu o plenitudine istorică, nu realizări majore – pe care neamul nostru nici n-ar fi avut când să le înfăptuiască – dau garanția duratei; ci sentimentul că, în fond, există un plan față de care toată frământarea istorică este irosire și pierdere. Dar – și aici e aspectul nou față de tânguirea biblică – neamul românesc e și el, într-un fel, solidar cu acel plan neschimbător. I se întâmplă și lui multe, se frământă ceva în marginea lui, în inima lui, peste impui lui chiar – dar el rămâne neschimbat. „Trece și asta” e una din cele mai curente vorbe românești. Neamul nostru rămâne pentru că și el participă, în felul lui, la eternitatea ființei. (Constantin Noica)

4357. Tu ești o noapte, eu o stea. Eu sunt un haos, tu o lumină; eu sunt cuget, tu o problemă; caută-mă și, mai departe, am să mă ascund în tine. (Constantin Noica)

4358. Școala. Școala asta. Nu știu dacă am s-o fac

vreodată. Dar mi-ar plăcea ca la sfârșitul vieții să pot spune: nici nu am făcut altceva. (Constantin Noica)

4359. Am rămas față în față, încordați, cu ochii țintă unul la altul, trași parcă de firul acesta întins care ne lega privirile, el câinele și eu omul. Simțeam că-i e frică de mine și nu mă putea împiedica să-mi fie frică de el. Niciunul nu se mișca, spre a nu rupe un anumit echilibru creat. Ceva obscur, ceva original ne lega într-o asemenea unitate, încât simțeam că suntem, el câinele și eu omul, fețele unui aceluiași act existențial. Berdiaev are dreptate: omul poate avea relații metafizice cu câinele. (Constantin Noica)

4360. Când spiritul se trezește în lume, el o pune pe aceasta sub semnul întrebării. (Constantin Noica)

4361. De unde ideea că filosofia te învață adevărul? Te învață să gândești - nu adevărul. Îți dă DIRECȚIA adevărului. Vorba lui Kant: ca să știi care e adevărul despre un lucru, trebuie să ai acordul cu acel lucru. Deci, orice adevăr e despre ceva; orice adevăr e material. Ce poate să însemne adevărul, așa formal? Există realități, nu realitate. Există adevăruri, nu adevăr. (Constantin Noica)

4362. Visez o școală în care să nu se predea, la drept vorbind, nimic. Să trăiești liniștit și cuviincios, într-o margine de cetate, iar oamenii tineri, câțiva oameni tineri ai lumii, să vină acolo spre a se elibera de tirania profesoratului. Căci totul și toți dau lecții. Totul trebuie învățat pe din afară și pe dinafară, iar singurul lucru care le e îngăduit din când în când e să pună întrebări. Dar nu vedeți că au și ei de spus ceva, de mărturisit ceva? Și nu vedeți că noi nu avem întotdeauna ce să le spunem? Suntem doar mijlocitori între ei și ei înșiși... Stări de spirit, asta trebuie dat altora; nu conținuturi, nu sfaturi, nu învățături. Filosofia ca donjuanism. Pe lângă ea, oamenii de specialitate fac simple căsnicii burgheze. Esențialul e să cucerești. Nu să accepți. Nu să știi. (Constantin Noica)

4363. Înțelepciunea? Este o stare sau un demers, în

speță unul de armonie, echilibru, măsură. Se poate vorbi de esența, firea ei, dar nu de adevărul ei. (Constantin Noica)

4364. Pentru viața spirituală a omului, cultura este oglinda măritoare. (Constantin Noica)

4365. Fiecare creație e o mărturisire de sine, așadar o bucurie. (Constantin Noica)

4366. Ce vrea filosofia, această „cenușăreasă”? Să readucă lumea din dezordinea ei actuală în ordine, s-o scoată din bezmeticeală, haos și stres, să trezească în om sentimentul responsabilității. (Constantin Noica)

4367. Este suficient un surâs al vieții pentru ca totul să recapete sens... (Constantin Noica)

4368. Orice creație se naște dintr-un plâns și o tăcere. (Constantin Noica)

4369. Nu-i nimeni vinovat de neîmplinirile noastre. Limitele interioare sunt mai dureroase decât orice limită exterioară. (Constantin Noica)

4370. Imposibilul meu e posibilul... (Constantin Noica)

4371. Oameni. Nu lucruri, nu peisaje; oameni. Să fii însetat de omul nou, așa cum ești de lumile noi. Căci fiecare om e o formă de încăpățănare, adică o idee. Și-ți place să vezi care e gustul ideii, care e vocea ei. Cum surâde ea. (Constantin Noica)

4372. Fructul pe care l-ați mâncat azi nu-l veți mai mânca niciodată. (Constantin Noica)

4373. Să te concentrezi asupra unui gând, asupra unei ființe, asupra câtorva dimineți înseamnă să sustragi viața din efemer și fericirea din simpla trecere. Dacă o durere concentrată în focarul ei devine mai suportabilă pentru că e mai locală, o fericire concentrată în obiectul ei devine mai intensă și tocmai de aceea mai vastă. Concentrația dă expansiune. (Constantin Noica)

4374. Văzul conspiră cu auzul pentru a face pe om conștient de ordinea care-l înconjoară, adică de propriul

său prizonierat. (Constantin Noica)

4375. În jurul omului pivotează totul. (Constantin Noica)

4376. Istoria ne totalizează. (Constantin Noica)

4377. Devenim ceea ce suntem. (Constantin Noica)

4378. Muzica explorează tăcerea umană. (Constantin Noica)

4379. Omul nu este propriul lui prezent. El este propriul său viitor. (Constantin Noica)

4380. Bucuria e o limită ce limitează, fericirea una ce nu limitează. (Constantin Noica)

4381. Orice răspuns trimite la o întrebare, la o întrebare trezită din răspuns. (Constantin Noica)

4382. Dar trebuie să fii mai departe. Nicio limită nu interzice nelimitatul. Limitația ce nu limitează. Pierderea ce nu sărăcește. Înfrângerea ce nu înfrânge destine. Ce e de făcut nu mai e nimic de făcut. (Constantin Noica)

4383. Nu am nevoie, nu am ce face cu lumea care este. Mă apasă, mă înăbușă, mă acoperă. E o lume fără scăpare. Nu se poate trăi decât cu lumea care ar putea fi. Și atunci trăiești ca și cum lumea aceasta ar fi cu adevărat, ca și cum ai iubi o și ai fi iubit de ea, ca și cum s-ar întâmpla ceva în ea. (Constantin Noica)

4384. Ciudați sunt oamenii aceștia care vor adevărul de la filosofie. Adevăruri da, dar adevărul? Adevărul e rezultatul gândirii logice, așa cum fapta bună e rezultatul trăirii morale. Dar la fel cum nu pui accentul pe fapta bună și nu preferi actului fapta, tot așa nu poți prefera vieții spiritului adevărul. Toți ereticii făptuiesc mai bine decât ortodocșii, totuși sunt eretici. Toți dogmaticii au adevăruri mai multe decât filosofi, dar n-au filosofie, pentru că n-au viață. (Constantin Noica)

4385. Creștinismul este pentru cele ale sufletului, nu pentru cele ale minții. (Constantin Noica)

4386. Tehnica ne apropie de cei mai îndepărtați și ne îndepărtează de cei mai apropiați! (Michele Norsa)

4387. Orice iubești este centrul unui paradis.
(Novalis)

4388. Poetul înțelege natura mai bine decât savantul.
(Novalis)

4389. Un caracter este o voință perfect educată.
(Novalis)

4390. Orice persoană care e alcătuită din mai multe persoane e o persoană la puterea a doua, sau un geniu.
(Novalis)

4391. Nu ne înțelegem niciodată cu totul, dar putem și vom putea să facem mult mai mult și mai bine decât să ne cunoaștem. (Novalis)

4392. Suntem legați mult mai strâns de invizibil decât de vizibil. (Novalis)

4393. Dragostea nu e nimic altceva decât suprema poezie a naturii. (Novalis)

4394. Să joci, înseamnă să experimentezi hazardul.
(Novalis)

4395. Poezia e pentru sentimente ceea ce filosofia este pentru idei (Novalis)

4396. Domnia nopții nu cunoaște nici timp, nici spațiu, somnul este pentru ea o întreagă eternitate.
(Novalis)

4397. Natura e o baghetă magică pietrificată.
(Novalis)

4398. Viața e o maladie a spiritului. (Novalis)

4399. Destinul e caracterul. (Novalis)

4400. Nu doar Anglia, ci orice englez e o insulă.
(Novalis)

4401. Filosofia este de fapt nostalgie – dorul de a fi pretutindeni acasă. (Novalis)

4402. Totul e magie, sau nu e nimic. (Novalis)

4403. Să realizezi reprezentarea nereprezentabilului, să vezi invizibilul, să atingi și să percepi impalpabilul.
(Novalis)

4404. Omul adaugă unei senzații o altă senzație, de

îndată ce începe să gândească. (Novalis)

4405. Femeia este supremul element vizibil care face trecerea de la trup la suflet. (Novalis)

O

4406. Viețile noastre nu sunt decât interludii lipsite de importanță în marile jocuri electrice ale lui Dumnezeu, Tatăl Nostru. (Eugene O'Neill)

4407. Ceea ce este noaptea, față de zi, este și femeia față de bărbat. (Eugene O'Neill)

4408. Viața cu adevărat trăită este în trecut sau în viitor – prezentul este un interludiu, un straniu interludiu în care recurgem la trecut sau viitor ca să ne slujească drept mărturie că trăim. (Eugene O'Neill)

4409. Fericirea îi urăște pe cei timizi. La fel și știința. (Eugene O'Neill)

4410. Urăsc lumina zilei, parcă ar fi numai ochi care mă învinovătesc. Nu, noi am renunțat la lumina zilei sub care trăiesc oamenii normali – sau mai curând, ea renunță la noi. Noaptea veșnică – întunericul morții în viață – acesta-i climatul celor vinovați. (Eugene O'Neill)

4411. Nu-I cer iertare lui Dumnezeu. Nu cer iertare nimănui. Mă iert eu însămi... Sper că există un Iad și pentru cei buni. (Eugene O'Neill)

4412. Să fii fericit e cel mai sigur mijloc pe care îl avem pentru a ne apropia de bine. (Eugene O'Neill)

4413. Imaginația! Ea face mai multe victime decât toate maladiile reunite! Ea declanșează maladiile! E o formă de nebunie! (Eugene O'Neill)

4414. Câștigând confruntarea, Platon, stoicii și creștinii își impun logicile lor: ura față de lumea terestră, detestarea pasiunilor, a pulsionilor, a dorințelor, discreditarea trupului... Greu de cerut învingătorilor să scrie cu obiectivitate istoria învinșilor. (Michel Onfray)

4415. Prețul obișnuit al celebrității: să fii cunoscut, dar nu citit, mai iubit sau detestat pentru motive rele. (Michel Onfray)

4416. Universalul nu există, nu există decât particularul. (Michel Onfray)

4417. Individul este, în sens etimologic, ceea ce nu se mai divide sau ceva care nu se poate divide mai mult după ce totul a fost divizat. (Michel Onfray)

4418. Filosofia nu cade din cerul ideilor ea urcă de la pământ, adică provine de la corp și de la interacțiunea lui cu istoria. (Michel Onfray)

4419. Adesea mă tem că folosim limbajul filosofiei doar pentru a ne justifica instinctele. (Eugenio d'Ors)

4420. Este îndeajuns să privești un lucru cu atenție pentru ca el să devină interesant. (Eugenio d'Ors)

4421. Către ce trebuie să tindă mai presus de toate acela care vrea să devină filosof? Către două lucruri: să afle adevărul și să nu se mulțumească niciodată cu ce a aflat. (Eugenio d'Ors)

4422. Dintre două explicații, alege-o pe cea mai clară; dintre două forme, pe cea mai simplă; iar dintre două expresii, pe cea mai scurtă. (Eugenio d'Ors)

4423. În timp ce „Capriciile” lui Goya sunt invenții morale, „Disparatele” sunt invenții cosmice. (Eugenio d'Ors)

4424. E suficient să privești un lucru cu atenție, pentru ca el să devină interesant. (Eugenio d'Ors)

4425. Stilul e precum sunt unghiile: e mai ușor să le ai strălucitoare, decât curate. (Eugenio d'Ors)

4426. Istoria ne dovedește că revoluțiile izbutite au fost întreprinse doar de aceia care nu aveau nimic de câștigat. (Eugenio d'Ors)

4427. Nu plângem pentru că suntem triști. Suntem triști pentru că plângem. (Eugenio d'Ors)

4428. Din vreme în vreme, aforismul revine la filosofi. Aforismele sunt rândunelele dialecticii. (Eugenio d'Ors)

4429. Când nuditatea face din corp un cult pur, carnea este umilită. (Eugenio d'Ors)

4430. Locurile comune sunt destul de dezagreabile.

Dar locurile semicomune sunt cu adevărat respingătoare.
(Eugenio d'Ors)

4431. Eu sunt eu plus circumstanțele mele. (José Ortega y Gasset)

4432. A fi surprins, a te mira - înseamnă să începi să înțelegi. (José Ortega y Gasset)

4433. Trecutul ne salvează de prezent construind un viitor robust. (José Ortega y Gasset)

4434. **Libertate**a este disciplina liber asumată. (José Ortega y Gasset)

4435. Filosofia răspunde unei nevoi a intelectului de a fi ceea ce este. (José Ortega y Gasset)

4436. Frumusețea unei metafore începe acolo unde sfârșește adevărul ei. (José Ortega y Gasset)

4437. Eroul este cel care vrea să fie el însuși. (José Ortega y Gasset)

4438. Valoarea supremă a vieții, la fel cu aceea a monedei, constă în a o cheltui, rezidă în a o pierde la timp și cu grație. (José Ortega y Gasset)

4439. Cine vrea să ne învețe un adevăr să ne ducă până acolo unde putem să-l descoperim singuri. (José Ortega y Gasset)

4440. Ordinea nu este o presiune impusă societății din exterior, ci un echilibru realizat în interior. (José Ortega y Gasset)

4441. În iubire, părăsim liniștea lăuntrului nostru, emigrăm virtual către cel iubit, într-un fel de renunțare a sinelui. (José Ortega y Gasset)

4442. Știință este totul asupra căruia încapem întotdeauna discuție. (José Ortega y Gasset)

4443. Specializarea maximă echivalează cu incultura maximă. (José Ortega y Gasset)

4444. Luăm în stăpânire realitatea, ceea ce e totuna cu a măsura câți metri are lanțul care ne atârnă de glezne. (José Ortega y Gasset)

4445. Luăm în stăpânire realitatea, ceea ce e totuna

cu a măsura câți metri are lanțul care ne atârână de glezne. (José Ortega y Gasset)

4446. Existența e un proces continuu de a decide ce ai de făcut. (José Ortega y Gasset)

4447. A defini înseamnă a exclude și a nega. (José Ortega y Gasset)

4448. Dacă nu poți să obții ce-ți place, să-ți placă ce poți. (José Ortega y Gasset)

4449. În timp ce tigml nu se poate desprinde de condiția lui de tigrul, nu se poate deztigriza, ființa umană trăiește permanent riscul dezumanizării. (José Ortega y Gasset)

4450. Noi nu știm ce ni se întâmplă - asta este ce ni se întâmplă. (José Ortega y Gasset)

4451. De fiecare dată când înveți pe cineva, învață-l să se îndoiască de ceea ce-l înveți. (José Ortega y Gasset)

4452. Cu morala corectă greșelile instinctelor noastre, iar cu dragostea - greșelile moralei noastre. (José Ortega y Gasset)

4453. Vitalitatea democrațiilor, de orice tip ar fi ele și oricare le-ar fi gradul, depinde de un mărunț detaliu tehnic: procedura electorală. Toate celelalte sunt secundare. (José Ortega y Gasset)

4454. Universal este vocabula enormă și monolitică, ce, asemeni unei gesticulații vaste și vagi, mai degrabă ascunde decât enunță acest concept viguros: tot ce se găsea Știe. (José Ortega y Gasset)

4455. Contrar a ceea ce se crede de obicei, făptura de elită, și nu masa, este cea care trăiește într-o servitute esențială. Viața i se pare fără rost dacă n-o pune în serviciul unei obligații superioare. (José Ortega y Gasset)

4456. A iubi ceva sau pe cineva ar însemna pur și simplu să fii bucuros și să-ți dai seama totodată de faptul că bucuria ne vine de la acest ceva sau cineva. (José Ortega y Gasset)

4457. Statul nu înseamnă consangvinitate, nici

unitate lingvistică, nici unitate teritorială, nici continuitate de locuire. Nu înseamnă ceva material, inert, dat și limitat. Este un pur dinamism – voința de a face ceva în comun – și datorită lui, ideea de stat nu e limitată de niciun termen fizic. (José Ortega y Gasset)

4458. Dacă oamenii nu pot scrie bine, nu pot gândi bine, dacă nu pot gândi bine, alții vor gândi pentru ei. (George Orwell)

4459. Englezii nu sunt fericiți dacă nu se simt nefericiți, irlandezii nu fac pace dacă nu sunt în război, iar scoțienii nu se simt acasă dacă nu sunt peste hotare. (George Orwell)

4460. Fratele cel mare este cu ochii pe tine. (George Orwell)

4461. Normalitatea nu se măsoară statistic. (George Orwell)

4462. Dacă libertatea cuvântului chiar înseamnă ceva, ea este dreptul de a le spune oamenilor ceea ce nu vor să audă. (George Orwell)

4463. În general, oamenii vor să fie buni, dar nu prea buni și nu chiar tot timpul. (George Orwell)

4464. Fiecare generație îți imaginează că este mai inteligentă decât cea dinainte și mai înțeleaptă decât cea care va urma după ea. (George Orwell)

4465. Puterea nu este un mijloc ci un scop. Nu se instaurează o dictatură pentru a păzi o revoluție, dimpotrivă, se fac revoluții pentru a instaura o dictatură. (George Orwell)

4466. În vremuri ale înșelătoriei universale, a spune adevărul este un act revoluționar. (George Orwell)

4467. La 50 de ani, fiecare are fața pe care o merită. (George Orwell)

4468. Cel ce controlează trecutul, controlează viitorul. (George Orwell)

4469. Omul este singura creatură care consumă fără să producă. Nu dă lapte, nu face ouă, este prea firav

pentru a trage plugul, nu poate alerga suficient de repede pentru a prinde iepuri. Totuși este stăpânul tuturor animalelor. (George Orwell)

4470. Maselor li se poate acorda libertatea gândirii, pentru că ele nu gândesc. (George Orwell)

4471. Cel mai rapid mod de sfârși un război este de a-l pierde. (George Orwell)

4472. Trebuie să ne luptăm din răputeri ca să ne vedem lungul nasului. (George Orwell)

4473. Scopul unei glume nu este de a degrada ființa umană, ci doar să-i reamintească că este deja degradată. (George Orwell)

4474. Nu folosi niciodată vreo locuțiune străină, vreun cuvânt științific sau jargon, dacă poți găsi un cuvânt obișnuit echivalent. (George Orwell)

4475. Limbajul politic este astfel proiectat încât face ca minciunile să pară demne de încredere, crimele respectabile și vântul ca ceva solid. (George Orwell)

4476. A trăi este cel mai rar lucru din lume. Majoritatea oamenilor există, atâta tot. (George Orwell)

4477. Fără îndoială că alcoolul, tutunul, și multe altele, sunt lucruri pe care un sfânt trebuie să le evite, dar sfințenia este un lucru pe care oamenii trebuie să-l evite. (George Orwell)

4478. Divinitatea este mereu concepută sub două aspecte, [...] mânioasă și blândă, neîndurătoare și lesne iertătoare, terifiantă și odihnitoare. (Rudolf Otto)

4479. În sensul uzual al cuvântului, iraționalul desemnează un eveniment neobișnuit, care, prin profunzimile lui, se sustrage explicației raționale. (Rudolf Otto)

4480. Noi plecăm de la sensul uzual al cuvântului, acela pe care îl are, când spunem despre un eveniment neobișnuit, care, prin profunzimea lui, se sustrage explicației raționale. «Există ceva irațional aici». [...] Afirmăm, apoi, că sub acest domeniu al purei clarități se

află o profunzime obscură ce scapă nu sentimentului, ci conceptelor noastre și pe care, din acest motiv, o numim «irațional». (Rudolf Otto)

4481. Groapa revine în forma infinit mai nobilă a acelei adânci și intime înfiorări care face ca sufletul să amuțească și să se cutremure până în ultimele străfunduri. Este vorba de o înfiorare mistică și provoacă în conștiință, ca reflex secundar, sentimentul stării de creatură, sentimentul propriei noastre nimicnicii, al pierderii de sine în fața căruia, prin teamă îi simțim caracterul înfricoșător și măreț.

4482. Iubirea, spune un mistic, nu-i decât o «mânie stinsă». (Rudolf Otto)

4483. Misterul religios, adevăratul mirum, este pentru a folosi poate cea mai nimerită expresie «cel cu totul altul», thăteron, anyad, alienum. (Rudolf Otto)

4484. «Străinul» și «Uimitorul», este ceea ce se află absolut în afara lucrurilor obișnuite, inteligibile, și deci familiare. Nu există nicio trecere gradată de la uimirea naturală la cea demonică. Termenul *mysterium* își dobândește întreaga rezonanță numai atunci când se referă la ceva absolut de neînțeles. (Rudolf Otto)

4485. El este materia primă numinoasă a sentimentului de umilință religioasă. Cuvântul «majestas» cuprinde deopotrivă anihilarea eului și afirmarea realității unice și absolute a transcendentului. Conduce la considerarea obiectului transcendent corelativ ca absolut superior prin plenitudinea ființei sale, în fața căreia eul își va simți întreaga nimicnicie. (Rudolf Otto)

4486. De acest element (majestas) este legat ca un reflex subiectiv, sentimentul stării de creatură, care prin contrast cu puterea obiectivă, absolută, pe care o simțim, ni se înfățișează ca un sentimental puterii de sine, al neantizării noastre. (Rudolf Otto)

4487. Ai grijă de gândurile tale. Vor deveni cuvintele tale. Ai grijă de cuvintele tale. Vor deveni faptele tale. Ai

grijă de faptele tale. Vor deveni obiceiurile tale. Ai grijă de obiceiurile tale. Vor deveni caracterul tău. Ai grijă de caracterul tău. Va deveni destinul tău. (Frank Outlaw)

4488. Unele inimi sunt diamante. Altele, pietre. (Frank Outlaw)

4489. Suferința e o insulă de certitudine într-un ocean de incertitudini. (Amos Oz)

4490. Răul nu e în afara noastră, el bântuie în fiecare dintre noi, adesea deghizat abil în idealism sau pietate religioasă. (Amos Oz)

4491. Gelozia face rău, se umflă și degenerează în sarcasme: puțin ca o rană care se infectează și supurează. (Amos Oz)

4492. Deriziunea e, poate, un parapet împotriva solitudinii. Într-adevăr, ironia își găsește întotdeauna un public, în timp ce victimele ei sunt mereu singure. (Amos Oz)

p

4493. Seninătatea era pentru greci, la fel ca pentru noi, o nostalgie. Încât înclin să cred că poți căuta în lumea clasică și ceea ce n-a existat. Important fiind ceea ce cauți. (Octavian Paler)

4494. Atât cât pricep eu lucrurile, omul l-a descoperit pe Dumnezeu nu uitându-se spre cer, ci căutându-l în sine însuși, ce anume ar putea opune morții și neantului. N-am suportat gândul că suntem doar pulbere și atunci am căutat în noi ceea ce s-ar opune pulberii. Dumnezeu e partea noastră care nu vrea să moară, care nu se poate consola. (Octavian Paler)

4495. Trecutul trăiește, e viu, ia parte la prezent, îl influențează și se schimbă în funcție de ceea ce ni se întâmplă. Unele amintiri scad în importanță, pălesc, altele, dimpotrivă, capătă înțelesuri noi la care nu ne-am gândit înainte. Devin, din fleacuri, momente esențiale. De aceea, azi, înțeleg că destinul se ascunde, deseori, în cea mai cenușie și insesizabilă banalitate. (Octavian Paler)

4496. Pe măsură ce înaintezi în emoție, te apropii și de sfârșitul ei. Nimic nu te poate salva. (Octavian Paler)

4497. Azi, știu că în lumină există și umbre și că fericirea e uneori dureroasă. (Octavian Paler)

4498. Noi suntem ca un cântec, nu credeți? Un cântec nu se poate cânta niciodată de la sfârșit spre început. Trebuie să-l cânti totdeauna îndreptându-te spre sfârșit. (Octavian Paler)

4499. Nu putem începe să murim decât uitând. (Octavian Paler)

4500. Lacătele din noi se deschid cu o lacrimă. (Octavian Paler)

4501. Mă întorc tot mai des la ideea ca destinul este dictat de detalii. (Octavian Paler)

4502. Nu s-a zis că adevărul unui om este ceea ce el ascunde? (Octavian Paler)

4503. Singura crimă a zeilor este omul. (Octavian Paler)

4504. Într-o dragoste adevărată trebuie să fii puțin sclav pentru a fi liber, adică să nu mai vezi nimic în jur. (Octavian Paler)

4505. Dacă viața e un joc, acest joc trebuie să aibă totuși o regulă pe care n-o cunoaștem. (Octavian Paler)

4506. Sunt liber pentru că nu mă tem să iubesc ceea ce va muri. (Octavian Paler)

4507. Dragostea e o luptă între două suflete și între două trupuri în care uneori nu e niciun învingător, alteori nu e niciun învins. (Octavian Paler)

4508. Iubim de fapt ceea ce ne lipsește. (Octavian Paler)

4509. Trecutul nu este o arhivă, o magazie, unde scuturând praful, găsești și azi și mâine și poimâine aceleași lucruri, mai uzate, mai șterse, dar în fapt aceleași. Trecutul trăiește, e viu, se schimbă în funcție de ceea ce ni se întâmplă. (Octavian Paler)

4510. Pictura este tăcerea minții, muzica ochiului.

(Orhan Pamuk)

4511. Când ți s-a ivit chipul, nu m-am gândit la nimic altceva decât la faptul că aceasta este, pentru mine, mâna dumnezeiască. Deoarece fericirea de a-ți putea vedea chipul îmi este de ajuns. (Orhan Pamuk)

4512. Ceea ce trece drept stil nu este decât un cusur care deschide calea amprenteii personale. (Orhan Pamuk)

4513. Celebritatea e mai ușor de suportat decât lipsa ei. (Orhan Pamuk)

4514. Cel mai adânc aspect al picturii este să vezi ceea ce se vede în întunericul lui Dumnezeu. (Orhan Pamuk)

4515. Dumnezeu a voit ca pictura să fie o sărbătoare, spre a-i arăta celui care știe să privească că lumea însăși este o sărbătoare. (Orhan Pamuk)

4516. Clară și neconcesivă ca un criteriu. (Aurel Pantea)

4517. Lucrurile eterne, lucrurile lui Dumnezeu, sunt întotdeauna cele mai simple și mai profunde. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4518. Oriunde o ființă umană este redusă la un obiect al manipulării, de către un director, un șef de magazin, un om de știință, un politician sau un iubit, are loc pulverizarea unicității fundamentale a persoanei umane. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4519. Fiecare trăiește, mai presus de orice, pentru iubire. Capacitatea de a iubi cu adevărat și nu capacitatea intelectuală este cea mai profundă componentă a persoanei umane. Nu este deloc întâmplător că cea mai importantă poruncă este să iubești. O adevărată iubire ne scoate în afara noastră pentru a-l putea afirma pe celălalt, dedicându-ne astfel omului, oamenilor și, mai presus de orice, lui Dumnezeu. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4520. Pe trotuarul strâmt al lumii, sunt un călător care își ține privirea îndreptată mereu spre chipul tău, Iisuse! (Papa Ioan Paul al II-lea)

4521. A fi liber nu înseamnă să poți face ce vrei, ci să ai dreptul să faci ceea ce trebuie. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4522. Lăsați-l pe Cristos să vă găsească. Să vă fie frică doar de nepăsare și lașitate. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4523. Biserica este inima umanității. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4524. Adevărul nu se supune la vot. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4525. Prin intermediul libertății mele, eu micșorez distanța dintre persoana care sunt și persoana care trebuie să fiu. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4526. Pe de o parte, trebuie să plătești întotdeauna un preț atunci când iubești, dar, pe de altă parte, mulțumită lui Dumnezeu, iubirea merită acest preț. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4527. Când un om îngenunchează în confesional pentru că a păcătuit, în acel moment el adaugă ceva la demnitatea sa de om. Nu are importanță cât de greu îi apasă conștiința păcatele, nu are importanță dacă ele i-au micșorat demnitatea proprie, simpla acțiune de a te întoarce din nou către Dumnezeu este o manifestare a demnității speciale a omului, a măreției lui spirituale... măreția întâlnirii personale dintre om și Dumnezeu, în adevărul interior al conștiinței. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4528. Un preot este o persoană care transmite misterul credinței cu acele haruri invizibile destinate întregii umanități. (Papa Ioan Paul al II-lea)

4529. Adevărații mei contemporani au murit de milenii sau trebuie să se nască de acum înainte. (Giovanni Papini)

4530. Cine nu e convins că e jos, nu se gândește să se urce sus. (Giovanni Papini)

4531. Gloria este o șoaptă atât de scurtă în tăcerea veșniciei. (Giovanni Papini)

4532. Sunt adeseori virtuți mai dureroase decât păcatele. (Giovanni Papini)

4533. Viața, pentru a fi suportabilă, trebuie trăită din plin. (Giovanni Papini)

4534. Destinul este un etern și abstract Țap ispășitor al slăbiciunilor omenești. (Giovanni Papini)

4535. Câte vieți sunt într-o viață, câți oameni într-un om. (Giovanni Papini)

4536. Sunt suspendat între cer și pământ, prea greoi ca să mă înalț spre stele și prea eteric ca să scormonesc în noroi. (Giovanni Papini)

4537. Ungușitorul este cel ce spune, fără să le gândească, lucruri pe care cel lingușit le gândește, fără să le spună. (Giovanni Papini)

4538. Cum să fac să mă cunosc pe mine însumi, dacă nu sunt în stare să mă regăsesc în această multitudine de oameni care mă înghesuie și pătrunde în mine din toate părțile? – să trăiesc pentru vecie ca un necunoscut – lucrul acesta e unul dintre cele mai aspre chinuri ale vieții mele nespus de dure. (Giovanni Papini)

4539. Vino acum să-ți spun singurele căi posibile de invadare pe care le putem gândi. Prima cea care spune că este și că nu poate fi decât să fie, este Calea Convingerii (căci ea conduce către Adevăr). Cealaltă, cea care spune că nu este și că trebuie în mod necesar să nu fie, afirmă că este cea întru totul de nedeslușit. Fiindcă nici nu se poate cunoaște ce nu este – aceasta este imposibil – nici nu se poate afirma ce nu este, pentru că este același lucru a gândi și a fi. (Parmenide)

4540. Ființa este, neființa nu poate să fie. (Parmenide)

4541. Nu înțelegi nimic din lucrarea lui Dumnezeu dacă nu ai drept principiu faptul că el a vrut să-i orbească pe unii și să-i lumineze pe ceilalți. (Blaise Pascal)

4542. Numerele, de o natură atât de diferită, imită spațiul. (Blaise Pascal)

4543. Iisus va fi în agonie până la sfârșitul lumii: nu trebuie să dormim în tot acest timp. (Blaise Pascal)

4544. Nu sper nimic de la lume, nu învăț nimic, nu vreau nimic; n-am nevoie prin grația Domnului, nici de binele, nici de autoritatea nimănui. (Blaise Pascal)

4545. Nu aici se află țara adevărului, ea rătăcește necunoscută printre oameni. (Blaise Pascal)

4546. Apele sunt drumuri care merg și care te poartă acolo unde vrei să mergi. (Blaise Pascal)

4547. De obicei te convingi mai lesne cu argumentele pe care le-ai găsit tu însuși, decât cu cele care le-au venit altora în minte. (Blaise Pascal)

4548. Să zicem: poate Dumnezeu există, poate nu există... Să cântărim câștigul sau paguba pe care le-am avea dacă spunem că Dumnezeu există. Sunt două posibilități: dacă câștigi, câștigi totul, dacă pierzi, nu pierzi nimic. Deci nu mai șovăi, pariază că El există! (Blaise Pascal)

4549. Acela care iubește pe cineva din cauza frumuseții lui, îl iubește oare? Nu, căci vărsatul de vânt, care va distruge frumusețea, fără a distruge persoana, îl va face pe acesta să nu o mai iubească. Și dacă sunt iubit pentru mintea, pentru memoria mea, sunt oare eu iubit? Nu, căci îmi pot pierde aceste calități, fără a mă pierde pe mine însumi. (Blaise Pascal)

4550. Fericirea este un lucru minunat: cu cât o dai mai mult, cu atât mai mult îți rămâne. (Blaise Pascal)

4551. Funcția supremă a rațiunii este să arate omului că unele lucruri sunt dincolo de rațiune. (Blaise Pascal)

4552. Nu există decât 3 categorii de oameni: unii care îi slujesc lui Dumnezeu fiindcă L-au găsit, alții care-L caută întrucât nu L-au găsit; în sfârșit aceia care-și târăsc zilele fără să-L fi căutat și deci fără să-L fi găsit. Primii sunt înțelepți și fericiți; cei de la mijloc sunt înțelepți dar nefericiți, ultimii sunt nebuni și nefericiți! (Blaise Pascal)

4553. Eul e vrednic de ură. (Blaise Pascal)

4554. Mă îngrozește eterna tăcere a acestor spații infinite. (Blaise Pascal)

4555. Omul nu este nici înger, nici animal, iar nenorocirea face că cine vrea să zărească îngerul, vede animalul. (Blaise Pascal)

4556. Natura acestui amor propriu și a eului uman este să nu se iubească decât pe sine și să nu se ia în considerare decât pe sine. (Blaise Pascal)

4557. Drept este ca ceea ce e drept să fie urmat, necesar este ca ceea ce e mai puternic să fie ascultat. Dreptatea fără putere este neputincioasă, puterea fără dreptate este tiranică. (Blaise Pascal)

4558. Este oare probabil ca probabilitatea să dea siguranță? Diferența între tihnă și siguranța conștiinței. Nimic nu-ți dă siguranță decât adevărul; nimic nu aduce tihna decât cercetarea sinceră a adevărului. (Blaise Pascal)

4559. Omul nu este decât o trestie, cea mai fragilă din natură, dar este o trestie cugetătoare. Nu este nevoie ca universul întreg să se înverșuneze împotriva lui pentru a-l zdrobi. Un abur, o picătură de apă sunt de ajuns pentru a-l ucide. Dar chiar dacă universul întreg l-ar zdrobi, omul tot ar fi mai nobil decât cel care-l ucide, pentru că el știe că moare; iar avantajul pe care universul îl are asupra lui, acest univers nu-l cunoaște. (Blaise Pascal)

4560. Simțirea se deformează tot așa cum se deformează și mintea. Mintea, ca și simțirea, o formează tovărășiile, mintea, ca și simțirea, o deformează tovărășiile; așa încât, după cum acestea sunt bune sau rele, o formează sau o deformează. A ști să le alegi bine este deci absolut hotărâtor pentru a o forma și a nu o deforma. Dar nu poți face această alegere dacă n-o ai formată și deloc deformată. Și astfel ia naștere un cerc vicios din care fericiți sunt cei ce scapă. (Blaise Pascal)

4561. Eu nu știu cine m-a adus pe lume, nici ce e lumea, nici ce sunt eu însumi; eu mă aflu într-o ignoranță teribilă a tuturor lucrurilor; eu nu știu ce e corpul meu, ce sunt simțurile mele, ce este sufletul meu și însăși această parte a mea care gândește ceea ce spun, care meditează

asupra oricărui lucru și asupra ei însăși, fără a se cunoaște mai mult decât restul. Eu văd aceste spații înspăimântătoare ale universului care mă închid și mă găsesc legat de un ungher al acestei vaste întinderi, fără a ști de ce sunt așezat mai degrabă în acest loc, decât în altul, nici de ce puținul timp ce mi-e dat să trăiesc îmi este hotărât în punctul acesta mai degrabă decât în altul din întreaga eternitate care m-a precedat și din cea care mă urmează... Tot ceea ce cunosc e că trebuie să mor în curând, dar ceea ce ignor mai mult este însăși această moarte pe care n-o pot evita. (Blaise Pascal)

4562. Universul este un cerc al cărui centru e pretutindeni, iar circumferința nicăieri. (Blaise Pascal)

4563. Ființele umane trebuie cunoscute pentru a fi iubite. Dumnezeu trebuie iubit pentru a fi cunoscut. (Blaise Pascal)

4564. Când un discurs firesc zugrăvește o pasiune sau un efect, descoperim și în noi înșine adevărul pe care îl auzim, dar, neștiind că el se află acolo, suntem gata să-l iubim pe cel care ne-a făcut să-l simțim; căci nu dintre-ale lui ni-l împărtășește, ci dintre-ale noastre. Binele pe care ni-l face ne îndeamnă să-l iubim, în afară de faptul că inima este înclinată să-l îndrăgească tocmai pentru această comuniune a înțelegerii. (Blaise Pascal)

4565. Puterea fără Morală este o crimă, dar Morala fără putere este o utopie. (Blaise Pascal)

4566. Pasiunile iubirii sunt sentimente și gânduri care aparțin propriu-zis spiritului deși sunt ocazionate de corp. (Blaise Pascal)

4567. Prin spațiu, Universul mă cuprinde, mă înghite ca pe un punct; prin gândire, îl cuprind eu. (Blaise Pascal)

4568. Democrație: și astfel, neputând face ca tot ceea ce este just să fie tare, s-a făcut ca tot ceea ce este tare să fie just. (Blaise Pascal)

4569. Dreptatea trebuie să fie puternică, iar puterea – dreaptă. (Blaise Pascal)

4570. A nu-ți păsa de filosofie înseamnă a filosofa cu adevărat. (Blaise Pascal)

4571. Unii oameni se tem de cele mai neînsemnate lucruri, le prevăd, le simt; și același om care poate petrece zile și nopți turbat și disperat că a pierdut o funcție sau pentru vreo ofensă imaginară adusă onoarei sale este tot acela care va pierde totul prin moarte, fără să se neliniștească și fără, să se tulbure. (Blaise Pascal)

4572. În dragoste nu îndrăznești să riști deoarece ți-e teamă să nu pierzi totul. Și totuși trebuie să înaintezi, dar cine poate spune până unde? (Blaise Pascal)

4573. Toată rațiunea noastră cedează în fața sentimentelor. (Blaise Pascal)

4574. Pariți că Dumnezeu există. De câștigați, câștigați tot; de pierdeți, nu pierdeți nimic. (Blaise Pascal)

4575. Adevărul nu-l pătrundem numai cu rațiunea, ci și cu inima. (Blaise Pascal)

4576. Ultima intervenție a rațiunii este aceea de a cunoaște că există o infinitate de lucruri ce o depășesc. (Blaise Pascal)

4577. Noi credem uneori că lucrurile sunt adevărate, numai fiindcă sunt spuse în mod elocvent. (Blaise Pascal)

4578. Cine-L cunoaște pe Hristos, cunoaște rostul tuturor lucrurilor. (Blaise Pascal)

4579. Dacă ne-am examina gândurile le-am găsi întotdeauna ocupate de trecut și viitor. (Blaise Pascal)

4580. Lucrurile sunt adevărate sau false, în funcție de unghiul din care sunt privite. (Blaise Pascal)

4581. Rațiunea este metoda lentă și întortocheată prin care cei care nu știu adevărul îl descoperă. (Blaise Pascal)

4582. Omul este o trestie, cea mai fragilă din întreaga natură, dar este o trestie gânditoare. (Blaise Pascal)

4583. Inima are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaște. (Blaise Pascal)

4584. A judeca matematic nu înseamnă a gândi filosofic, a judeca filosofic nu înseamnă a fi liber, a gândi liber nu înseamnă a fi filosof. (Blaise Pascal)

4585. Ce este omul în mijlocul naturii? Un neant față de infinit, un tot față de neant: o mijlocire între nimic și tot. (Blaise Pascal)

4586. Trebuie să ne naștem toți vinovați, altfel Dumnezeu ar fi nedrept. (Blaise Pascal)

4587. Omul este jumătate porc, jumătate sfânt. Paradoxul este că, cu cât își dorește să devină mai sfânt, cu atât devine mai porc. (Blaise Pascal)

4588. În dragoste, o simplă tăcere spune mai mult decât vorbele. E bine ca ele să fie interzise, există o elocvență a tăcerii mai impresionantă decât limbajul însuși. Ce convingător e îndrăgostitul când nu poate vorbi și cât spirit dovedește el! (Blaise Pascal)

4589. Tu nu m-ai căuta dacă nu m-ai fi găsit deja. (Blaise Pascal)

4590. Omul este un dialog interior. (Blaise Pascal)

4591. Elocința continuă plictisește. (Blaise Pascal)

4592. Ce himeră mai este și acest om? Ce noutate, ce monstru, ce haos, ce îngrămădire de contradicții?! Judecător al tuturor lucrurilor, imbecil vierme de pământ; depozitar al adevărului; îngrămădire de incertitudine și de eroare; mărire și lepădătură a Universului. Dar ce sunt, prin urmare? Un lucru ce cugetă... unul ce se îndoiește, înțelege, afirmă, neagă, voiește, nu voiește, totodată imaginează și simte;... din simplul fapt că știu de existența mea și... absolut nimic altceva nu aparține firii sau esenței mele. (Blaise Pascal)

4593. Dacă nasul Cleopatrei ar fi fost mai scurt, probabil că toată fața pământului ar fi fost schimbată. (Blaise Pascal)

4594. Nimeni nu ar trebui să consimtă decât la adevărurile demonstrate. (Blaise Pascal)

4595. Oricine vrea să joace rolul unui înger devine

diavol. (Blaise Pascal)

4596. Ultimul lucru pe care-l afli scriind o carte este cu ce trebuie să începi. (Blaise Pascal)

4597. Voi scrie aici gândurile mele fără ordine, dar poate nu într-o confuzie lipsită de scop: aceasta este veritabila ordine care-mi va marca obiectul chiar prin dezordine. I-aș acorda prea mare onoare subiectului meu dacă l-aș trata în ordine pentru că vreau să arăt că el este incapabil de ordine. (Blaise Pascal)

4598. Sunt două excese la fel de periculoase: a exclude rațiunea, a nu admite decât rațiunea. (Blaise Pascal)

4599. Dumnezeu nu este atotputernic. De ce? Pentru că El nu poate construi o piatră pe care să nu o poată ridica, nu poate construi un zid pe care să nu-l poată sări. (Blaise Pascal)

4600. Există vicii care sunt legate numai prin altele de noi: smulgeți trunchiul și ele se îndepărtează ca ramurile. (Blaise Pascal)

4601. Elocvența este ca o pictură a gândirii, așa încât cei care, după ce au pictat, mai adaugă, fac un tablou în loc de un portret. (Blaise Pascal)

4602. Nu numai că noi nu cunoaștem pe Dumnezeu decât prin Iisus Hristos, dar nici pe noi înșine nu ne cunoaștem decât prin Iisus Hristos. (Blaise Pascal)

4603. Dacă omul nu este făcut pentru Dumnezeu, de ce nu este fericit decât întru Dumnezeu? Dacă omul este făcut pentru Dumnezeu, de ce îi este el atât de potrivnic lui Dumnezeu? (Blaise Pascal)

4604. Să ne cunoaștem deci puterile, suntem ceva și nu suntem nimic. Deși suntem ceva, nu vedem bine primele principii care se nasc din nimic; și fiindcă nu suntem nimic nu putem vedea nemărginirea. (Blaise Pascal)

4605. Dacă există Dumnezeu, el este infinit de neînțeleș pentru că neavând nici părți, nici margini, el nu

se află în niciun fel de raport cu noi. Suntem deci incapabili să știm ce este, nici dacă este. Acestea fiind date, cine va îndrăzni să rezolve problema? Nu noi, căci nu suntem în niciun raport cu el. (Blaise Pascal)

4606. Căci, în cele din urmă, ce este omul în natură? Un neant, în ceea ce privește infinitul, un tot în ceea ce privește neantul, mijlocul dintre totul și nimic. Este în mod infinit îndepărtat de cele două extremități, dar ființa sa nu se află la o distanță mai mică de neantul din care se trage decât de infinitul în care este înghițit. (Blaise Pascal)

4607. Știm că există un infinit și-i ignorăm natura. Cum știm că este fals ca numerele să fie finite, este deci adevărat că există un infinit în număr. Dar nu știm ce este: este fals că el ar fi par, e fals că ar fi impar; căci adăugându-i unitatea, el nu-și schimbă natura; și totuși e un număr și orice număr este par sau impar (e adevărat că acest lucru se referă la orice număr finit). Tot așa putem spune că există un Dumnezeu fără să știm ce este. (Blaise Pascal)

4608. Cunoaștem deci existența și natura finitului, pentru că suntem finiți și de aceeași mărime cu el. Cunoaștem existența infinitului, dar nu-i cunoaștem natura pentru că el are mărime ca și noi, dar nu e mărginit ca noi. Dar nu cunoaștem nici existența, nici natura lui Dumnezeu pentru că nu are mărime, nici margini. Numai prin credință îi putem cunoaște existența, iar prin har îi vom cunoaște natura. Or, am arătat de multe ori că poți cunoaște un lucru fără să-i cunoști natura. (Blaise Pascal)

4609. Ce ne îndeamnă la această sete eternă și la această neputință, dacă nu faptul că a existat cândva în om o fericire adevărată, din care nu-i mai rămâne acum decât semnul și urma groasă pe care el încearcă s-o umple cu tot ce-l înconjoară, căutând în lucrurile absente ajutorul pe care nu-l obține de la lucrurile prezente, dar care sunt toate incapabile să i-l dea, pentru că această prăpastie nesfârșită nu poate fi umplută decât de un lucru infinit și

imuabil, adică de Dumnezeu însuși. (Blaise Pascal)

4610. Infinit. Nimic.

— Sufletul nostru e aruncat în imp unde găsește numărul, timpul, dimensiunile. El raționează cu acestea și le numește natură, necesitate, și nu poate să creadă în altceva. Unitatea adăugată infinitului nu-l sporește cu nimic, nici măcar cu cât sar adăuga un picior la o măsură infinită. Finitul dispare în prezența infinitului devenind un pur neant. Tot așa și spiritul nostru în fața lui Dumnezeu și dreptatea noastră în fața dreptății divine. Nu există o disproporție mai mare între dreptatea noastră și cea a lui Dumnezeu decât între unitate și infinit. (Blaise Pascal)

4611. Oamenii sunt încărcăți încă din copilărie cu grija onorurilor, a bunurilor, a prietenilor și chiar cu bunurile și cu onoarea prietenilor. Sunt copleșiți de treburi, să învețe limbi, să facă exerciții; sunt făcuți să înțeleagă că nu vor fi fericiți dacă sănătatea, onoarea și averea lor și aceea a prietenilor nu va fi în bunăstare; destul un singur lucru să lipsească și nefericirea e gata. Li se dau astfel sarcini și treburi care-i hărțuiesc din zori.

— Iată, veți spune, o ciudată manieră de a-i face fericiți! Ce s-ar putea găsi mai mult pentru a-i face nefericiți! Cum adică, ce s-ar putea găsi? N-ar trebui decât să li se ia toate grijile; atunci ei sar vedea pe ei, s-ar gândi la ceea ce sunt, de unde vin, încotro se îndreaptă: așa se face că ei sunt mereu ocupați și îndepărtați de aceste gânduri. Și, dacă după ce li s-au pregătit atâtea ocupații, tot le mai rămâne un răgaz, sunt sfătuiți să se distreze, să se joace, pentru a fi ocupați. (Blaise Pascal)

4612. Revoluțiile produc oameni de acțiune, fanatici cu ochelari de cal, genii mediocre. (Boris Pasternak)

4613. Cu cât iubim mai mult, cu atât vedem o victimă în obiectul adorației noastre. (Boris Pasternak)

4614. În viață e mai necesar să pierzi decât să dobândești. Sămânța încolțește până nu moare. (Boris Pasternak)

4615. Omul este făcut să trăiască și nu pentru a se pregăti să trăiască. (Boris Pasternak)

4616. Revoluțiile durează săptămâni, ani, apoi, timp de zeci și sute de ani, este adorat ca ceva sfânt acel spirit de mediocritate care le-a provocat. (Boris Pasternak)

4617. Când locul rezervat poetului nu e gol, el e primejdios. (Boris Pasternak)

4618. Bucuria e minunea minunilor. E coroana iubirii. (H.-R. Patapievici)

4619. A realiza forma poeziei înseamnă a te transforma în zeu. (H.-R. Patapievici)

4620. Iubirea își dispută eternitatea în efemer. (H.-R. Patapievici)

4621. Semnul adevărului trăit bine este bucuria. (H.-R. Patapievici)

4622. Viața este periculoasă: noi ne jucăm sufletul în fiecare clipă. (H.-R. Patapievici)

4623. Valoroase sunt doar lucrurile care îți intensifică ființa. (H.-R. Patapievici)

4624. Adevăratele cauze nu pot fi aflate căutând cu privirea în jos, ci ridicând ochii. (H.-R. Patapievici)

4625. Un om inteligent are o minte activă. Un om înțelept are și o inimă în lucrare. În fine, un sfânt are și un imp pe potrivă. (H.-R. Patapievici)

4626. Fără răspunsuri lumea e vidă. Iar a întreba face imposibil răspunsul. Atât. (H.-R. Patapievici)

4627. Adevărul admite o singură definiție operatorie (în cazul omului): adevăr e tot ceea ce mă sporește. (H.-R. Patapievici)

4628. În iubire ești mereu egalul celui iubit, de aceea iubirea este o eminentă școală a demnității. (H.-R. Patapievici)

4629. Cultura nu e scopul culturii, ci cultura e modalitatea lui a fi uman. (H.-R. Patapievici)

4630. A avea calitate înseamnă a resimți răul ca pe o vulgaritate. Lipsa de calitate a inimii antrenează o

descalificare generală a întregii făpturi. (H.-R. Patapievici)

4631. Tot ce nu mi s-a întâmplat, și am iubit, mi se va întâmpla. Iar tot ce am iubit, se va reîntoarce mereu, fără răgaz, în mine. (H.-R. Patapievici)

4632. Este o neputință oarecum stânjenitoare că nu putem fi totul în același timp. Dezamăgitor este însă faptul că ne trăim viața ca pe o succesiune de fidelități întrerupte. (H.-R. Patapievici)

4633. Făpturile pe care le-am iubit au fost acelea care au iubit în mine ceea ce, fără iubirea lor, nu ar fi meritat să supraviețuiască. (H.-R. Patapievici)

4634. Dacă fazele cristalizării iubirii pot fi oarecum precizate, momentul îndrăgostirii niciodată. Moartea și iubirea intră în noi prin intermediul unor clipe care nu sunt ale timpului. (H.-R. Patapievici)

4635. Când voi muri, lucrurile se vor întrerupe, atât. Nu voi afla mai mult murind decât am aflat trăind. Ținta, dacă ești tu, n-o vei atinge niciodată. (H.-R. Patapievici)

4636. Cotidianul nu este umil decât pentru nesimțirea noastră. În fapt, ceea ce trăim este un miracol continuu, egalat doar de faptul că trăim într-adevăr. (H.-R. Patapievici)

4637. Nu există niciun motiv să fiu fericit, iar fericirea nu o merit. Totuși ea există, și îmi e, Dumnezeu fie binecuvântat, mereu dăruită. Numesc temeiul inexplicabil al acestei fericiri Dumnezeu. (H.-R. Patapievici)

4638. Când subiectul e pasiv, răul începe să se instaleze deja. Discernământul față de letargie, care e răul absolut, e esențial. Fii activ și treaz! Acesta e cel mai însemnat temei al fericirii și, deopotrivă, al înțelegerii. (H.-R. Patapievici)

4639. Poetic vorbind, cred că oamenii locuiesc în palma întinsă de Dumnezeu și mai cred că sfântul se roagă prin rugăciunea lui, iar păcătosul prin păcatul său. În acest sens, viața noastră este liturgică. (H.-R. Patapievici)

4640. Nu mai puțin, după cum este o bună igienă sufletească să îți pui viața în primejdie din când în când, este o bună igienă mentală să nu iei lucrurile prea în serios. (H.-R. Patapievici)

4641. Am devenit pentru că am căutat. Dar dacă nu aș fi căutat, cel pe care îl căutam nu ar fi existat niciodată. Lucrurile există numai dacă te hotărăști să le rostești. La fel făpturile, dacă accepți să le iubești pentru carnea pe care o pun în calea luminii. (H.-R. Patapievici)

4642. Toate făpturile pe care le-am iubit sunt zidite în mine până la Judecata de Apoi. Iar motivul pentru care le-am iubit este că ele existau în mine încă de mult, cu mult înainte ca înțelegerea să dea seamă. (H.-R. Patapievici)

4643. Nicio fericire nu e comparabilă cu aceea a trăirii plenare. Conținutul e secundar, aici modul trăirii contează. Cotidianul nu e umil decât pentru nesimțirea noastră. În fapt, ceea ce trăim e un miracol continuu, egalat doar de faptul că trăim într-adevăr. Eu nu valorizez nimic în această valorizare. Gratia e în noi în fiecare secundă: nu trebuie să ne facem timp pentru ea. (H.-R. Patapievici)

4644. Sentimentul meu este că memoria transfigurează trecutul, îmbrăcându-l în lumina pe care lucrurile o vor avea în ziua Judecății de Apoi. Noi, în fond, atunci când reintegrăm, prin memoria noastră vie, trecutul, ne pregătim în trup pentru clipa în care ne vom recăpăta trupurile la Judecata de Apoi. Memoria este un exercițiu de imortalitate, de veșnicie în act. (H.-R. Patapievici)

4645. Noi ne salvăm prin oameni, și, firește, ne pierdem tot prin ei. Ființele pe care le-am cunoscut și care m-au iubit, au fost treptele scării prin care am devenit ceea ce sunt. Fără ele nu aș fi ajuns nicăieri. Deopotrivă, fără altele aș fi ajuns mai departe, sau, cine știe, în altă parte. (H.-R. Patapievici)

4646. Îmi iubesc prietenii și prețuiesc prietenia. Dar

cel mai mult iubesc lumina de la îngerii. Îmi displace mârlnăria și disprețuiesc oportunismul. Dar cel mai mult îmi repugnă indiferența oamenilor față de propria lor ținută etică. Dar de urât, ca modern, cred că urăsc cel mai mult chipul pe care l-a luat Satana în lumea noastră - colectivismul. (H.-R. Patapievici)

4647. Prezentul este inepuizabil, pentru că și viața este. Dar și trecutul este un enigmatic tărâm al fericirii. Acest trecut-fericire nu știu cui îl datorăm: orice existență, cât de mizerabilă, îl cunoaște. Căci, mi-e limpede, sunt două vieți: într-una trăim pentru a muri; în cealaltă trăim ca și cum ne-am fi recăpătat deja trupul gloriei. În cele din urmă înțelegi asta: că nu este nimic de înțeles. Și acesta, în mod enigmatic și senin, este sensul. (H.-R. Patapievici)

4648. Frumosul însuși este o hrană spirituală inalterabilă. Eram atât de fermecat de realitatea inepuizabilă a culturii, încât nici nu băgam de seamă că fiecare lectură edifică și că spiritualitatea descoperită în autorii pe care, din pasiune, reușeam să-i citesc în întregime, concură la formarea unui om nou, care se adaugă, apoi se substituie, treptat, personalității care acceptă o astfel de hrană. Crezând că îmi stăpânesc lecturile, eram de fapt transformat de ele, înspre o direcție pe care o ignoram. Zeul bun al destinului lucra în mine fără zgomot și perfect ignorat. (H.-R. Patapievici)

4649. Lucrurile care au preț în viață, nu pot fi obținute nici fără efort, nici fără costuri; dacă dorești să ai drepturi, trebuie să-ți asumi îndatoriri; dacă vrei să te cinstească cetatea, trebuie să o servești; dacă vrei să fii recunoscut, trebuie să știi la rândul tău să îi recunoști pe alții; binele pe care îl ceri, trebuie mai întâi să îl dai; dacă vrei liniștea păcii, trebuie să stăpânești duritățile războiului; protecția cetății se obține prin serviciu în slujba legilor ei; pe scurt, mintea are nevoie de cultivare, sufletul de străduință, iar drepturile de îndatoriri. (H.-R. Patapievici)

4650. Când vorbesc de memorie, nu pot face abstracție de inteligență. Cred că un om prost nu are sensul memoriei. Deși a-ți aminti e un miracol care transcende inteligența, lumina în care memoria își recapătă sensul numai inteligența i-o poate da. Ceea ce vreau să arăt, cu atât de ridicole rezultate, e că lipsa memoriei opacizează orizontul percepției și aplatizează inteligența. A nu îți aminti nu e numai un distress al conștiinței, e o stare agresiv-letargică de întuneric. Lipsa locală de memorie antrenează un soi de dezintegrare a personalității. Când omul nu își amintește, ceva se dezintegrează în el. E precum moartea: ceva te posedă incontrolat, ca o smulgere, ca o apă în care ești aruncat, cu ochii și mâinile legate. (H.-R. Patapievici)

4651. Când se închină bigot la minunile modernității, cum ne îndeamnă zelatorii ei și delatorii tradiției, în sufletele noastre ignorante se tânguiesc de o manieră sfâșietoare toate bogățiile pe care le-au pierdut înăuntru atunci când trupurile noastre au progresat în afară.

— Câți moderni, satisfăcuți de propria lor modernitate, câți oameni novissimi, orbiți de patima de a fi cât mai recenți, câți oameni care mobilizează puterea unui tigru și viclenia unui șarpe în perspectiva de înțelegere a unei efemeride, câți oare dintre noi - oameni recenți ai unei lumi din ce în ce mai recente - mai posedă discernământul de a pricepe că orice progres din vizibil se face pe seama unor amputări în invizibil? (H.-R. Patapievici)

4652. Imaginația omului este imens de săracă față de realitate. (Cesare Pavese)

4653. Știi să folosești strategia amoroasă doar când nu ești îndrăgostit. (Cesare Pavese)

4654. Femeile sunt un popor dușman. Ca și poporul german. (Cesare Pavese)

4655. Nu scapi de un lucru, ocolindu-l, ci trecând prin el. (Cesare Pavese).

4656. Valoarea estetică, esența morală, lumina adevărului nu pot fi predate ca niște lecții

— Fiecare trebuie să și le creeze înăuntrul său. Sunt absolute, adică în afara timpului și a societății (...) și prin asta incomunicabile. Cuvintele nu exprimă decât o schemă. (Cesare Pavese).

4657. Singura bucurie pe lume este de a începe. A trăi este frumos, pentru că a trăi este a începe, întotdeauna, în fiecare clipă. (Cesare Pavese)

4658. Există o singură plăcere, aceea de a fi viu, tot restul e o mizerie. (Cesare Pavese)

4659. Nimeni nu duce, niciodată, lipsa unui motiv serios pentru a se sinucide. (Cesare Pavese)

4660. Totul se reduce la sacramentală abilitate a logodnicei care nu trebuie să se dea iubitului, altfel el o abandonează. (Cesare Pavese)

4661. Există ceva și mai trist decât ratarea idealurilor: este realizarea lor. (Cesare Pavese)

4662. Ura este întotdeauna o ciocnire între mintea noastră și corpul altcuiva.

4663. Nu ne amintim zile, ne amintim clipe. (Cesare Pavese)

4664. Dragostea este cu atâta violență afirmată ca viața, întrucât dispărând în ea, viața se afirmă și mai mult. (Cesare Pavese)

4665. Să scrii poezii este ca a face dragoste: nu vei afla niciodată dacă bucuria ta este împărtășită. (Cesare Pavese)

4666. Vei fi iubit în ziua în care vei putea să-ți arăți slăbiciunile fără ca celălalt să se folosească de asta pentru a-și amplifica puterea. (Cesare Pavese)

4667. Moartea este un repaus, dar gândul morții este înlăturarea oricărui repaus. (Cesare Pavese)

4668. Dragostea este într-adevăr marea afirmare. Vrem să fim, vrem să valorăm, vrem dacă trebuie să murim – să murim cu glorie, cu strigăt, să rămânem, în fond.

(Cesare Pavese)

4669. Viața practică e abilitate, nimic altceva.

(Cesare Pavese)

4670. A trăi înseamnă să te desparți de acela care ai fost, pentru a te cufunda în cel ce ai să fii, un viitor veșnic străin. (Octavio Paz)

4671. Faptul de a fi singur are un dublu înțeles: pe de o parte constă în a avea conștiință de sine; pe de altă parte constă într-o dorință de a ieși din sine. (Octavio Paz)

4672. Plenitudinea, reunirea, care înseamnă repaus și fericire, împăcare cu lumea, ne așteaptă la ieșirea din labirintul singurătății. (Octavio Paz)

4673. Viețile noastre sunt o zilnică ucenicie a morții. (Octavio Paz)

4674. Inadmisibilul admis de ceilalți. (Octavio Paz)

4675. Nicicând feminitatea sa nu se exprimă, căci se manifestă prin intermediul formelor inventate de bărbat. (Octavio Paz)

4676. Dragostea este alegere. Liberă alegere, poate a fatalității noastre, descoperire subită a părții celei mai tainice și fatale a ființei proprii. Iubirea – scandal, dezordine, transgresiune: aceea a doi aștri ce se rup din fatalitatea orbitelor și se întâlnesc la jumătatea spațiului. (Octavio Paz)

4677. O națiune fără alegeri libere este o națiune fără glas, fără ochi și fără brațe. (Octavio Paz)

4678. Conform tradiției, dragostea este un indefinibil compus din suflet și imp. Născându-ne, am fost smulși totalității; în dragoste am simțit cu toții că ne întoarcem la totalitatea originală. De aceea imaginile poetice transformă persoana iubită în natură munte, apă, nor, stea, pădure, mare, val – iar la rândul ei, natura vorbește ca și cum ar fi femeie. Reconciliere cu totalitatea care este lumea. (Octavio Paz)

4679. Tehnologia este natura omului modern. (Octavio Paz)

4680. Cu stingerea unei limbi, dispare o imagine a omului. (Octavio Paz)

4681. Moartea locuia în mine și mă abandona ca să locuiască într-un alt corp. (Octavio Paz)

4682. Descoperim astfel un adevăr simplu și dublu: în primul rând, suntem o comunitate de popoare care vorbește aceeași limbă și, în al doilea, a o vorbi este o modalitate, printre altele, de a fi om. (Octavio Paz)

4683. Limba este o parafă, o zodie, o ursită: cea mai mare a condiției noastre umane.

4684. Apa vorbește fără încetare și niciodată nu se repetă. (Octavio Paz)

4685. Dublă fascinație în fața vieții și a morții, dragostea este cădere și zbor, alegere și supunere. (Octavio Paz)

4686. Orice dragoste e nefericită pentru că orice dragoste e făcută din timp, este nodul fragil a doua ființe trecătoare și care știu că vor muri. (Octavio Paz)

4687. Suntem oameni, nu îngeri. Simțurile ne pun în comunicare cu lumea și, simultan, ne închid în noi înșine: senzațiile sunt subiective și indicibile. Gândirea și limbajul sunt punți, dar, tocmai pentru că sunt punți, nu suprimă distanța dintre noi și realitatea exterioară. Cu această excepție, se poate spune că poezia, serbarea și dragostea sunt forme de comunicare concretă, adică de comuniune. (Octavio Paz)

4688. În dragoste, contradicția dintre comunicare și comuniune este și mai evidentă... Trup care, dintr-odată, a devenit infinit. Trupul iubitei mele nu mai este o formă, se transformă într-o substanță informă și imensă în care mă pierd și mă regăsesc în același timp... Mai este și experiența pierderii identității: dispersie a formelor în mii de senzații și viziuni, cădere în ocean, evaporare a esenței. (Octavio Paz)

4689. Nu avem o capacitate de introspecție, ci întreaga cunoaștere a lumii interne este derivată prin

raționare ipotetică din cunoașterea pe care o avem despre faptele externe; nu avem o capacitate de Intuiție, ci orice cunoștință este determinată logic de cunoștințele anterioare; nu avem capacitatea de a gândi fără semne; Nu avem un concept al cognoscibilului absolut. (Charles S. Peirce)

4690. Parfumul preferat al unei doamne mi se pare că este oarecum în concordanță cu ființa sa spirituală. Dacă ea nu folosește niciunul, natura sa va fi lipsită de parfum. Dacă folosește parfumul de violete, va avea ea însăși aceeași finețe și delicatețe. (Charles S. Peirce)

4691. Neîndoios, există o asemănare subtilă între parfum și impresia pe care mi-o fac despre natura unei femei. (Charles S. Peirce)

4692. Metafizica este un subiect mai mult curios decât folositor. (Charles S. Peirce)

4693. Îndoiala este o stare de neliniște și nemulțumire din care ne luptăm să ne eliberăm și să trecem într-o stare de încredere. (Charles S. Peirce)

4694. Pragmatistul știe că îndoiala este o artă care trebuie dobândită cu dificultate. (Charles S. Peirce)

4695. Semnul (lingvistic) se adresează cuiva, adică naște în mintea acelei persoane un semn echivalent, sau, poate, un semn mai dezvoltat. (Charles S. Peirce)

4696. Originea însăși a conceptului realității arată că el implică în mod esențial ideea unei comunități, a unei comunități fără limite precise și capabilă de o creștere definită a cunoașterii. (Charles S. Peirce)

4697. Un semn este ceva care ține locul a ceva pentru cineva, în anumite privințe sau în virtutea anumitor însușiri. El se adresează cuiva, creând în mintea acestuia un semn echivalent, sau poate un semn mai dezvoltat. Semnul acesta pe care-l creează îl numesc interpretantul primului semn. Semnul ține locul a ceva, anume al obiectului său. El ține locul acestui obiect nu în toate privințele, ci cu referire la un fel de idee, pe care am

numit-o uneori fundamentul reprezentării. (Charles S. Peirce)

4698. Orice evoluție pe care o cunoaștem pleacă de la vag pentru a ajunge la ceva definit. (Charles S. Peirce)

4699. Orice concept nou e primit de mintea noastră ca o judecată. (Charles S. Peirce)

4700. Generalul e, între-adevăr, un ingredient indispensabil al realității; fără el existența sau actualitatea individuală, lipsită de regularitate este inefficientă. (Charles S. Peirce)

4701. Haosul e nimicul pur. (Charles S. Peirce)

4702. Reaua întocmire a minții, ca și buna sa organizare, sunt întotdeauna posibile; și acest fapt e fundamentul domeniului practic al logicii. (Charles S. Peirce)

4703. Artă nu exprimă altceva decât nevoia de a te exprima. (Fernando Pessoa)

4704. Lucrurile n-au semnificație: au existență. Lucrurile sunt singurul tâlc ascuns al lucrurilor. (Fernando Pessoa)

4705. Poetul poate simula. El simulează-atât de bine, că simulează chiar durerea, durerea pe care-n adevăr o simte. (Fernando Pessoa)

4706. Lumea nu este adevărată, dar este reală. (Fernando Pessoa)

4707. Ce glorie nocturnă să fii mare fără să fii nimic! ... Și simt deodată cât de sublimi sunt călugărul în deșert, schimnicul în cotlonul lui, impregnându-se fiecare de substanța lui Christos pe care o percep în pietrele și grotlele sihăstriei lor! (Fernando Pessoa)

4708. Ajunși acolo sus nu suntem deloc mai înalți decât înălțimea pe care o aveam înainte. Ne înalță tocmai ceea ce călcăm în picioare și ne situăm mai sus tocmai grație celor care ne-au ajutat să ajungem mai sus. (Fernando Pessoa)

4709. Un poet valorează la fel cât cel mai bun poem

al său. (Fernando Pessoa)

4710. Nu există norme. Toți oamenii sunt excepții ale unei legi care nu există. (Fernando Pessoa)

4711. N-am nici ambiții, nici dorințe. Să fiu poet nu-i din ambiții, e-un fel al meu de a fi singur. (Fernando Pessoa)

4712. Omul nu știe mai mult decât celelalte animale; știe mai puțin. Ele știu ce au nevoie să știe. Noi nu. (Fernando Pessoa)

4713. Dacă pictezi, închide ochii și caută. (Pablo Picasso)

4714. Fiecare copil este un artist. Problema este cum să rămână un artist și după ce va crește. (Pablo Picasso)

4715. E nevoie de foarte mult timp pentru a fi tânăr. (Pablo Picasso)

4716. Calculatoarele nu au nicio valoare. Nu-ți pot oferi decât răspunsuri. (Pablo Picasso)

4717. Oamenii nu mai caută consolare în artă. Doar oamenii rafinați, cei bogați, cei leneși caută noul, extraordinarul, extravagantul, scandalosul. Eu i-am satisfăcut pe acești oameni cu toate acele lucruri bizare care mi-au trecut prin cap. Și cu cât ei înțeleg mai puțin ceva, cu atât mai mult îl admiră. Amuzându-mă cu toate acele jocuri, acele nonsensuri, acele ghicitori și imagini am devenit vestit. Eu sunt numai un prezentator public care și-a înțeles vremea sa. (Pablo Picasso)

4718. Tinerețea nu are vârstă. (Pablo Picasso)

4719. Tot ceea ce îți poți imagina este real. (Pablo Picasso)

4720. Am fost surprins de folosirea abuzivă a cuvântului evoluție. Eu nu evoluez, eu sunt. Nu există, în artă, nici trecut, nici viitor. Artă care nu este în prezent, nu va fi nici în viitor. (Pablo Picasso)

4721. Artistul este un receptacol pentru emoții care vin de peste tot: din cer, din pământ, dintr-o bucătică de hârtie, dintr-o formă trecătoare, dintr-o pânză de păianjen.

(Pablo Picasso)

4722. Arta este minciuna care ne ajută să vedem adevărul. (Pablo Picasso)

4723. Pictura este doar un alt fel de a ține un jurnal. (Pablo Picasso)

4724. Dacă vine inspirația, mă va găsi pictând. (Pablo Picasso)

4725. Succesul e periculos. Începi să te copiezi și a te copia e mult mai periculos decât să-i copiezi pe alții. Duce la sterilitate. (Pablo Picasso)

4726. Dumnezeu este realmente doar un alt artist. (Pablo Picasso)

4727. Eu nu caut, eu găsesc. (Pablo Picasso)

4728. Bunul gust e inamicul creativității. (Pablo Picasso)

4729. Aș vrea să trăiesc ca un om sărac cu mulți bani. (Pablo Picasso)

4730. Orice act de creație este, mai întâi, un act de distrugere. (Pablo Picasso)

4731. Arta scutură din suflet praful adunat în viața de toate zilele. (Pablo Picasso)

4732. Pictez lucrurile nu după cum le văd, ci după cum mi le închipui. (Pablo Picasso)

4733. Încerc mereu să fac ceea ce nu știu să fac, pentru a învăța cum să fac. (Pablo Picasso)

4734. Cine reflectă mai bine chipul omului: fotograful, oglinda sau pictorul? (Pablo Picasso)

4735. Un tablou este un ansamblu de acumulări. La mine, un tablou este un ansamblu de distrugerii. (Pablo Picasso)

4736. Nu există artă abstractă. Trebuie să începi cu ceva. Apoi îndepărtezi orice urmă de realitate. (Pablo Picasso)

4737. Întâmplări - încerci să le schimbi cursul, dar e imposibil. Întâmplarea dezvăluie adevăratul om. (Pablo Picasso)

4738. Răul îl putem face tuturor și fiecare poate să-l facă; binele - numai celor care au nevoie de el. (Luigi Pirandello)

4739. Suflătele au un fel al lor de a se înțelege, de a intra în intimitate, până a se tutui, în timp ce ființele noastre sunt încă încurcate cu schimbul cuvintelor comune, cu sclavia exigențelor sociale. (Luigi Pirandello)

4740. Quiproquo-ul e, înainte de toate, viața însăși, și încă cel mai complicat dintre toate. (Luigi Pirandello)

4741. Viața e plină de absurdități care pot avea nemșinarea de a nu părea autentice. Și știți de ce? Pentru că aceste absurdități sunt adevărate. (Luigi Pirandello)

4742. Ceea ce vreau e să fug de mine însumi. (Luigi Pirandello)

4743. Măsoară-ți dorințele, cântărește-ți părerile, numără-ți cuvintele. (Pitagora)

4744. Prietenia este egalitate armonioasă. (Pitagora)

4745. Nu trebuie să vă temeți de moarte; ea nu e altceva decât un scurt popas. (Pitagora)

4746. Deasupra umbrei oricărui nor se află lumina unei stele. (Pitagora)

4747. Filosofia este cunoașterea celor ce sunt ca fiind cele ce sunt. (Pitagora)

4748. Scrisul este cadavrul gândirii. (Pitagora)

4749. Începutul este jumătatea întregului. (Pitagora)

4750. Dumnezeu geometrizează prin intermediul sunetului. (Pitagora)

4751. Învață să vezi mai departe decât pot ajunge privirile tale. (Pitagora)

4752. Fii încredințat că nu-ți aparține ceea ce nu posezi înăuntrul spiritului tău.

(Pitagora)

4753. Urechea să-ți fie asemeni unui ciur! (Pitagora)

4754. Tinere! Dorințele să-ți fie calul, iar nevoile călărețul. (Pitagora)

4755. Nu spune puțin în vorbe multe, ci mult în vorbe

puține. (Pitagora)

4756. Un gând este o idee în trecere. (Pitagora)

4757. Ochiul sufletului este mai prețios decât zece mii de ochi obișnuiți, deoarece doar prin mijlocirea lui putem contempla Adevărul divin. (Pitagora)

4758. Omule! Sufletul devine trup când mănânci; trupul devine suflet când gândești. (Pitagora)

4759. Dacă sunteți întrebați care e simbolul unei legi bune, desenați o tangentă; o lege bună e asemenea unei linii drepte care atinge fără să taie. (Pitagora)

4760. Mă întreb ce au făcut mâinile mele înainte să te mângâie? (Sylvia Plath)

4761. Poți scrie despre orice din viață, doar să ai curajul pentru a începe și imaginația pentru a improviza. (Sylvia Plath)

4762. Omul trebuie să lupte toată viața pentru a o menține vie. (Sylvia Plath)

4763. Închid ochii și lumea încetează să existe; când îi deschid, întreaga lume se naște din nou. (Sylvia Plath)

4764. Poate că ne dorim totul pentru că suntem foarte aproape de pericolul de a nu ne mai dori nimic. (Sylvia Plath)

4765. Pentru persoana din cupa clopotului, pustie și nemișcată precum un prunc mort, lumea însăși este un vis urât.

4766. Probabil există câteva lucruri pe care o baie fierbinte nu le poate vindeca, dar nu știu prea multe dintre ele. (Sylvia Plath)

4767. Cel mai mare dușman al creativității este îndoiala de sine. (Sylvia Plath)

4768. Timpul este imaginea mobilă a eternității imobile. (Platon)

4769. Ceea ce vezi nu este adevărat. (Platon)

4770. Ochiul sufletului celor mulți sunt incapabili să suporte viziunea divinului. (Platon)

4771. Astronomia obligă spiritul să privească spre

cer și ne conduce din această lume într-o alta. (Platon)

4772. Vederea minții începe să devină ageră, atunci când aceea a ochilor caută să-și înceteze activitatea. (Platon)

4773. Și oare purificarea nu este tocmai ce spune învățătura aceea de demult? Adică strădania sufletului de a se detașa de cât mai mult de imp, de a se obișnui să se concentreze în sine, strângându-se în sine însuși din toate ungherele impului, de a trăi atât cât stă în puterea lui, în viața de acum și în cea care urmează, singur în sine însuși, desprins de imp ca de niște lanțuri? (Platon)

4774. Calitatea de a se mira îi este proprie filosofului; alt început decât acesta pentru filosofie nu există. (Platon)

4775. Muzica este pentru suflet la fel cum exercițiul fizic e pentru trup. (Platon)

4776. Muzica este arta cu materialul cel mai imaterial. (Platon)

4777. A iubi înseamnă căutarea jumătății întregului din care ai făcut cândva parte.

4778. Cunoașterea cuvintelor conduce la cunoașterea lucrurilor. (Platon)

4779. Deci, când prinde sufletul adevărul? întrebă el; căci este evident că atunci când se apucă să cerceteze ceva împreună cu corpul, e înșelat de acesta. (Platon)

4780. Creatorul a zidit Universul punând spiritul în suflet și sufletul în trup și a rânduit Universul în așa fel, încât acesta să fie, prin alcătuirea sa, opera cea mai frumoasă și mai desăvârșită. (Platon)

4781. gândirii, avânt închipuirii, farmec tinereții, viață și veselie tuturor lucrurilor. Ea este esența ordinii, înălțând sufletul către tot ce este bun, drept și frumos. (Platon)

4782. Dacă întâlnesc filosofia la un tânăr, îl admir, găsesc că-i șade bine, în tot cazul mă gândesc că am de-a face cu un om liber. În schimb, dacă nu-l văd filosofând, îl socot lipsit de sentimentul libertății și incapabil de a face

cumva într-o direcție un lucru frumos și nobil. (Platon)

4783. Eu însă, de vreme ce nici nu știu, nici nu-mi închipui. Se pare, deci, că sunt mai înțelept, și anume tocmai prin acest lucru mărunț, prin faptul că dacă nu știu ceva, măcar nu-mi închipui că știu. (Platon)

4784. Ce bine ar fi, Agaton, dacă înțelepciunea ar avea darul să curgă ori de câte ori ne atingem unii de alții, de la cel ce are mai multă la cel cu mai puțină! Să fie așa, ca apa care trece prin fitilul de lână din vasul mai plin spre cel mai gol! (Platon)

4785. Lumea este o frază muzicală, ea are sunetul operei perfecte. (Andrei Pleșu)

4786. „Cititorul” citește cărți și extrage citate. „Autorul” citește ansambluri și face hermeneutică. Aș adăuga că există și o a treia variantă: lectura „creatorului”, adică a aceluia care citește pentru a scrie. (Andrei Pleșu)

4787. Spiritul trebuie să se îngrijoreze când nu se mai recoltează pe sine decât din cărți. (Andrei Pleșu)

4788. Nu există neapărat incompatibilitate între plăcerea de a citi Kant și pasiunea pentru iahnie... Ceea ce nu poți, fără a risca perversiunea, e să mănânci cârnați cu frișcă sau să deguști, cu ohtaturi echivalente, oratoria lui Cicero și pe aceea a lui Vanghelie. (Andrei Pleșu)

4789. Există un moment când bărbatul trebuie să se hotărască a abandona postura seducției, pentru a o obține pe aceea a comunicării. Rareori ele merg împreună. Seducția e o manevră de asalt, în care abilitatea primează asupra corectitudinii. Seducția vrea efectul, fie și inautentic. Comunicarea vrea autenticitatea, fie și nespectaculoasă. În cazul întâi, trăiești voluptatea echivocului. În cazul al doilea, pe aceea a limpezimii. (Andrei Pleșu)

4790. Orice credincios știe că nu va fi niciodată - în planul virtuții - la nivelul cerut. Dar nimeni nu se gândește să abdice de la efortul ascetic, sub cuvânt că, oricum, el e

de neîmplinit. Aspir ofensiv la desăvârșire, știind bine că n-o voi dobândi. La fel, trebuie să aspir ofensiv la cunoaștere, știind bine că n-o pot deține. Vom fi măsurati cu măsura aspirației noastre și nu cu aceea a realizării ei. Dacă n-ar fi așa, nimeni dintre noi nu s-ar mântui. (Andrei Pleșu)

4791. Virtutea privită ca o culme între două depresiuni este monumentală și inabordabilă. (Andrei Pleșu)

4792. Tensiunea activă spre Dumnezeu ține de statutul ontologic al creaturii. Mi se cere, deci, să nu uit că am de a face cu un dat infinit (și, ca atare, de neposedat), dar să mă situez față de el în postura efortului plin de speranță: să-mi valorific maximal capacitățile, pentru a mă apropia de Dumnezeu cât mai mult cu putință. Pe scurt, e vorba a lua imposibilul ca țintă, știind că e imposibil: a gândi la limita puterilor tale de gândire, a încerca să pricepi la limita puterilor tale de pricepere. A fi într-o harnică ofensivă, fără iluzii, dar plin de încredere. Efortul și îndrăzneala sunt comportamentul cel mai adecvat dinaintea lui Dumnezeu. Ambele, dublate de conștiința perpetuă a transcendenței Sale. (Andrei Pleșu)

4793. Etica: efortul seninătății de a înțelege lacrimile! (Andrei Pleșu)

4794. Muzica: o imensă cheltuială de precizie pentru a obține vagul. (Andrei Pleșu)

4795. Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii. (Andrei Pleșu)

4796. Gândul suprem pe care îl putem gândi e Dumnezeu. Dar e limpede că nu-l putem gândi până la capăt. Există o disproporție uriașă între înzestrarea noastră curentă și anvergura acestui gând. Miraculos e până și faptul că realizăm această disproporție. (Andrei Pleșu)

4797. Ecvanimitate: a traversa cele patru anotimpuri cu un unic anotimp lăuntric. (Andrei Pleșu)

4798. Toate obstacolele ne par ca ziduri. Problema e să le tratăm drept oglinzi, sau ferestre: să ne răsfrângem, analitic, în ele, sau să vedem prin ele zarea care le transcende. Dar nu numai obstacolele sunt ziduri. Totul poate deveni zid, dacă funcționează ca blocaj: șansa cea bună, reușitele, fericirea însăși. Binele și răul sunt, nediferențiat, ziduri latente. Trebuie să le șlefuiеști până la reflex și transparență. (Andrei Pleșu)

4799. Lucrul cel mai grav care i se poate întâmpla unui om tânăr este să fie lipsit de capacitatea de a admira. (Andrei Pleșu)

4800. În regnul vegetal, moartea pare scutită de mizeria descompunerii putride. Miresmele nu devin miasme. Moartea nu cade niciodată în pestilențial. Pălire, uscare, dezagregare, toate păstrează ceva curat și firesc, fără duhoare și fără înnoire. Se trece doar dintr-o gamă cromatică într-alta, dintr-un registru de parfumuri într-altul. Ceea ce se percepe nu e putrefacție, ci stingere și deshidratare. Organicul vegetal tinde, murind, spre sec, în contrast cu organicul animal care bălțește, ca într-o implozie de zemuri. Tandrea cadavrului vegetal în contrast cu răcoarea noptatecă a cadavrului animal; fânul față de piatră; floarea uscată față de hoit. (Andrei Pleșu)

4801. Noi suntem înclinați în mod natural – și educați în mod iresponsabil – să credem că, pentru chiverniseala destinului nostru, nu ne sunt trebuincioase decât împrejurări favorabile, bunătați, răsfături și noroace. Nimeni nu se roagă să capete vreo încercare aspră, vreo năpastă, vreun eșec. Și nimeni nu crede că asemenea neajunsuri pot veni prin intermediul îngerului, consacrat, îndeobște, ca un produs de cofetărie. Îngerul ca pedagog drastic, dispus, la nevoie, să inducă dezastrul, nu intră în iconografia noastră mentală, deși e unul din cele mai caracteristice portrete ale sale. Preferăm varianta mămoasă, infantilizantă a unei creaturi care are ca sarcină zilnică să ne scutească de necazuri. Scripturile nu promit

nicăieri așa ceva. (Andrei Pleșu)

4802. Natura naturii e legănare. (Andrei Pleșu)

4803. Citesc cu plăcere, îmi plac ideile și îl caut pe Dumnezeu. Dar îmi plac și cârnații de Pleșcoi, bufoneriile crude, brânzeturile răskoapte, cheful, hetaira, romanța. (Andrei Pleșu)

4804. Îngerii convertesc abisul dintre Dumnezeu și om într-un spațiu al comunicării. Ei dau consistență și viață acestui spațiu, transmițând omului semnele lui Dumnezeu și lui Dumnezeu rugăciunile omului. (Andrei Pleșu)

4805. Flancată de vicii, practicarea virtuții devine o echilibristică ezitantă, o crispată suspensie în spațiul incert dintre două pericole. (Andrei Pleșu)

4806. Media nu e chiar mijloc. (Andrei Pleșu)

4807. Am uitat misterul adânc al nopții, radicalitatea amiezii, răcorile cosmice ale amurgului. Nu mai văd păsările, nu mai adulfec mirosul prăfos și umed al furtunii, nu mai percep, asfixiat de emoție, miracolul ploii și al stelelor. (Andrei Pleșu)

4808. Trăim ultimativ probleme secunde, slujim decerebrat valori derivate. Investim prost și entuziasmul, și ura. (Andrei Pleșu)

4809. În generația noastră, fiecare e suma a ceea ce i s-a interzis să fie. (Andrei Pleșu)

4810. Cultura e cea mai decentă formă de scepticism. (Andrei Pleșu)

4811. Când ești bine dispus, totul ți se pare tolerabil. Ierți. Iertarea e un chip al bunei dispoziții. (Andrei Pleșu)

4812. Amatorii de idolatrie și căutătorii de monumente exemplare trebuie să fie preveniți: sunt un om patetic, multicolor (ca să nu spun pestriț), încercat de o sumedenie de demoni. Dacă am ceva de spus, e tocmai din unghiul complicației mele, al efortului meu zilnic și al nemulțumirii mele perpetue. Cine - atribuindu-mi perfecțiuni geometrice - e dezamăgit să-mi vadă ridurile,

și-a creat un interlocutor fals și nu am de gând să încurajez o asemenea anomalie. (Andrei Pleșu)

4813. Când ești bine dispus? Când ești îndrăgostit. Sau când tocmai ai răspuns unei întrebări grele. A fi tot timpul ca unul care e îndrăgostit și care a înțeles... Aceasta ar putea fi cheia bunei dispoziții și a credinței! (Andrei Pleșu)

4814. Mel Gibson a reușit să facă primul film despre Iisus Cristos interzis minorilor. (Andrei Pleșu)

4815. Omul - ca centru - resimte dublul tăiș al centralității sale: el e important și solitar. Marginalizează tot ce nu e umanitate și rămâne părăsit în pustiul excepției pe care o întruchipează. (Andrei Pleșu)

4816. Întrucât Dumnezeu nu îmi e dat ca atare de experiență și scapă, în egală măsură, cuprinderii mele intelectuale, e inutil să-l iau în discuție. Fac, deci, abstracție de ipoteza existenței lui, ca de o ipoteză cu care nu pot lucra. Refuz să manipulez imponderabile și să construiesc pe inefabil. Corect este să mă ocup strict de ceea ce cade sub incidența puterilor mele reale. (Andrei Pleșu)

4817. Am ajuns să nu mai avem simțuri, idei, imaginație. Ne-am urâtît, ne-am înstrăinat cu totul de simplitatea polifonica a lumii, de pasiunea vieții depline. Nu mai avem puterea de a admira și de a lăuda, cu o genuină evlavie, splendoarea Creației, văzduhul, mările, pământul și oamenii. Suntem turmentați și sumbri. Abia dacă ne mai putem suporta. Există, pentru acest derapaj primejdios, o terapie plauzibilă? Da, cu condiția să ne dăm seama de gravitatea primejdiei. Cu condiția să impunem atenției noastre zilnice alte priorități și alte orizonturi. (Andrei Pleșu)

4818. Curajul e o medie între temeritate și lașitate. (Andrei Pleșu)

4819. Călugării au aerul că merg împiedicat în lumea pământească, pentru a dansa într-un spațiu în care „omul

veacului” merge împiedicat, dacă nu îl ignoră. (Andrei Pleșu)

4820. „De ce”-urile sunt simultan farmecul și poticneala minții. Ele semnalează inocenta curiozitate a unei specii febrile, în perpetuă expansiune intelectuală, dar și stupoarea paralizantă a interogației gratuite. „De ce” – întreabă și deșteptii și proștii. „Proștii” produc ceea ce se numește „de ce”-ul castrator, adică o întrebare căreia nu i se poate răspunde și care blochează orice înfăptuire eficientă: nu există soluție, dar se suspendă și bmma de soluție anterioară întrebării. E ca și cum ai spune: nu mă urc în lift până nu înțeleg cum funcționează. S-ar putea să urci toată viața pe scări. (Andrei Pleșu)

4821. Înțelepciunea este gândirea care doboară lucrurile inferioare pentru a înălța sufletul către cele superioare. (Plotin)

4822. Moartea înseamnă a-ți schimba trupul, cum își schimbă actorul haina. (Plotin)

4823. Sufletul n-ar putea vedea frumusețea, dacă n-ar deveni el însuși frumos. (Plotin)

4824. Sufletul tău trebuie să devină frumos și divin, dacă vrei să contempli pe Dumnezeu și frumusețea. (Plotin)

4825. Încerc să obțin ca divinul care se află în noi să se ridice până la divinul care există în Univers. (Plotin)

4826. Nu-i oare de ajuns că port chipul acesta în care m-a încătușat natura? Ai vrea, pe deasupra, să cred că imaginea lui e mai trainică decât el și să o las în urma mea de parcă ar fi ceva cu adevărat vrednic de privit! (Plotin)

4827. Omul de ieri a murit în cel de azi, cel de azi moare în cel de mâine. (Plutarh)

4828. Curajul este începutul biruinței. (Plutarh)

4829. E bine să-ți deprinzi sufletul cu durerea și pântecele cu foamea. (Plutarh)

4830. Nu pot fi în același timp prieten și lingușitor. (Plutarh)

4831. Dușmanul este un învățător care nu te costă nimic. (Plutarh)

4832. Ceea ce dobândim în planul interior va transforma realitatea noastră exterioară. (Plutarh)

4833. Consideră elevul o făclie pe care să o aprinzi astfel încât mai târziu să lumineze cu o lumină proprie. (Plutarh)

4834. Pictura este poezie tăcută. (Plutarh)

4835. Când ai puține dorințe ai și puține lipsuri. (Plutarh)

4836. Minte nu este un vas care trebuie umplut, ci un foc care trebuie aprins. (Plutarh)

4837. E o proastă socoteală să consideri un lucru de mare preț atunci când îl pierzi, iar când îl ai, să-l consideri drept nimic. (Plutarh)

4838. Omul trebuie să aibă și prieteni și dușmani: prietenii îl învață ce trebuie să facă, iar dușmanii îl obligă să facă ce trebuie. (Plutarh)

4839. Dorința prea aprinsă după un lucru, aducând după sine și teama tot așa de puternică precum că lucrul n-ar putea dăinui, ne știrbește plăcerea și ne-o face nesigură, ca o flacăra suflată de vânt. (Plutarh)

4840. Poezia este creația ritmică a frumuseții în cuvinte. (Edgar Allan Poe)

4841. Dacă ingeniozitatea umană este în măsură să creeze o enigmă... pe care ea însăși cu efortul de rigoare - să n-o poată dezlega este o chestiune discutabilă. (Edgar Allan Poe)

4842. Prostia este talentul de a avea concepții greșite. (Edgar Allan Poe)

4843. M-aș simți jignit dacă toată lumea m-ar înțelege. (Edgar Allan Poe)

4844. Mi-am pierdut mințile; am, însă, lungi și îngrozitoare episoade de sănătate mintală. (Edgar Allan Poe)

4845. Cei ingenioși sunt întotdeauna niște fanteziști,

iar cei cu adevărat inventivi nu sunt niciodată altceva decât persoane cu spirit analitic. (Edgar Allan Poe)

4846. Știința nu ne-a învățat încă dacă nebunia este sau nu sublimul inteligenței. (Edgar Allan Poe)

4847. Somnul - acele infime crâmpeie de moarte. Cât le detest! (Edgar Allan Poe)

4848. Istoria ne arată că viața este doar un episod între două veșnicii ale morții și, în acest episod, gândirea conștientă durează o clipă. Gândirea este doar o explozie de lumină în mijlocul unei nopți lungi. Dar această explozie este totul. (Henry Poincaré)

4849. Demonstrăm prin logică; prin intuiție descoperim. (Henry Poincaré)

4850. Hazardul este proba ignoranței noastre. (Henry Poincaré)

4851. Adevărul dă înapoi, dar savantul avansează. (Henry Poincaré)

4852. Spiritul uzează de facultatea sa creatoare doar atunci când experiența îi impune necesitatea unei astfel de acțiuni. (Henry Poincaré)

4853. Geometria nu e adevărată, ci doar avantajoasă. (Henry Poincaré)

4854. Să te îndoiești de orice sau să crezi în orice sunt două soluții în mod egal comode; și una, și alta, ne scutesc de îndatorirea de a gândi. (Henry Poincaré)

4855. Lumea și știința au datele lor proprii, care se ating, dar nu se întrepătrund. Una ne arată la ce scopuri trebuie să aspirăm, cealaltă, scopul fiind livrat, ne dă mijloacele de a-l îndeplini. (Henry Poincaré)

4856. Filmele mele sunt expresia dorințelor de moment. Îmi urmez instinctele, însă într-un mod disciplinat. (Roman Polański)

4857. E la fel de absurd să regreti trecutul, ca și să organizezi viitorul. (Roman Polański)

4858. Francezilor le place realismul; ei cred că dacă actorii sunt prea frumoși, filmul nu va mai semăna cu

realitatea și va avea aerul unui film. (Roman Polański)

4859. Pictura e o stare de a fi. (Jackson Pollock)

4860. Arta înseamnă să vii față în față cu tine însuși.
(Jackson Pollock)

4861. Artistul modern lucrează cu timpul și spațiul și mai degrabă își exprimă propriile sentimente decât să și le ilustreze. (Jackson Pollock)

4862. Orice pictor talentat pictează ceea ce este el.
(Jackson Pollock)

4863. Pictura mea nu vine de pe șevalet. (Jackson Pollock)

4864. Pictura e descoperire de sine. (Jackson Pollock)

4865. Artistul modern lucrează cu spațiu și timp, mai degrabă exprimându-și, decât ilustrându-și sentimentele.
(Jackson Pollock)

4866. Pictura are viața ei. Eu încerc să o fac să treacă prin mine. (Jackson Pollock)

4867. Când pictez, nu sunt conștient de ceea ce fac.
(Jackson Pollock)

4868. Realitatea ta interioară, ceea ce ești cu adevărat, este singurul lucru pe care nu îl poți câștiga și nici pierde. (Harivansh L-ai Poonja)

4869. Fiecare este deja liber, însă este un zid care le ascunde adevărul - acel zid este dorința. (Harivansh L-ai Poonja)

4870. Ceea ce ai căutat dintotdeauna este mai aproape decât propria respirație. (Harivansh L-ai Poonja)

4871. Nu există o profunzime a minții pe care trebuie să o atingem. Nu există decât o vacuitate imaculată. Nu există interior, exterior, suprafață sau adâncime. Nu ai unde să te duci. Oriunde te-ai duce, e tot aici. Privește în jur, spune care sunt limitele acestui moment. Cum îl măsoari? După lungime, lățime, grosime? Acest moment prezent nu are nimic de-a face cu timpul sau cu profunzimea. E foarte simplu. Vei râde când îți vei da seama cât de simplu este. Oamenii petrec 30 de ani în

peșteri doar ca să descopere că sunt ei înșiși. Șinele lor. Acest A FI este aici și acum. E ca și cum ți-ai căuta ochelarii în timp ce îi porți. Orice ai face, oriunde ai fi, ești mereu în această Sursă. (Harivansh L-ai Poonja)

4872. Privește la toate lucrurile înmagazinate în minte, la tot ce ai învățat, memorat și crezut. Tu nu ești acestea. (Harivansh L-ai Poonja)

4873. Ceea ce ești cu adevărat, ești întotdeauna. Nimeni nu te poate învăța nimic. Va trebui să realizezi cine ești, aici și acum, chiar în această clipă. (Harivansh L-ai Poonja)

4874. Privește iluzia ca iluzie. (Harivansh L-ai Poonja)

4875. Acum și Aici, tu ești ceea ce cauți. (Harivansh L-ai Poonja)

4876. Adevărata meditație este simpla cunoaștere că deja ești liber. (Harivansh L-ai Poonja)

4877. Rămâi tăcut, nu întreba nimic, nu cere nimic și vei avea totul. (Harivansh L-ai Poonja)

4878. Nu lupta cu nimic. Fii una cu totul. Atunci îți vei vedea chipul pretutindeni. (Harivansh L-ai Poonja)

4879. Odată ce ai văzut ce este real și ce este ireal, nu vei mai dori nicio clipă ceva ireal. (Harivansh L-ai Poonja)

4880. Rămâi tăcut și așteaptă. Nu durează decât o clipă. Adevărul se află în fața ta și îți zâmbește. (Harivansh L-ai Poonja)

4881. Scapă de toate noțiunile și cuvintele pe care le-ai auzit până acum și vei vedea cine ești cu adevărat. (Harivansh L-ai Poonja)

4882. Când oamenii vor renunța la orice cale, când vor înlătura din minte orice concept, atunci vor cunoaște cine sunt cu adevărat. (Harivansh L-ai Poonja)

4883. Priviți pentru o clipă în interiorul vostru. Nu trebuie să căutați nimic. Doar priviți înăuntru și veți vedea că sunteți pacea însăși. (Harivansh L-ai Poonja)

4884. Nu trebuie să depui niciun efort pentru a te cunoaște pe tine însuși. (Harivansh L-ai Poonja)

4885. Nu îți folosi mintea - aceasta e meditația. (Harivansh L-ai Poonja)

4886. Conștiința este dincolo de noțiunile de naștere și moarte, dincolo de orice concept al eternității sau vidului sau spațiului. Ceea ce conține spațiul sau vidul sau eternitatea este conștiința, în interiorul căreia există totul. (Harivansh L-ai Poonja)

4887. Adevărul este cel mai minunat Mister, care este nediferențiat de propriul nostru Sine. Trebuie să ne abandonăm înțelepciunii adevăratei noastre Ființe și faptului că suntem Adevărul. (Harivansh L-ai Poonja)

4888. Nu te identifica cu nume și forme - ele nu sunt reale. (Harivansh L-ai Poonja)

4889. Nu ai de ce să te identifici cu ceva. Identificarea te face să te simți separat de natura ta fundamentală. (Harivansh L-ai Poonja)

4890. Platon a fost copilul unui timp care este încă și al nostru. (Karl Popper)

4891. Am devenit constructorii propriului nostru destin atunci când încetăm să pozăm în profeții săi. (Karl Popper)

4892. Testele bune omoară teoriile greșite, noi rămânem vii ca să încercăm din nou. (Karl Popper)

4893. Adevărata ignoranță nu este absența cunoașterii, ci refuzul de a o dobândi. (Karl Popper)

4894. Cunoașterea noastră nu poate fi decât limitată, în timp ce ignoranța trebuie să fie în mod necesar infinită. (Karl Popper)

4895. Știința poate fi descrisă ca arta suprasimplificării sistematice. (Karl Popper)

4896. Niciun argument rațional nu va avea un efect rațional asupra unui om care nu vrea să adopte o atitudine rațională. (Karl Popper)

4897. Și totuși, din principiu și din motive morale,

fără un minimum de autoritate, lucrurile nu merg cum trebuie. (Karl Popper)

4898. Oricând o teorie îți pare a fi singura posibilă, ia-o ca pe un semn că n-ai înțeles nici teoria, nici problema pe care trebuia s-o rezolvi. (Karl Popper)

4899. Nu mă miră faptul că un electron este o dată undă, o dată crepuscul. Însă mă miră faptul că mă mir de aceste lucruri. (Karl Popper)

4900. Nu există o istorie a omenirii, există mai multe istorii ale tuturor felurilor de aspecte ale vieții umane. Și una dintre acestea este istoria puterii politice care a fost ridicată la rangul de istorie a lumii. (Karl Popper)

4901. Dacă o afirmație științifică vorbește despre realitate, atunci trebuie să fie falsificabilă, iar dacă nu este falsificabilă, atunci nu vorbește despre realitate. (Karl Popper)

4902. Nu ne mai putem întoarce niciodată la pretinsa inocență și frumusețe a societății închise. Visatul paradis nu poate fi realizat pe pământ. Odată ce am început să ne biziim pe rațiune și să facem uz de facultățile noastre critice, odată ce am simțit chemarea responsabilităților personale și, împreună cu ea, responsabilitatea de a contribui la progresul cunoașterii, nu ne mai putem întoarce la o stare de implicită supunere față de magia tribală. Pentru cei ce au gustat din pomul cunoașterii, paradisul e pierdut. (Karl Popper)

4903. Poezia este un limbaj redus la esențele lui. (Ezra Pound)

4904. Criticul nepriceput se recunoaște după felul în care începe să vorbească despre poet, în loc să discute despre poem. (Ezra Pound)

4905. Spitalul de boli mintale înghite fiecare pacient cu o consecvență de reguli, obiceiuri și atitudini care îl izolează eficient de problemele mai puțin previzibile ale lumii de afară. (Ezra Pound)

4906. Un om nu poate înțelege profunzimea unei

cărți înainte de a fi văzut și a fi trăit cel puțin o parte din conținutul ei. (Ezra Pound)

4907. Nu există blestem mai mare decât o idee propagată prin violență. (Ezra Pound)

4908. Oamenii nu înțeleg cărțile până ce nu au trăit puțin sau, măcar, până ce nu au văzut ori trăit o parte din conținutul acestora. (Ezra Pound)

4909. Trebuie să citim pentru a avea putere. Omul care citește trebuie să trăiască intens. Cartea trebuie să fie o sferă de lumină în mâinile cititorului. (Ezra Pound)

4910. Dacă cineva nu vrea să-și ia vreun risc pentru propriile opinii, atunci, ori opiniile nu sunt bune, ori el nu e bun. (Ezra Pound)

4911. Important nu este că are cineva o idee, ci cât de profund crede în ea. (Ezra Pound)

4912. Blestemul meu și al nației mele este de a crede că lucrurile pot fi îmbunătățite prin acțiune imediată de vreun fel oarecare, orice acțiune decât niciuna. (Ezra Pound)

4913. Adevărate sunt sentimentele. Ficțiuni sunt împrejurările. (Marin Preda)

4914. Fericirea nu poate veni decât din scurgerea neîncetată a clipelor liniștite și senine, fiindcă ce altceva e suferința decât o oprire a ființei noastre, o uriașă inerție care face să apese asupra ei tot ce există? (Marin Preda)

4915. Puterea celui cu adevărat puternic astfel se manifestă: să știi că poți distruge pe cineva, să n-o faci și acela să nu știe. (Marin Preda)

4916. Ce e un om singur? Singur cu adevărat? E un om fără soluție, fără un răspuns pe care ar fi trebuit să-l dea, fără puterea de a-l da în singurătate și a-l urma. (Marin Preda)

4917. Ce e o despărțire? O simplă separare de corpuri. (Marin Preda)

4918. Știința de a rămâne tu însuși în împrejurări care te depășesc se învață. (Marin Preda)

4919. Disparația iubirii e ca o oglindă întoarsă, nu se vede nimic, te uiți zadarnic în ea. (Marin Preda)

4920. Omul nu mai e același după ce descoperă ceva. (Marin Preda)

4921. Dacă dragoste nu e, nimic nu e. (Marin Preda)

4922. Omenirea e ca un ocean străbătut de curenți puternici și contrarii și din când în când de uragane. (Marin Preda)

4923. Timpul nu mai avea răbdare. (Marin Preda)

4924. Și sufletul? Un abur care trăiește și el și se tot plimbă. (Marin Preda)

4925. Nu ideile în sine sunt interesante, ci oamenii care le poartă și le trăiesc. (Marin Preda)

4926. Moartea este un fenomen simplu în natură. Doar oamenii îl fac înspăimântător. (Marin Preda)

4927. Frumusețea și urâtenia fizică se metamorfozează și se retrag din fata unor realități sufletești care spectatorului îi scapă. (Marin Preda)

4928. Cultura e o formă de viață prin care o colectivitate umană își exprimă forța creatoare. (Marin Preda)

4929. Inteligența înseamnă adaptare. (Marin Preda)

4930. Tinerețea ne dă adesea această stare de spirit de jubilațiune nemotivată și puțin profundă. (Marin Preda)

4931. Acea vârstă între tinerețe și bătrânețe, când numai nenorociri sau bucurii mari pot schimba firea cuiva. (Marin Preda)

4932. De când eram un copil, am știut întotdeauna că se va întâmpla ceva cu mine. Nu știam exact ce. (Elvis Presley)

4933. Un concert live este emoționant pentru mine datorită energiei care este generată de mulțime și pe scenă. Este partea mea favorită din această afacere, concertele live. (Elvis Presley)

4934. Nu încerc să fiu sexy. E doar felul meu de a mă exprima, atunci când mă mișc. (Elvis Presley)

4935. Am fost instruit să devin electrician. Probabil că am încurcat firele undeva de-a lungul traseului. (Elvis Presley)

4936. Ritmul este ceva pe care îl ai sau nu-l ai, dar atunci când îl ai, îl ai peste tot. (Elvis Presley)

4937. A fi mare înseamnă a fi neînțeles. (Elvis Presley)

4938. Omul este măsura tuturor lucrurilor, a celor existente, precum că sunt, și a celor inexistente, precum că nu sunt. (Protagoras)

4939. Învățătura cere înzestrare și exercițiu. (Protagoras)

4940. Ceea ce omul numește adevăr este întotdeauna adevărul său, adică aspectul sub care îi apar lucrurile. (Protagoras)

4941. Asupra oricărui lucru putem enunța două afirmații exact contrare. (Protagoras)

4942. Cât despre zei, nu am nicio posibilitate să știu dacă ei există sau nu există, sau cum arată. (Protagoras)

4943. Orice întrebare are două fețe. (Protagoras)

4944. În amintirea dăruită de memoria involuntară, prezentul se deșteaptă în trecut. (Marcel Proust)

4945. Dragostea înseamnă spațiul și timpul măsurate cu inima (Marcel Proust)

4946. Totul nu e că te pierzi, ci că nu te mai regăsești. (Marcel Proust)

4947. Realitatea nu se formează poate decât în memorie. (Marcel Proust)

4948. Paradoxurile de azi sunt prejudecățile de mâine. (Marcel Proust)

4949. Pentru noi fericirea e o eroare. (Marcel Proust)

4950. Să lăsăm femeile frumoase bărbaților fără imaginație. (Marcel Proust)

4951. Adevărul despre intențiile pe care le are cineva nu se află întrebându-l. (Marcel Proust)

4952. Caută și păstrează mereu o bucată de cer

deasupra vieții tale. (Marcel Proust)

4953. Adevărata călătorie constă nu în a căuta noi peisaje, ci în a privi cu alți ochi.

(Marcel Proust)

4954. Atunci când Iubești, nu mai iubești pe nimeni. (Marcel Proust)

4955. Zilele sunt egale pentru un ceasornic, dar nu pentru un om. (Marcel Proust)

4956. Căci instinctul îți impune datoria, iar inteligența îți pune la dispoziție pretexte pentru a o evita. (Marcel Proust)

4957. Omul este făptura ce nu poate ieși din sine, ce nu-i cunoaște pe ceilalți decât în sine; și, spunând contrariul, minte. (Marcel Proust)

4958. Amintirea unei imagini nu reprezintă decât regretul unei clipe, iar casele, drumurile, străzile sunt, din păcate, fugitive precum anii. (Marcel Proust)

4959. Timpul de care dispunem în fiecare zi este elastic; pasiunile pe care le încercăm îl dilată; acelea pe care le inspirăm îl îngustează și obișnuința îl umple. (Marcel Proust)

4960. Oricine, când citește, se citește pe sine însuși. Opera scriitorului nu este decât un fel de instrument optic propus cititorului pentru a-i permite de a distinge ceea ce, fără asta, nu ar fi văzut niciodată. (Marcel Proust)

4961. Ceea ce credem a fi iubirea noastră, gelozia noastră, nu-i una și aceeași pasiune continuă, indivizibilă. Ele sunt alcătuite dintr-o infinitate de iubiri succesive, de gelozii diferite și efemere, dar care, prin multitudinea lor neîntreruptă, lasă impresia continuității, iluzia unității. (Marcel Proust)

4962. Literatura care se limitează să descrie anumite lucruri, să ofere un mizerabil releveu de linii și suprafețe, este cea care, dorindu-se realistă, nu este, de fapt, decât cea mai îndepărtată de realitate... căci întrerupe brusc orice comunicare a Eului nostru prezent cu trecutul, cel

care păstrează esența lucrurilor, dar și cu prezentul, cel care ne incită să le redescoperim și să le cunoaștem mai profund. (Marcel Proust)

4963. Uneori, așa cum Eva s-a născut din coasta lui Adam, o femeie se naște, în timp ce dormeam, dintr-o poziție greșită a coapsei mele. Alcătuită din plăcerea pe care eram pe punctul să o gust, îmi închipuiam că ea era cea care mi-o oferea. Trupul meu, ce simțea în al ei propria-mi căldură, voia să se unească cu el, și mă trezeam. Ceilalți oameni îmi apăreau ca foarte îndepărtați, pe lângă această femeie pe care o părăsisem abia cu câteva clipe în urmă; obrazul îmi era cald încă de sărutarea-i, trupul meu simțea încă greutatea trupului ei. Dacă, așa cum se întâmpla uneori, avea trăsăturile unei femei pe care o cunoscusem în viață, trebuia să mă dăruiesc pe de-a-ntregul acestui scop: să o regăsesc, ca aceia care pleacă în călătorie pentru a vedea cu ochii lor o cetate dorită și își închipuie că poți gusta într-o realitate farmecul visului. (Marcel Proust)

4964. Dacă creierul ar fi suficient de simplu ca să-l înțelegem, am fi atât de simpli, încât nu l-am înțelege. (Emerson M. Pugh)

Q

4965. Poezia este revelarea unui sentiment pe care autorul îl crede interior și personal, dar pe care cititorul îl recunoaște ca fiind al său. (Salvatore Quasimodo)

4966. Eu sunt un om singur, un singur infern. (Salvatore Quasimodo)

4967. Poezia este partea fizică a poetului și e imposibil să separe poetul de poezie.

(Salvatore Quasimodo)

4968. Scriem versuri care ne condamnă, fără nicio speranță a iertării, la cea mai amară singurătate. (Salvatore Quasimodo)

4969. În fața morții, principiile morale și chiar dovezile religioase sunt puse sub semnul întrebării.

(Salvatore Quasimodo)

4970. Fericit nu este acel căruia soarta nu are ce să-i mai dea, ci acel căruia nu-i mai poate lua nimic. (Francisco de Quevedo y Villegas)

4971. Poți bine să ierți cuiva că a fost nătărău timp de o oră, când sunt alții care nu-și opresc prostia nici măcar o oră de-a lungul vieții lor. (Francisco de Quevedo y Villegas)

4972. Mai bine pierzi un prieten, decât un cuvânt de spirit. (Quintilian)

4973. Inima și puterea minții te fac elocvent. (Quintilian)

4974. Deci, totul în discurs să fie mare, nu exagerat; sublim, nu abrupt; curajos, nu temerar; sever, dar nu trist; grav, dar nu greoi; vesel, nu luxuriant; plăcut, nu neînfrânat; grandios, nu emfatic. (Quintilian)

4975. Conștiința valorează cât o mie de martori. (Quintilian)

4976. Folosirea limbii este cel mai bun profesor. (Quintilian)

4977. Mințile noastre, ca și stomacurile, sunt stimulate de schimbarea mâncării. (Quintilian)

4978. Lenea se ascunde sub pretextul dificultății. (Quintilian)

R

4979. Cum poți recunoaște un comunist? Este cineva care citește ce au scris Marx și Lenin. Cum poți recunoaște un anti-comunist? Este cineva care înțelege ce au scris Marx și

Lenin. (Ronald Reagan)

4980. Sunt și avantaje în a fi ales președinte. A doua zi, notele mele din liceu au fost declarate „strict secret”. (Ronald Reagan)

4981. Cineva mi-a explicat diferența dintre democrație și democrație populară: este aceeași diferență ca între o cămașă și o cămașă de forță. (Ronald Reagan)

4982. Încercăm să creștem șomajul, și cred că o să reușim. (Ronald Reagan)

4983. M-am întrebat întotdeauna cum ar mai fi arătat Cele 10 Porunci dacă Moise le-ar fi trecut prin Congresul SUA. (Ronald Reagan)

4984. Deficitul public este destul de mare ca să-și poarte sigur de grijă. (Ronald Reagan)

4985. Viziunea guvernamentală asupra economiei poate fi rezumată în câteva fraze scurte: Dacă o ramură economică funcționează, impoziteaz-o. Dacă se încăpățânează să funcționeze, reglementează-o. Dacă se blochează, subvenționează-o! (Ronald Reagan)

4986. Au apărut tratamente pentru boli necunoscute. (Ronald Reagan)

4987. Socialismul ar funcționa numai în două locuri: în rai, unde nu este nevoie de el, și în iad, unde există deja. (Ronald Reagan)

4988. S-a spus că politica este a doua cea mai veche meserie din lume. Eu am observat o izbitoare asemănare cu prima. (Ronald Reagan)

4989. Guvernul este ca un copil: un tub digestiv cu un mare apetit la un capăt și niciun simț al responsabilității la celălalt capăt. (Ronald Reagan)

4990. Faptele sunt lucruri stupide. (Ronald Reagan)

4991. Nu există întâlniri întâmplătoare. (James Redfield)

4992. Ne-am pierdut pe noi înșine, creând o siguranță secundară, economică, înlocuind siguranța spirituală pierdută. Întrebări de genul: „De ce existăm?”, „Ce se întâmplă în lume din punct de vedere spiritual?” au fost marginalizate și reprimăte în același timp. (James Redfield)

4993. Dacă vom rămâne treji, conștienți de acest mare mister care este viața, vom vedea că am fost „plasați” perfect, exact la locul potrivit pentru a schimba lumea. (James Redfield)

4994. O dată ce ai aflat ce reprezintă cu adevărat viața ta, nu mai poți șterge și ignora această cunoaștere. Dacă vei încerca să faci altceva cu viața ta, vei avea mereu senzația unui gol. (James Redfield)

4995. Evoluția spirituală se oprește atunci când devii dependent de o persoană. Euforia iubirii este rezultatul fluxului energetic care se creează între doi indivizi. Când apare iubirea, cei doi își dăruiesc inconștient energie și se simt coplesțiți. Dar atunci când unul dintre cei doi se așteaptă ca acest sentiment să vină numai de la celălalt, el se desprinde de energia universului, de energia divină și depinde tot mai mult de energia celuilalt, care pare să nu îi ajungă niciodată. (James Redfield)

4996. Viața e o cutie de instrumente care înțeapă și taie. (Jules Renard)

4997. Orbii ne învață să vedem. (Jules Renard)

4998. Există falsă modestie, dar nu există fals orgoliu. (Jules Renard)

4999. Adevărata fericire ar fi să ne amintim de prezent. (Jules Renard)

5.000. Nu răspund de gustul meu, dar am un dezgust foarte sigur. (Jules Renard)

5001. Munca gândește, lenea visează. (Jules Renard)

5002. Încerc să trăiesc cu ochii mai întâi mirați, apoi clarvăzători. (Jules Renard)

5003. Lenea nu e nimic altceva decât obiceiul de a te odihni înainte de a obosi. (Jules Renard)

5004. Faptul că adevărul scandalizează, este fără îndoială unul din farmecele sale. (Jules Renard)

5005. A scrie este un fel de a vorbi fără să fii întrerupt. (Jules Renard)

5006. Un pedant este un om a cărui minte digeră prost. (Jules Renard)

5007. Dragostea ucide inteligența. Creierul și inima alcătuiesc clepsidra. Fiecare jumătate se umple pentru o goli cealaltă jumătate. (Jules Renard)

5008. Viața intelectuală este fată de realitate ceea ce este geometria fată de arhitectură. (Jules Renard)

5009. Ideologie înseamnă ceea ce gândește în locul tău. (Jean-François Revel)

5010. De ce negaționismul, definit ca un delict când se referă la nazism, nu este la fel definit atunci când escamotează crimele comunismului? (Jean-François Revel)

5011. În accepțiunea sa originală, orientarea politică de stânga îi desemna pe apărătorii libertății, ai dreptății, fericirii și păcii. După al doilea război mondial, toate aceste atribute și-au pierdut conținutul în locurile unde, în numele stângii, s-au instalat regimuri despotice, represive și imperialiste, în care toți cei care nu aparțineau clasei conducătoare sau care erau văzuți ca adversari ai puterii populare au fost sortiți sărăciei, mizeriei și chiar morții. (Jean-François Revel)

5012. Nu am combătut comunismul în numele ideilor liberale, ci în numele demnității umane. (Jean-François Revel)

5013. Subiectivitatea istorică este implicită prin obiectivitatea așteptată. (Paul Ricoeur)

5014. Interpretarea unui text se desăvârșește în interpretarea de sine a unui subiect care de acum încolo se înțelege mai bine; comprehensiunea textului nu este scop în sine, ci ea mijlocește raportul cu sine al unui subiect care în scurtcircuitul reflecției imediate nu descoperă sensul propriei sale vieți. (Paul Ricoeur)

5015. A înțelege înseamnă a te înțelege în fața textului. (Paul Ricoeur)

5016. Acțiunea umană este asemenea unui text, o operă deschisă... și acțiunea umană este deschisă oricui știe să citească. (Paul Ricoeur)

5017. Orice filosofie este, într-un fel, sfârșitul istoriei. (Paul Ricoeur)

5018. Ceea ce caracterizează comunicarea este de a fi unilaterală. (Paul Ricoeur)

5019. Fericirea este, într-un anumit sens, ceea ce oprește goana înainte a dorinței. (Paul Ricoeur)

5020. Diferența între tineri și bătrâni este că cei în vârstă au mult mai multe amintiri și mult mai puțină memorie. (Paul Ricoeur)

5021. Nu există totalitate în cadrul comunicării. Dacă ar fi totală, comunicarea ar fi chiar adevărul. (Paul Ricoeur)

5022. Când se vorbește despre trecut, fie îl uităm, fie îl repetăm. (Paul Ricoeur)

5023. Asta ne este viața, ne luăm veșnic rămas bun. (Rainer Maria Rilke)

5024. Iubirea între doi oameni este întâlnirea între două singurătăți care se ocrotesc și își țin companie. (Rainer Maria Rilke)

5025. A iubi o altă ființă umană: poate cea mai dificilă dintre sarcinile noastre, testul suprem, înfăptuirea față de care orice altă înfăptuire este doar o pregătire. (Rainer Maria Rilke)

5026. Dacă cotidianul ți se pare sărac, nu-l acuza pe el. Acuză-te pe tine și spune-ți că nu ești suficient de poet pentru a evoca bogățiile lui. Căci pentru creator nu există nici indiferență și niciun loc sărac și indiferent. (Rainer Maria Rilke)

5027. Tocmai mijloacele care i-au permis unui om să facă avere îl împiedică să se bucure de ea. (Rivarol)

5028. Există oameni care nu se aleg de pe urma averii lor decât cu teama de a o pierde. (Rivarol)

5029. Întâlnești oameni atât de nepăsători față de judecata lor, și atât de îndărătnici, încât sfârșesc prin a-și face o cinste din a se îndoi de cinstea celorlalți. (Rivarol)

5030. Popoarele cele mai civilizate sunt la fel de aproape de barbarie ca și fierul cel mai lustruit, de rugină. (Rivarol)

5031. Oamenii nu sunt atât de răi pe cât spuneți. V-

ați cheltuit douăzeci de ani ca să faceți o carte proastă și lor le-a trebuit doar un moment ca să o uite! (Rivarol)

5032. E un curtean pocăit: nu mai fură, de când se târăște. (Rivarol)

5033. S-ar zice că aflăm în dicționar anumite cuvinte uzate care așteaptă să apară un mare scriitor pentru a-și recăpăta toată energia. (Rivarol)

5034. Când ai dreptate cu douăzeci și patru de ore mai devreme decât ceilalți oameni, treci drept lipsit de minte timp de douăzeci și patru de ceasuri. (Rivarol)

5035. Ceea ce e oribil, în general, pe lumea aceasta, este că ne străduim cu egală ardoare pentru a deveni fericiți și pentru a-i împiedica pe alții să fie. (Rivarol)

5036. Filosofii sunt mai mult anatomişti decât medici: disecă dar nu vindecă. (Rivarol)

5037. Ar fi desăvârșită cârmuirea care ar putea pune tot atâta rațiune în forța ei pe câtă forță în rațiune. (Rivarol)

5038. Ideile sunt fonduri care n-aduc dobânzi decât în mâinile talentului. (Rivarol)

5039. Îndeobște, indulgența față de cei pe care-i cunoaștem este mult mai rară decât mila față de necunoscuți. (Rivarol)

5040. Invidia care vorbește și strigă este întotdeauna stângace; trebuie să ne temem de invidia care tace. (Rivarol)

5041. Lenea ni-l răpise din mijlocul nostru înaintea morții (propriul său epitaf). (Rivarol)

5042. Un om deprins să scrie, scrie și fără idei, ca un bătrân medic numit Bouvard, care, în timp ce agoniza, lua pulsul fotoliului său. (Rivarol)

5043. Memoria e totdeauna la ordinele inimii. (Rivarol)

5044. Aceia care cer minuni nu se îndoiesc că cer naturii întreruperea minunilor. (Rivarol)

5045. Când totul miră, nimic nu mai surprinde - este

stadiul în care se află copiii. (Rivarol)

5046. Trebuie rațiuni atât de puternice pentru a trăi, încât nu mai e nevoie să cauți motive ca să mori. (Rivarol)

5047. Nu există morală decât de la om la om. (Rivarol)

5048. Pasiunile sunt oratorii marilor adevăruri. (Rivarol)

5049. Vorbesc mult cu oamenii plicticoși, de teamă să nu fie nevoie să-i ascult. (Rivarol)

5050. Nimic nu este mai absent decât prezența de spirit. (Rivarol)

5051. Dacă proștii ar avea cea mai mică idee despre suferințele pe care le cășunează, ar fi oamenii cei mai înlăcrimați. (Rivarol)

5052. Rațiunea se compune din adevăruri pe care trebuie să le rostesti și adevăruri care trebuie să fie trecute sub tăcere. (Rivarol)

5053. Dacă aș fi în stare să iubesc un absent, l-aș iubi pe Dumnezeu. (Rivarol)

5054. Majoritatea ateilor sunt cucernici revoltați. (Rivarol)

5055. E un om care nu cunoaște alte remușcări decât cele provocate de stomacul său. (Rivarol)

5056. Toată lumea se agită pentru a-și găsi calea către țel, dar există oameni atât de leneși încât își pun scopul la început. (Rivarol)

5057. Când îți propui un țel, timpul, în loc să sporească, scade. (Rivarol)

5058. Societatea e un furnicar de oameni de spirit lipsiți de talent. (Rivarol)

5059. Era un tânăr plin de talent: înzestrat cu toate defectele oamenilor mari. (Rivarol)

5060. Cea mai mare iluzie a omului este că timpul trece. Timpul este țărnuț - noi trecem și el pare că merge. (Rivarol)

5061. Într-o prietenie, lucrul cel mai greu nu este de

a ne da pe față defectele dinaintea unui prieten, ci de a-l face să și le vadă pe ale lui. (La Rochefoucauld)

5062. În prietenie, la fel ca în dragoste, adesea te faci mai fericit lucrurile știute, decât cele pe care nu le cunoști. (La Rochefoucauld)

5063. Crezi câteodată că urăști linguseala, dar nu urăști decât felul de a linguși. (La Rochefoucauld)

5064. Nu există proști mai dăunători decât cei care au duh. (La Rochefoucauld)

5065. Răul pe care îl facem nu atrage asupra noastră atâtea persecuții și atâtea ură cât ne cășunează trăsăturile noastre bune. (La Rochefoucauld)

5066. Adesea facem binele ca să putem făptui nepedepsiți răul. (La Rochefoucauld)

5067. Nu există om destul de inteligent încât să-și dea seama de tot răul pe care îl face. (La Rochefoucauld)

5068. În nenorocirea suferită de cei mai buni prieteni ai noștri, găsim totdeauna ceva care nu ne displace. (La Rochefoucauld)

5069. Cei mai mulți oameni își mărturisesc recunoștința doar din dorința ascunsă de a primi binefaceri și mai mari. (La Rochefoucauld)

5070. Graba prea mare pe care o arată unii de a-și plăti o datorie este un soi de nerecunoștință. (La Rochefoucauld)

5071. Un om de spirit ar fi adesea la mare strâmtoare, lipsit de societatea proștilor. (La Rochefoucauld)

5072. Mai degrabă îi iubim pe cei care ne urăsc, decât pe cei care ne iubesc mai mult decât vrem noi. (La Rochefoucauld)

5073. Amorul propriu trăiește pretutindeni și trăiește din orice; trăiește din nimic, se împacă deopotrivă cu existența lucrurilor și cu lipsa lor. (La Rochefoucauld)

5074. Nu ne mărturisim niciodată defectele decât din vanitate. (La Rochefoucauld)

5075. Adevăratele umilințe sunt cele rămase necunoscute; pe celelalte le face ușor de suportat vanitatea noastră. (La Rochefoucauld)

5076. Viciile intră în alcătuirea virtuților tot așa cum otrăvurile intră în compoziția leacurilor. (La Rochefoucauld)

5077. Când ne părăsesc viciile, ne mângâiem cu credința că noi ne despărțim de ele. (La Rochefoucauld) v

5078. În raporturile cu semenii noștri, mai des le câștigăm bunăvoința prin defectele decât prin însușirile noastre. (La Rochefoucauld)

5079. Nu îi disprețuim pe toți semenii noștri stăpâniți de vicii, dar îi disprețuim pe toți cei lipsiți de orice fel de virtute. (La Rochefoucauld)

5080. Există anumite defecte care, bine folosite, împrăștie o strălucire mai mare decât însăși virtutea. (La Rochefoucauld)

5081. E mai ușor să pari vrednic de funcția pe care nu ai căpătat-o decât de cele pe care le îndeplinești (La Rochefoucauld)

5082. Am căutat întotdeauna să transform orice dezastru într-o oportunitate. (John D. Rockefeller)

5083. Un singur lucru mă face fericit. Știi ce? Să văd cum se încasează dividendele. (John D. Rockefeller)

5084. În drumul tău spre succes, ar fi mai bine să urmezi cărarea nebătută, în locul celor deja cunoscute și general acceptate. (John D. Rockefeller)

5085. Orice drept implică o responsabilitate, orice oportunitate - o obligație, orice proprietate - o datorie. (John D. Rockefeller)

5086. O prietenie bazată pe afaceri e mai bună decât o afacere bazată pe prietenie. (John D. Rockefeller)

5087. Orice drept implică o responsabilitate; orice oportunitate, o obligație, orice posesie, o datorie. (John D. Rockefeller)

5088. Cred că economia e esențială în organizarea

propriei existențe. (John D. Rockefeller)

5089. Dacă singurul tău țel e să devii bogat, nu-l vei atinge niciodată. (John D. Rockefeller)

5090. Singura întrebare legată de sănătate e: ce vei face cu ea? (John D. Rockefeller)

5091. Modul de a face bani e să cumperi atunci când sângele curge pe străzi. (John D. Rockefeller)

5092. Nu disprețuim primejdia decât atunci când n-o cunoaștem. (Romain Rolland)

5093. Fatalitatea este scuza oamenilor lipsiți de voință. (Romain Rolland)

5094. Prima condiție a demnității unui artist e aceea de a fi independent. (Romain Rolland)

5095. Orice idee care nu acționează este un avort sau o trădare. (Romain Rolland)

5096. Mai mult decât ideile, caracterul este acela care oglindește omul. (Romain Rolland)

5097. Un erou este cineva care face ceea ce poate. (Romain Rolland)

5098. Nu trăiesc cei ce nu mor în fiecare clipă, iar cei ce nu se îndoiesc, nu cred. (Romain Rolland)

5099. Se prea poate ca adevărul să fie unic și imuabil; dar o idee pe care o avem despre el se schimbă neconținut. (Romain Rolland)

5100. Morala nu e decât igiena minții și a inimii. (Romain Rolland)

5101. Singurul sens în care știința e exemplară este acela ca ea reprezintă un model de solidaritate umană. (Richard Rorty)

5102. Imaginea ieșirii în afara minților noastre – spre un punct exterior din care ne putem întoarce și privi spre ele – trebuie înlocuită. Imaginea alternativă este cea a minților noastre devenind treptat mai cuprinzătoare, mai puternice și mai interesante prin adăugarea unor noi noțiuni – noi candidați la statutul de credințe și dorințe exprimate de vocabulare noi. (Richard Rorty)

5103. După părerea mea, rezultatul gândirii autentic originale nu este atât acela de a infirma sau a submina credințele noastre anterioare, cât acela de a ne ajuta să le uităm, oferindu-ne un substitut pentru ele. (Richard Rorty)

5104. Viitorul aparține celor care cred în frumusețea viselor. (Eleanor Roosevelt)

5105. Marile minți discută despre idei, inteligențele medii discută despre evenimente, iar mințile reduse discută despre oameni. (Eleanor Roosevelt)

5106. filosofie nu este mai bine exprimată în cuvinte, ci prin alegerile făcute de om. Pe termen lung, ne formăm pe noi înșine și ne formăm viața. Procesul se continuă până la moartea noastră. Iar alegerile pe care le facem sunt, în cele din urmă, responsabilitatea noastră. (Eleanor Roosevelt)

5107. Nimeni nu te poate face să te simți inferior fără încuviințarea ta. (Eleanor Roosevelt)

5108. Fă ceea ce îți spune inima că este corect să faci – pentru că oricum vei fi criticat. Vei fi condamnat indiferent ce vei face. (Eleanor Roosevelt)

5109. Tinerii frumoși sunt accidente ale naturii, dar oamenii bătrâni sunt adevărate opere de artă. (Eleanor Roosevelt)

5110. Femeia este ca o punguță de ceai: nu știi niciodată cât de tare este până ce nu o vezi cum fierbe. (Eleanor Roosevelt)

5111. Înțelegerea este o stradă cu două sensuri. (Eleanor Roosevelt)

5112. Dreptatea nu poate exista doar pentru o parte, ci numai pentru amândouă. (Eleanor Roosevelt)

5113. Trebuie să începi prin a considera posibilul ca probabil. Vei fi surprins: asta te ajută să ai realizări nesperat de mari. (Eleanor Roosevelt)

5114. Nu este suficient să vorbești despre pace; trebuie să crezi în ea. Și nu este suficient să crezi în ea; trebuie să faci eforturi pentru a o obține. (Eleanor

Roosevelt)

5115. Vorbele sunt un prost înlocuitor al faptelor, și până acum ne-am folosit doar de vorbe. Dacă e să devenim o națiune mare, trebuie nu doar să vorbim; trebuie să și acționăm măreț. (Theodore Roosevelt)

5116. Vorbind cu blândețe și ținând în mână un ciomag, veți ajunge departe. (Theodore Roosevelt)

5117. Oamenii întreabă care e diferența dintre un lider și un șef. Liderul dă tonul, șeful își asumă succesul. Liderul conduce, șeful dă ordine. (Theodore Roosevelt)

5118. Nu-mi pasă ce cred ceilalți despre ceea ce fac, dar îmi pasă foarte mult de ceea ce cred eu despre ceea ce fac. Asta înseamnă caracter. (Theodore Roosevelt)

5119. Când se face prezența în Senat, senatorii nu știu dacă să răspundă „prezent” sau „nevinovat”. (Theodore Roosevelt)

5120. Când te joci, joacă tare. Când muncești, nu te juca. (Theodore Roosevelt)

5121. Faceți ceea ce puteți, cu ceea ce aveți, acolo unde sunteți. (Theodore Roosevelt)

5122. Să lovești încet este un păcat de neiertat. Nu lovi deloc dacă se poate, dar niciodată nu lovi încet. (Theodore Roosevelt)

5123. Ființele umane sunt unice prin aceea că pot învăța și din experiența altora, dar și prin refuzul de a folosi această capacitate. (Theodore Roosevelt)

5124. Nu-i plâng de milă celui care muncește din greu pentru ceva care merită făcut. Îi plâng de milă însă celui care nu muncește, indiferent la ce capăt al scării sociale este. (Theodore Roosevelt)

5125. Votul este ca o pușcă: utilitatea lui depinde de caracterul proprietarului. (Theodore Roosevelt)

5126. Ordinea fără libertate și libertatea fără ordine sunt la fel de dăunătoare. (Theodore Roosevelt)

5127. Este greu să pierzi, dar mult mai rău este să nu fi încercat niciodată să reușești. (Theodore Roosevelt)

5128. Pe termen lung, caracterul este factorul decisiv în viața unei persoane ori a unei națiuni. (Theodore Roosevelt)

5129. Gândurile mărețe vorbesc doar minților mari, dar acțiunile mărețe vorbesc întregii omeniri. (Theodore Roosevelt)

5130. În toată America nu este vreo trăsătură mai periculoasă decât divinizarea inteligenței neînsoțită de responsabilitate morală. (Theodore Roosevelt)

5131. Niciun om nu este deasupra legii ori sub ea; nu avem nevoie de permisiunea nimănui când îi cerem să respecte legea. Pentru că acesta este dreptul nostru, și nu o favoare din partea lui. (Theodore Roosevelt)

5132. Umorul este capacitatea de a vedea trei fețe ale unei monede. (Ned Rorem)

5133. Inspirația poate fi reprezentată ca o configurare a memoriei unei acțiuni nicicând îndeplinite. (Ned Rorem)

5134. Cea mai dificilă artă e muzica, pentru că ea nu posedă niciun sens prestabilit despre care să ne vorbească. (Ned Rorem)

5135. Artă înseamnă să îndrăznești; și să ai dreptate. (Ned Rorem)

5136. Niciun artist nu crește; dacă își abandonează percepția copilăriei, el încetează de a mai fi un artist. (Ned Rorem)

5137. Neliniștea și dezechilibrul spiritelor se orientează spre urât pentru că acesta devine pentru ele totodată idealul stadiului lor negativ. (Karl Rosenkranz)

5138. Libertatea nu e un drept, e asumarea unui risc. (Denis de Rougemont)

5139. Dovada că Diavolul există, acționează și reușește constă tocmai în faptul că noi nu mai credem în el. (Denis de Rougemont)

5140. Plictiseală: teren de vânătoare al demonului. Pentru că orice poate deveni ispititor aici, dacă e vorba de

ceva de ajuns de intens sau excitant, măgulitor, facil și pretext pentru a evada. (Denis de Rougemont)

5141. Singurul obstacol ireductibil este Sfântul. Numai un sfânt ar fi la înălțimea acestui fel de eroism în răul pe care-l desfășoară în zilele noastre adversarul. Iată adevărul care ne luminează, dar ne și condamnă, căci noi nu suntem sfinți. Și cine ar dori, cu adevărat, să devină așa ceva? Dar, pentru a deveni sau a rămâne oameni, pur și simplu, în eroziunea universală provocată de neant, trebuie să tindem cu pasiune spre sfințenie; altminteri, vom fi măturați la o parte. (Denis de Rougemont)

5142. Niciodată omul nu a fost mai puternic și niciodată el nu s-a simțit, ca individ, mai neputincios. Niciodată el nu a fost mai savant și niciodată nu a avut impresia că înțelege atât de prost ceea ce se petrece în lumea sa. Niciodată nu s-a apropiat cu mai multă fervoare de țelurile progresului său, niciodată barbaria lui nu i s-a arătat mai bine înarmată pentru a distruge aceste țeluri. (Denis de Rougemont)

5143. Nimic mai rar decât o pasiune veritabilă, căci ea presupune o foarte mare forță a imaginației creatoare; dispoziții spirituale, în același timp delicate și profunde, dar care nu și-au găsit obiectul veritabil; o putere excepțională de concentrare, adică de fidelitate; în sfârșit, disprețul bunurilor pământești și al fericirii. Aliajul acesta nu e chiar atât de comun cât ar vrea să ne facă să credem romanele și opera. Consider, de fapt, că nu există mai mulți mari îndrăgostiți decât adevărații mistici, pasiunea fiind pentru sentimentul normal ceea ce este mistica pentru religia medie. (Denis de Rougemont)

5144. N-am început să simt că trăiesc decât atunci când m-am privit ca pe un om mort. (Jean-Jacques Rousseau)

5145. Liniștea absolută duce la tristețe. Este imaginea morții. (Jean-Jacques Rousseau)

5146. Voința este singura care poate coordona forțele

statului în vederea realizării scopului său, care este binele comun. (Jean-Jacques Rousseau)

5147. Deplina fericire constă în a face pe alții fericiți. (Jean-Jacques Rousseau)

5148. Pentru a fi ascultat, transpune-te în locul celor cărora te adresezi. (Jean-Jacques Rousseau)

5149. Dacă rațiunea îl formează pe om, sentimentul e însă acela care îl conduce. (Jean Jacques Rousseau)

5150. Aș fi vrut să mă nasc într-o țară în care nimeni nu este mai presus de lege. (Jean Jacques Rousseau)

5151. Eu cercetez dreptul și raționalul și nu discut despre fapte. (Jean-Jacques Rousseau)

5152. Libertatea nu constă în faptul că oamenii pot face tot ce doresc, ci în faptul că ei nu trebuie să facă ce nu doresc. (Jean-Jacques Rousseau)

5153. A trăi nu înseamnă a respira, ci a acționa. (Jean-Jacques Rousseau)

5154. Conștiința e vocea sufletului, patimile sunt vocea trupului. (Jean-Jacques Rousseau)

5155. Pentru ca un popor care abia se naște să poată gusta maximele sănătoase ale politicii și să urmeze regulile fundamentale ale rațiunii de stat, ar trebui ca efectul să poată deveni cauză, ca spiritul social care trebuie să fie opera instituției, să prezideze la crearea însăși a acestei instituții; și ca oamenii să fie, înainte de a exista legi, ceea ce trebuie să fie datorită legilor. (Jean-Jacques Rousseau)

5156. Orașele sunt abisul speciei umane. (Jean-Jacques Rousseau)

5157. Când i se ia omului orice libertate a voinței, faptele sale nu mai pot avea vreo moralitate. (Jean-Jacques Rousseau)

5158. Actul prin care un popor se supune unor șefi nu este un contract, nu este decât o însărcinare, în care ca simpli slujitori ai suveranului ei exercită în numele lui puterea pe care le-a încredințat-o și pe care el o poate limita, modifica și lua înapoi oricând dorește. (Jean Jacques

Rousseau)

5159. Nu-ți depăși niciodată drepturile și ele vor deveni curând nelimitate. (Jean-Jacques Rousseau)

5160. Omul s-a născut liber, dar pretutindeni este în lanțuri. (Jean-Jacques Rousseau)

5161. Fericirea omului, aici pe pământ, nu-i decât o stare negativă, întrucât trebuie s-o măsurăm prin cantitatea mai mică de rele pe care le suferă. (Jean-Jacques Rousseau)

5162. Omul este bun de la natură. (Jean-Jacques Rousseau)

5163. Oamenii normali nu știu că totul e posibil. (David Rousset)

5164. Singurii oameni care percep întregul tablou sunt cei care ies afară din cadru. (Salman Rushdie)

5165. Scriitorii și politicienii sunt dușmani naturali. Ambele grupuri încearcă să creeze lumea în imaginile lor; se luptă pentru același teritoriu. (Salman Rushdie)

5166. O carte este o versiune a lumii. Dacă nu-ți place, poți să o ignori sau să oferi în schimb propria ta variantă. (Salman Rushdie)

5167. Dumnezeu, Satan, Raiul și Iadul, toate au dispărut într-o zi din al cincisprezecelea an al meu, când, destul de brusc, mi-am pierdut credința... iar după aceea, pentru a dovedi nou-găsitul meu ateism, mi-am cumpărat un sandviș cu șuncă destul de fad, și astfel am avut parte pentru prima dată de carnea interzisă a porcului. Niciun trăsnet n-a venit să mă lovească. Din acea zi până în aceasta m-am considerat o persoană în întregime seculară. (Salman Rushdie)

5168. Când e vorba de dragoste, nu poți ști niciodată ce gândesc oamenii. (Salman Rushdie)

5169. Am crescut sărutând cărți și pâine. (Salman Rushdie)

5170. E foarte ușor să nu fii jignit de o carte. E suficient să o închizi. (Salman Rushdie)

5171. Dacă prietenia e un combustibil, rezervele sale nu sunt inepuizabile. (Salman Rushdie)

5172. Fără dreptul la jignire nu există, în principiu, nici libertate de opinie! (Salman Rushdie)

5173. Când toată lumea e îndrăgostită, faptul că tu nu ești iubit te doare cel mai tare. (Salman Rushdie)

5174. Dragostea înfrântă este și ea o comoară și cei care aleg să trăiască fără iubire nu câștigă nimic. (Salman Rushdie)

5175. Cum ar fi să ne trezim în visele altor oameni și să le schimbăm, și cum ar fi să avem curajul să îi invităm în ale noastre? Cum ar fi dacă întreaga lume ar deveni un singur vis în stare de trezie? (Salman Rushdie)

5176. Întotdeauna m-a uimit să cunosc oameni pentru care cărțile pur și simplu nu contează și oameni care disprețuiesc actul lecturii, darămite pe cel al creației. Poate e întotdeauna uimitor să afli că dragostea ta nu e la fel de atractivă pentru alții, cum e pentru tine. (Salman Rushdie)

5177. Există o dispută bazată pe lingvistică între religie și literatură, așa cum e între politică și literatură. Totuși nu e doar o dispută între două contrarii. Deoarece, în timp ce religia caută să privilegieze o limbă în defavoarea celorlalte, un set de valori în defavoarea tuturor celorlalte, un text în fața celorlalte, romanul s-a referit mereu la modul în care limbi, valori și narațiuni diferite se află în conflict, și la relațiile nestatornice între ele, care sunt relații de putere. Romanul nu încearcă să stabilească un limbaj privilegiat, ci insistă asupra libertății de portretizare și analiză a luptei între cei ce aspiră la astfel de privilegii. (Salman Rushdie)

5178. Tu ești singura mea familie. Ești unicul meu pământ. (Salman Rushdie)

5179. Cunoașterea este o formă de uniune a Eului și Non-Eului; ca orice uniune, ea este alterată de dominație și, prin urmare, de orice încercare de a forța universul să

se conformeze cu ceea ce găsim în noi înșine. (Bertrand Russell)

5180. În senzație avem experiența nemijlocită a datelor simțurilor exterioare, iar în introspecție pe cea a datelor a ceea ce poate fi numit simț interior – gânduri, trăiri, dorințe etc. În memorie avem experiența nemijlocită a lucrurilor care au fost date fie ale simțurilor exterioare, fie ale simțului intern. Mai mult, este probabil, deși nu sigur, că avem experiența nemijlocită a Eului, ca acela care este conștient de lucruri sau de dorințe față de lucruri. (Bertrand Russell)

5181. Minte care s-a deprins cu libertatea și imparțialitatea contemplației filosofice va păstra ceva din această libertate și imparțialitate în lumea acțiunii și a emoției. (Bertrand Russell)

5182. Filosofia merită să fie studiată nu de dragul unor răspunsuri precise la întrebările ei, deoarece, de regulă, nu se poate ști că astfel de răspunsuri precise sunt adevărate, ci, mai degrabă, de dragul întrebărilor înseși; deoarece aceste întrebări largesc concepția noastră asupra a ceea ce este posibil, ne îmbogățesc imaginația intelectuală și diminuează siguranța dogmatică ce împiedică mintea să speculeze; însă, mai presus de toate, deoarece prin măreția universului contemplat de filosofie, mintea este înnobilită și devine capabilă de acea uniune cu universul care este binele suprem. (Bertrand Russell)

5183. Calomnia este întotdeauna simplă și plauzibilă. (Bertrand Russell)

5184. Ceea ce oamenii doresc de fapt nu este cunoașterea, ci certitudinea. (Bertrand Russell)

5185. De ce să repetăm greșelile înaintașilor, când sunt atâtea noi greșeli de făcut? (Bertrand Russell)

5186. Democrația a fost inventată ca un mijloc de a împăca libertatea cu cârmuirea. (Bertrand Russell)

5187. În balanța sortii, mușchiul nu are niciodată o greutate egală cu a creierului. (Bertrand Russell)

5188. Dacă tinerețea este un defect, e unul de care ne vindecăm prea repede. (Bertrand Russell)

5189. Oamenii se nasc ignorați, nu proști. Sunt prostiți prin educație. (Bertrand Russell)

5190. Toate științele exacte sunt dominate de ideea aproximării. (Bertrand Russell)

5191. Oamenii civilizați nu-și pot satisface pe deplin instinctele sexuale fără iubire. (Bertrand Russell)

5192. Compromisul este o umbrelă bună, dar un acoperiș prost. (Bertrand Russell)

5193. Cărțile sunt albinele care duc polenul însuflețitor de la o minte la alta. (Bertrand Russell)

5194. Lipsa unor lucruri pe care le dorești este o parte de nelipsit a fericirii. (Bertrand Russell)

5195. A nu fi sigur este, cred, unul dintre lucrurile esențiale ale raționalității. (Bertrand Russell)

5196. Creativitatea nu înseamnă să găsești un lucru, ci să faci ceva din el după ce l-ai găsit.

5197. Omul care încearcă să cucerească dragostea cuiva prin fapte bune, ajunge să facă experiența amară a ingraturii. (Bertrand Russell)

5198. Obscenitate este orice se întâmplă să șocheze pe un judecător bătrân și ignorant. (Bertrand Russell)

5199. Războaiele nu hotărăsc ceea ce este bine sau rău ci doar cine rămâne în viață. (Bertrand Russell)

5200. Ființele umane, din punctul lor de vedere, sunt foarte diferite de ceea ce văd oamenii. (Bertrand Russell)

5201. Cei mai mulți oameni mai degrabă ar muri decât să gândească; de fapt, chiar asta fac. (Bertrand Russell)

5202. O buruiană este o floare deghizată. (Bertrand Russell)

5203. Unul dintre simptomele unei depresii nervoase iminente este să începi să crezi că munca ta este teribil de importantă. (Bertrand Russell)

5204. Trei pasiuni simple, dar extrem de puternice,

mi-au guvernat viața: nevoia de iubire, foamea de cunoaștere și mila nețărnută pentru suferințele omenirii. (Bertrand Russell)

5205. Matematica poate fi definită ca materia în care nu știm niciodată despre ce vorbim, nici dacă ceea ce spunem este adevărat. (Bertrand Russell)

5206. Problema cu lumea este ca proștii și fanaticii sunt întotdeauna așa de siguri pe ei, în timp ce oamenii înțelepți sunt atât de plini de îndoieli. (Bertrand Russell)

5207. Procesul care a condus de la amibă la om pare filosofilor un evident progres, deși nu se știe dacă amiba ar fi de acord sau nu. (Bertrand Russell)

5208. Beția este sinucidere temporară; fericirea pe care o aduce este doar negativă, o încetare momentană a nefericirii. (Bertrand Russell)

5209. Un democrat n-ar trebui să creadă că majoritatea ia mereu decizii înțelepte. El trebuie să știe însă că hotărârea majorității, fie ea înțeleaptă sau nu, trebuie acceptată, până atunci când majoritatea va lua o altă decizie. (Bertrand Russell)

5210. Prin măreția universului contemplat de filosofie, mintea este înnobilită și devine capabilă de acea uniune cu universul care este binele suprem. (Bertrand Russell)

5211. De ce are propaganda cu atât mai mult succes atunci când încearcă să stârnească ură decât atunci când încearcă să trezească sentimente de prietenie? (Bertrand Russell)

5212. A-ți fi frică de dragoste înseamnă a-ți fi frică de viață, iar când îți este frică de viață ești pe trei sferturi mort. (Bertrand Russell)

5213. Filosofia merită să fie studiată nu de dragul unor răspunsuri precise la întrebările ei, ci mai degrabă întrebărilor înseși; deoarece aceste întrebări largesc concepția noastră a ceea ce este posibil, ele ne îmbogățesc imaginația intelectuală și diminuează siguranța dogmatică

ce împiedică mintea să speculeze. (Bertrand Russell)

S

5214. Aceasta era viața: o înghițitură amară.
(Umberto Saba)

5215. Opera de artă este întotdeauna o mărturisire.
(Umberto Saba)

5216. Ritmurile sunt profund inerente naturii omului.
(Ernesto Sábato)

5217. Diferența esențială dintre povestire și roman: intensitatea povestirii n-ar putea fi suportată de-a lungul a cinci sute de pagini. (Ernesto Sábato)

5218. Don Quijote e suma aventurilor lui sau nu este nimic. (Ernesto Sábato)

5219. Și dansul ar fi un limbaj, formă de comunicare cu zeii și cu oamenii. Limbajul vorbit corelativ este poezia.
(Ernesto Sábato)

5220. Stilul e tipic artei, e modul personal de a vedea realitatea. (Ernesto Sábato)

5221. Bineînțeles, prezentul modifică trecutul.
(Ernesto Sábato)

5222. Fiecare artă are limite și posibilități. (Ernesto Sábato)

5223. Fatalitatea e un om atras de un destin, nu împins de o cauză. (Ernesto Sábato)

5224. I-am explicat că lumea e o simfonie, dar Dumnezeu cântă după ureche. (Ernesto Sabato)

5225. Viața e atât de scurtă și de complicată, încât atunci când începi să te deprinzi cu ea, deja urmează să mori. (Ernesto Sábato)

5226. Criza de ideal este pentru o societate ceea ce pentru un individ reprezintă sfârșitul adolescenței.
(Ernesto Sábato)

5227. Am început să mă gândesc la ideea inutilității. Să fie oare viața noastră, în întregime, doar un strigăt anonim într-un pustiu de aștri indiferenți? (Ernesto

Sábato)

5228. În lumina judecății, viața apare ca un lung coșmar din care omul se poate elibera prin moarte, adică printr-un fel de trezire. (Ernesto Sábato)

5229. Puțini au mai rămas cei ce povestesc: cei care simt nevoia nelămurită, dar obsedantă, de a-și mărturisi drama, nefericirea, singurătatea. Ei sunt martorii, martirii unei epoci. (Ernesto Sábato)

5230. Realitatea dură este o confuzie dezolantă de idealuri frumoase și realizări stângace, dar întotdeauna vor fi câțiva încăpățânați, eroi, sfinți și artiști care, în viețile și operele lor, ating bucăți din Absolut, care ne ajută să suportăm realitățile dezgustătoare. (Ernesto Sábato)

5231. Adesea, mi se pare că nimic nu are sens. Ne naștem în dureri pe o planetă minusculă, care aleargă spre neant de milioane de ani, creștem, luptăm, ne îmbolnăvim, suferim, îi facem și pe alții să sufere, strigăm, murim, mor și vin alții pentru a prelua de la cap această comedie fără rost. (Ernesto Sábato)

5232. Parcă trăiserăm pe două coridoare alăturate sau pe două tunele paralele, fără să știm că mergem unul lângă altul, două suflete asemănătoare în situații asemănătoare, întâlnindu-ne la sfârșit în fața unei scene pictate de mine, o scenă destinată numai ei, ca un anunț secret al prezenței mele, al faptului că cele două coridoare se împreunaseră, în sfârșit, și ora întâlnirii sosise. Ora întâlnirii sosise! Era adevărat, oare, că cele două coridoare se împreunaseră și că sufletele noastre se contopiseră și ele? (Ernesto Sábato)

5233. Mă întreb însă de ce trebuie să fie realitatea atât de simplă? Viața mi-a dovedit că, dimpotrivă, niciodată nu-i simplă și chiar atunci când o situație ți se pare uluitor de clară, când crezi că se sprijină pe ceva simplu de tot, descoperi, dedesubt, mobile foarte complexe. Un exemplu foarte comun: lumea care dă bani cerșetorilor. Se spune despre ea că-i mai generoasă și mai bună decât cea care

nu dă. Îmi permit să tratez cu tot disprețul această teorie. Fiecare știe că viața unui cerșetor (a unui cerșetor adevărat) nu-i asigurată cu zece centavos sau cu o bucătică de pâine: e asigurată doar viața psihologică a celui ce-și cumpără în acest fel, pe nimica toată, liniștea sufletească și titlul de om generos. Gândiți-vă cât de meschină e această lume care nu se hotărăște să cheltuiască mai mult de zece centavos pe zi pentru a-și putea asigura liniștea sufletească și ideea reconfortantă și vanitoasă de bunătate. De câtă puritate morală și de cât curaj e nevoie pentru a purta povara mizeriei umane, fără această ipocrită (și cămătărească) filantropie!... (Ernesto Sábato)

5234. Fericirea nu stă nici în viciu și nici în virtute, ci în modul în care le apreciem pe acestea și în opțiunea care o facem ca urmare a individualității noastre. (Marchizul de Sade)

5235. Ne cunoaștem numai când ne găsim în fața propriilor noastre limite. (Marchizul de Sade)

5236. Caracterul natural al omului este să imite, cel al omului sensibil este să semene cât de mult posibil cu oamenii pe care îi iubește. (Marchizul de Sade)

5237. Orice este dincolo de limitele minții umane este fie iluzie, fie inutilitate; și din moment ce zeul vostru trebuie să fie una dintre cele două, în primul caz ar trebui să fiu nebun să cred în el, iar în al doilea prost. (Marchizul de Sade)

5238. Pentru a ști ce e virtutea, trebuie întâi să cunoaștem viciul. (Marchizul de Sade)

5239. Lupii care se năpustesc asupra mieilor, mieii consumați de către lupi, cei puternici care îi sacrifică pe cei slabi, cei slabi care sunt victimele celor tari - asta este Natura, cu voința ei, cu schema ei de acțiuni și reacții perpetue, o grămadă de vicii și una de virtuți într-un singur cuvânt, un echilibru perfect care rezultă din egalitatea Binelui și a Răului pe Pământ. (Marchizul de

Sade)

5240. Grăbit, agitat, coleric, irascibil, exagerat în toate, cu o imaginație dezlănțuită cum nu a mai fost văzută niciodată, ateu până la fanatism – iată asta sunt eu în esență. Ucideți-mă sau luați-mă așa cum sunt, fiindcă eu nu mă voi schimba niciodată. (Marchizul de Sade)

5241. Natura ne-a făcut să ne naștem cu toții la fel; dacă sorții îi place să strice cea dintâi alcătuire a legilor lumii, noi n-avem decât să-i îndreptăm toanele și prin priceperea noastră să dejucăm uneltirile celor mai mari. (Marchizul de Sade)

5242. Când iubești cu adevărat, fie că ai auzit, fie că ai văzut vreun lucru neplăcut la iubita ta, nu trebuie să-ți crezi ochilor și urechilor, trebuie să nu-ți asculți decât inima. (Marchizul de Sade)

5243. Răul este o entitate morală și nu una creată, o entitate eternă și nepieritoare, care a existat înaintea lumii și a constituit ființa monstruoasă, execrabilă, care a fost în stare să creeze o lume atât de hidoasă. Și va exista și după creaturile care populează acum această lume. (Marchizul de Sade)

5244. Destrucția, la fel cu creația, este una din poruncile Naturii. (Marchizul de Sade)

5245. Întotdeauna pe calea durerii ajungi la plăcere. (Marchizul de Sade)

5246. Toate principiile morale universale sunt fantezii zadarnice. (Marchizul de Sade)

5247. Trupul tău este biserica în care Natura cere să fie venerată. (Marchizul de Sade)

5248. Sexul este la fel de important ca mâncatul sau băutul și trebuie să facem ca poftele sexuale să fie satisfăcute, cu tot atât de puține restricții și fără falsă modestie, ca în cazul celorlalte pofte. (Marchizul de Sade)

5249. Limpede nu vezi decât cu inima. Miezul lucrurilor nu poate fi văzut cu ochii. (Antoine de Saint-Exupéry)

5250. Nu am să încerc să te divid pentru a te cunoaște. Tu nu ești nici acest act, nici celălalt, nici suma lor. Nici acest cuvânt, nici celălalt, nici suma lor. Nu te voi judeca nici după aceste cuvinte, nici după aceste acte. Ci voi judeca actele și cuvintele după tine. Îți voi cere, în schimb, să mă ascuți. Nu am ce face cu prietenul care nu mă cunoaște și-mi cere explicații. Nu am putere să mă transpun în neputincioasă zarvă a cuvintelor. (Antoine de Saint-Exupéry)

5251. În moartea unui om moare o lume necunoscută. (Antoine de Saint-Exupéry)

5252. Perfecțiunea e atinsă nu atunci când nu mai este nimic de adăugat, ci când nu mai este nimic de înlăturat. (Antoine de Saint-Exupéry)

5253. Oamenii mari nu pricep niciodată nimic și este obositor pentru copii să le dea întruna explicații. (Antoine de Saint-Exupéry)

5254. Nu poți vedea bine decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi. (Antoine de Saint-Exupéry)

5255. Prietenia este în primul rând pacea reciprocă și zborul spiritelor pe deasupra amănuntelor vulgare. (Antoine de Saint-Exupéry)

5256. Accepți să mori doar pentru ceea ce te face să trăiești. (Antoine de Saint-Exupéry)

5257. Vorbirea este o sursă de neînțelegeri. (Antoine de Saint-Exupéry)

5258. Căci ce milă e aceea care nu ia în brațe pentru a legăna? (Antoine de Saint-Exupéry)

5259. Îi numesc pleavă pe toți cei ce trăiesc din gesturile altora și asemenea cameleonului iau culorile altora, iubesc partea de unde le vin darurile, gustă aclamațiile și se judecă în oglinda mulțimii. (Antoine de Saint-Exupéry)

5260. Nu iubi primăvara, ci înfățișarea unei anumite flori în care primăvara s-a închis; nu iubi dragostea, ci pe cel în care dragostea se întruchipează. (Antoine de Saint-Exupéry)

Exupéry)

5261. Omul se descoperă pe el însuși când se măsoară cu obstacolul. (Antoine de Saintexupéry)

5262. Numai acolo unde femeia poartă vâl te arde dorința de a-i citi chipul. (Antoine de Saint-Exupéry)

5263. Dragostea nu înseamnă a te uita lung unul la celălalt, ci a te uita împreună în aceeași direcție. (Antoine de Saint-Exupéry)

5264. Dragostea de sine e contrariul dragostei. (Antoine de Saint-Exupéry)

5265. A pregăti viitorul nu înseamnă decât a crea prezentul. (Antoine de Saint-Exupéry)

5266. Libertatea nu este absența regulilor, iar ordinea nu este absența libertății. (Antoine de Saint-Exupéry)

5267. Adevărul este ceea ce simplifică lumea, nu ceea ce creează haosul. (Antoine de Saint-Exupéry)

5268. Nu există amnistie divină care să te scutească de a deveni. Ai dori să fii; nu vei fi decât în eternitate, după ce vei fi fost plămădit și vei fi devenit din actele tale, căci omul, vezi tu, se naște greu. (Antoine de Saint-Exupéry)

5269. E atât de misterios tărâmul lacrimilor. (Antoine de Saint-Exupéry)

5270. A oferi cultură înseamnă a oferi setea. Restul va fi o consecință. (Antoine de Saintexupéry)

5271. Dragostea - iluzia este să o întâlnești, când de fapt ea se învață. (Antoine de Saintexupéry)

5272. Spiritul omului este asemenea unui urcuș în munți: vezi culmea, ți se pare că ești pe cale să o atingi, apoi descoperi alte culmi, alte prăpăstii, alte povârnișuri. (Antoine de Saint-Exupéry)

5273. Nimic nu se întâmplă, fără ca mai întâi să fie un vis. (Carl Sandburg)

5274. Omul e un animal marin, care merge pe pământ și ar vrea să zboare. (Carl Sandburg)

5275. Un nou-născut este opinia lui Dumnezeu că

lumea trebuie să meargă mai departe. (Carl Sandburg)

5276. Timpul este moneda vieții tale. Este singura monedă pe care o ai și numai tu poți hotărî cum o vei cheltui. Fii atent ca nu cumva să-i lași pe alții s-o cheltuie pentru tine. (Carl Sandburg)

5277. Poezia este jurnalul animalului marin care trăiește pe uscat dorind să zboare în aer. Poezia este o căutare de silabe pentru a fi strigăte la barierele necunoscutului și incognoscibilului. Poezia este scrierea fantomatică care spune cum sunt făcute curcubeiele și de ce dispar. (Carl Sandburg)

5278. Curajul este un dar. Cei care îl au nu știu niciodată că îl au până când nu-i trec testul. Iar cei care au descoperit că îl au nu știu niciodată dacă îl vor mai avea la al doilea test. (Carl Sandburg)

5279. Sunt oameni care râvnesc să fie pretutindeni în același timp și par să n-ajungă nicăieri. (Carl Sandburg)

5280. Uneori, chiar și să trăiești este un act de curaj. (Carl Sandburg)

5281. Argoul e un limbaj care-și suflecă mânecile, scupă în palme și se duce la muncă. (Carl Sandburg)

5282. Aritmetica înseamnă numere pe care le storci din creier în mână, în creion, pe foaie, până când ajungi la răspunsul corect. (Carl Sandburg)

5283. Când o națiune decade sau o societate dispare, una din condiții este mereu aceeași; au uitat de unde au venit. Au pierdut din vedere ce i-a adus împreună. (Carl Sandburg)

5284. Cei care uită trecutul sunt condamnați să-l repete. (George Santayana)

5285. Suflul este vocea intereselor trupului. (George Santayana)

5286. Înțelepciunea vine pe calea deziluziei. (George Santayana)

5287. Senzațiile sunt vise rapide. (George Santayana)

5288. Nașterea și moartea nu pot fi remediate, dar

ne putem bucura de ceea ce le desparte. (George Santayana)

5289. Fanatismul înseamnă să-ți dublezi eforturile atunci când ți-ai uitat scopul. (George Santayana)

5290. Un artist este un visător care consimte să viseze despre lumea reală. (George Santayana)

5291. Haos este denumirea oricărei ordini care produce confuzie în mințile noastre. (George Santayana)

5292. Istoria este întotdeauna scrisă greșit, de aceea este nevoie să fie atât de des rescrisă. (George Santayana)

5293. Cunoașterea este recunoașterea a ceva absent; este un salut, nu o îmbrățișare. (George Santayana)

5294. Inteligența este iuțeala în a vedea lucrurile așa cum sunt. (George Santayana)

5295. Dificilul este ceea ce trebuie făcut imediat; imposibilul, ceea ce cere ceva mai mult timp. (George Santayana)

5296. Demnitatea noastră nu constă în ceea ce facem, ci în ceea ce înțelegem. (George Santayana)

5297. Societate este ca aerul: necesar pentru a respira, insuficient pentru a putea trăi. (George Santayana)

5298. Trebuie să întâmpinăm cu drag viitorul, ținând minte că în curând va fi trecut; și trebuie să respectăm trecutul, știind că odată a fost tot ce era omeneste cu putință. (George Santayana)

5299. Frumusețea, așa cum o percepem noi, este ceva de nedescris; ce este sau ce înseamnă nu poate fi spus. (George Santayana)

5300. Istoria este un pachet de minciuni despre evenimente care nu s-au întâmplat, spusă de oameni care nu au fost acolo. (George Santayana)

5301. Religia este reacția naturală a imaginației când este confruntată cu dificultățile unei lumi agresive. (George Santayana)

5302. Tradiția nu înseamnă că cei vii sunt morți, ci că

morții sunt vii. (George Santayana)

5303. America este cea mai bună oportunitate și cea mai rea influență. (George Santayana)

5304. Caracterul nostru este prevestirea destinului nostru, și cu cât avem și vrem mai multă integritate, cu atât va fi destinul nostru mai simplu și mai nobil. (George Santayana)

5305. Nu am ajuns la ceva, pentru că gândirea mea nu mă lasă să construiesc nimic. (Jean-Paul Sartre)

5306. Dorința este o cufundare în inima existenței, în ce are ea mai contingent și mai absurd. (Jean-Paul Sartre)

5307. Am fost condamnați la viață. (Jean-Paul Sartre)

5308. Omul este condamnat să fie liber. (Jean-Paul Sartre)

5309. Omul este o pasiune inutilă! (Jean-Paul Sartre)

5310. Ceilalți sunt infernul! (Jean-Paul Sartre)

5311. Tace doar cel ce poate vorbi. (Jean-Paul Sartre)

5312. Fiecare om trebuie să-și inventeze propriul drum. (Jean-Paul Sartre)

5313. Esența omului constă în libertatea de a alege. (Jean-Paul Sartre)

5314. Fără Dumnezeu nu există scop, valoare sau sens în lume. (Jean-Paul Sartre)

5315. Eu, atingând acest corp, să ating, în sfârșit, libera subiectivitate a celuilalt. (Jean Paul Sartre)

5316. Noi trăim în istorie ca peștii în apă. (Jean-Paul Sartre)

5317. A te pierde în lume înseamnă a te lăsa absorbit de lucruri, ca cerneala de sugativă. (Jean-Paul Sartre)

5318. Putem întotdeauna să facem ceva cu ceea ce au făcut alții din noi. (Jean-Paul Sartre)

5319. Îmi găsisem religia: nimic nu mi se părea mai important decât o carte. În bibliotecă vedeam un templu. (Jean-Paul Sartre)

5320. Ca întâmplarea cea mai banală să devină aventură trebuie și e de ajuns să te apuci să o povestești.

(Jean-Paul Sartre)

5321. A exista înseamnă a te bea fără sete. (Jean-Paul Sartre)

5322. Un copil, acest monstru pe care adulții îl fabrică din regretele lor. (Jean-Paul Sartre)

5323. Esența omului este libertatea de a alege. Omul este condamnat să fie liber, își alege libertatea, esența, și-n aceasta constă măreția, disperarea și neliniștea lui. (Jean-Paul Sartre)

5324. Ideea pe care n-am încetat niciodată s-o dezvolt este aceea că, la urma urmelor, individul este responsabil totdeauna de ceea ce s-a făcut din el; chiar dacă el nu poate face nimic altceva decât să-și asume aceasta responsabilitate. (Jean-Paul Sartre)

5325. Înainte ca voi să trăiri, ea, viața, nu este nimic; dar voi sunteți cei care îi dați sens, iar valoarea nu-i altceva decât sensul pe care voi îl alegeți... să zicem mai degrabă că alegerea morală trebuie comparată cu alcătuirea unei opere de artă. (Jean-Paul Sartre)

5326. Important nu este să spui: Iată ce au făcut din mine, ci: Iată ce am făcut eu din ce ea ce au făcut ei din mine. (Jean-Paul Sartre)

5327. Omul, așa cum îl concepe existențialismul, dacă nu poate fi definit, se datorează faptului că nu este la început nimic. El nu va deveni decât ceva pe urmă și va fi ceea ce el însuși se va fi făcut... Nu există realitate decât în acțiune... omul nu este altceva decât propriul său proiect, nu există decât în măsura în care se realizează pe el însuși, nu este nimic altceva decât ansamblul actelor sale. (Jean-Paul Sartre)

5328. Un limbaj presupune ca fiecare dintre utilizatorii individuali să-i stăpânească regulile. (Ferdinand de Saussure)

5329. Cuvântul „câine” nu a mușcat pe nimeni. (Ferdinand de Saussure)

5330. Un sistem lingvistic este o serie de diferențe de

sunete combinate cu o serie de diferențe de idei. (Ferdinand de Saussure)

5331. Orice psihologie a sistemelor de semne va fi parte a psihologiei sociale – ceea ce înseamnă că va fi în mod exclusiv socială; ea implică aceeași psihologie precum cea aplicabilă în cazul limbajelor. (Ferdinand de Saussure)

5332. Oricine, anchilozat în spațiul deprinderilor sale, își formează o idee rigidă despre ceea ce se întâmplă în cadrul limbajului, este foarte departe de adevăr. (Ferdinand de Saussure)

5333. De acum înainte, studiile despre limbaj nu mai sunt orientate pur și simplu spre corectarea gramaticii unui discurs. (Ferdinand de Saussure)

5334. Lectura este o formă a fericirii. Ultima la care vom renunța. (Fernando Savater)

5335. Visul meu este cel al lui Picasso: de a avea atâția bani încât să pot trăi la fel de senin cum trăiesc cei săraci. (Fernando Savater)

5336. Guvernele nu pot face pe nimeni fericit, e destul să nu-l nenorocească, lucru pe care, de altfel, îl pot face cu destulă ușurință. (Fernando Savater)

5337. Prietenul îmi spune ceea ce pot face; de la dușman învăț ce trebuie să fac. (Friedrich Schiller)

5338. Trăiește în pas cu secolul tău, dar nu fi modelat de el; dă-le contemporanilor tăi ceea ce au nevoie, dar nu lucrul pe care-l laudă. (Friedrich Schiller)

5339. Istoria lumii este tribunalul lumii. (Friedrich Schiller)

5340. Lumea nu-ți poate dăruia ceea ce nu primește de la tine. (Friedrich Schiller)

5341. Voința omului este un privilegiu, o idee înaltă, chiar când nu se ia în considerație folosirea ei morală. Simpla voință ridică deja pe om deasupra animalității, iar voința morală îl saltă până la divinitate. (Friedrich Schiller)

5342. Cine nu se teme de nimic, nu e mai puțin puternic decât acela de care se tem toți. (Friedrich

Schiller)

5343. Prietenul îmi spune ceea ce pot face; de la dușman învăț ce trebuie să fac. (Friedrich Schiller)

5344. Iubirea e prețul iubirii. (Friedrich Schiller)

5345. Și ceea ce-i frumos trebuie să moară. (Friedrich Schiller)

5346. Lumea nu-ți poate dărui ceea ce nu primește de la tine. (Friedrich Schiller)

5347. Mai mult decât viața îmi iubesc libertatea. (Friedrich Schiller)

5348. Istoria lumii este tribunalul lumii. (Friedrich Schiller)

5349. Numai stăruința duce la țintă, numai abundența duce la claritate, și-n abis se află adevărul. (Friedrich Schiller)

5350. Genialitatea este capacitatea de a realiza ce ai în minte. (F. Scott Fitzgerald)

5351. Veghează ca niciodată personalitatea ta să nu se topească indistinct în personalitatea altuia, bărbat sau femeie. (F. Scott Fitzgerald)

5352. Proba de foc a unei inteligențe de prima mână este abilitatea de a avea în minte două idei diametral opuse în același timp, păstrându-și totuși capacitatea de a funcționa. (F. Scott Fitzgerald)

5353. Arată-mi un erou și îți voi scrie o tragedie. (F. Scott Fitzgerald)

5354. Câteodată e mai greu să te lipsești de o durere decât de o plăcere. (F. Scott Fitzgerald)

5355. Treizeci de ani - promisiunea unei decade de singurătate, lista de bărbați singuri pe care îi poți cunoaște se scurtează, geamantanul de entuziasm se subțiază, și părul se rărește. (F. Scott Fitzgerald)

5356. Certurile în familie sunt lucruri pline de amărăciune. Nu respectă niciun fel de reguli. (F. Scott

Fitzgerald)

5357. Nu sunt ca durerile sau rănilor, ci mai mult ca niște crăpături în piele ce nu se vindecă pentru că nu e destul material. (F. Scott Fitzgerald)

5358. Aștepta ca masca să i se ridice, însă nu pune sub semnul întrebării dreptul ei de a o purta. (F. Scott Fitzgerald)

5359. Când oamenii sunt nepoliticoși, nu e un atac la adresa ta - e un atac la adresa celor pe care i-au cunoscut înainte. (F. Scott Fitzgerald)

5360. Vitalitatea constă nu numai în abilitatea de a rezista, dar și în abilitatea de a o lua de la capăt. (F. Scott Fitzgerald)

5361. Nu e nicio altă confuzie ca cea a unei minți simple. (F. Scott Fitzgerald)

5362. Optimismul este mulțumirea oamenilor mici în poziții înalte. (F. Scott Fitzgerald)

5363. În noaptea întunecată cu adevărat a sufletului este întotdeauna trei dimineața, zi după zi. (F. Scott Fitzgerald)

5364. Să o scriu mi-a luat trei luni; să o concep - 3 minute; să adun informațiile - întreaga viață. (F. Scott Fitzgerald)

5365. La 18 ani convingerile noastre sunt dealuri de pe care privim; la 45 de ani ele sunt peșteri în care ne ascundem. (F. Scott Fitzgerald)

5366. Nu a existat niciodată o biografie bună a unui romancier bun. Nici nu s-ar putea. Dacă e bun de ceva, atunci el este mai multe persoane într-una singură. (F. Scott Fitzgerald)

5367. Fie gândești, fie alții trebuie să gândească pentru tine, luându-ți puterea, pervertindu-ți și disciplinându-ți gusturile naturale, civilizându-te și sterilizându-te. (F. Scott Fitzgerald)

5368. A distinge, a limita, a încadra - sunt operațiuni de metodă reci și fără ecou, în timp ce a confunda este un

seducător procedeu. (Mihail Sebastian)

5369. O atitudine pe care nu o trăiești tu cel dintâi este, în cel mai bun caz, o iluzie, când nu este de-a dreptul o escrocherie. (Mihail Sebastian)

5370. Le trebuie oamenilor nu știu ce mică reticență atunci când cunosc sau cred a cunoaște adevărul, le trebuie nu știu ce accent de relativitate, care să le nuanțeze certitudinile și care să le împiedice – pe aceste certitudini – să devină niște bestii absolute. (Mihail Sebastian)

5371. Înțelegerea între generații este aproape întotdeauna grea, dacă nu imposibilă, din lipsa de generozitate a bătrânilor și din excesul de fervoare al tinerilor. (Mihail Sebastian)

5372. Marxismul și fascismul pot cuprinde o sută de adevăruri politice și economice decisive, dar amândouă pornesc de la o groaznică ignorare a omului. Este și în marxism, și în fascism o lipsă de viață și un abuz de scheme care le face din capul locului artificiale. Acest lucru se va răzbuna astăzi sau peste o sută de ani, dar se va răzbuna. (Mihail Sebastian)

5373. Fericit este acela care nu trebuie să-și schimbe modul de a gândi înainte de moarte. (Seneca)

5374. Nu va ajunge mai înainte cel ce merge mai repede, ci cel ce știe unde merge! (Seneca)

5375. De la un om mare este întotdeauna ceva de învățat, chiar și când tace. (Seneca)

5376. Adevărata plăcere este disprețul plăcerilor. (Seneca)

5377. Nimic nu prețuim mai mult decât binefacerea, cât timp o căutăm; nimic mai puțin, după ce am primit-o. (Seneca)

5378. Filosofia este singurul mijloc de a depăși condiția de muritor și chiar de a o transforma în nemurire. (Seneca)

5379. Două rele trebuie retezate: teama de o

nenorocire din viitor și teama de o nenorocire din trecut.
(Seneca)

5380. Eu posed cu adevărat doar ceea ce am dăruit.
(Seneca)

5381. Norocul este ceea ce se întâmplă când
pregătirea întâlnește prilejul. (Seneca)

5382. Singurătatea este pentru spirit ceea ce hrana
este pentru corp. (Seneca)

5383. Nimeni nu ajunge la înțelepciune din
întâmplare. (Seneca)

5384. Nu îndrăznim, nu pentru că lucrurile sunt
dificile, ci pentru că nu îndrăznim, lucrurile sunt dificile.
(Seneca)

5385. Omul este lucru sfânt pentru om. (Seneca)

5386. Orice virtute se bazează pe măsură. (Seneca)

5387. Să exprimăm ceea ce simțim, să simțim ceea ce
exprimăm; vorba să semene cu fapta. (Seneca)

5388. Socotește fiecare zi o viață. (Seneca)

5389. Viața este lungă dacă este plină. (Seneca)

5390. Este penibil să lupti cu un om pregătit numai
pentru înfrângeri. (Seneca)

5391. Oricare ar fi durata timpului, știința
întrebuințării lui îl va face lung. (Seneca)

5392. Viața seamănă cu o poveste, ceea ce importă
nu e lungimea ei, ci valoarea ei. (Seneca)

5393. Dacă vrei să fii iubit, iubește! (Seneca)

5394. Nu învățăm pentru școală, ci pentru viață.
(Seneca)

5395. Prietenia sfârșește acolo unde începe
neîncrederea. (Seneca)

5396. Sufletul este unica valoare a omului, el îl face
pe slujitor egal stăpânului său. (Seneca)

5397. După cum o existență de nouă luni petrecute în
pântecele mamei ne pregătește nu pentru ea însăși, ci
pentru o existență ulterioară, într-o lume căreia îi suntem
încredințați de îndată ce suntem capabili să respirăm și să

supraviețuim independenți, tot așa și intervalul dintre pruncie și bătrânețe ne este dat ca o pregătire pentru viața „de dincolo”. Ne îndreptăm spre o nouă naștere și spre circumstanțe cu totul diferite de ceea ce experimentăm azi. Ziua de care te temi cel mai mult și pe care o numești „ceasul din urmă” nu este altceva decât ziua de naștere pentru eternitate. (Seneca)

5398. Sărac nu este cel ce are prea puțin, ci cel ce dorește prea mult. (Seneca)

5399. Voința nu se învață. (Seneca)

5400. Ca să ai parte de adevărata libertate, trebuie să fii sclavul filosofiei. (Seneca)

5401. Dacă vrei să fii fericit, roagă pe zei să nu ți se realizeze ceva din cele dorite. (Seneca)

5402. Cel care speră fără temei, deznădăduiește fără temei. (Seneca)

5403. De aceea ajungem cu greutate la însănătoșire, fiindcă nu știm că suntem bolnavi. (Seneca)

5404. Temeiul dreptății este doar egalitatea. (Seneca)

5405. Tot ce se poate întâmpla, să ne închipuim că se va întâmpla. (Seneca)

5406. Când eroarea devine obștească, ea ne ține loc de ceea ce-i drept. (Seneca)

5407. Ce nebunie să înveți lucruri de prisos, când e atâta lipsă de timp! (Seneca)

5408. Trebuie să ne gândim la toate și să ne întărim sufletul împotriva celor ce s-ar putea întâmpla. (Seneca)

5409. Ca o piesă de teatru, așa este viața: nu interesează cât de mult a ținut, ci cât de frumos s-a desfășurat. (Seneca)

5410. Ce credeam că era o culme nu era decât o treaptă: ni se întâmplă adesea. (Seneca)

5411. Pe noi ne pot ajuta nu numai cei care sunt, dar și cei care au fost. (Seneca)

5412. Speranța este numele unui bun nesigur. (Seneca)

5413. Ce multe lucruri neașteptate au venit! Ce multe lucruri așteptate nu s-au ivit niciodată! (Seneca)

5414. Atașează-te de cei care te pot face mai bun, primește pe cei care, la rândul tău, îi poți face mai buni. (Seneca)

5415. Noi murim în fiecare zi, căci în fiecare zi se ia o parte a vieții; chiar când creștem, viața descrește. (Seneca)

5416. Norocul nu-ți poate lua ce nu ți-a dat. (Seneca)

5417. Cel mai puternic om este cel care se stăpânește pe sine însuși. (Seneca)

5418. Cu cât ai mai multă putere, cu atât trebuie să abuzezi mai puțin de ea. (Seneca)

5419. Viața e viață și trebuie trăită așa cum e ea, bună, rea, ți s-a dat fără să o ceri și ți se va lua fără să fi întrebat. (Seneca)

5420. Nu este nicio deosebire între a nu dori și a avea. (Seneca)

5421. Soarta nu răpește ceea ce n-a dat. (Seneca)

5422. A-și porunci sieși este cea mai mare forță. (Seneca)

5423. Nu-ți va mai fi frică dacă renunți să speri. (Seneca)

5424. Să vrei să fii vindecat este începutul vindecării. (Seneca)

5425. Nimeni nu poate să învingă fără ca altul să piardă. (Seneca)

5426. Nicio minte genială nu este scutită de geniul nebuniei. (Seneca)

5427. Puterea e îngemănată cu blândețea; sălbăticia e un semn de slăbiciune. (Seneca)

5428. După cum învățământul elementar, prin care copiii învață a scrie și a citi, nu-i învață știința și literatura, ci numai îi pregătește pentru a-și le însuși mai târziu, tot astfel știința și literatura nu duc sufletul la virtute ci numai îl pregătesc. (Seneca)

5429. Să se asculte și partea adversă. (Seneca)

5430. Înlăuntrul nostru totul să fie deosebit; înfățișarea noastră să fie ca a mulțimii. (Seneca)

5431. Pentru natură nimic nu este greu când ea își grăbește propria distrugere. Pentru a da naștere lucrurilor, natura își folosește cu zgârcenie resursele și se ferește de exagerări amăgitoare. Spre distrugerea lor însă, ea se îndreaptă pe neașteptate și cu tot avântul. (Seneca)

5432. Dorința de răzbunare este cea mai importantă dintre sursele resentimentului. (Max Scheler)

5433. Mila este o mișcare de simpatie prin care ea ne face să depășim propriul nostru eu; în loc de a mări suferința, ea o împarte, cu alte cuvinte, în două și contribuie la promovarea unei duble satisfacții: aceea pe care eul nostru, într-un mod general, o încearcă prin faptul largii sale participări la stările psihice ale altuia și aceea pe care o încearcă altul pentru că vede în mila căreia el îi este obiect, manifestarea unei sincere iubiri și a unei profunde participări. (Max Scheler)

5434. Este esențial să constatăm că morala modernă se bazează, în toate principiile ei, pe atitudinea de neîncredere principială între oameni în general, având în vedere îndeosebi valorile lor morale. Această neîncredere atât de înrudită cu resentimentul a adus cu sine individualismul moral modern și tăgăduirea principiului solidarității. (Max Scheler)

5435. A devenit o regulă prioritară a moralei moderne aceea că munca utilă ar fi mai bună decât savurarea plăcutului. Aici se manifestă un ascetism specific modern, străin deopotrivă antichității și evului mediu, un ascetism ale cărui forțe motrice constituie o componentă esențială a energiilor interioare care au dus la dezvoltarea capitalismului modern. Într-un anumit sens, acest ascetism reprezintă exact opusul unei alte forme de viață ascetică, anume al celei evanghelice, care avea drept scop tocmai o potențare a funcțiilor vieții, și, prin aceasta,

o sporire a capacității de savurare. (Max Scheler)

5436. Acum, dimpotrivă, iubirea trebuie dovedită tocmai prin faptul că ceea ce este nobil se apleacă, se coboară spre cel ignobil, cel sănătos către cel bolnav, bogatul spre sărac, frumosul spre cel hâd, omul bun și cuvios spre cel rău și comun, Mesia către vameși și păcătoși – iar aceasta fără teama antică de a pierde procedând astfel și de a deveni la rândul-i ignobil, ci cu convingerea specifică evlavioșilor că va dobândi bunul suprem și că va deveni asemenea lui Dumnezeu prin acest act al aplecării, prin acceptarea degradării și prin pierderea de sine. (Max Scheler)

5437. Resentimentul este experiența re trăită a unei anumite replici emoționale date cuiva, replică datorită căreia acea emoție capătă o profunzime sporită, coborând în centrul personalității; odată cu aceasta, emoția se îndepărtează de zona în care se exprimă și acționează individul. E o re trăire a emoției – o repetare a sentimentului, un resentiment. Pe de altă parte, cuvântul spune că avem de a face cu o însușire negativă a acestei emoții, deci o trăire ostilă. (Max Scheler)

5438. Resentimentul este o autointoxicare sufletească ale cărei cauze și consecințe sunt foarte precise. El este o atitudine psihică de durată și ia naștere din pricina reprimării sistematice a descărcării anumitor emoții și afecte care sunt normale în sine și aparțin fondului naturii umane; ea are, ca urmare unele atitudini de durată față de anumite tipuri de valori iluzorii și de judecăți de valoare corespunzătoare acestora. Emoțiile și afectele avute aici în vedere în primul rând sunt următoarele: sentimentul și impulsul răzbunării, ura, răutatea, invidia, pizma, perfidia. (Max Scheler)

5439. Omul prometeic nu recunoaște concretul real așa cum a fost zidit el de Dumnezeu, ci caută să dea formă realității după chipul și asemănarea sa, ca să trăiască astfel ca un suveran și obstinat într-o lume de ideal și vis,

adică într-o lume artificială. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5440. Toate regulile studiului se rezumă în asta: să înveți doar cu scopul de a crea. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5441. Modul în care lumea obiectivă poate să se adapteze la reprezentările noastre și reprezentările noastre pot să se adapteze la lumea obiectivă este greu de înțeles, dacă nu suntem conștienți de faptul că între cele două lumi, cea reală și cea ideală, există o armonie prestabilită. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5442. E ușor să vedem că această problemă nu poate fi rezolvată nici în filosofia teoretică, nici în filosofia practică, ci doar prin intermediul unei discipline mai înalte, care e legătura ce le combină pe cele două, nici teoretică, nici practică, ci amândouă deodată. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5443. Pentru orice filosofie, această contradicție trebuie să fie rezolvată - și soluția problemei, sau răspunsul la întrebarea: cum putem să concepem reprezentările, ca adevări la obiecte, și obiectele ca adevări la reprezentări? Este nu prima, ci cea mai înaltă sarcină a filosofiei. (Friedrich Wilhelm Schelling)

5444. Arhitectura este muzică împietrită. (Friedrich von Schlegel)

5445. Începutul și sfârșitul oricărei filosofii este libertatea. (Friedrich von Schlegel)

5446. Omul prometeic nu recunoaște concretul real așa cum a fost zidit el de Dumnezeu, ci caută să dea formă realității după chipul și asemănarea sa, ca să trăiască astfel ca un suveran și obstinat într-o lume de ideal și vis, adică într-o lume artificială. (Friedrich von Schlegel)

5447. Să-ți amintești, iată primul pas spre înțelegere. (Arnold Schoenberg)

5448. O sală de concert goală răsună încă mai rău decât o sală de oameni cu creierul gol. (Arnold Schoenberg)

5449. Doar cel care are idei personale este capabil să aprecieze ideile altuia. Merită să fie apreciat doar acela care e capabil să-l aprecieze pe altul. (Arnold Schoenberg)

5450. În fața unei opere de artă, nu trebuie să visăm, ci să încercăm să-i pătrundem semnificațiile. (Arnold Schoenberg)

5451. Dacă un critic muzical ar fi un compozitor inspirat, el nu ne-ar spune cum ar trebui realizată opera, ci ar crea-o el însuși. (Arnold Schoenberg)

5452. Banii înseamnă fericirea umană, pe plan abstract; așadar, cel care nu mai e în stare să se bucure de fericirea umană concretă, se dedică cu desăvârșire banului. (Arthur Schopenhauer)

5453. Cei dintâi patruzeci de ani ai existenței noastre ne furnizează textul; următorii treizeci de ani sunt comentariile care explică adevăratul sens și legătura textului cu morala și toate finețurile ei. (Arthur Schopenhauer)

5454. Faima este ceva care trebuie câștigat; onoarea e doar ceva care nu trebuie pierdut. (Arthur Schopenhauer)

5455. A fi singur este soarta hărăzită tuturor minților mari – o soartă câteodată deplânsă, dar totuși întotdeauna aleasă drept cel mai puțin întristător dintre rele. (Arthur Schopenhauer)

5456. Tăcerea este strigătul cel mai puternic. (Arthur Schopenhauer)

5457. Punctul saliens al oricărei mari opere este o intuiție întru totul obiectivă determinată de o liniște absolută a voinței care face din om un pur subiect al cunoașterii. (Arthur Schopenhauer)

5458. Injustiția eternă lucrează. Dacă oamenii n-ar fi fost răi soarta lor ar fi fost mai bună. În acest înțeles putem spune că lumea și-a împărțit singură o dreptate distributivă. (Arthur Schopenhauer)

5459. Panteismul, raportat la univers, nu este mai

ușor de susținut. Rezistă numai prin metaforă și când se ia în calcul numai ordinea aparent imuabilă a fenomenului fizic. Numai așa s-ar putea vorbi de „divin”. (Arthur Schopenhauer)

5460. Căci însăși existența lui Dumnezeu nu este cătuși de puțin combătută prin faptul că nu poate fi demonstrată, deoarece ea stă neclintită pe un teren mult mai sigur. Este vorba despre o chestiune de revelație. (Arthur Schopenhauer)

5461. Femeile sunt „sexus sequior”, adică al doilea sex menit a fi ținut deoparte, în planul secund, ceea ce de altfel au aplicat cu succes anticii și popoarele orientale, care-și dădeau mai bine seama de rolul secund ce se cuvine femeilor în societate. (Arthur Schopenhauer)

5462. Vrem să știm cât prețuiesc oamenii văzuți concomitent cu sufletul lor? Să contemplăm câtă concordanță este între ei și destinul lor și vom vedea suferințele, lipsurile, agitația și moartea. (Arthur Schopenhauer)

5463. Orice zi este o mică viață – orice deșteptare și sculare o mică naștere, orice dimineată o mică tinerețe, orice culcare și adormire o mică moarte. (Arthur Schopenhauer)

5464. Dacă ne-ar reuși să reproducem detaliat în noțiuni ceea ce exprimă muzica, am căpăta o deplină și suficientă explicare a lumii. (Arthur Schopenhauer)

5465. Sfârșitul vieții înseamnă sfârșitul balului, când măștile sunt aruncate, rămânând fiecare să se arate celorlalți după cum i-a fost firea. (Arthur Schopenhauer)

5466. Ne irosim trei sferturi din viață străduindu-ne să semănăm cu alții. (Arthur Schopenhauer)

5467. Moartea este pentru specie ceea ce somnul este pentru individ. (Arthur Schopenhauer)

5468. Adevărului îi este rezervat numai un triumf de scurtă durată, între cele două lungi perioade în care el e condamnat ca paradox și apoi disprețuit ca banal. (Arthur

Schopenhauer)

5469. În sfera gândirii, absurditatea și perversitatea sunt stăpânii lumii și domnia lor poate fi întreruptă numai pentru puțin timp. (Arthur Schopenhauer)

5470. Gradul de sensibilitate la durere, frustrare, crește proporțional cu simțirea și inteligența. (Arthur Schopenhauer)

5471. Ceea ce suntem, face mai mult pentru fericirea noastră decât ceea ce avem. (Arthur Schopenhauer)

5472. În viață este necesar dacă vrem să ne atingem scopul, să urmărim o singură linie, lăsând la dreapta și la stânga ei o mulțime de lucruri. (Arthur Schopenhauer)

5473. Nimeni nu poate vedea deasupra sa. Cu aceasta vreau să spun: fiecare vede la celălalt numai atât cât este el însuși: căci el îl poate cuprinde și înțelege numai în măsura propriei sale inteligențe. Dacă aceasta este de calitate cea mai umilă, atunci toate darurile spirituale, chiar și cele mai mari, nu-și vor produce efectul asupra lui și el nu va observa la posesorul lor nimic, decât numai ceea ce-i mai josnic în individualitatea sa, deci numai slăbiciunile și defectele sale de temperament și de caracter. (Arthur Schopenhauer)

5474. Cuvântul este instrumentul și reprezentarea gândirii omului, chipul reproduce subconștientul său. (Arthur Schopenhauer)

5475. Oricât îți vei schimba înfățișarea, rămâi ceea ce ești. (Arthur Schopenhauer)

5476. O filosofie adevărată nu se poate țese numai din noțiuni abstracte, ci ea trebuie să se bazeze pe observație și experiență; atât interioară cât și exterioară. (Arthur Schopenhauer)

5477. Solitudinea e condiția spiritelor superioare. (Arthur Schopenhauer)

5478. Pentru a prinde adevărata și temeinica fizionomie a unui om trebuie să-l observi când e singur. (Arthur Schopenhauer)

5479. Dragostea nu este decât voința de supraviețuire a speciei, necesitatea de perpetuare în dauna iluziilor și bucuriilor efemere pe care omul le simte. (Arthur Schopenhauer)

5480. Nu este o metaforă când spui că viața fiecărui om este o luptă continuă cu mizeria, cu plictiseala, cu semenii săi, cu realitatea. Omul găsește adversari pretutindeni și moare cu armele în mâini. Dar existența noastră nu este posibilă fără toate acestea. Fără presiunea exercitată de atmosferă corpul plesnește; tot așa, lipsa durerii, mizeriei, a necazurilor și nevoilor de tot felul ar provoca o creștere nemăsurată a orgoliului frizând extravaganța. (Arthur Schopenhauer)

5481. Căci mersul vieții e departe de a fi numai fapta noastră, ci este produsul a doi factori: a șirului întâmplărilor și a șirului hotărârilor noastre, care se țin unele în altele și se modifică unele pe altele. (Arthur Schopenhauer)

5482. Schimbarea este singurul lucru neschimbător. (Arthur Schopenhauer)

5483. Caracterul omului poate fi dedus din manifestările lui mărunte. Pentru lucrurile importante oamenii își iau precauții; în gesturile mici ei se manifestă după natura lor și fără a-și da osteneala să se mai ascundă. (Arthur Schopenhauer)

5484. Filosofii și-au dat mare osteneală pentru a spune că voința este liberă; eu voi spune numai că ea este atotputernică. (Arthur Schopenhauer)

5485. Credința și știința se află între ele în același raport ca cele două talgere ale unei balanțe, în măsura în care una se ridică, cealaltă coboară. (Arthur Schopenhauer)

5486. Voința și puterea nu ajung: omul trebuie să știe ce vrea și ce poate. (Arthur Schopenhauer)

5487. Celelalte părți ale lumii au maimuțe. Europa are francezi, asta prin compensație. (Arthur

Schopenhauer)

5488. Orice animal de pradă devine mormântul viu a o mie de altele și nu se păstrează în viață decât cu prețul a o mie de alți martiri. (Arthur Schopenhauer)

5489. Precum cel mai perfect corp omenesc conține excremente și exalații mefitice, asemenea cel mai bun caracter are momente de răutate și cele mai mari genii, îngustimi de spirit. (Arthur Schopenhauer)

5490. Orice plăcere e negativă, pe când durerea e pozitivă. (Arthur Schopenhauer)

5491. Oamenii sunt ca Luna: nu-și arată decât o față. (Arthur Schopenhauer)

5492. La persoanele mediocre, modestia e onestitate, pe când la cele de mare talent o ipocrizie. (Arthur Schopenhauer)

5493. Fiecare individ ajunge la plăcere pe cont propriu. (Arthur Schopenhauer)

5494. Fiecare consideră limitele câmpului său vizual ca limitele lumii. (Arthur Schopenhauer)

5495. Religia este capodopera artei de a dresa animalele, deoarece dresează oamenii cum să gândească. (Arthur Schopenhauer)

5496. A citi înseamnă a gândi cu un cap străin în locul celui propriu. (Arthur Schopenhauer)

5497. A voi înseamnă în mod esențial a suferi. (Arthur Schopenhauer)

5498. Flirtul este meditația speciei la copilul ce ar putea rezulta din cele două persoane. (Arthur Schopenhauer)

5499. Dragostea este compensația morții. (Arthur Schopenhauer)

5500. Precum cineva poartă greutatea propriului corp, fără a o simți sau a-i fi străină, tot astfel nu ne deranjează copiii noștri, ci numai ai altora. De aceea, fiecare are în aproapele său o oglindă, în care-și vede propriile defecte, greșeli, vicii, obiceiuri rele. Reacția este

aceea a câinelui care privindu-se în oglindă latră neștiind că-și atenționează propria sa imagine. (Arthur Schopenhauer)

5501. Voința este eternă, elementul intelectual ține de timp. (Arthur Schopenhauer)

5502. Cât este de lungă noaptea eternității pe lângă visul atât de scurt al vieții! (Arthur Schopenhauer)

5503. Inteligența sporește facultatea de a suferi, atingând la om gradul cel mai înalt. (Arthur Schopenhauer)

5504. Voința este inima universului, iar subiectul absolut al cunoașterii este spiritul. (Arthur Schopenhauer)

5505. Poți crede că o identitate individuală a creat lumea, dar nu poți conceptualiza aceasta. (Arthur Schopenhauer)

5506. Moartea este marele rezervor al vieții. Numai înțelegând marea trecere, ordinea și ritmul ei vom fi împăcați cu noi înșine. (Arthur Schopenhauer)

5507. Natura nu face salturi. (Arthur Schopenhauer)

5508. Cuvântul cer, în latină caelum, are ca rădăcină KAL – a acoperi, a ascunde. Pentru a atinge prezența lui Dumnezeu, ascunsă în cer, trebuie să intri în lăcașul interior, să treci prin ușa tainică a inimii. (André Scrima)

5509. În aceste timpuri, trăsătura fundamentală a condiției noastre omenești este „finitudinea”. Retragerea lui Dumnezeu ne obligă să adâncim conștiința acestei finitudini. (André Scrima)

5510. Într-o lume a finitudinii, cei care caută spiritualitatea, prin definiție „trecători ai frontierelor”, devin niște marginali ai centrului (deoarece ieșirea din cerc se poate face doar prin centrul său). (André Scrima)

5511. Iisus a spus „Eu sunt ușa”. Poarta, ușa presupune o idee anterioară imaginii și funcțiunii ei: ideea fundamentală de „închis” și „deschis”. Simbolismul porții vine din vremuri imemorabile și este o constantă a istoriei umanității. (André Scrima)

5512. Experiența religioasă situată în închis,

înăuntrul unei conștiințe care întoarce spatele realului perceput, devine în mod obiectiv ipocrită. Doar când o conștiință găsește realul ea devine o conștiință vie, spirituală. (André Scrima)

5513. În om spiritul nu își poate sesiza nemijlocit prezența. Eu nu îmi sunt prezent mie însumi decât prin altul, indiferent că acel altul este reprezentat de experiența fizică, de iubire sau de sentimentele unei alte ființe vii. Experiența este întotdeauna experiență a ceva, a cuiva, altul decât eu însumi. (André Scrima)

5514. Polisemia suscită trei nivele de reflecție imediată: univocitatea caracterizează un cuvânt al cărui sens se epuizează în ceea ce spune (limbajele tehnice, limbajele diferitelor ideologii); metafora deschide limbajul de la sensul său concret spre sensul figurat; al treilea nivel este simbolul, funcția sa esențială fiind să permită comunicarea între diferite nivele ale ființei, între diferite grade de realitate. (André Scrima)

5515. Corpul este locul original unde se înscrie separația dintre afară și înăuntru (exo și esoteric). Comunicarea corpului cu exteriorul se face în două moduri: în raport cu impui, omul e dependent de exterior prin hrană; al doilea corp al omului este un „corp al milei” pe care îl primim prin hrană („Dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele”). Locul unde are loc comunicarea este gura. Când omul dă ceva din interioritatea sa, locul de comunicare este același, prin cuvânt. (André Scrima)

5516. Este normal ca mesajul lui Dumnezeu să lucreze la nivelul structurilor simbolice fundamentale, căci acestea nu sunt făurite de om ci îl precedă întotdeauna – modelul arhetipurilor. (André Scrima)

5517. Oamenii primesc un nume nou la botez, la angajarea pe o cale religioasă – viața monahală. Un nou nume – o nouă naștere. (André Scrima)

5518. Dacă individul își atinge centrul ființei, pătrunde în locul inimii (porțile inimii), poate comunica cu

celelalte centre în Centrul unic, poate intra și ieși, iar poarta cerului ca și porțile infernului i se deschid. (André Scrima)

5519. Calea ascetică realizează această integrare a răului, care înseamnă o asumare pentru a-l transmuta în bine. Nu e o interpretare moralistă, o simplă respingere a răului. (André Scrima)

5520. Inima curată este inima care a depășit ceea ce ar putea fi impur, imund, nu în sens moral ci ontologic. A fi curat înseamnă a dobândi un fel de simț al justeții, al orientării juste, ceea ce se numește discernământ (importanța pe care o are în Islam orientarea spre centru). Cei care au dobândit inima curată îl văd pe Dumnezeu. (André Scrima)

5521. Revelația înseamnă trecerea porții din această lume spre lumea cealaltă. Orice religie se referă la o revelație. (André Scrima)

5522. Conținutul semantic al revelației se leagă de vâl. Bipolaritate – vâlul poate fi ridicat, dat la o parte, dar poate sluji și pentru a ascunde. Faptul de a voala revelează semnalul a ceea ce este ascuns – lipsa vâlului antrenează două riscuri: întâi, dacă este o prezență atotputernică, ea îl poate distruge pe privitor sau, fiind vorba de „cu totul altul”, putem trece pe lângă el fără a-l recunoaște. (André Scrima)

5523. Funcția originantă a cuvântului revelat constă în concomitența dintre spunere și facere. Subiectul cuvântului originant este Dumnezeu. (André Scrima)

5524. Cuvântul revelat se înscrie și se spune pe sine în interiorul limbajului lumii, al limbajului omului. El ne preia din locul și starea în care suntem, purtându-ne spre ceea ce vrem să fim. (André Scrima)

5525. Revelația este corelativă unei distanțe pe care ea o are de străbătut, iar pe de altă parte omul are de găzduit ceea ce străbate distanța. (André Scrima)

5526. Cuvântul este cel care se întâmpează – nu este

întâmpat, ci se întâlnește pe sine. Se revelează el însuși în el însuși. (André Scrima)

5527. Importanța hermeneuticii: „Litera ucide, iar Duhul face viu” (II Corinteni 3, 6). (André Scrima)

5528. În domeniul artei sacre, „arta” e asociată unei științe, transmisă de la meșter la ucenic. Ea nu oferă un spectacol, ci transmite mai degrabă un cifru. (André Scrima)

5529. Dturghia are un sens cosmic, ea deschide veșnicia însăși. Pentru a participa la ea creștinul ia parte la liturghia pământească, vizibilă, centrată pe taina euharistiei. Biserica bizantină este, înainte de toate, un receptacol al euharistiei. (André Scrima)

5530. Rugăciunea nu înseamnă nimic altceva decât să fii într-o relație de prietenie cu Dumnezeu. (Sfânta Teresa de Ávila)

5531. Fără meditație omul devine curând un animal sau un demon. (Sfânta Teresa de Ávila)

5532. Este o bucurie pentru mine să aud bătând orologiul: s-a mai scurs o oră din viața mea și mă cred mai aproape de clipa când îl voi vedea pe Dumnezeu. (Sfânta Teresa de Ávila)

5533. În viața sfinților nu există mâine. (Sfânta Teresa de Ávila)

5534. Când am îmbrăcat haina călugărească, Domnul m-a făcut să înțeleg cât de darnic este față de cei care se înving pe ei înșiși pentru a-i sluji lui. În aceeași clipă am simțit în sufletul meu o mulțumire atât de mare pentru starea pe care am ales-o, încât nimic nu a putut să o micșoreze până în ziua de astăzi... Nu aveam încă, mi se pare, iubirea de Dumnezeu... Dar o lumină puternică m-a făcut să înțeleg că tot ce este trecător valorează foarte puțin. (Sfânta Teresa de Ávila)

5535. Iată ce vă spun: trebuie să ne fixăm privirea asupra lui Iisus Cristos, comoara noastră, și asupra sfinților. De la ei vom învăța umilința adevărată. Pe această

cale inteligența noastră se va înnobila, iar cunoașterea de noi înșine, cunoașterea mizeriei noastre va izgoni teama și vom înceta să ne târâm pe pământ. (Sfânta Teresa de Ávila)

5536. Întotdeauna la pornirea unui proiect pentru Dumnezeu, în urma unei bune inspirații, e necesar un efort mare și depășirea fricii. Dar odată luată decizia, trebuie insistat. Cu cât mai mare e piedica și tulburarea interioară ce trebuie depășită, cu atât mai mare e răsplata, chiar în viața aceasta. (Sfânta Teresa de Ávila)

5537. Istoria are un sens și este intangibilă (Sfântul Augustin)

5538. Ce rău nu am pus eu în faptele mele? Și dacă nu în fapte, în cuvintele mele? Sau dacă nu în cuvinte, în voința mea? Tu însă. Doamne, ești bun și îndurător; măsurând cu privirea adâncimea morții mele, tu ai secătuit cu mâna ta dreaptă hăul stricăciunii din fundul inimii mele. (Sfântul Augustin)

5539. Crede pentru a înțelege, înțelege pentru a crede; O, Dumnezeule, cu cât mă cunosc, cu atât te cunosc; Cristos este patria spre care ne ducem, Cristos este calea pe care mergem. Datorită lui noi merge, spre el noi mergem (Sf. Augustin).

5540. Felul în care impui se unește cu sufletul nu poate fi înțeles de către om, fiind, fără îndoială, omul însuși. (Sfântul Augustin)

5541. Doamne, dacă tu te îndepărtezi de noi, dă-ne un alt „tine”, căci noi nu te vrem decât pe Tine. (Sfântul Augustin)

5542. Memoria face să apară mâna spiritului. Grație memoriei, eu mă întâlnesc cu mine însumi. (Sf. Augustin)

5543. Mântuirea este numai lucrarea harului. (Sfântul Augustin)

5544. Tristețea este gândul la mine, bucuria este gândul la Tine. (Sfântul Augustin)

5545. Căci definiția omului este aceasta: Animal

rațional muritor. (Sfântul Augustin)

5546. E în noi ceva mai adânc decât noi înșine. (Sfântul Augustin)

5547. Păcatul fiecărui om este instrumentul pedepsei lui, iar nelegiuirea lui îi este transformată în propriu-i chin. (Sfântul Augustin)

5548. Rugăciunea este unitatea de măsură a dragostei. (Sfântul Augustin)

5549. Pentru niște ochi bolnavi lumina este nesuferită, ea care este atât de dragă ochilor sănătoși. (Sfântul Augustin)

5550. Omul bun este liber, chiar dacă e sclav. Omul rău este sclav, chiar dacă e rege. (Sfântul Augustin)

5551. A spune cuiva „te iubesc” înseamnă de fapt „tu nu vei muri niciodată”. (Sfântul Augustin)

5552. Nu ne e de niciun folos să ascultăm învățăturile sfinte dacă nu le trăim. (Sfântul Augustin)

5553. Suferi de pe urma nedreptății unui om rău? Iartă-l, ca să nu fiți astfel doi oameni răi! (Sfântul Augustin)

5554. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa, în gândire: acolo e chipul lui Dumnezeu. Iată de ce gândirea nu poate fi înțeleasă nici de către ea însăși întrucât e un chip al lui Dumnezeu. (Sfântul Augustin)

5555. Pentru cine vrea să creadă, am o mie de motive. Pentru cine nu vrea să creadă, n-am niciunul. (Sfântul Augustin)

5556. Târziu de tot Te-am iubit, o, Tu, Frumusețe atât de veche, și totuși atât de nouă, târziu de tot Te-am iubit. Și iată că Tu Te aflai înăuntrul meu, iar eu în afară, și eu acolo, în afară, Te căutam și dădeam năvală peste aceste lucruri frumoase pe care Tu le-ai făcut, eu, cel lipsit de frumusețe. Tu erai cu mine, dar eu nu eram cu Tine; mă țineau departe de Tine acele lucruri care, dacă n-ar fi fost întru Tine, nici n-ar fi existat. M-ai chemat și m-ai strigat și

ai pus capăt surzeniei mele. Ai fulgerat și ai strălucit, și ai alungat orbirea mea; ai răspândit mireasmă și eu am inspirat, și acum Te urmez cu înfocare; am gustat din Tine și acum sunt înfometat și însetat după Tine; m-ai atins doar și m-am și aprins de dor după pacea Ta. (Sfântul Augustin)

5557. Răbdarea este însoțitoarea înțelepciunii. (Sfântul Augustin)

5558. A da cu plăcere valorează mai mult decât ceea ce dai. (Sfântul Augustin)

5559. Cuvintele sunt semne ale lucrurilor. (Sfântul Augustin)

5560. Dacă vrei să te mântuiești, Iubește-L pe Dumnezeu și fă ce vrei! (Sfântul Augustin)

5561. Dumnezeu este asemenea unui cerc ale cărui margini nu sunt nicăieri, iar al cărui centru este pretutindeni. (Sfântul Augustin)

5562. Răul este depărtarea de esență și tinderea spre ceea ce nu este. (Sfântul Augustin)

5563. Cine pierde nădejdea în mila lui Dumnezeu, îl necinstește la fel cu cel care se îndoiește de existența Lui. (Sfântul Augustin)

5564. Neștiind locul și vremea în care ne așteaptă moartea, o vom aștepta noi oriunde și oricând. (Sfântul Augustin)

5565. Dumnezeu este în afara tuturor, nerămânând în afară; este în toate, dar necuprins de ele; este mai presus de toate, fără înălțare; este mai jos de toate, fără coborâre; este în toate și, totodată, deasupra tuturor. (Sfântul Augustin)

5566. Fericirea e să știi să îți dorești ceea ce ai deja. (Sfântul Augustin)

5567. Când se termină păcatul, începe rugăciunea, iar când se termină rugăciunea, începe păcatul. (Sfântul Augustin)

5568. Dacă mă întrebi ce este rugăciunea, nu știu; dacă nu mă întrebi, știu. (Sfântul Augustin)

5569. Omul care își corupe sufletul răpește ce aparține veșniciei lui Dumnezeu. (Sfântul Augustin)

5570. A avea credință înseamnă a crede în ceea ce nu vezi, iar răsplata pentru această credință va fi să vezi ceea ce crezi. (Sfântul Augustin)

5571. Crede pentru a putea înțelege. (Sfântul Augustin)

5572. Doamne, fă-mă robul Tău, ca să fiu cu adevărat liber! (Sfântul Augustin)

5573. Mărturisirea faptelor rele este începutul faptelor bune. (Sfântul Augustin)

5574. Fă-te un gol ca să fii umplut. (Sfântul Augustin)

5575. Dacă cele create sunt atât de frumoase, cu atât mai frumos va fi Creatorul lor. (Sfântul Augustin)

5576. Vai celor ce nu vorbesc despre Tine, Doamne! Vai aceluia, care ar putea vorbi și rămân muți! (Sfântul Augustin)

5577. Cum ar putea să-i ajungă omului darurile lui Dumnezeu, exterioare și interioare, dacă Dumnezeu însuși nu-i ajunge? (Sfântul Augustin)

5578. Doamne, dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a schimba lucrurile pe care le pot schimba și înțelepciunea de a ști diferența dintre ele. (Sfântul Francisc)

5579. Trebuie să începi prin a face ceea ce este necesar, apoi ceea ce este posibil, și deodată te vei pomeni realizând imposibilul. (Sfântul Francisc)

5580. Dacă există oameni care exclud oricare dintre creaturile lui Dumnezeu de sub adăpostul milei și compasiunii, vor exista și oameni care se vor comporta asemănător cu tovarășii lor. (Sfântul Francisc)

5581. Pentru noi a fost necesar ca Dumnezeu să se întrupeze și să moară, ca să putem trăi din nou. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5582. Să devenim dumnezei din pricina lui Hristos, așa cum El S-a făcut om din pricina noastră. (Sfântul

Grigorie din Nazianz)

5583. Celor ce iubesc cu adevărat, viața întreagă li se pare o zi. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5584. Cine nu iubește adevărul, nu l-a cunoscut încă. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5585. Fiți mica reflexie a unei mari Lumini! (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5586. Ceea ce are omul dumnezeiesc în el este putința de a face binele! (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5587. Nimic nu mi se pare mai atrăgător decât dialogul secret al sufletului cu el însuși și cu Dumnezeu. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5588. Creștinii sunt lăcașurile dumnezeirii. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5589. Dumnezeu ne trimite darurile Sale cu o bucurie mai mare decât cea cu care le primim noi. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5590. Cuvântul lui Dumnezeu s-a întâmpat pentru ca eu să fiu tot atât de mult Dumnezeu pe cât a fost el om. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5591. Cerul este, adesea, mai aproape de noi atunci când ne aplecăm, decât atunci când ne îndreptăm în sus. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5592. A-L înțelege pe Dumnezeu este greu, iar a-L exprima este cu neputință. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5593. Ce nu îmbrățișezi, nu poți vindeca. (Sfântul Grigorie din Nazianz)

5594. Trebuie să începi prin a face ceea ce este necesar, apoi ceea ce este posibil, și deodată te vei pomeni realizând imposibilul. (Sfântul Francisc)

5595. Omule, ia seama la ce ești! Privește-ți regeasca demnitate! (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5596. Binele nu are margini. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5597. Creștinismul este o imitare a naturii divine. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5598. În Sfânta Treime există o comuniune și o distincție care depășesc posibilitățile cuvântului și înțelegerii. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5599. Să locuim pe pământ și totuși să-l părăsim pentru a nestatornici cu duhul în cer. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5600. Păcatul este o boală a voinței, care greșește, luând drept bine simpla iluzie a binelui. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5601. Unde este putere de stăpânire, acolo este chipul lui Dumnezeu. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5602. Adevărata cunoaștere și vedere a lui Dumnezeu constă în vederea că El e invizibil. Ceea ce căutăm se află dincolo de orice cunoaștere, separată prin întunecimea neînțelegerii. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5603. Biserica este noua zidire a lumii. Privind în ea, îl descoperi pe Cel ce este totul în toate. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5604. Cu ajutorul lui Dumnezeu se reface chipul lui Dumnezeu în om. (Sfântul Grigorie de Nyssa)

5605. Așa cum aici se vede sufletul prin trup, tot așa acolo, în viața viitoare, se va vedea trupul prin suflet. (Sfântul Grigorie Palama)

5606. Rugăciunea este lucrarea lui Dumnezeu în om, prin care se stabilește legătura de iubire între om și Dumnezeu. (Sfântul Grigorie Palama)

5607. Postul acela este adevărat care este prezent în toate, pe toate le curățește și pe toate le vindecă. (Sfântul Grigorie Palama)

5608. Rugăciunea este lucrarea credinței, arătarea celor nădăjduite, iubirea realizată, mișcarea îngerească, puterea celor fără trupuri, descoperirea inimii, nădejdea mântuirii, semnul sfințirii, devenirea sfințeniei, cunoașterea lui Dumnezeu, unirea Duhului Sfânt, bucuria lui Iisus, veselia sufletului, mila lui Dumnezeu, semnul împăcării, pecetea lui Hristos, steaua de dimineață a

inimilor, descoperirea lui Dumnezeu, izvorul tăcerii, pecetea lăcașului îngeresc. (Sfântul Grigorie Sinaitul)

5609. Dumnezeu este al tuturor! (Sfântul Ioan Scărarul)

5610. Când dispăre speranța, dispăre și iubirea. (Sfântul Ioan Scărarul)

5611. Mâniosul este un epileptic sufletesc. (Sfântul Ioan Scărarul)

5612. Darul lacrimilor este mai mare decât botezul, deoarece curăță păcatele săvârșite după acesta. (Sfântul Ioan Scărarul)

5613. Creștin este cel ce îl imită pe Hristos: în cuvinte, în fapte, în gândire. (Sfântul Ioan Scărarul)

5614. Din ascultare se naște smerenia, din smerenie discernământul, din discernământ străvederea, iar din aceasta înainte. (Sfântul Ioan Scărarul)

5615. Rugăciunea este, după ființa ei, apropierea și unirea omului cu Dumnezeu; iar după lucrare, rugăciunea este puterea susținătoare a lumii, împăcarea cu Dumnezeu. (Sfântul Ioan Scărarul)

5616. Liniștea este neîntreruptă închinare lui Dumnezeu și statornicie în fața Lui. (Sfântul Ioan Scărarul)

5617. Aducerea aminte de moarte este o moarte de fiecare zi. (Sfântul Ioan Scărarul)

5618. Cel ce speră este bogat cu mult înainte de a se îmbogăți. (Sfântul Ioan Scărarul)

5619. Dumnezeu stă la poarta inimii, cerșind iubirea noastră. (Sfântul Ioan Scărarul)

5620. Isihastul este cel care aspiră să circumscrie Imaterialul înăuntrul impulsului. (Sfântul Ioan Scărarul)

5621. Cel ce nu se supune cuvântului nu se supune nici lucrului. Căci cel ce e necredincios în ceea ce e puțin, e necredincios și în ceea ce este mult. (Sfântul Ioan Scărarul)

5622. Așa cum un om moare și urmează căile morții, la fel de mort este și cel care deși trăiește, nu urmează

căile vieții. (Sfântul Ioan Scărarul)

5623. Suferim prea mult pentru puținul care ne lipsește și ne bucurăm prea puțin de multul pe care îl avem! (William Shakespeare)

5624. „Suntem făcuți din aceeași materie din care sunt și visele noastre făcute” (William Shakespeare)

5625. O vorbă înțeleaptă adoarme într-o ureche bleagă. (William Shakespeare)

5626. Trecutul e-un prolog. (William Shakespeare)

5627. Oricât ar părea că e nebunie ceea ce spune, e totuși o nebunie cu tâlc. (William Shakespeare)

5628. Când dragostea vorbește, vocile tuturor zeilor par a fi adormite în armonia raiului. (William Shakespeare)

5629. O, slăbiciune, numele tău e femeie! (William Shakespeare)

5630. Restul e tăcere. (William Shakespeare)

5631. Puțini sunt cei care știu cât de mult ar trebui să știe, ca să știe cât de puțin știu. (William Shakespeare)

5632. Oamenii ar trebui să fie ce par; iar cei care nu sunt, n-ar trebui nici să pară. (William Shakespeare)

5633. Iubirea, cei ce-s tineri - acesta-i adevărul - în inimi nu o poartă, ci mai curând în ochi. (William Shakespeare)

5634. A fi sau a nu fi? Aceasta-i întrebarea! (William Shakespeare)

5635. Lumea-ntreagă e o scenă și toți oamenii-s actori. (William Shakespeare)

5636. Dragostea nu privește cu ochii, ci cu mintea. (William Shakespeare)

5637. Nu-i un păcat atât de mare dragostea de sine, cât nepăsarea față de ce ești. (William Shakespeare)

5638. Peștii se prind cu undița, iar oamenii cu vorba. (William Shakespeare)

5639. Gelozia e un monstru zămislit prin el însuși și născut din el însuși. (William Shakespeare)

5640. Nimicul acesta e mai mult decât ceva. (William

Shakespeare)

5641. Cine știe să descifreze privirile femeilor nu mai are nimic de învățat. (William Shakespeare)

5642. Un prieten este cineva care te cunoaște așa cum ești, care înțelege ceea ce ai fost, care acceptă ce ai devenit și care, cu blândețe, te lasă să crești în continuare. (William Shakespeare)

5643. Regatul meu pentru un cal! (William Shakespeare)

5644. Suntem făcuți din același material din care sunt țesute visurile. (William Shakespeare)

5645. Este ceva putred în Danemarca. (William Shakespeare)

5646. Mult zgomot pentru nimic! (William Shakespeare)

5647. Nu sunt ceea ce sunt. (William Shakespeare)

5648. Imaginația lucrează mai tare în mințile cele mai slabe. (William Shakespeare)

5649. De ce nu-s oamenii așa cum par; sau, dacă nu, să nu mai pară oameni. (William Shakespeare)

5650. Dragostea pe care o poți măsura este întotdeauna foarte săracă. (William Shakespeare)

5651. Întreaga lume este o scenă, iar toți bărbații și femeile – doar actori: au ieșirile și intrările lor. (William Shakespeare)

5652. Nu există nimic bun sau rău, numai gândirea noastră face ca lucrurile să arate astfel. (William Shakespeare)

5653. Cumpănește-n gând cuvântul și în faptă gândul. (William Shakespeare)

5654. Povețe ia, dar judecă tu însuși. (William Shakespeare)

5655. Freamătul dragostei este benefic, dar să nu fii frământat este și mai rău. (William Shakespeare)

5656. Să ne temem de gândurile noastre, ca nu cumva să ne trădeze. (William Shakespeare)

5657. Doamne, știm ceea ce suntem, dar nu știm ceea ce am putea fi. (William Shakespeare)

5658. Dragostea de sine, seniorul meu, nu-i un păcat așa de respingător ca neglijența. (William Shakespeare)

5659. Dacă ar fi tot atât de ușor să faci cât este de a ști să faci, capelele ar fi biserici și bordeiele palate. (William Shakespeare)

5660. Istoria e o simplă anecdotă prost povestită. (George Bernard Shaw)

5661. Natura artistică detestă vidul. (George Bernard Shaw) (George Bernard Shaw)

5662. Virtutea este ispită insuficientă. (George Bernard Shaw)

5663. Căsătoria este o loterie. (George Bernard Shaw)

5664. Asasinatul este forma supremă a cenzurii. (George Bernard Shaw)

5665. Nu aștepta ocazia bună: creeaz-o. (George Bernard Shaw)

5666. Dreptul de a trăi e un abuz, atunci când nu-l justifici continuu. (George Bernard Shaw)

5667. O istorie de dragoste ideală poate fi trăită doar prin corespondență. (George Bernard Shaw)

5668. Toate marile adevăruri încep prin a fi blasfemii. (George Bernard Shaw)

5669. Învățătura îți predă o singură lecție: îndoiala! (George Bernard Shaw)

5670. Imaginația este începutul creației. (George Bernard Shaw)

5671. Prima dragoste nu e altceva decât o mică nebunie și o mare curiozitate. (George Bernard Shaw)

5672. Nu te îndrăgosti: fii a ta, nu a mea sau a

oricărui altcuiva. (George Bernard Shaw)

5673. Libertatea înseamnă răspundere, de aceea majoritatea oamenilor se tem de ea. (George Bernard Shaw)

5674. Extazul este emoție împinsă la maximum. (George Bernard Shaw)

5675. Există discuții în care vătraiul este singurul argument posibil. (George Bernard Shaw)

5676. Câtă vreme am o nevoie, am un motiv de a trăi. Satisfacerea este moarte. (George Bernard Shaw)

5677. Prima condiție pentru a fi fericit este să n-ai timp să te gândești la nefericire. (George Bernard Shaw)

5678. Educația mea a fost suspendată doar în anii de școală. (George Bernard Shaw)

5679. Anglia și Statele Unite sunt două națiuni separate de aceeași limbă. (George Bernard Shaw)

5680. Mulți oameni sunt socialiști fără să o știe. (George Bernard Shaw)

5681. Nu încerca să trăiești veșnic. Nu vei reuși. (George Bernard Shaw)

5682. Omul este o fereastră prin care trebuie privită lumea. (George Bernard Shaw)

5683. Ai grijă să obții ce îți dorești în viață sau vei fi obligat să te mulțumești cu ce primești. (George Bernard Shaw)

5684. Este foarte periculos să fii sincer în condițiile în care nu ești și prost. (George Bernard Shaw)

5685. Destinului îi place să fie provocat. Acesta este secretul oamenilor care reușesc. (George Bernard Shaw)

5686. Artele frumoase sunt singurul dascăl cu excepția torturii. (George Bernard Shaw)

5687. Oamenii exagerează întotdeauna valoarea lucrurilor pe care nu le au. Apreciezi ceea ce nu ai obținut. (George Bernard Shaw)

5688. Iubirea este exagerarea grosolană a diferenței dintre o persoană și oricine altcineva. (George Bernard Shaw)

Shaw)

5689. Democrația este un mecanism care garantează că nu vom fi guvernați mai bine decât merităm. (George Bernard Shaw)

5690. Nu rezista niciodată tentației: încearcă toate lucrurile: apucă-l imediat pe cel care este bun. (George Bernard Shaw)

5691. Alcoolul este anestezicul pe care ni-l administrăm pentru a suporta intervenția chirurgicală a vieții. (George Bernard Shaw)

5692. Treaba tuturor e treaba nimănui. (George Bernard Shaw)

5693. Cea mai mare problemă cu o comunicare este iluzia că este completă. (George Bernard Shaw)

5694. Indiferența este esența inumanului. (George Bernard Shaw)

5695. Moda nu este nimic altceva decât o epidemie bine dirijată. (George Bernard Shaw)

5696. În viață există două tragedii. Una e să nu obții ceea ce dorești. Cealaltă e să obții. (George Bernard Shaw)

5697. Un om devine mai respectabil pe măsură ce-i este rușine de mai multe lucruri. (George Bernard Shaw)

5698. Sunt cu siguranță nebun; iar dacă nu sunt, atunci nici ceilalți nu ar trebui să fie lăsați în libertate. (George Bernard Shaw)

5699. Ce este viața, decât un șir de nebunii inspirate? Greutatea este să le alegi pe cele demne de a fi făcute. (George Bernard Shaw)

5700. Felul meu de a glumi este să spun adevărul. Aceasta este cea mai nostimă glumă din lume. (George Bernard Shaw)

5701. Talentul nu devine geniu decât atunci când a atins punctul la care cele mai profunde forme de percepție ale sale ating extazul. (George Bernard Shaw)

5702. Patriotismul este convingerea că țara ta este superioară celorlalte din cauză că tu te-ai născut acolo.

(George Bernard Shaw)

5703. Cel care dorește o viață de fericire alături de o femeie frumoasă, dorește să se bucure de gustul vinului ținându-l tot timpul în gură. (George Bernard Shaw)

5704. Nu există o modalitate corectă de a părăsi pe cineva. Părăsirea nu este corectă prin ea însăși. (George Bernard Shaw)

5705. Bărbații lipsiți de experiență cred că pot obține de la o femeie ceva minunat ce n-ai putea niciodată obține de la un bărbat. (George Bernard Shaw)

5706. Anumiți oameni văd lucrurile așa cum sunt și spun „de ce?”. Eu visez lucruri care n-au mai existat și spun „de ce nu?”. (George Bernard Shaw)

5707. Omul care ascultă de glasul rațiunii e pierdut. Rațiunea înrobește toate mințile care nu sunt îndeajuns de puternice pentru a o stăpâni. (George Bernard Shaw)

5708. O minune este un lucru imposibil care, cu toate acestea, este posibil. (George Bernard Shaw)

5709. Experiența ne învață că oamenii nu învață nimic din experiență. (George Bernard Shaw)

5710. Nimic nu poate fi necondiționat de ceva; prin urmare, nimic nu poate fi cu adevărat liber. (George Bernard Shaw)

5711. Persoanele care avansează în viață sunt acelea care caută circumstanțele pe care le vor și dacă nu le găsesc le creează. (George Bernard Shaw)

5712. Regula de aur este că nu există regulă de aur. (George Bernard Shaw)

5713. Dacă tu ai un măr și eu am un măr și facem schimb de mere, atunci tu și eu vom avea în continuare un măr. Dar dacă tu ai o idee și eu am o idee și le schimbăm, atunci fiecare dintre noi va avea două idei. (George Bernard Shaw)

5714. În viață, nu trebuie să te găsești pe tine însuți, în viață trebuie să te crezi pe tine însuți. (George Bernard Shaw)

5715. Arta este oglinda magică pe care o creăm pentru a transforma visele invizibile în imagini vizibile. Pentru a ne vedea chipul folosim o oglindă; operele de artă le folosim pentru a ne vedea sufletul. (George Bernard Shaw)

5716. Secretul de a fi nefericit constă în a avea răgazul necesar pentru a-ți bate capul să vezi dacă ești fericit sau nu. Leacul constă în ocupație, căci ocupația înseamnă preocupare;

Iar omul preocupat nu este nici fericit nici nefericit, ci pur și simplu viu și activ, ceea ce este mai plăcut decât orice fericire până ce te-ai săturat de ea. (George Bernard Shaw)

5717. Toate limbile și tainele și toate științele n-au să fie nimic fără iubire, care e mărinimoasă, răbdătoare, care nu face rău, nu dorește onoruri, îndură totul, crede oricui, speră mereu și învinge. (Henryk Sienkiewicz)

5718. O femeie cochetă e ca un cămătar: dă puțin și cere o dobândă uriașă. (Henryk Sienkiewicz)

5719. Fericirea este întotdeauna acolo unde o găsește omul. (Henryk Sienkiewicz)

5720. Am moștenit un fel de incapacitate de a da totul din noi. E ca și cum Dumnezeu ne-ar fi dat arc și săgeți, dar ne-ar fi privat de puterea de a încorda arcul și a azvârli săgețile. (Henryk Sienkiewicz)

5721. Moartea nu-i nimic altceva decât îndepărtare, însă atât de imensă, încât chiar și cele mai iubite ființe cufundate în ea își pierd treptat caracterul real și se transformă doar în niște umbre albăstriei, dragi inimilor noastre. (Henryk Sienkiewicz)

5722. Femeilor le place mai mult drama iubirii decât iubirea însăși. (Henryk Sienkiewicz)

5723. Moartea e un abis, în care deși știm că trebuie să pătrundem cu toții, de câte ori intră acolo cineva drag și apropiat, în noi, cei rămași pe marginea prăpastiei, se sfâșie sufletul de teamă, jale, disperare. Toate

raționamentele se sfârșesc la acest mal și-ți vine doar să strigi după un ajutor, care nu poate veni de nicăieri. Singura salvare, singura mângâiere ar putea fi credința, dar cineva care n-are nici lumânarea asta în mână, acela pur și simplu poate să înnebunească la gândul nopții veșnice. (Henryk Sienkiewicz)

5724. Omul este ca marea: are flux și reflux. (Henryk Sienkiewicz)

5725. Trandafirul nu întreabă „de ce?”; el înflorește „pentru că înflorește”, și nu ține cont de el însuși, sau dacă cineva îl privește. (Angelus Silesius)

5726. Dacă Christos s-ar naște de o mie de ori în Beethleem, dar nu se naște și în tine, atunci tu rămâi pe veci pierdut. (Angelus Silesius)

5727. O, de-ar fi numai inima ta o iesle a Nașterii Sale! Dumnezeu ar deveni iar Prunc pe pământ. (Angelus Silesius)

5728. Este îngrozitor să te gândești ce puțin din suferințele umanității au trecut în filosofia ei. (Georg Simmel)

5729. Aglomerarea rapidă a imaginilor, discontinuitatea radicală vizibilă dintr-o singură privire și surpriza impresiilor – acestea sunt condițiile psihologice pe care metropola le generează. Cu fiecare traversare a străzii, cu tempo-ul și multiplicitatea vieții economice, ocupaționale și sociale, orașul creează un contrast adânc cu orașelele mici și cu viața rurală în ceea ce privește fundația senzorială a vieții psihice. (Georg Simmel)

5730. O știință normativă nu normează nimic, ci numai explică normele și legătura care există între ele. (Georg Simmel)

5731. Să refuzi și să acorzi e ceea ce femeile știu să facă la perfecție, doar ele. (Georg Simmel)

5732. Doar în domeniul religios energiile individuale se pot utiliza din plin fără a intra în concurență unele cu altele. (Georg Simmel)

5733. Faimosul dicton „cine nu este cu mine este împotriva mea” este una dintre cele mai importante formule din istorie în materie de sociologie a religiilor. (Georg Simmel)

5734. Știința este marele antidot al entuziasmului ne fondat și al superstiției. (Adam Smith)

5735. De la un om căruia nu i se permite să aibă proprietatea sa privată, nu se poate aștepta decât să mănânce cât mai mult și să lucreze cât mai puțin. (Adam Smith)

5736. Banii reprezintă o problemă de încredere. (Adam Smith)

5737. Omul e un animal care confecționează chilipiruri: niciun alt animal nu face asta – niciun câine nu schimbă oase cu altul. (Adam Smith)

5738. Adevărata tragedie a săracilor este sărăcia aspirațiilor lor. (Adam Smith)

5739. Ce mai poate fi adăugat la fericirea unui om care e sănătos, bogat și care are o conștiință curată? (Adam Smith)

5740. Pentru cei mai mulți dintre bogați, cea mai mare satisfacție o reprezintă ostentația bogăției. (Adam Smith)

5741. Știu că nu știu nimic, și nici măcar asta nu știu. (Socrate)

5742. Cunoaște-te pe tine însuși. (Socrate)

5743. Persoana ta este sufletul tău. (Socrate)

5744. Câte lucruri de care eu nu am nevoie există! (Socrate)

5745. Invidia este ulcerul sufletului. (Socrate)

5746. Ignoranța este originea tuturor relelor. (Socrate)

5747. Virtutea constă în a nu depăși măsura cu nimic. (Socrate)

5748. Suprema înțelepciune este a distinge binele de rău. (Socrate)

5749. Nu poți vindeca trupul, fără să vindeci sufletul.
(Socrate)

5750. Viața necercetată nu merită trăită. (Socrate)

5751. Știu ce e binele, dar săvârșesc adesea răul.
(Socrate)

5752. De abia după ce am cunoscut prea mult, ne dăm seama cât de puțin cunoaștem.

(Socrate)

5753. A face o nedreptate este mai rău decât a o suporta. (Socrate)

5754. Niciodată să nu vorbești incorect; nu numai că insulți gramatica, dar faci să sufere și sufletele. (Socrate)

5755. Educația este împlânzirea unei flăcări, nu umplere a unui vas. (Socrate)

5756. Dragostea este, până la urmă, dorința de a posedea binele, în permanență. (Socrate)

5757. Căsătoria este o instituție care te apără cu strășnicie de orice bucurie. (Socrate)

5758. viață frumoasă și utilă este aceea în care gândirea și acțiunea se susțin neîncetat una pe cealaltă.
(Socrate)

5759. Părinții și toți cei care se îngrijesc de copii le spun și le cer acestora să fie drepti. (Socrate)

5760. Nu pot învăța pe nimeni nimic. Pot doar să-i fac să gândească. (Socrate)

5761. Există doar un lucru bun, știința, și doar unul rău, neștiința. (Socrate)

5762. Cine vrea să miște lumea trebuie mai întâi să se miște el însuși. (Socrate)

5763. Întăriți impui vostru prin muncă și mintea voastră prin studii. (Socrate)

5764. Nu a trăi e de mare preț, ci a trăi cinstit.
(Socrate)

5765. Apropierea dintre oameni, prietenia, dreapta măsură, chibzuință și dreptatea, iată ce leagă împreună cerul, pământul, pe zei și pe oameni. (Socrate)

5766. Este neapărat necesar ca omul chibzuit – fiind cum l-am arătat: drept, curajos, evlavios – să fie și cu desăvârșire bun. Fiind astfel, orice face este bine și sănătos, frumos. (Socrate)

5767. Dacă totul s-ar sfârși cu moartea noastră, atunci moartea ar fi o soluție pentru cei răi care și-ar scăpa cu o lovitură nu numai trupul, ci și sufletul lor, cu toată răutatea din ei.

Dar, pentru că sufletul este nemuritor, evident, nu există scăpare de răul de care se tem. De aceea răii trebuie să se gândească la judecata de apoi. (Socrate)

5768. După ce oamenii își fac unii altora nedreptăți, după ce le îndură și gustă atât din săvârșirea, cât și din suportarea lor, li se pare folositor celor ce nu pot nici să scape de a le îndura, dar nici să le facă, să convină între ei, ca nici să nu-și facă nedreptăți, nici să nu le aibă de îndurat. De aici se trage așezarea legilor și a convențiilor între oameni. Iar porunca ce cade sub puterea legii se numește legală și dreaptă. (Socrate)

5769. Când un zeu îi pune omului gând rău, mai întâi îi rățăcește mintea. (Sofocle)

5770. Cea dintâi condiție a fericirii este înțelepciunea. (Sofocle)

5771. E mai bine să eșuezi în condiții onorabile decât să reușești prin fraudă. (Sofocle)

5772. Eu văd că noi toți, câți trăim, nu suntem decât niște imagini sau o umbră ușoară. (Sofocle)

5773. Faptele vin de la sine cu toată tăcerea de care sunt acoperite. (Sofocle)

5774. Lumea e plină de minuni, dar nimic nu e mai minunat ca omul. (Sofocle)

5775. Pentru oameni nu există nimic care să dureze: nici noaptea înstelată, nici nenorocirile, nici bogăția; totul s-a spulberat într-o bună-zi. (Sofocle)

5776. Dintr-o luptă mică nu rezultă o glorie mare. (Sofocle)

5777. Prilejul e marele cârmaci al faptei omenești.
(Sofocle)

5778. Dorința se întrezărește vădit din ochii unei mirese: o forță la fel de puternică precum cea a unei lumi abia întemeiate. (Sofocle)

5779. Îmi dau seama că nu suntem altceva decât fantome sau ușoare umbre, noi ce trăim pe pământul acesta. (Sofocle)

5780. Doamne, ce suflete sublime puteau să se ascundă sub înfățișarea ordinară a unora! (Alexandr Soljenițin)

5781. Toți scriitorii care au vorbit despre închisoare fără să fi trecut prin ea s-au simțit obligați să-și arate simpatia față de deținuți și să blesteme închisoarea. Eu am stat acolo mult timp, acolo mi-am făurit sufletul și pot spune fără ocol: Binecuvântată fii, închisoare... binecuvântat fie rolul pe care l-ai jucat în existența mea! (Alexandr Soljenițin)

5782. Cel pe care l-ați lipsit de toate nu mai este în puterea voastră. El este, din nou, complet liber. (Alexandr Soljenițin)

5783. Treptat mi s-a descoperit că linia care desparte binele de rău nu trece printre state, nici printre clase sociale, nici printre partide politice, ci direct prin inima fiecărui om – și apoi prin toate inimile omenești. Și chiar și înăuntrul inimilor copleșite de rău, se păstrează un mic cap de pod al binelui. Și chiar și în cea mai bună dintre toate inimile, rămâne nedeazădăcinat... un colțisor de rău. (Alexandr Soljenițin)

5784. Gulagul, care a căzut ca un trăsnet peste soarta mea, mi-a zdmncinat din rădăcini perspectivele și credințele, iar reculul anilor petrecuți în lagăr mă urmărește și astăzi. Gulagul mi-a dat o perspectivă clară asupra a tot ceea ce înseamnă bolșevism, asupra a ceea ce era în realitate comunismul sovietic. Această perspectivă mi-a permis, în cele din urmă, să deslușesc la un nivel

foarte profund condiția umană. (Alexandr Soljenițin)

5785. Dacă am putea toți să ne uităm cu mintea limpede la istoria noastră, atunci nu am mai vedea această atitudine nostalgică către trecutul sovietic, care este predominantă acum printre cei care au fost mai puțin afectați din societatea noastră. Nici țările din estul Europei sau fostele republici sovietice nu vor mai simți nevoia să vadă în Rusia istorică sursa nefericirii lor. Ar trebui să înțelegem că numai acceptarea voluntară și conștientă a unei vine de către un popor poate asigura vindecarea unei națiuni. (Alexandr Soljenițin)

5786. Mi-a fost dat ca, din anii petrecuți în închisoare, să duc cu mine, pe spatele meu bănut, care aproape s-a frânt sub povară, această experiență esențială: cum devine ființa umană rea și cum devine bună. În tinerețe, intoxicat de succese, mă simțeam infailibil și, din această cauză, eram când, îmbătat de putere, am fost un ucigaș și un tiran. În cele mai rele momente ale mele, eram convins că fac bine și mă acopeream complet cu argumente sistematice. Și numai când m-am întins pe paiele mucezite din închisoare, am simțit înăuntrul meu primele semne ale binelui. (Alexandr Soljenițin)

5787. Educația are drept scop formarea caracterului. (Herbert Spencer)

5788. Evoluția este o schimbare de la o omogenitate nedefinită la o eterogenitate coerentă. (Herbert Spencer)

5789. Nimeni nu poate fi cu totul liber atâta vreme cât ceilalți nu sunt liberi; nimeni nu poate fi cu totul fericit atâta vreme cât ceilalți nu sunt la fel. (Herbert Spencer)

5790. Știința este cunoaștere organizată. (Herbert Spencer)

5791. Societatea există pentru beneficiul oamenilor, și nu oamenii pentru beneficiul societății. (Herbert Spencer)

5792. Ceea ce este cel mai neglijat în școlile noastre este ceea ce avem cea mai mare nevoie în viață. (Herbert

Spencer)

5793. Viața este adaptarea continuă a relațiilor interne la relațiile externe. (Herbert Spencer)

5794. Ceea ce, în cele din urmă, determină opiniile, sunt sentimentele, nu facultățile intelectuale. (Herbert Spencer)

5795. Cunoașterea cea mai umilă e cunoașterea neunificată; știința este cunoașterea perfect unificată; filosofia este cunoașterea complet unificată. (Herbert Spencer)

5796. Un juriu este un grup de douăsprezece persoane de o ignoranță medie, reunite prin tragere la sorți pentru a decide cine are cel mai bun avocat, acuzatul sau victima. (Herbert Spencer)

5797. Nu râde, nu plânge, nu urî, înțelege. (Baruch Spinoza)

5798. Libertatea e înțelegerea necesității. (Bameh Spinoza)

5799. De ce există ceva și nu nimic? (Baruch Spinoza)

5800. Certitudinea este criteriul adevărului. (Bameh Spinoza)

5801. Timpul nu este o calitate a lucrurilor, ci numai un mod de a gândi. (Baruch Spinoza)

5802. Sufletul, când își dă seama de neputința sa, prin chiar aceasta se întristează. (Baruch Spinoza)

5803. Tristețea este trecerea omului de la o mai mare la o mai mică desăvârșire. (Baruch Spinoza)

5804. Îl numesc liber pe acela care este condus numai de rațiune. (Baruch Spinoza)

5805. Disperarea este tristețea născută din ideea unui lucru viitor sau trecut, a cărui cauză de îndoială a fost înlăturată. (Baruch Spinoza)

5806. Speranța este bucuria născută din ideea unui lucru viitor sau trecut, a cărui cauză de îndoială a fost înlăturată. (Baruch Spinoza)

5807. Tot ce există se află în Dumnezeu și nimic nu poate nici să existe, nici să fie conceput fără Dumnezeu. (Bameh Spinoza)

5808. Frica este dorința de a înlătura un rău mai mare, de care ne temem, printr-unul mai mic. (Baruch Spinoza)

5809. Dumnezeu există în mod necesar. Negând această frază negăm existența lui Dumnezeu, deoarece natura substanței nu poate fi gândită fără ca să existe întrucât substanța este cauza ei însăși. (Bameh Spinoza)

5810. Noi nu ne dorim un lucru pentru că îl considerăm bun, ci îl considerăm bun pentru că îl dorim. (Baruch Spinoza)

5811. Să cunoaștem cu exactitate natura noastră, pe care dorim s-o desăvârșim și, totodată, natura lucrurilor, atât cât este nevoie. Să scoatem în mod just deosebirile, acordurile și opozițiile dintre aceste lucruri. Să concepem just cum pot și cum nu pot fi modificate lucrurile. Să comparăm cu natura și cu puterea omului. (Baruch Spinoza)

5812. În adevăr, omul ignorant, pe lângă că este tulburat în multe chipuri de cauzele externe și nu ajunge niciodată la adevărata liniște sufletească, trăiește aproape neștiutor de sine, de Dumnezeu și de lucruri, așa încât încetează de a suferi numai atunci când încetează de a nu mai fi. Înțeleptul, dimpotrivă, întrucât îl considerăm ca atare, aproape că nu se tulbură sufletește, ci fiind printr-un fel de necesitate eternă conștient de sine, de Dumnezeu și de lucruri, nu încetează niciodată să existe și să se bucure totdeauna de adevărata liniște sufletească. (Baruch Spinoza)

5813. Dacă opoziția se dezarmează singură, toate bune și frumoase. Dacă nu, trebuie s-o dezarmăm noi. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5814. Eu sunt focul, Rusia e oțelul. Împreună suntem invincibili. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5815. Nu putem face o revoluție cu mânuși de mătase. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5816. Lasă-i să discute! Lasă-i să vorbească! Periculos nu este dușmanul care se autodemască. Este de temut dușmanul camuflat, pe care noi încă nu îl cunoaștem. Cât despre ăștia, care își dau arama pe față, totul este consemnat și va veni și timpul când ne vom răfui cu ei. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5817. Nu am încredere în nimeni, nici măcar în mine. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5818. Destin? Această noțiune este mistică, este nonsens. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5819. Cred într-un singur lucru, puterea voinței umane. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5820. Practica fără teorie este oarbă. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5821. Nu contează cine votează. Contează cine numără voturile. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5822. Dacă un ministru de externe susține până în pânzele albe o conferință de pace, poți fi sigur că guvernul lui deja a pregătit avioane și nave de război. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5823. Moartea unui om e o tragedie, moartea a milioane de oameni reprezintă doar o statistică. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5824. Scriitorul este inginerul sufletului omenesc. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5825. Veselia este cea mai remarcabilă calitate a Uniunii Sovietice. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5826. Moartea rezolvă toate problemele. Dispare omul, dispar și problemele. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5827. Cantitatea este calitate. (Iosif Vissarionovici Stalin)

5828. Nevoia este îndemn către idee, și ideea, îndemnul către acțiune. (John Steinbeck)

5829. Un bărbat care știe totul despre femei nu știe

nimic despre una singură. (John Steinbeck)

5830. Dorințele îți aduc doar dezamăgiri binemeritate. (John Steinbeck)

5831. Timpul este singurul critic fără ambiție. (John Steinbeck)

5832. Epoca pe care o trăim e plină de primejdii; ce plicticos ar fi dacă nu ar fi așa. (John Steinbeck)

5833. Un adevăr care nu e crezut rănește pe om mai mult decât o minciună. (John Steinbeck)

5834. Să gândești înseamnă să visezi. (George Steiner)

5835. Este oare ceva în ceea ce spunem? (George Steiner)

5836. Foarte încet și, adesea, prea târziu, omul începe să recunoască în animal martorul lui, alteritatea sa implacabilă. (George Steiner)

5837. Literatura universală se îngustează: ea se retrage în spatele metaforei mari a viitorului, această alianță incredibilă între poezie și matematică. (George Steiner)

5838. Oricărei realități materiale din Univers îi corespunde ceva spiritual și orice realitate spirituală din Univers primește la un moment dat expresie în lumea materială. (Rudolf Steiner)

5839. Bucuriile sunt daruri ale destinului care își dovedesc valoarea în prezent. Suferințele, în schimb, sunt izvoare ale cunoașterii a căror importanță va ieși la iveală în viitor. (Rudolf Steiner)

5840. Prometeu. Acest destin este destinul omului însuși. Omul este înlănțuit de cele trecătoare. Vulturul smulge bucăți din el. Trebuie să îndure. Poate atinge supremul doar dacă își caută destinul în singurătate. (Rudolf Steiner)

5841. Dacă într-un om pe care-l întâlnesc nu remarc decât slăbiciunile - pentru a le judeca - nu fac decât să mă lipsesc de o forță de cunoaștere superioară. Dimpotrivă,

dacă mă apropii cu dragoste pentru a-i descoperi calitățile, concentrez această forță în mine. (Rudolf Steiner)

5842. putere de judecată sănătoasă, ca temelie a disciplinei sale spirituale, acela își va dezvolta facultăți suprasensibile care percep lumea spirituală greșit și neprecis. Când cineva pornește de la o structură sufletească imorală, contemplările lui vor fi ca amețite, ca împrejmuite de negură, iar orice ne-ar relata el, n-ar avea nicio importanță. (Rudolf Steiner)

5843. Orice educație este autoeducație, iar noi, ca dascăli și educatori, creăm de fapt doar contextul în care copilul se autoeducă. Trebuie să realizăm contextul optim, pentru ca, prin noi, copilul să se educe singur, așa cum trebuie să se educe el prin propriul său destin lăuntric. (Rudolf Steiner)

5844. La început, este greu de crezut că sentimente ca respectul, stima, venerația ar putea avea legătură cu cunoașterea, având în vedere că există tendința de a considera cunoașterea ca fiind o facultate în sine, independentă de tot ceea ce se întâmplă în viața interioară. Se uită un lucru: că sufletul este cel care cunoaște. Și sentimentele sunt hrana sufletului tot așa cum alimentele o reprezintă pe cea a corpului. Dacă un corp primește pietre în loc de pâine, activitatea lui moare. La fel se întâmplă și în cazul sufletului: respectul, stima, devotamentul sunt substanțe hrănitoare ce asigură sănătatea și puterea activităților lui în general și a cunoașterii în special. Pe când disprețul, antipatia și denigrarea paralizează și distrug forța cunoașterii. (Rudolf Steiner)

5845. Un prieten este un dar pe care ți-l faci ție însuși. (Robert Louis Stevenson)

5846. Nu există îndatorire pe care s-o subestimăm mai mult decât aceea de a fi fericiți. (Robert Louis Stevenson)

5847. A fi ceea ce suntem cu adevărat și a deveni tot

ceea ce putem fi mai bun - acesta este adevăratul scop al vieții. (Robert Louis Stevenson)

5848. Vinul este poezie îmbuteliată. (Robert Louis Stevenson)

5849. Păstrează-ți temerile pentru tine însuși, dar împarte-ți curajul cu ceilalți. (Robert Louis Stevenson)

5850. Memoria mea este optimă pentru a nu ține minte. (Robert Louis Stevenson)

5851. Orice cuvânt rostit sau scris este o limbă moartă. (Robert Louis Stevenson)

5852. Oricine a ajuns acolo unde este, a trebuit să înceapă de unde era. (Robert Louis Stevenson)

5853. Dacă principiile tale morale te întristează, atunci fi sigur că ele sunt greșite. (Robert Louis Stevenson)

5854. Vreau să fiu tot și să am totul, tot ce pot să fiu și să am. (Max Stirner)

5855. Liberalismul umanitar este culmea caliciei. Trebuie să începem prin a coborî până la ultima treaptă a sărăciei și a mizeriei dacă vrem să accedem la individualitate. (Max Stirner)

5856. Când ne uităm la un arbore sau la un animal, nu vedem în aceștia pe semenii noștri, iar ipoteza potrivit căreia ceilalți ar fi semenii noștri își are originea într-o ipocrizie... Aproapele meu, aidoma tuturor celorlalte ființe, este un obiect pentru care am sau nu simpatie, un obiect care mă interesează sau nu, de care pot sau nu să mă servesc. (Max Stirner)

5857. Pentru mine, nu există nimic mai presus de mine. (Max Stirner)

5858. Sunt legitim îndreptățit să fac orice lucru pe care îl pot face. (Max Stirner)

5859. Să ne întoarcem la ceea ce este unic, la Eul fără conținut, adică la nimic: Mi-am întemeiat cauza pe nimic. (Max Stirner)

5860. Îți imaginezi lucruri mărețe și îți descrii o lume

întreagă de zei care chiar există pentru tine, un tărâm al spiritelor cărora crezi că trebuie să i te supui. (Max Stirner)

5861. Fiind proprietar și creator ai dreptului meu, nu recunosc nicio altă sursă a dreptului în afară de mine, nici Dumnezeu, nici Statul, nici natura, nici măcar umanitatea însăși. (Max Stirner)

5862. Statul, religia, conștiința, acești despoți mă-nrobesc, iar libertatea lor înseamnă sclavia mea. Asta pentru că urmează principiul „scopul scuză mijloacele”. Dacă propășirea statului este scopul, războiul este mijlocul. Dacă justiția este scopul statului, crima este mijlocul și este denumită prin cuvântul sacru „execuție”. (Max Stirner)

5863. Într-o republică, toți sunt stăpâni și fiecare îl tiranizează pe celălalt. (Max Stirner)

5864. Nimeni nu e aproapele meu, carnea mea nu e carnea lor, nici gândirea mea, gândirea lor. (Max Stirner)

5865. Dacă ai forța de a exista, ai de asemenea dreptul de a exista. (Max Stirner)

5866. Statul nu urmărește decât un scop: să limiteze, să înlănțuie, să aservească individul, să îl subordoneze unei generalități oarecare. (Max Stirner)

5867. Săracii sunt vinovați de existența bogaților. (Max Stirner)

5868. Libertatea nu poate fi decât întreaga libertate; o bucătică de libertate nu este libertate. (Max Stirner)

5869. Fiecare om dorește un trai îndelungat, dar niciunul nu vrea să fie bătrân. (Jonathan Swift)

5870. Cât de searbăd și lipsit de gust ne pare orice lucru netrecut prin firul depănat al amăgirii. (Jonathan Swift)

5871. Căci noaptea fiind mama tuturor lucrurilor, filosofi înțelepți sunt de părere că orice scriere e roditoare în măsura în care este și întunecată. (Jonathan Swift)

5872. Cel căruia fiecare îi acordă locul al doilea,

negreșit că are temeiuri incontestabile de a pretinde locul întâi. (Jonathan Swift)

5873. S-ar putea ca mintea noastră, cugetând asupra tuturor lucrurilor, să se asemene cu soarele, care nu poate lumina jumătate din globul pământesc fără a lăsa cealaltă jumătate cufundată în bezna nopții. (Jonathan Swift)

5874. Ochiul minții vede cel mai bine atunci când ochii simțurilor rămân închiși. (Jonathan Swift)

5875. Pe lumea aceasta nu întâlnești nimic mai statornic decât nestatornicia. (Jonathan Swift)

5876. La drept vorbind, foarte puțini oameni trăiesc în ziua de azi, dar iau măsuri pentru a trăi altă dată. (Jonathan Swift)

5877. Un nerod pune mai multe întrebări decât poate da răspunsuri un înțelept. (Jonathan Swift)

5878. Când rațiunea altuia izbutește să mă convingă pe deplin, devine propria mea rațiune. (Jonathan Swift)

5879. Dacă o persoană mă ține la distanță, mă împacă gândul că e și ea la distanță de mine. (Jonathan Swift)

5880. Satira este un fel de oglindă în care, de obicei, fiecare descoperă fața oricărei alte persoane, afară de a sa. (Jonathan Swift)

5881. Puterea destinului este recunoscută doar de nefericiți, căci cei fericiți pun toate izbânzile pe seama chibzuinței și a meritelor personale. (Jonathan Swift)

5882. Un om drăguț este un om cu idei spurcate (Jonathan Swift)

5883. Numai cine știe să moară merită să trăiască! Prin moarte, ceea ce e universal în eul nostru individual se restituie sau se adaugă unității, așa cum stropul de rouă se întoarce în ocean... (Ion D. Sârbu)

5884. Libertatea mea nu este decât absența fricii, ignorarea sau uitarea ei. (Ion D. Sârbu)

5885. Omul este o fiară politică. (Ion D. Sârbu)

5886. Luciditatea este libertatea celor lipsiți de

libertate! (Ion D. Sârbu)

5887. Puterea e neputincioasă fiindcă e atotputernică. (Ion D. Sârbu)

5888. Scrisul este un sacrificiu printr-un fel de nobilă automutilare. (Ion D. Sârbu)

5889. Viața nu e decât o lungă școală primară în care învățăm băbește azbuchiile vieții pentru ca la bătrânețe să putem citi cuvintele „moarte”, „transcendență”, „lumină”. (Ion D. Sârbu)

5890. Știm că mâine nu e decât un azi cârpit sau ciopârțit. (Ion D. Sârbu)

5891. Greșeli de ortografie morală. (Ion D. Sârbu)

5892. Viciul informației, delirul bibliografiei. (Ion D. Sârbu)

5893. Viața nu mai cunoaște linia dreaptă. (Ion D. Sârbu)

5894. Am zărit întreaga noastră tragică biografie, rezumată în limpezimea unei ființe ce urmează pe cărare. (Ion D. Sârbu)

5895. Scrisul e boala și meseria mea. (Ion D. Sârbu)

5896. Eu văd în istoria universală imaginea unei veșnice formări și transformări, a unei deveniri și a unei pieiri miraculoase a formelor organice. (Oswald Spengler)

5897. Acela care caută într-o înlănțuire cauzală oarecare de evenimente izolate și indiscutabile forma internă a istoriei nu va găsi niciodată, dacă este sincer cu sine, decât o comedie burlescă și un nonsens. (Oswald Spengler)

5898. Destinul este libera noastră voință. (Oswald Spengler)

5899. Astăzi nu mai știm să citim. Se parcurge în grabă ceea ce e tipărit. (Oswald Spengler)

5900. Fiecare cultură traversează fazele evolutive ale omului în particular. Fiecare are copilăria ei, tinerețea ei, maturitatea și bătrânețea sa. (Oswald Spengler)

5901. Istoria Europei e un destin premeditat, cea a

Indiei e un destin fortuit. (Oswald Spengler)

5902. Geniul politic al mulțimii nu e decât încrederea în comenzi. (Oswald Spengler)

5903. Socialismul nu e decât capitalismul claselor inferioare. (Oswald Spengler)

5904. Poezia nu se scrie cu cuvinte. (Nichita Stănescu)

5905. Suntem ceea ce iubim! (Nichita Stănescu)

5906. Poezia este ca o pasăre ce zboară invers. (Nichita Stănescu)

5907. Îndrăgostiții sunt pietoni ai aerului. (Nichita Stănescu)

5908. Oamenii sunt păsări cu aripile crescute înăuntru. (Nichita Stănescu)

5909. Tot ceea ce are timp există. (Nichita Stănescu)

5910. Nimic nu este mai firesc decât absurdul. (Nichita Stănescu)

5911. Eu nu sunt altceva decât o pată de sânge care vorbește. (Nichita Stănescu)

5912. Omul este natura naturii. (Nichita Stănescu)

5913. Nimic mai actual, de fapt, decât viitorul. (Nichita Stănescu)

5914. Cuvintele sunt umbra de aur în conștiință a materiei. (Nichita Stănescu)

5915. A vorbi despre limba în care gândești, este ca o sărbătoare. (Nichita Stănescu)

5916. Inteligența nu poate fi exclusă din miracol. (Nichita Stănescu)

5917. Poezia e o taină și o lucrare de sine stătătoare. (Nichita Stănescu)

5918. Nu știu în ce secol aș fi trăit, probabil într-unul care nu a sosit. (Nichita Stănescu)

5919. Poetul, ca și soldatul, nu are viață personală. (Nichita Stănescu)

5920. Vorbirea semnifică disperarea de a avea un imp viu. (Nichita Stănescu)

5921. Noi suntem clipa care trece prin poarta existenței. (Nichita Stănescu)

5922. Muzica este un răspuns căruia nu i s-a pus nicio întrebare. (Nichita Stănescu)

5923. Totul e simplu, atât de simplu, încât devine de neînțeles. (Nichita Stănescu)

5924. Tăcerea mea aude nenăscuții câini pe nenăscuții oameni cum îi latră. (Nichita Stănescu)

5925. Eu nu sunt altceva decât o pată de sânge care vorbește. (Nichita Stănescu)

5926. Prietenii mei nu sunt mulți, dar sunt în schimb nenumărați. (Nichita Stănescu)

5927. Amintirea întâmplărilor mele vine din viitor, nu din trecut. (Nichita Stănescu)

5928. A vorbi despre limba română este ca o duminică. Limba română este patria mea. De aceea, pentru mine, muntele munte se numește, de aceea, pentru mine, iarba iarbă se spune, de aceea, pentru mine, izvorul izvorăște, de aceea, pentru mine, viața se trăiește. (Nichita Stănescu)

5929. Calea grabnică spre înălțarea în virtute a începătorilor este tăcerea buzelor, închiderea ochilor și surzenia urechilor. (Nichita Stănescu)

5930. Prieten se numește omul care te ajută fără ca verbul să fie urmat de un complement circumstanțial de timp sau de loc sau de mod. (N. Steinhardt)

5931. Ceainicul e ceainic. Soba nu-i elefant. În pământ încolțește grâul. Din piatră se fac case și se durează statui. Hristos nu-i Dumnezeu al neorânduiei și al măștilor. (N. Steinhardt)

5932. Creștinismul este o școală a fericirii. (N. Steinhardt)

5933. Lumea aceasta zadarnică și în care ni se hotărăște soarta pe vecie nu este atât de neimportantă, de zadarnică și de iluzorie de vreme ce Hristos a venit să

moară aici. (N. Steinhardt)

5934. Răul poate să-l facă oricine, cât de nevoielnic ar fi. Binele însă e numai pentru sufletele tari și firile călite. (N. Steinhardt)

5935. Cred, Doamne, ajută necredinței mele, îmi pare a fi, cum să spun? Taina cea mai de taină a învățaturii creștine, noua învățătură, și într-un anume fel pecetea darului Duhului sfânt. (N. Steinhardt)

5936. De ce îi este omului de astăzi foame? De iubire și de sens. (N. Steinhardt)

5937. Poate că definiția eroismului și a sfințeniei nu este decât aceasta: să faci imposibilul posibil. (N. Steinhardt)

5938. Pe Cruce, s-au unit Dumnezeuirea cu omenirea. (N. Steinhardt)

5939. Situația creștinului e la fel de paradoxală ca a lui Don Quijote. E om și i se cere să fie Dumnezeu. A fost creat curat și e murdar, și trebuie să se întoarcă la ceea ce a fost menit a fi. Altfel spus, el trebuie să lupte pentru a deveni ceea ce este. (N. Steinhardt)

5940. Atâta timp cât nu ieșim din posibil, din contabilitate, nu putem nici concepe, nici pretinde paradisul. (N. Steinhardt)

5941. Mai amețitoare vorbe nu s-au rostit niciodată, afară de: Cred, Doamne, ajută necredinței mele. Despre care îmi spun că dacă din toată Biblia n-ar rămâne decât ele, ar fi de ajuns pentru a dovedi esența divină a creștinismului. (N. Steinhardt)

5942. Un singur lucru nu poate Dumnezeu: să ne mântuiască fără consimțământul nostru. (N. Steinhardt)

5943. Dăruind lumina pe care nu o ai, o vei dobândi și tu. (N. Steinhardt)

5944. Curajul e taina finală; învinge acela care este dispus să moară. (N. Steinhardt)

5945. Creștinismul nu ne oferă un mijloc miraculos de a scăpa de suferință, ci ne pune la îndemână

miraculosul mijloc de a o îndura. (N. Steinhardt)

5946. Crucea, geometric și simbolic vorbind, e semnul întretăierii celor două planuri, e unirea dintre spiritual și material, e metafora dublei noastre naturi: duhovnicească și pământească. Ea ne rezumă, ne recapitulează, ne reprezintă grafic și cardinal, ne expune în dubla - paradoxala, perpendiculara, fundamentala - noastră solemnă și derizorie situație de faptură care ține deopotrivă de lume și de cer. (N. Steinhardt)

5947. Doar Dumnezeu există, restul tot nu-i decât ipoteză. (N. Steinhardt)

5948. Biruința nu-i obligatorie; obligatorie e lupta. (N. Steinhardt)

5949. Trebuie să avem mintea aspră și inima blândă. (N. Steinhardt)

5950. Aflarea adevărului însingurează. (N. Steinhardt)

5951. Creștinismul reprezintă o trecere de la dreptate la dragoste. (N. Steinhardt)

5952. Adevărul ne face liberi. (N. Steinhardt)

5953. Omul trebuie să lupte pentru a deveni ceea ce este, adică trebuie să ducă un război greu pentru a primi ceea ce i s-a dat. (N. Steinhardt)

5954. Câtă vreme nu am marcat limitele unui adevăr, cât timp nu l-am măsurat, nu este decât pe jumătate cunoscut. Marcându-i limitele, mă voi feri de adevărul greșit aplicat, mare sursă de erori. (Stendhal)

5955. Marile caractere sunt întemeiate pe opinii evidente. (Stendhal)

5956. Cred că este mai ușor să zugrăvești un caracter aflându-te departe de el, decât de aproape. De la depărtare nu mai suntem distrași de ascultarea sensurilor prezente. (Stendhal)

5957. Oamenii dobândesc cunoștințe proporțional cu curiozitatea lor. (Stendhal)

5958. Pentru noi este ridicol omul care, disprețuind

bogățiile și neținând seama de ele, ar apuca pe altă cale pentru a ajunge la fericire și s-ar înșela. (Stendhal)

5959. Imaginația sporește mila. (Stendhal)

5960. Există oameni care, mânați de dorința de a cunoaște totul, uită să iubească. (Stendhal)

5961. Iubirea este singura pasiune care se plătește cu o monedă fabricată. (Stendhal)

5962. Monarhia însăși e o culme a spiritului uman, căci câtă artă nu-i trebuie unui om pentru a face ca atâția semeni să se supună ordinelor sale, împotriva interesului lor evident?... (Stendhal)

5963. Tirania caută să înmulțească nevoile oamenilor. Ele nu sunt decât lanțuri în plus prin care îi leagă de carul ei. (Stendhal)

5964. Obstacolele fac să se nască reflectarea. (Stendhal)

5965. Orgoliul îți aduce inspirație. (Stendhal)

5966. Dacă contemporanii unui om nu pot nici să-i ajute, nici să-i stăvilească pasiunile, atunci își bate joc de ei. (Stendhal)

5967. Sunt convins că oameni foarte mediocri sunt capabili de a produce pateticul. (Stendhal)

5968. Cel mai rezonabil om din lume, când vrea să se facă poet, renunță la bunul simț. (Stendhal)

5969. Un roman este o oglindă purtată de-a lungul unui drum. (Stendhal)

5970. Cu cât inspiri o simpatie mai generală, inspiri un sentiment mai puțin profund. (Stendhal)

5971. Orice om care nu râde de o trăsătură ridicolă, înseamnă că o împărtășește. (Stendhal)

5972. Libertatea mea va fi cu atât mai mare cu cât îmi voi limita mai mult câmpul de acțiune și cu cât mă voi înconjura mai mult de obstacole. Tot ce diminuează constrângerea, slăbește puterea. Cu cât îți impui mai multe constrângeri, cu atât te vei elibera mai mult din obstacolele care îți îngrădesc spiritul. (Igor Straviński)

5973. Prea multe piese muzicale se încheie mult prea târziu. (Igor Straviński)

5974. Am învățat de-a lungul vieții din greșelile și presupunerile false pe care le-am făcut, nu din cunoștințele și inteligența pe care le-am acumulat. (Igor Straviński)

5975. Am spus undeva că nu e suficient să asculți muzica, trebuie să o vezi. (Igor Straviński)

5976. Un compozitor bun nu imită; fură. (Igor Straviński)

5977. Sunt un inventator al muzicii. (Igor Straviński)

5978. Pentru a crea îți trebuie o forță dinamică și ce forță e mai puternică decât dragostea? (Igor Straviński)

5979. Păcatele nu pot fi distruse, doar iertate. (Igor Straviński)

5980. Să auzi nu presupune niciun merit; să asculți este un efort. O rață aude și ea. (Igor Straviński)

5981. Eu o iubesc, ea mă iubește și ne urâm unul pe altul, cu o ură născută din dragoste. (August Strindberg)

5982. Când ai douăzeci de ani, crezi că ai rezolvat enigma lumii; la treizeci de ani, începi să reflectezi asupra ei și, la patruzeci, descoperi că ea e de nerezolvat. (August Strindberg)

5983. S-ar spune că viața nu este decât o imensă bătaie de joc. (August Strindberg)

5984. Educația face din fiecare dintre noi un mecanism și nu un individ. (August Strindberg)

5985. Pământul e o colonie penitenciară unde trebuie să suportăm o pedeapsă pentru crimele comise într-o existență anterioară. (August Strindberg)

5986. În fond, asta e solitudinea: să te înfășori în gogoșa sufletului tău, să te transformi într-o crisalidă și să aștepți metamorfoza, căci ea va veni întotdeauna. (August Strindberg)

5987. Nu victoria o vreau, ci lupta. (August Strindberg)

5988. Trebuie mereu să studiezi natura celorlalți, înainte de a da liber curs propriei naturi. (August Strindberg)

5989. Ce naivitate, să crezi în castitatea dragostei. (August Strindberg)

5990. Femeia nu este decât complementul bărbatului. (August Strindberg)

5991. Teatrul a fost întotdeauna o școală pentru tineri, pentru oamenii pe jumătate cultivați și pentru femei, adică pentru cei care, posedând încă deprinderea de a se înșela sau de a se lăsa înșelați, sunt accesibili iluziei și forței de sugestie a autorului. (August Strindberg)

5992. Sufletul ființelor este parfumul lor. (Patrick Suskind)

5993. Dacă iubirea e întemeiată pe reciprocitate, dacă avem de-a face cu doi oameni care se iubesc, urmările pentru mediul în care se mișcă aceștia sunt mai puțin periculoase, întrucât, în mare măsură, cuplul se autoneutralizează. (Patrick Suskind)

5994. În iubire și în cei îndrăgostiți se manifestă o considerabilă doză de prostie. În acest context, recomand oricui să-și citească propriile scrisori de amor la o distanță temporală de douăzeci, treizeci de ani. La vederea amestecului haotic de sminteală, orgoliu, impertinență și orbire din ele, oricine va simți urcându-i în obraji un val de roșeață: conținutul e banal, stilul penibil. (Patrick Suskind)

5995. Dacă îți era luată această unică libertate, cea mai importantă dintre toate, și anume libertatea de a te izola la nevoie de ceilalți oameni, atunci toate celelalte libertăți nu valorau nimic. Atunci viața nu mai avea sens. Atunci era mai bine să fi mort. (Patrick Suskind)

5996. Avertismentele cele mai bine intenționate, argumentele incontestabile, afirmațiile evident adevărate se izbesc de un mare dar: „Dar o iubesc (îl iubesc)!” Mai rău, ele pot fi resimțite ca acte dușmănoase, inspirate de invidie, și vor atrage după sine răzbunarea de rigoare.

Astfel, nu arareori, prietenii îndelungate și legături solide ajung să se destrame. (Patrick Suskind)

5997. El voia să sufere acum. Cu cât suferea mai mult, cu atât mai bine. Suferința era cea trebuia acum, îi justifica și ațâța ura și furia, iar furia și ura ațâțau la rândul lor suferința, căci îi aduceau sângele în clocote tot mai fierbinți și îi storceau valuri mereu noi de sudoare din pori. (Patrick Suskind)

5998. Mersul calmează. În mers sălășluiește o forță tămăduitoare. Punerea regulată a unui picior în fața celuilalt în acompaniamentul brațelor vâslind ritmic, creșterea frecvenței respirației, ușoara stimulare a pulsului, activitățile ochiului și urechii necesare stabilirii direcției și păstrării echilibrului, senzația aerului care atinge pielea adiind – toate acestea sunt acțiuni ce apropie corpul și spiritul în mod cu totul irezistibil unul de altul și care fac sufletul, oricât ar fi el de degenerat și de urât, să crească și să se lărgască. (Patrick Suskind)

5999. Din punct de vedere uman și etic, urmările sunt totuși pe deplin regretabile: cuplurile de îndrăgostiți înclină adesea spre un autism în doi... sau spre aroganța în doi... În ambele situații ei sunt ca și pierduți pentru lume – fie că, în contopirea cu celălalt și în suficiența lor, uită de tot ce e în jur, fie că, orbiți cum sunt de sentimentul sublim al unicității legăturii lor, disprețuiesc lumea și pe toți ceilalți oameni care nu cunosc sfântul delir erotic, privindu-i astfel, doar ca pe niște imbecili, cărora le pot arăta degetul mijlociu. (Patrick Suskind)

6.000. În orice situație, iubirea se plătește cu pierderea rațiunii, cu pierderea de sine, ce are drept consecință imaturitatea. În cazuri inofensive, urmarea este ridicolul, în cel mai sumbru caz o catastrofă politică mondială. (Patrick Suskind)

6001. Singura ieșire adevărată se află tocmai acolo unde nu există ieșire pentru judecata omenească. Altminteri de ce am avea nevoie de Dumnezeu pOmul nu

se întoarce către Dumnezeu decât pentru a obține imposibilul. Cât privește posibilul, oamenii îi pot face singuri față. (Lev Șestov)

6002. Dacă omul din subterană nu s-ar fi temut de nimic, dacă prin firea sa Hamlet ar fi fost un gladiator noi n-am fi avut până-n ziua de azi nici poezie tragică, nici filosofie. (Lev Șestov)

6003. Nu poți vedea totul, înțelege totul, nu poți să te înalți prea sus deasupra pământului, nici să pătrunzi în adâncurile lui. (Lev Șestov)

6004. Cele mai importante și semnificative gânduri, revelațiile, apar pe lume golașe, fără vreun înveliș verbal: să găsești pentru ele cuvinte-iată o treabă deosebit de grea, o adevărată artă. Dar și invers: prostiile și locurile comune vin dintr-odată împopoțonate în boarfe pestrițe, chiar dacă vechi-așa că le poți oferi publicului direct, fără niciun efort. (Lev Șestov)

6005. Oamenii se arată șocați când enunț două judecăți contradictorii deodată. Ei pretind să renunț la una dintre ele, ori mai bine, din respectul conveniențelor, să nu le rostesc în același timp. Dar, între mine și ei, există această diferență, aceea că eu îmi afirm deschis contradicțiile, în timp ce ei preferă să le ascundă în propriii lor ochi. (Lev Șestov)

6006. Lumea e mult mai profundă decât ne-o închipuim în timpul zilei. (Lev Șestov)

6007. Cu propriile puteri omul nu-și poate obține credința, așa cum nu și-a putut obține ființa. (Lev Șestov)

6008. Pare-se că există două teorii, cu totul potrivnice, despre originea speciei umane: Unii susțin că omul coboară din maimuța, alții că a fost creat de Dumnezeu. Se ceartă grozav. Eu unul cred că se înșală și unii și alții. Teoria mea este următoarea: cei care cred că omul coboară din maimuță, coboară cu adevărat din maimuță și alcătuiesc o rasă aparte, în afara rasei oamenilor creați de Dumnezeu și care cred și știu că au

fost creați de Dumnezeu. (Lev Șestov)

6009. Evenimentele cele mai importante din viață – despre care nimeni în afară de mine nu știe nimic – se uită ușor. (Lev Șestov)

6010. Muzica este prea precisă pentru cuvinte. (Felix Mendelssohn-Bartholdy)

6011. Homo sapiens a putut deveni o ființă care evită conflictul exterior, pentru ca să se dezvolte luxuriant în interior. (Peter Sloterdijk)

6012. Această ordine primordială a coapartenenței face posibilă arta de a transpune oamenii într-un interior comun lărgit. (Peter Sloterdijk)

6013. Arta posibilului la scară mare orbitează în jurul actului de forță de a reprezenta improbabilul ca inevitabil. (Peter Sloterdijk)

T

6014. Dacă există în lume o forță, care poate să depășească frica pe deplin, să nimicească orice pericol, să rămână nepăsătoare la orice pagubă până și față de moarte, această forță este iubirea. (Rabindranath Tagore)

6015. Frumusețea nu se măsoară prin volum. O singură floare face să se vadă un pom mare; o singură stea dă armonie întregului cer întunecat. (Rabindranath Tagore)

6016. Eu am devenit versiunea mea proprie de optimist. Dacă nu pot trece printr-o ușă, voi trece prin alta – sau voi face o ușă. Va veni ceva minunat indiferent de cât de întunecat este prezentul. (Rabindranath Tagore)

6017. Am închis ușile camerei ca să nu intre greșeala. Atunci adevărul m-a întrebat: Eu pe unde voi intra? (Rabindranath Tagore)

6018. Port în mine o povară apăsătoare: povara bogățiilor pe care nu le-am împărțit cu alții. (Rabindranath Tagore)

6019. O, frumusețe, recunoaște-te în iubire, nu în imaginea lingusitoare a oglinzii tale! (Rabindranath

Tagore)

6020. Peștii din apă-s tăcuți, dobitoacele de pe pământ sunt zgomotoase, păsările din văzduh cântă. Omul însă are într-însul tăcerea mării, larma pământului și muzica văzduhului. (Rabindranath Tagore)

6021. Iubirea e plenitudinea. Ea nu cerșește, ci dorește. (Rabindranath Tagore)

6022. Nu pot alege ceea ce-i mai bun. Pe mine ceea ce-i mai bun m-alege. (Rabindranath Tagore)

6023. Prima floare înflorită pe Terra a fost o invitație la un cântec încă nenăscut. (Rabindranath Tagore)

6024. Minciuna nu poate deveni adevăr fiindcă i-a crescut puterea. (Rabindranath Tagore)

6025. Nu te teme de clipă! Așa cântă glasul eternității. (Rabindranath Tagore)

6026. Posibilul întreabă Imposibilul: „Unde stai?”. Imposibilul răspunde: „În visurile neputincioșilor”. (Rabindranath Tagore)

6027. Bazinul se umple cu apă, focul se aprinde cu foc, iar sufletul cuiva se modelează datorită sufletului altcuiva. (Rabindranath Tagore)

6028. Nu în cerul înstelat și nici în splendoarea unei corale ni se dezvăluie în toată perfecțiunea sa, măreția infinitului în finit; ea se află în sufletul omenesc. (Rabindranath Tagore)

6029. Căsătoria este o artă: trebuie s-o creezi din nou în fiecare zi. (Rabindranath Tagore)

6030. Omul este un copil; darul său cel mai înalt este darul creșterii. (Rabindranath Tagore)

6031. Rădăcinile sunt crengi cufundate-n pământ. Crengile sunt rădăcini crescute-n văzduh. (Rabindranath Tagore)

6032. Lui Dumnezeu ajunge să i se facă lehamite de marile imperii, dar niciodată de măruntele flori. (Rabindranath Tagore)

6033. Cea mai înaltă educație este cea care nu ne dă

doar informație, ci face ca viața noastră să fie în armonie cu întreaga existență. (Rabindranath Tagore)

6034. Faptele sunt multe, dar adevărul este unul. (Rabindranath Tagore)

6035. Când un suflet omenesc trage cortina grea a eului și stă față-n față cu iubirea veșnică e ca și când ar privi pe Maestru creând o lume. Când viața omului iese teafără din rătăcirile eului și-și găsește în suflet unitatea sa cu Dumnezeu, conștiința veșniciei e un semn imediat al existenței, tot așa ca lumina într-o flacăra. (Rabindranath Tagore)

6036. Când vocea liniștii îmi atinge cuvintele, Îl cunosc și astfel mă cunosc pe mine. (Rabindranath Tagore)

6037. Ne câștigăm libertatea în momentul în care am plătit prețul complet. (Rabindranath Tagore)

6038. Citim lumea pe dos și pretindem că ne înșală. (Rabindranath Tagore)

6039. Numai acela este liber, care iubește libertatea pentru el și e bucuros s-o extindă și asupra altora. (Rabindranath Tagore)

6040. Odihna-i a muncii, așa cum pleopa-i a ochiului. (Rabindranath Tagore)

6041. Viața este un dar pe care îl merităm numai atunci când îl dăruim. (Rabindranath Tagore)

6042. Ceea ce ești nu poți vedea, ceea ce vezi e doar umbra ta. (Rabindranath Tagore)

6043. Moartea este a vieții în aceeași măsură ca și nașterea. (Rabindranath Tagore)

6044. Întrebarea de ce există răul este aceeași ca și a întreba de ce există imperfecțiune. Dar astea este întrebarea reală pe care trebuie s-o punem. Este această imperfecțiune adevărul ultim, este răul absolut și cel din urmă? (Rabindranath Tagore)

6045. Frumusețea unui trandafir este și ea o iluzie. Dar dacă îl dezbraci de această iluzie și-l privești ca pe o combinație de cărbune și azot, nici părerea aceasta nu-i

adevărată. (Rabindranath Tagore)

6046. Există ceva mai îngrozitor decât calomnia: adevărul (Talleyrand)

6047. Vorba a fost dată omului spre a-și ascunde gândurile. (Talleyrand)

6048. Nu te încrede în primele avânturi, pentru că sunt aproape întotdeauna cinstite. (Talleyrand)

6049. Cine nu a trăit ultimii ani de dinainte de 1789 nu știe ce e plăcerea de a trăi. (Talleyrand)

6050. Franța și Anglia trebuie să fie strâns unite, cum sunt calul și călărețul. Important e un singur lucru: să nu fi calul. (Talleyrand)

6051. Espresso este pentru Italia ceea ce șampania este pentru Franța. (Talleyrand)

6052. O femeie poate ierta câteodată un bărbat care încearcă să o seducă, dar niciodată pe bărbatul care ratează o ocazie atunci când i se oferă. (Talleyrand)

6053. Prea multă simțire creează nefericire; prea multă nesimțire duce la infracțiuni. (Talleyrand)

6054. Politica este arta de a face posibil ceea ce este necesar. (Talleyrand)

6055. Gândește-te, ce drept ai tu să fii disprețuitor, când virtutea ta este doar lipsa ispitei, succesul poate fi șansă, rangul poate fi accidentul survenit unui strămoș, iar prosperitatea e mai degrabă o satiră? (William Makepeace Thackeray)

6056. Fapt este că, după părerea mea, deseori cumpărăm mult prea scump banii. (William Makepeace Thackeray)

6057. Nu este atât de greu să mori pentru un crez; oricare om din oricare popor a izbutit asta - anevoios e să trăiești la înălțimea lui. (William Makepeace Thackeray)

6058. O bună gospodină este, prin forța lucrurilor, un șarlatan. (William Makepeace Thackeray)

6059. Ciudat, ce lucruri poate săvârși un bărbat, și totuși o femeie să-l socotească un înger. (William

Makepeace Thackeray)

6060. Trecutul este sigur, viitorul este neclar. (Thales din Milet)

6061. Dpsa de stăpânire este vătămătoare. (Thales din Milet)

6062. Este un lucru anevoios să te cunoști pe tine. (Thales din Milet)

6063. Să nu te preocupe înfățișarea, ci comportarea. (Thales din Milet)

6064. Multe cuvinte nu reprezintă dovada unei minți chibzuite. (Thales din Milet)

6065. Nimic nu este mai agil ca gândul; el te poartă prin întregul univers. (Thales din Milet)

6066. Omul este o inflorescență terminală a naturii. (Pierre Teilhard de Chardin)

6067. Omul este cel mai mare eveniment teluric și biologic al planetei noastre. (Pierre Teilhard de Chardin)

6068. Nu suntem ființe umane care avem o experiență spirituală, ci ființe spirituale care avem o experiență umană. (Pierre Teilhard de Chardin)

6069. Într-o bună zi, după ce vom fi luat în stăpânire vânturile, valurile, marea și gravitația, vom pune la lucru energiile iubirii. Atunci, pentru a doua oară în istoria omenirii, omul va fi descoperit focul. (Pierre Teilhard de Chardin)

6070. În suferință este ascunsă, cu o intensitate extremă, forța ascensională a lumii. Toată problema constă în a o elibera, dându-i conștiința a ceea ce semnifică și a ceea ce poate. (Pierre Teilhard de Chardin)

6071. Bucuria înseamnă a fi găsit în sfârșit un Obiect universal și solid la care să raportăm fericirile fragmentare, a căror posedare succesivă și trecătoare irită inima fără a o satisface. (Pierre Teilhard de Chardin)

6072. Oamenii se nasc să reușească, nu să eșueze. (Henry David Thoreau)

6073. Oamenii au devenit uneltele uneltelor lor.

(Henry David Thoreau)

6074. Nesupunerea este adevărata fundație a libertății. (Henry David Thoreau)

6075. De nimic nu trebuie să ne temem mai mult decât de teamă. (Henry David Thoreau)

6076. N-am întâlnit niciodată o tovarășă de viață mai prietenoasă decât singurătatea. (Henry David Thoreau)

6077. Există un singur remediu pentru dragoste: a iubi mai mult. (Henry David Thoreau)

6078. Secretul succesului constă în conceperea unei rezolvări fericite a oricărei dificultăți. (Henry David Thoreau)

6079. Gândul este sculptorul ce te face persoana care dorești să fii. (Henry David Thoreau)

6080. Răsare doar acea zi pentru care noi suntem treji. (Henry David Thoreau)

6081. Marea masa a oamenilor își duce viața într-o disperare tăcută. (Henry David Thoreau)

6082. Cum să ne amintim neștiința noastră, când neîncetat nu facem apel decât la ceea ce știm? (Henry David Thoreau)

6083. Opresorul nu își dă seama de gravitatea opresiunii cât timp este tolerată de cel oprimat. (Henry David Thoreau)

6084. Poezia nu reprezintă altceva decât echilibrul mental al vorbirii. (Henry David Thoreau)

6085. Nu cunosc nimic mai încurajator decât capacitatea omului de a se ridica în viața prin propriile-i strădanii. (Henry David Thoreau)

6086. Dacă cineva avansează cu încredere în direcția visurilor sale, va cunoaște un succes neobișnuit în vremuri obișnuite. (Henry David Thoreau)

6087. Succesul vine de obicei la cei care sunt prea ocupați să-l caute. (Henry David Thoreau)

6088. Există un singur tip de succes: acela de a face din propria viață ceea ce vrei. (Henry David Thoreau)

6089. Își vor da oare seama oamenii că politica nu-i totuna cu morala și că ea se ocupă numai de ceea ce este oportun? (Henry David Thoreau)

6090. Pentru a spune adevărul, e nevoie de cel puțin doi oameni - unul care să îl spună și celălalt care să îl asculte. (Henry David Thoreau)

6091. Să formezi o echipă este doar începutul, să rămâi împreună este progresul, să lucrezi împreună este succesul. (Henry David Thoreau)

6092. Orice nebun poate stabili o regula, și orice nebun poate tine cont de ea. (Henry David Thoreau)

6093. Un martini treacă-meargă. Două sunt prea multe, iar trei nu sunt de ajuns. (James Thurber)

6094. Umorel este haos emoțional reamintit în liniște. (James Thurber)

6095. Nu am un psihiatru și nici nu vreau unul, pentru simplul motiv că, dacă m-ar asculta destul timp, ar putea avea tulburări grave. (James Thurber)

6096. E mai bine să știi câteva întrebări decât toate răspunsurile. (James Thurber)

6097. Cel care ezită e, uneori, salvat. (James Thurber)

6098. O vorbă a unui înțelept nu e suficientă dacă nu are sens. (James Thurber)

6099. Să discuți înseamnă, în America, să fi de altă opinie. (James Thurber)

6100. Umorel e un lucru serios. Mă gândesc la el ca la una dintre cele mai mari resurse naturale ale noastre, care ar trebui protejată cu orice preț. (James Thurber)

6101. Să nu privim înapoi cu mânie, nici înaintea noastră cu groază, ci în jurul nostru, cu luciditate. (James Thurber)

6102. Dragostea e ceea ce ai fost cândva prin intermediul altcuiva. (James Thurber)

6103. Șaizeci de minute de gândire de orice fel te conduc la confuzie sau nefericire. (James Thurber)

6104. Cea mai periculoasă mâncare e tortul de nuntă.
(James Thurber)

6105. Nu există nicio excepție de la regula care spune că orice regulă are o excepție. (James Thurber)

6106. Nu există nicio siguranță în numere, nici în orice altceva. (James Thurber)

6107. De ce trebuie să fii un nonconformist, cum sunt toți cei din jur? (James Thurber)

6108. Să interpretezi presupune să pui în stare de echivalență două texte: acela al autorului și acela al interpretului (Tzvetan Todorov)

6109. Viața e pierdută împotriva morții, dar memoria câștigă în lupta sa împotriva neantului. (Tzvetan Todorov)

6110. Cei care nu ne sunt pe plac nu se confundă cu cei care ne agresează. (Tzvetan Todorov)

6111. Istoria este o galerie de tablouri în care sunt puține originale și multe copii. (Alexis de Tocqueville)

6112. Democrația nu stabilește legături puternice între oameni, ea doar le ușurează felul în care se poartă unii cu ceilalți. (Alexis de Tocqueville)

6113. Lumea este a celor care au cea mai multă energie. (Alexis de Tocqueville)

6114. Ceea ce nu ai reușit să faci, este ceea ce nu ai încercat încă să faci. (Alexis de Tocqueville)

6115. Născut sub un cer străin, situat în mijlocul unei scene schimbătoare mereu, mânat de un suflu care-l seacă de orice puteri, americanul nu are timp să stabilească nicio legătură; se obișnuiește doar cu schimbarea și ajunge să o privească drept o stare naturală a omenirii. Ajunge să simtă nevoia de schimbare, de instabilitate, cu cât le prețuiește mai mult; în loc să vadă în ele un dezastru, acestea par a-i da senzația de miraculos. (Alexis de Tocqueville)

6116. Cel care caută în libertate altceva decât este aceasta e făcut pentru a fi servitor. (Alexis de Tocqueville)

6117. Marii oameni se pasionează de lucrurile

mărunte, atunci când cele importante le lipsesc. (Alexis de Tocqueville)

6118. Există mai multă lumină și înțelepciune în mai mulți oameni reuniți decât într-unul singur. (Alexis de Tocqueville)

6119. Ceea ce vulgul numește de obicei timp pierdut este, de fapt, timp câștigat. (Alexis de Tocqueville)

6120. Libertatea nu există fără morală, nici morala fără credință. (Alexis de Tocqueville)

6121. În democrații, fiecare generație e un popor nou. (Alexis de Tocqueville)

6122. Numai Dumnezeu poate fi, fără riscuri, atotputernic. (Alexis de Tocqueville)

6123. În politică, ceea ce e adesea cel mai dificil de apreciat și de înțeles este ceea ce se petrece sub ochii noștri. (Alexis de Tocqueville)

6124. Prezentul este acel moment din afara timpului care unește trecutul cu viitorul. În acest prezent pot face apel la conștiință pentru ca momentul să devină real. Trecutul și viitorul sunt însă iluzii. (L.N. Tolstoi)

6125. Credința nu este o datorie de împlinit, ci un act de iubire. (L.N. Tolstoi)

6126. E îngrozitor de dureros să te gândești la ceea ce ar fi putut să fie, iar acum e imposibil. (L.N. Tolstoi)

6127. Nu este măreție acolo unde nu este simplitate. (L.N. Tolstoi)

6128. Tot ce pot să înțeleg, înțeleg doar din cauză că te iubesc. (L.N. Tolstoi)

6129. Nu ți-e drag cine-i frumos, ci-i frumos cine ți-e drag. (L.N. Tolstoi)

6130. Iubirea? Ce-i iubirea? se gândea el. Iubirea stă în calea morții. Iubirea este viața.

Tot, tot ce înțeleg, înțeleg numai pentru că iubesc. Tot ce există, există pentru că iubesc.

Totul e legat numai de iubire. Iubirea este Dumnezeu și, când mori, înseamnă că tu, o părticică din iubire, te

întorci la izvorul veșnic al tuturor lucrurilor. (L.N. Tolstoi)

6131. Dacă ești înțelept poți suporta lipsa cunoașterii, dacă ești curios e greu. (L.N. Tolstoi)

6132. Cartea bună e ca și o conversație cu un om deștept. (L.N. Tolstoi)

6133. Fericirea este plăcere fără regret. (L.N. Tolstoi)

6134. Nu face rău și acesta va înceta să existe. (L.N. Tolstoi)

6135. Cel mai fericit om este acela care face fericiți un număr cât mai mare de oameni. (L.N. Tolstoi)

6136. Oamenii au inventat respectul ca să ascundă locul gol, unde ar trebui să fie iubirea. (L.N. Tolstoi)
Secretul fericirii nu stă în a face doar ceea ce-ți place, ci în a-ți place ceea ce faci.

6137. Dacă cei tineri ar ști, dacă cei bătrâni ar putea! (L.N. Tolstoi)

6138. Nu împrumuta de la alții răspunsuri la întrebări, până când întrebările nu se ivesc în tine însuși. (L.N. Tolstoi)

6139. Plăcerea stă nu în descoperirea adevărului, ci în căutarea lui. (L.N. Tolstoi)

6140. Rugăciunea nu este urmarea meritelor noastre, ci a îndurării lui Dumnezeu. (Toma d'Aquino)

6141. A transmite celorlalți rodul contemplației este un lucru mai măreț decât contemplația însăși. (Toma d'Aquino)

6142. Mă tem de omul unei singure cărți. (Toma d'Aquino)

6143. Pentru orice faptă de iubire pornită dintr-un suflet, acesta merită viața de veci. (Toma d'Aquino)

6144. Este mai de dorit minimul de cunoaștere a lucrurilor foarte importante decât cunoașterea socotită foarte sigură a lucrurilor foarte mărunte. (Toma d'Aquino)

6145. Putem oare trăi împreună egali și diferiți? (Alain Touraine)

6146. O societate care nu gândește, nu poate decât

să se înfunde în decadență, fie lent, fie cu brutalitate. (Alain Touraine)

6147. Chinezii nu vor deveni inși, dacă japonezii nu devin americani. (Alain Touraine)

6148. Filosofi cred că pot face din orice miere, dar nu e decât ceară. (Alain Touraine)

6149. Schimbarea lumii nu este numai creație, progres, e, mai întâi de toate, descompunere, criză. (Alain Touraine)

6150. Scopul poate scuza mijloacele cât timp este ceva care să scuze scopul. (Troțki)

6151. Oamenii nu au mult respect pentru ceilalți, dar ei nu se respectă nici pe ei înșiși. (Troțki)

6152. Singurul lucru nou este ceea ce nu știm (Harry Truman)

6153. Un pesimist este cel care transformă șansele sale în probleme, iar un optimist este cel care transformă problemele sale în șanse. (Harry Truman)

6154. Președintele nu este decât un om glorificat care lucrează în relații publice și își petrece timpul flatându-i, lingușindu-i și împingându-i de la spate pe oameni pentru a-i convinge să facă ceea ce trebuie oricum să facă. (Harry Tmman)

6155. Priviți soluția, nu problema! (Donald Trump)

6156. Fiți perseverenți! Uneori, încăpățânarea face minuni. (Donald Tmmp)

6157. Adevărata măsură a succesului este dată de nivelul fericirii tale. (Donald Trump)

6158. Păstrați-vă avântul! Ascultați, aplicați și înaintați, nu vă înclinați. (Donald Trump)

6159. Gândiți precum un învingător! Acest lucru vă va ajuta să vă concentrați în direcția cea bună. (Donald Trump)

6160. Fiți pasionați de ceea ce faceți! Dacă vă place ceea ce faceți, nu vi se va părea niciodată că munciți din greu. (Donald Trump)

6161. Nu renunțați niciodată! Nu vă mulțumiți cu tabieturile voastre. A rămâne mulțumit de sine nu vă poate duce nicăieri. (Donald Trump)

6162. Aveți încredere în voi! Dacă nu, nimeni altcineva nu va avea. Gândiți-vă la voi ca la o armată formată dintr-un singur om. (Donald Trump)

6163. Forțați-vă norocul! Vechiul proverb care spune: „Cu cât muncesc mai mult, cu atât sunt mai norocos” este foarte adevărat. (Donald Trump)

6164. Concentrați-vă! Întrebați-vă la ce ar trebui să vă gândiți acum. Ignorați interferențele. În această epocă a sarcinilor multiple, este o tehnică valoroasă, care trebuie dobândită. (Donald Trump)

6165. Întrebați-vă: „Ce mă prefac că nu văd?” S-ar putea să existe niște oportunități extraordinare chiar în jurul vostru, chiar dacă lucrurile nu arată atât de bine. Marile obstacole se pot transforma în mari victorii. (Donald Trump)

6166. Dacă nu citești ziarele, ești neinformați, dacă le citești, ești dezinformați. (Mark Twain)

6167. mai bine să taci din gură și să-i lași pe ceilalți să creadă că ești un prost, decât să vorbești și să înlături orice îndoială. (Mark Twain)

6168. Secretul succesului este să faci din vocația ta o vacanță. (Mark Twain)

6169. Pudoarea a apărut odată cu veșmântul. (Mark Twain)

6170. Bancherul este un tip care îți împrumută umbrela pe timp cu soare, dar o vrea înapoi în minutul în care începe să plouă. (Mark Twain)

6171. Civilizația este multiplicarea fără limite a necesităților nenecesare. (Mark Twain)

6172. Ficțiunea este obligată să se limiteze la posibilități. Adevărul, nu. (Mark Twain)

6173. E mai bine să meriți laude și să nu le primești decât să le primești fără să le meriți. (Mark Twain)

6174. E mai bine să meriți laude și să nu le primești, decât să le primești și să nu le meriți! (Mark Twain)

6175. Când ești furios, numără până la patru; când ești foarte furios, înjură. (Mark Twain)

6176. Instruirea este totul. Piersica a fost odată o migdală amară; conopida nu e altceva decât o varză cu studii superioare. (Mark Twain)

6177. Nu te poți simți în largul tău fără propria-ți aprobare. (Mark Twain)

6178. Se pot da multe exemple de construcții fără sens. Cea mai reușită este construcția unui gard de cimitir. Cei care sunt înăuntru oricum nu mai pot ieși afară, cei de afară oricum nu vor să intre. (Mark Twain)

6179. Fiecare este o lună cu o parte întunecată, pe care n-o arată nimănui. (Mark Twain)

6180. Animalele sunt cei mai buni prieteni. Ele nu pun întrebări și nu critică. (Mark Twain)

6181. Diferența dintre un cuvânt bine plasat și un cuvânt aproape bine plasat este aceeași ca aceea dintre un fulger și un licurici. (Mark Twain)

6182. Cetățeanul care consideră că veșmintele politice ale comunității sale s-au ros și, totuși, păstrează tăcerea și nu se agită pentru a-i da un nou veșmânt – acela este un cetățean necredincios, un trădător. (Mark Twain)

6183. Dumnezeu a făcut omul pentru că a fost dezamăgit de maimuță. După aceea a încetat să mai facă experimente. (Mark Twain)

6184. Când un neamț se aruncă în oceanul unei fraze, nu-l mai prinzi decât pe malul celălalt, cu verbul în gură! (Mark Twain)

6185. Dacă nu citești ziarele, ești neinformați, dacă le citești, ești dezinformați. (Mark Twain)

6186. Nu te despărți de iluzii. Dacă ele vor dispărea, tu vei continua să exiști dar vei înceta să mai trăiești. (Mark Twain)

6187. Patul este locul cel mai periculos din lume:

99% dintre oameni mor într-însul. (Mark Twain)

6188. Vinul german se distinge de oțet datorită etichetei. (Mark Twain)

6189. Eram mulțumit că puteam să răspund prompt și am răspuns. Am spus că nu știu. (Mark Twain)

6190. Pot trăi două luni de pe urma unui compliment bun. (Mark Twain)

6191. Tunetul e foarte impresionant, dar treaba o face trăsnetul. (Mark Twain)

6192. „Clasică”. O carte pe care toată lumea o apreciază, dar pe care nimeni n-o citește. (Mark Twain)

6193. Bancherul este un tip care îți împrumută umbrela pe timp cu soare, dar o vrea înapoi în minutul în care începe să plouă. (Mark Twain)

6194. Iulius Cezar e mort demult, Napoleon Bonaparte a murit și el, și nici eu nu mă simt prea bine. (Mark Twain)

6195. Civilizația este multiplicarea fără limite a necesităților nenecesare. (Mark Twain)

6196. Ficțiunea este obligată să se limiteze la posibilități. Adevărul, nu. (Mark Twain)

6197. Majoritatea lucrurilor de teama cărora era să mor, nu s-au întâmplat de fapt niciodată. (Mark Twain)

6198. Fă în fiecare zi ceva ce nu vrei să faci. Aceasta este regula de aur pentru a dobândi obiceiul de a-ți face datoria fără efort. (Mark Twain)

6199. Lumea nu-ți datorează nimic. Exista înaintea ta. (Mark Twain)

6200. Consumată cu moderație, apa nu poate face rău! (Mark Twain)

6201. Procedeează întotdeauna corect, vei face plăcere unora și vei produce uimire altora. (Mark Twain)

6202. Femeile împart cu noi plăcerea, ne dublează problemele și ne triplează cheltuielile. (Mark Twain)

6203. Dă șansă fiecărei zile să fie aceea cea mai frumoasă din viața ta. (Mark Twain)

6204. Educația este calea de la ignoranța încrezută la incertitudinea jalnică. (Mark Twain)

6205. Un om nu se poate simți bine dacă nu-i în armonie cu sine. (Mark Twain)

6206. Singurul mod de a-ți păstra sănătatea este să mănânci ceea ce nu vrei, să bei ceea ce nu-ți place și să faci ceea ce n-ai face. (Mark Twain)

6207. Când eram tânăr puteam ține minte totul. Ce s-a întâmplat sau ce nu s-a întâmplat. (Mark Twain)

6208. Umorul este lucrul măreț, salvator. În momentul în care se relevă, toate iritațiile și resentimentele dispar și sunt înlocuite de un spirit solar. (Mark Twain)

6209. Orice emoție, dacă e sinceră, e involuntară. (Mark Twain)

6210. Mi-am făcut o regulă din a nu fuma când dorm. (Mark Twain)

6211. Faptele vorbesc mai tare decât vorbele, dar nici pe departe atât de des. (Mark Twain)

6212.

Un om cu o idee nouă este un excentric până ce ideea lui nu se izbuteste. (Mark Twain)

6213. Ai grijă cum citești cărțile de medicină. Orice eroare de tipar îți poate fi fatală. (Mark Twain)

6214. Elveția este pur și simplu o stâncă masivă, zgmnțuroasă, mare, cu un strat subțire de iarbă întins peste ea. (Mark Twain)

6215. Mi-e silă de țara în care nu există nicio macara! (Mark Twain)

T

6216. Sfântul are forța de coeziune a pietrei. (Petre Țuțea)

6217. În biserică afli că exiști. (Petre Țuțea)

6218. Umanitatea o iubești lesne. Pe om mai greu. (Petre Țuțea)

6219. Știința realului este teologia. (Petre Țuțea)
6220. Experiența nu e revelație, ci o acumulare de date. (Petre Țuțea)
6221. Pesimismul este expresia metafizică a lucidității. (Petre Țuțea)
6222. Revelația este intervenția directă a Divinității. (Petre Țuțea)
6223. Dumnezeu este creator, iar omul imitator. (Petre Țuțea)
6224. Țăranul este omul absolut. (Petre Țuțea)
6225. Rugăciunea ne arată că umilința înalță, iar nu coboară pe om. (Petre Țuțea)
6226. Omul este un ghem de întrebări. (Petre Țuțea)
6227. Ce pustiu ar fi spațiul dacă n-ar fi punctat de biserici! (Petre Țuțea)
6228. Religia este expresia unui mister trăit. (Petre Țuțea)
6229. Credința e incidența divină care poate revela adevărul. (Petre Țuțea)
6230. Egalitatea e cel mai mare dușman al libertății. (Petre Țuțea)
6231. Religia este sediul Adevărului transcendent în esență. (Petre Țuțea)
6232. Sunt două mari discipline guvernate de principiul ireversibilității: termodinamica și istoria. (Petre Țuțea)
6233. Să te autodisprețuiești zilnic, pentru ca în golul lăsat în tine să poată intra Dumnezeu.
6234. În fața lui Dumnezeu, geniul este văr primar cu idiotul. (Petre Țuțea)
6235. Trebuie să ne golim de prea plinul Eu, ca să mai intre în noi un pic de Dumnezeu. (Petre Țuțea)
6236. A ști la scară umană, poate fi folositor – dar în niciun caz mântuitor. (Petre Țuțea)
6237. Babele evlavioase merg la absolut rugându-se,

iar filosoful trăncănind silogisme. (Petre Țuțea)

6238. Sunt trei mari iluzii ale omului istoric: progresul infinit, autodesăvârșirea și autosalvarea. (Petre Țuțea)

6239. Actorii se zbat să dea viață unui text care seamănă cu o cușcă. (Petre Țuțea)

6240. Omul autonom, oricât ar explora el viața și universul, n-are acces la adevăr fără revelație. (Petre Țuțea)

6241. Omul se complace estetic în jocul absurd al existenței, care îl depărtează de obiectul real al cunoașterii. (Petre Țuțea)

6242. Necunoașterea ne pune la dispoziția întâmplării, care ne duce de mână ca pe niște orbi, sau copii. (Petre Țuțea)

6243. Democrația e imperfectă, dar fără ea e greu de viețuit. Este un soi de haos suportabil. (Petre Țuțea)

6244. A fi sfânt înseamnă a fi suveranul tău perfect. (Petre Țuțea)

6245. Deoarece setea de absolut nu i-a fost satisfăcută la grad biopsihic, omul e etern trist. (Petre Țuțea)

6246. O personalitate este aceea care se dăruiește, nu se justifică. (Petre Țuțea)

6247. A fi creștin înseamnă a coborî Absolutul la nivel cotidian. (Petre Țuțea)

6248. Moartea mă determină să fiu esențial. M-a impresionat foarte mult sunetul pământului căzând pe coșciugul lui Nae Ionescu. (Petre Țuțea)

6249. Personalitatea e acel individ înzestrat cu capacitatea de a se dăruia. Eroul este o personalitate, deoarece nu-și mai aparține. (Petre Țuțea)

6250. La urma urmelor, are și filosofia acces la adevăr, pentru că situarea spiritului în adevăr e vocațională. (Petre Țuțea)

6251. Elitele morale sunt mai presus decât cele

intelectuale. Mie îmi plac oamenii care judecă. (Petre Țuțea)

6252. Acum, mai la bătrânețe, pot să spun că fără Dumnezeu și fără nemurire nu există adevăr. (Petre Țuțea)

6253. Nelimitat este tot ce ne înconjoară, în mod infinit și ipotetic, și nu putem niciodată stăpâni deplin. (Petre Țuțea)

6254. Fără Dumnezeu, omul rămâne un biet animal rațional și vorbitor, care vine de nicăieri și merge spre nicăieri. (Petre Țuțea)

6255. Rugăciunea este expresia unui suflet religios care recunoaște o putere supranaturală care-i asigură eliberarea din înlănțuirea limitelor personale și cosmice. (Petre Țuțea)

6256. Iisus Hristos este eternitatea care punctează istoria. (Petre Țuțea)

6257. Dacă omul nu e favorizat de divinitate, nu știe nimic. Dacă e un simplu căutător al adevărului, caută neaflând și știe neștiind. (Petre Țuțea)

6258. Cioran e o inteligență pură. Păi, pentru ca să te fâțâi ca el prin Paris, trebuie să ai inteligență. Că acolo inteligență este! Are o singură trăsătură inadmisibilă în ființa lui: e neconsolator. (Petre Țuțea)

6259. Dumnezeu contopește libertatea cu necesitatea și deci cu ordinea. Unul din paradoxurile ordinii creștine este acesta: atotputernicia lui Dumnezeu nu anulează liberul arbitru, fiindcă adaptarea mecanică face inutil efortul pentru mântuire. (Petre Țuțea)

6260. Știința este sediul utilului, arta este sediul plăcerii, iar religia este sediul adevărului. (Petre Țuțea)

6261. Prin forța eliberatoare a misterului, omul iese din istorie, eternitatea lui fiind fixată tomist în triumghiul: Dumnezeu este, cele două lumi sunt, omul este. (Petre Țuțea)

6262. Omul e liber și eliberat numai în templul creștin, acolo, în ritual, când se comunică tainele care îi

învăluiesc deopotrivă și pe sacerdot, și pe credincioși. Ca să fii cu adevărat liber, trebuie să înlocuiești infinitul și autonomia gândirii cu credința în Dumnezeu creștin: „Robește-mă Doamne, ca să fiu liber!” (Petre Țuțea)

6263. Eu încerc o experiență: încerc să mă deparazitez de filosofie, de păduchernața metafizicii. Cioran s-a deparazitat mai demult, deși face filosofie. Un prieten de-al meu zice: te deparazitezi, dar folosești sculele ei. Da, dar dacă mă urc în tren, nu înseamnă că zeul meu e calea ferată. (Petre Țuțea)

6264. Poarta spre Dumnezeu este credința, iar forma prin care se intră la Dumnezeu e rugăciunea. Rugăciunea e singura manifestare a omului prin care acesta poate lua contact cu Dumnezeu. Gândită creștin, rugăciunea ne arată că umilința înalță, iar nu coboară pe om. (Petre Țuțea)

6265. Se spune că intelectul e dat omului ca să cunoască adevărul. Intelectul e dat omului, după părerea mea, nu ca să cunoască adevărul, ci să primească adevărul. (Petre Țuțea)

6266. Un mister care se leagă și se dezleagă devine o problemă și nu mai e mister. Misterele sunt supranaturale și sunt singurele mijloace de ieșire din înlănțuirea cosmică, din limitele comunității și din mărginirea personală. În orice caz, dacă un mister este comentat și i se găsește un răspuns, atunci misterul se cheamă problemă și răspunsul, soluție. (Petre Țuțea)

6267. Știința se mișcă asimptotic la absolut. Arta se mișcă asimptotic la absolut. Știința este sediul folosului și arta este sediul plăcerii. (Petre Țuțea)

6268. Am avut revelația că în afară de Dumnezeu nu există adevăr. Mai multe adevăruri, zic eu, raportate la Dumnezeu, este egal cu niciun adevăr. Iar dacă adevărul este unul singur, fiind transcendent în esență, sediul lui nu e nici în știință, nici în filosofie, nici în artă. Și când un filosof, un om de știință sau un artist sunt religioși, atunci

ei nu se mai disting de o babă murdară pe picioare care se roagă Maicii Domnului. (Petre Țuțea)

6269. Am devenit un gânditor creștin când mi-am dat seama că fără revelație, fără asistență divină, nu pot ști nici cine sunt, nici ce este lumea, nici dacă are vreun sens sau nu, nici dacă eu am vreun sens sau nu. Nu pot ști de unul singur, când mi-am dat seama că fără Dumnezeu nu poți cunoaște sensul existenței umane și universale. (Petre Țuțea)

6270. Nu știu de ce gluma asta de-a face istorie se practică atât de mult. Dacă ai cultul istoriei, ai cultul apariției și dispariției; e consolator acest joc? Istorismul, adică perspectiva istorică asupra vieții și lumii, a dus în cimitir. Ne înecăm în istorie. Pentru că istoria nu te învață numai să faci ceva, ca popor; cu istoria tot ce însemnezi în interiorul unui popor devine discutabil prin faptul că nu poți, la infinit, să lucrezi la facerea ta, ci dispari și apare altcineva care, chiar dacă nu te înlocuiește, te prelucrează. Și dacă nu poți ieși din devenire, nu poți scăpa de tristețe; tristețea metafizică e fructul devenirii. Sunt proști istoricizanți care se consolează prin devenire. Devenim mai civilizați, nu? Sau mai culti... Adică murim ca și caprele, numai că e mare lucru că există Kant, Descartes, există Newton, mă rog, atâția mari creatori de cultură, și există și făuritorul de religie, Hristos - dar nu ne interesează! (Petre Țuțea)

6271. Morala în sine, autonomă, e mai primejdioasă pentru religie decât ateismul. Știința moravurilor, ca teoretizare a moralei laice, este din punctul de vedere al Absolutului religios egală cu zero. Seamănă cu Mersul trenurilor, după părerea mea. Poți s-o schimbi, ca pe tren, la care stație vrei. Omul autonom nu e capabil să creeze o ordine morală. O primește de sus, sau nu o primește deloc. Cum e posibilă morala publică? Prin înstăpânirea absolută a moralei religioase creștine. Dogmele creștine trebuie să poruncească normele morale, care, fără ele, nu se

deosebesc de Mersul trenurilor decât prin obiect. Morala publică într-un stat creștin trebuie să stea sub imperiul certitudinii dogmelor creștine reflectate imperfect de omul mărginit. Dacă nu situăm Biserica deasupra statului, ne aflăm în treabă și face fiecare ce vrea. (Petre Țuțea)

6272. Autonomia spirituală a omului este iluzorie și ea se mișcă perpetuu între Dumnezeu și dracul. Fără credință și Biserică, omul rămâne un simplu animal rațional și muritor, raționalitatea având doar caracterul unei mai mari puteri de adaptare la condițiile cosmice decât restul dobitoacelor. Când zici că omul e un animal rațional, atributul raționalităților îl distinge de restul vietăților, nesocotindu-l din perspectiva morții absolute. Moartea devine relativă, ca o trecere numai prin religie – știința, oricât de savantă, nesocotind omul decât aparent din regnul animal. Nicio consolare că eu mă deosebesc de elefant sau de capră pentru că fac silogisme, dacă apar și dispar în mod absurd din natură. (Petre Țuțea)

u

6273. Trăim în Caragiale, visând la Eminescu (Laurențiu Ulici).

6274. Dragostea este un extaz; ne scoate din noi înșine. (Miguel de Unamuno)

6275. Teama ascunde adevărul. (Miguel de Unamuno)

6276. Moartea este cea care ne dă eternitatea. (Miguel de Unamuno)

6277. Dragostea este copilul iluziei și părintele deziluziei. (Miguel de Unamuno)

6278. Avem de obicei nevoie să fim crezuți ca să ne credem pe noi înșine. (Miguel de Unamuno)

6279. Limbile, ca și religiile, trăiesc din erezii. (Miguel de Unamuno)

6280. Unul din avantajele de a nu fi fericit este că poți să dorești fericirea. (Miguel de Unamuno)

6281. Umil cu adevărat e numai acela care-și smerește rațiunea. (Miguel de Unamuno)

6282. Religia mea este de a căuta adevărul în viață și viața în adevăr. (Miguel de Unamuno)

6283. O privire curată limpezește tot ce privește; auzul neprihănit face fără prihană tot ce aude. (Miguel de Unamuno)

6284. Scepticul nu este cel care pune la îndoială, ci cel care investighează sau cercetează, prin opoziție cu cel care afirmă și crede că a găsit. (Miguel de Unamuno)

6285. Cei ce nu mor, nu trăiesc; nu trăiesc cei ce nu mor în fiecare clipă, iar cei ce nu se îndoiesc, nu cred. (Miguel de Unamuno)

6286. America este o vastă conspirație care să te facă fericit. (John Updike)

6287. Perfecționismul este inamicul creației. (John Updike)

6288. Visurile se adevăresc; fără această posibilitate, natura nu ne-ar incita să le avem. (John Updike)

6289. Sexul este ca banii: numai prea mult este suficient. (John Updike)

6290. Ploaia înseamnă viață, ploaia este unirea cerului cu pământul; fără ploaie nu ar exista viața. (John Updike)

V

6291. Viața este acea mișcare misterioasă care, pe căile ocolite ale tot ceea ce se întâmplă, mă transformă neîncetat în mine însumi. (Paul Valéry)

6292. Politețea este indiferență organizată. (Paul Valéry)

6293. Viitorul nu mai este ce a fost. (Paul Valéry)

6294. Impresia de frumusețe - sentimentul unei imposibilități de variații, de schimbări virtuale, o stare limită într-atât încât orice variație o face prea senzitivă pe de o parte, prea intelectuală pe de alta. (Paul Valéry)

6295. Să ne îmbogățim reciproc prin diversitatea noastră. (Paul Valéry)

6296. Slăbiciunea forței este de a nu crede decât în forță. (Paul Valéry)

6297. Sunetul pur este un fel de creație. Natura nu are decât zgomote. (Paul Valéry)

6298. Forma face organică ideea. (Paul Valéry)

6299. Să scrii pentru a te cunoaște – și atât. (Paul Valéry)

6300. Poezia este un joc. (Paul Valéry)

6301. Orice istorie este falsă și inutilă. (Paul Valéry)

6302. La extrema oricărei idei se află un suspin. (Paul Valéry)

6303. Un om singur este întotdeauna în companie rea. (Paul Valéry)

6304. Cea mai bună cale pentru a-ți îndeplini visele este să te trezești. (Paul Valéry)

6305. Un poem, o idee extraordinară sunt accidente curioase în curgerea obișnuită a cuvintelor. (Paul Valéry)

6306. Istoria este știința a ceea ce nu se întâmplă de două ori. (Paul Valéry)

6307. Nevoia de nou e semn de oboseală sau de slăbiciune a spiritului, care caută ceea ce îi lipsește. (Paul Valéry)

6308. Transcendența: Mijlocul prin care imposibilul grăbește realul. (Paul Valéry)

6309. Durerea este ceea ce simțim mai al nostru și mai străin de noi. (Paul Valéry)

6310. Scriitorul adevărat este un om care nu-și găsește cuvintele. Atunci le caută. Și căutându-le, găsește ceva mai bun. (Paul Valéry)

6311. Omul superior nu e niciodată un original. Personalitatea lui e atât de insignifiantă cât trebuie. Puține inegalități, nicio superstiție a intelectului. (Paul Valéry)

6312. Concepția ornamentală e, pentru artele particulare, ceea ce este, pentru celelalte științe,

matematica. (Paul Valéry)

6313. Brânza este cadavrul laptelui. (Paul Valéry)

6314. Poezia e o artă a limbajului, anumite combinații de cuvinte pot produce o emoție pe care altele nu o produc și pe care noi o numim poetică.

6315. Cei mai mulți oameni văd cu intelectul, mai curând decât cu ochii închiși. În loc de spații colorate, iau cunoștință de concepte. (Paul Valéry)

6316. Prostia de a lua un paradox drept o descoperire, o metaforă drept o dovadă, un torent de vorbe ca o sursă de adevăruri de bază și pe noi înșine ca oracole - este înăscută în noi. (Paul Valéry)

6317. Fiecare început este o consecință - fiecare început încheie ceva. (Paul Valéry)

6318. Cea mai mare libertate se naște din cea mai mare rigoare. (Paul Valéry)

6319. Uimitor nu e că lucrurile sunt; dar că sunt așa, iar nu altminteri. Imaginea acestei lumi aparține unei familii de imagini din care posedăm, fără s-o știm, toate elementele grupului infinit. Iată secretul inventatorilor. (Paul Valéry)

6320. Artistul nu traduce cuvânt prin cuvânt, ci efect produs prin efect de produs. (Paul Valéry)

6321. Fără entuziasm, nu ne înălțăm până la marile adevăruri; sângele rece discută, dar nu creează; ca să fie cineva cu adevărat filosof, are, poate, în egală măsură, nevoie de justețe și de văpaie lăuntrică. (Vauvenargues)

6322. Admirația vădește măsura cunoștințelor și adesea oglindește mai puțin desăvârșirea lucrurilor admirate, decât imperfecțiunea minții noastre. (Vauvenargues)

6323. Nu ai nevoie de atâta experiență ca să fii destoinic, pe cât ți se cere ca să pari a fi. (Vauvenargues)

6324. Uneori este mai greu să cârmuiești un singur om decât să cârmuiești un mare popor. (Vauvenargues)

6325. Claritatea este buna credință a filosofilor.

(Vauvenargues)

6326. Descoperim în cugetul nostru ceea ce ne ascund ceilalți și recunoaștem la alții ceea ce ascundem de propriii noștri ochi. (Vauvenargues)

6327. Lucrurile inutile pe care le știm sunt mai numeroase decât cele necesare pe care le ignorăm. (Vauvenargues)

6328. Când ne dăm seama că nu avem prin ce să fim demni de stima cuiva, ajungem aproape să-l urâm. (Vauvenargues)

6329. Taina în care ne învăluim planurile e uneori mai degrabă dovadă de slăbiciune decât de discreție și, adeseori, ne aduce mai mult rău. (Vauvenargues)

6330. Puține nenorociri sunt fără leac; disperarea e mai amăgitoare decât speranța. (Vauvenargues)

6331. Faptele noastre nu sunt nici atât de virtuose, nici atât de păcătoase ca dorințele noastre. (Vauvenargues)

6332. Mincinosul nu știe să înșele, iar lingușitorul nu-i amăgește, de obicei, decât pe proști; numai omul care știe să folosească în chip abil adevărul și care cunoaște forța elocinței lui se poate lăuda că este iscusit. (Vauvenargues)

6333. Există oameni care trăiesc fericiți fără să știe. (Vauvenargues)

6334. Făgăduim mult ca să fim feriți a da cât de puțin. (Vauvenargues)

6335. Mediocritatea spiritului și lenea fac mai mulți filosofi decât izbutește meditația. (Vauvenargues)

6336. Oamenii mari sunt mari până și în lucrurile mici. (Vauvenargues)

6337. Gloria și prostia ascund moartea fără s-o învingă. (Vauvenargues)

6338. Este o nerozie să ne măgulim cu gândul că îi putem convinge pe alții de ceva în care nu credem nici noi. (Vauvenargues)

6339. Oamenii de seamă se avântă la împlinirea unor

fapte mari tocmai pentru că sunt mari, iar nebunii le încearcă pentru că le cred ușoare. (Vauvenargues)

6340. Înțelepciunea este tiranul celor slabi. (Vauvenargues)

6341. Lașul are mai puține jigniri de îndurat decât ambițiosul. (Vauvenargues)

6342. E lesne să critici un scriitor, dar este dificil să-l apreciezi. (Vauvenargues)

6343. Este un mare semn de mediocritate dacă întotdeauna lauzi cu măsură. (V auvenargues)

6344. Gândul morții este amăgitor: din pricina lui uităm să mai trăim. (Vauvenargues)

6345. Câteodată îi jignim pe oameni aducându-le laude care arată limitele meritului lor: puțini au destulă modestie pentru a primi fără supărare să fie cântăriți și judecați la adevărata lor valoare. (Vauvenargues)

6346. Nevoia te scapă de dificultatea alegerii. (Vauvenargues)

6347. De obicei, aceia care pricinuesc nefericirea altora pretind că le vor binele. (V auvenargues)

6348. Îi muștrăm pe cei loviți de nenorocire ca să nu fim nevoiți a-i plânge. (V auvenargues)

6349. Poate că pasiunilor le datorăm cele mai mari foloase ale spiritului omenesc. (V auvenargues)

6350. Ura celor slabi nu este atât de primejdioasă pe cât este prietenia lor. (V auvenargues)

6351. Proștii se folosesc de oamenii de spirit la fel cum cei scunzi poartă tocuri înalte. (V auvenargues)

6352. Plătim un preț mare pentru cele mai mărunte bucurii, când le datorăm doar rațiunii. (Vauvenargues)

6353. Pasiunile i-au învățat pe oameni rațiunea. (Vauvenargues)

6354. Nebunia celor care reușesc constă în a se socoti iscusiți. (Vauvenargues)

6355. Nu există scriitor atât de ridicol încât să nu-l fi socotit cineva excelent.

(V auvenargues)

6356. Este mai ușor să spui lucruri noi, decât să le împaci pe acelea spuse mai-naintea ta. (V auvenargues)

6357. Speranța îi dă imbold înțeleptului, dar îl ademeneste pe trufaș și pe nepăsător, care se încrede prosteste în făgăduielile ei. (Vauvenargues)

6358. Speranțele cele mai ridicole și cele mai temerare au dus uneori la succese extraordinare. (Vauvenargues)

6359. Speranța este cel mai folositor sau cel mai primejdios dintre bunurile noastre. (V auvenargues)

6360. Un strop de bun simț poate spulbera mult spirit. (Vauvenargues)

6361. Nu există om înzestrat cu atâta spirit încât să nu plictisească niciodată.

(V auvenargues)

6362. Nu avem destul amor propriu ca să nu ținem seama de disprețul semenilor noștri. (V auvenargues)

6363. Folosul virtuții este atât de săritor în ochi, încât ticăloșii o practică din interes. (V auvenargues)

6364. Ceea ce mă interesează nu este fericirea tuturor oamenilor, ci a fiecăruia dintre noi. (Boris Vian)

6365. Să lupți nu înseamnă să avansezi. (Boris Vian)

6366. Mă întreb dacă nu cumva sunt pe cale să mă joc cu cuvintele. Și dacă tocmai pentru asta sunt făcute cuvintele? (Boris Vian)

6367. Banii nu aduc fericirea celor care nu o au deja. (Boris Vian)

6368. Geniul este adesea o îndelungă răbdare. Din partea celorlalți. (Boris Vian)

6369. La o femeie, frumusețea e o dovadă de modestie. (Boris Vian)

6370. Ne găsim întotdeauna scuze pentru a trăi. (Boris Vian)

6371. Nu înțelegem opera în sine, înțelegem mai degrabă omul care a creat-o. (Boris Vian)

6372. Timpul pierdut e acela în care suntem la cheremul altora. (Boris Vian)

6373. Simțul comun este judecată minus reflecție, împărtășită de o întreagă clasă socială, de o întreagă națiune, de întreaga rasă umană. (Giambattista Vico)

6374. Natura oamenilor este mai întâi crudă, apoi severă, apoi benignă, delicată și, în final, desfrânată. (Giambattista Vico)

6375. Principiul universal al etimologiei în toate limbile: cuvintele rezultă din corpuri și din proprietățile corpurilor, pentru a exprima starea minții și a spiritului. Ordinea ideilor trebuie să urmeze ordinea lucrurilor. (Giambattista Vico)

6376. Aceleași idei care se regăsesc la oameni diferiți au un temei comun al adevărului. (Giambattista Vico)

6377. Esențial rămâne faptul că un mare artist nu are voie să moară niciodată în memoria noastră. (Sorin Vieru)

6378. Totul vine la timp pentru cel ce știe să aștepte. (Joseph de Villèle)

6379. Omul ideal este acela care în mijlocul celei mai profunde tăceri și a celei mai mari singurătăți găsește activitatea cea mai intensă, tot el reușind ca în mijlocul activității celei mai intense să găsească liniștea și singurătatea deșertului. (Swami Vivekananda)

6380. Doar trei lucruri sunt necesare pentru a zămisli un om măreț, o națiune măreață: 1. Convingerea în puterea binelui. 2. Lipsa geloziei și a suspiciunii. 3. Ajutorarea tuturor acelor care vor să fie buni și să facă bine. (Swami Vivekananda)

6381. Omul este perfect întotdeauna, căci dacă nu ar fi, nu ar putea deveni vreodată, numai că trebuie să-și dea seama de asta. (Swami Vivekananda)

6382. Suntem răspunzători de ceea ce suntem și avem puterea de a face din noi înșine tot ce dorim să fim. (Swami Vivekananda)

6383. Lumea aceasta este o mare sală de sport în

care noi venim pentru a deveni puternici. (Swami Vivekananda)

6384. Viața nu se măsoară în numărul de respirații pe care le ai, ci în numărul de momente care îți taie răsuflarea. (Swami Vivekananda)

6385. Cândva totul va fi bine, iată speranța, acum totul este bine, iată iluzia. (V oftare)

6386. Fă, Doamne, ca cei care aprind lumânări în plină amiază pentru a Te celebra, să-i tolereze și pe cei care se mulțumesc doar cu lumina soarelui tău. (Voltaire)

6387. Judecă un om după întrebările sale, mai degrabă decât după răspunsurile sale. (V oftare)

6388. Oamenii se folosesc de cuvinte doar pentru a-și ascunde gândurile. (Voltaire)

6389. Dacă Dumnezeu nu ar exista, ar trebui inventat. (Voltaire)

6390. Mare ignorant trebuie să fie omul care dă răspuns la toate problemele! (Voltaire)

6391. Să ne ferim de a amesteca îndoiala cu certitudinea și himericul cu adevărul.

(V oftare)

6392. Lacrimile sunt limbajul mut al durerii. (Voltaire)

6393. Marea consolare a vieții este să spui ce gândești. (Voltaire)

6394. Libertatea este sănătatea sufletului. (Voltaire)

6395. Canada: câțiva acri de zăpadă. (Voltaire)

6396. Îmbătrânirea: singurul mijloc de a trăi mai mult. (Voltaire)

6397. Îi tratăm pe oameni ca pe scrisorile primite; le citim cu grabă, dar nu le mai recitim. (Voltaire)

6398. Lumea aceasta, teatru de orgoliu și de rătăcire, este plină de nefericiți care vorbesc despre fericire. (Voltaire)

6399. Secretul de a fi plicticos este acela de a spune totul. (Voltaire)

6400. Nicio problemă nu poate rezista unui asalt de gândire profundă. (Voltaire)

6401. Prejudicata este părere fără judecată. (Voltaire)

6402. Sunt corp și gândesc, nu știu mai mult. (Voltaire)

6403. Toate genurile sunt acceptabile, cu excepția celui plictisitor. (Voltaire)

6404. Fiecare om este vinovat pentru toate lucrurile bune pe care nu le-a făcut. (Voltaire)

6405. Amestecă puțină nebunie în cuminenie, cât mai este timp. (Voltaire)

6406. A face înseamnă a fi. (Voltaire)

6407. Lucrează-ți grădina și doar atât. (Voltaire)

6408. Mai binele este dușmanul binelui. (Voltaire)

6409. Îndoiala este neplăcută, dar certitudinea este caraghioasă. (Voltaire)

6410. Un mod măreț de a folosi cuvintele este să ne ascundem gândurile. (Voltaire)

6411. Nu pot să fiu și să nu fiu în același timp, să simt și să nu simt. (Voltaire)

6412. Nu-ți este permis să faci nici cel mai mic rău în numele unui mare bine. (Voltaire)

6413. Oamenii folosesc gândirea doar drept autoritate pentru nedreptățile lor, și vorbirea doar pentru a-și ascunde gândurile. (Voltaire)

6414. Hamlet este o piesă vulgară și barbară. Am putea crede că este produsul imaginației unui sălbatic beat. (Voltaire)

6415. Știința este magie care funcționează. (Kurt Vonnegut)

6416. Mincinosul în iubire se minte pe el însuși. Cel ce mărturisește adevărul este lipsit de dragoste, precum stridiilor le lipsesc ochii. (Kurt Vonnegut)

6417. Maturitatea este o dezamăgire amară pentru care nu există remediu - asta dacă nu considerăm râsul ca

fiind remediul universal. (Kurt Vonnegut)

6418. Istoria este doar o listă de surprize. Poate numai să ne pregătească să fim surprinși din nou. (Kurt Vonnegut)

6419. Viața trece prea repede ca să te mai și gândești la ea. Numai de am putea să-i convingem pe oameni de asta! Însă ei insistă pe acumularea de informații. (Kurt Vonnegut)

6420. Stimate domn, bietul meu domn, curajosul meu domn. Sunteți un experiment făcut de Creatorul Universului. Sunteți singura făptură din tot Universul care dispune de liberul-arbitru. Sunteți singurul care trebuie să estimeze ce-o să se-ntâmple imediat... și de ce. Toți ceilalți sunt roboți, mașini. Unii par că vă admiră, alții par că vă urăsc și dumneavoastră trebuie să vă-ntrebați de ce. Sunt pur și simplu niște mașini care admiră și urăsc. Sunteți vlăguit și demoralizat. Și de ce n-ați fi? Bineînțeles că e extenuant să ai tot timpul rațiune într-un univers care n-a fost făcut să fie rațional. (Kurt Vonnegut)

6421. Fii atent cu ceea ce pretinzi că ești, pentru că ești ceea ce pretinzi că ești. (Kurt Vonnegut)

6422. Râsul și lacrimile sunt amândouă răspunsuri la frustrări și epuizări. (Kurt Vonnegut)

6423. Iată-ne aici, fixați în chihlimbarul clipei. Fără nicio explicație. (Kurt Vonnegut)

6424. Vreau să stau cât mai aproape de margine pot, fără să ies în afară. Dincolo de margine vezi toate lucrurile pe care nu le poți vedea din centru. (Kurt Vonnegut)

6425. Pentru cei interesați: e primăvară. E o după-amiază târzie. (Kurt Vonnegut)

6426. Universul este un loc mare, probabil cel mai mare. (Kurt Vonnegut)

6427. Cea mai adâncă și mai deplin creștinească reacție în fața vieții moderne este lepădarea de ea. (Mircea Vulcănescu)

6428. Nu trebuie să ne înșelăm. Vremea ce vine nu e

o vreme de triumf pentru creștinism. Cum n-a fost nici cea care pleacă. Ci, ca tot veacul, vremea ce vine e o vreme de încercare. O vreme în care se vor număra oile de capre, însă nu se vor despărți, cum nici grâul de neghină! S-a schimbat numai sensul ispitelor. (Mircea Vulcănescu)

6429. Puterile celor ce intră în acest apocalips sunt numărate. Nimic mai primejdios decât să intri în el naiv și fără să știi ce te așteaptă. (Mircea Vulcănescu)

6430. La omul modern acțiunea capătă un primat asupra contemplației. (Mircea Vulcănescu)

6431. În fond, e de observat din capul locului ca ideea de generație spirituală este un concept hibrid, contradictoriu. Căci ideea de generație exprima o subdiviziune socială și o referință îndubitabilă la timp. Pe când poziția spirituală e, prin natura ei, o realitate totală, absolută și intemporală. Numai actualizarea ei într-o conștiință o face să participe la lumea timpului nostru. (Mircea Vulcănescu)

6432. Idealism, realism, teism, materialism, naționalism, comunism sunt, prin natura lor, poziții vecinice și extratemporale, idei. (Mircea Vulcănescu)

6433. Creștinismul nu e un drum cu stâlpi pe care scrie, cum bine spune Sergiu, „la stânga”, „la dreapta”. El se împacă cu libertatea lăuntrică. (Mircea Vulcănescu)

6434. Fa ce vrei, da. Dar când ai ajuns să iubești pe Dumnezeu nu mai poți să vrei unele lucruri. Ceea ce se realizează aici e împăcarea perfectă a faptelor omului cu gândul lui, trăirea în deplina armonie sufletească fără violentarea sufletului propriu. (Mircea Vulcănescu)

w

6435. Bucuria nu este în lucruri, ci în noi. (Richard Wagner)

6436. Vreau să distrug această ordine deja stabilită, care transformă milioane de ființe în sclavii unei minorități și face din această minoritate sclava propriei puteri, propriei sale bogății. Vreau să distrug această ordine

stabilită care pune o graniță între profit și muncă. (Richard Wagner)

6437. Nu pot să concep ca un om cu adevărat fericit să se gândească la artă. Să trăiești cu adevărat, înseamnă să ai plenitudine. (Richard Wagner)

6438. Oare arta e altceva decât o mărturisire a neputinței noastre? (Richard Wagner)

6439. Ce noblețe, să ai un prieten, dar cât de nobil e să fii un prieten. (Richard Wagner)

6440. Muzica începe acolo unde se oprește puterea cuvintelor. (Richard Wagner)

6441. Necesitatea iubirii e singura cu adevărat frumoasă. Să ajungi la această cunoaștere, aceasta e sarcina istoriei lumii. (Richard Wagner)

6442. A avea sentimente de recunoștință și a nu le exprima este ca și cum ai împacheta cu grijă un cadou și nu l-ai da. (William Arthur Ward)

6443. Un prieten adevărat îți știe slăbiciunile, dar îți arată calitățile, îți simte temerile, dar îți întărește credința, îți cunoaște îngrijorările, dar îți eliberează spiritul, îți recunoaște defectele, dar îți subliniază posibilitățile. (William Arthur Ward)

6444. Limba nestăpânită denaturează adevărul. (William Arthur Ward)

6445. Curiozitatea este fitilul din lumânarea învățării. (William Arthur Ward)

6446. Este înțelept să-ți direcționezi furia spre probleme și nu spre oameni și să-ți concentrezi energiile asupra soluțiilor și nu a scuzelor. (William Arthur Ward)

6447. Flatează-mă și s-ar putea să nu te cred. Critică-mă și s-ar putea să nu te plac. Ignoră-mă și s-ar putea să nu te iert. Încurajează-mă și nu te voi uita. (William Arthur Ward)

6448. Un artist este cineva care realizează lucruri de care oamenii nu au nevoie, dar pe care el – nu se știe din ce motiv – consideră că ar fi o idee bună să le dea lor.

(Andy Warhol)

6449. O persoană e o companie, două înseamnă mulțime, trei e deja o recepție. (Andy Warhol)

6450. Totul e mai mult sau mai puțin artificial. Nu știu unde se oprește artificialul și unde începe realul. (Andy Warhol)

6451. Notorietatea e asemeni arahidelor: când te pornești, nu te mai poți opri. (Andy Warhol)

6452. Picturile mele nu corespund niciodată cu ceea ce am prevăzut, dar nu mai sunt surprins. (Andy Warhol)

6453. Cu cât privești mai mult același lucru, cu atât totul își pierde sensul și te simți bine, cu mintea golită. (Andy Warhol)

6454. Să cumperi e mai american decât să gândești. (Andy Warhol)

6455. Orice publicitate e o bună publicitate. (Andy Warhol)

6456. Atracția cea mai excitantă se produce între două elemente opuse care nu se întâlnesc niciodată. (Andy Warhol)

6457. Prostul gust face să treacă timpul mai repede. (Andy Warhol)

6458. Nu e nicio diferență între a trăi și a privi la televizor. (Andy Warhol)

6459. Căutăm atât de mult să supraviețuim, încât uităm să trăim. (Andy Warhol)

6460. Prietenia este o plantă cu creștere lentă și trebuie să îndure și să reziste la șocurile adversității înainte de a fi îndreptățită la acest apelativ. (George Washington)

6461. Îngrijorarea este dobânda plătită de cei care împrumută necazuri. (George Washington)

6462. Fii bine crescut cu toată lumea, dar intim cu câțiva; și testează-i bine înainte să le oferi încrederea ta. (George Washington)

6463. Încurajarea literaturii și a artelor este o

responsabilitate pe care fiecare bun cetățean i-o datorează țării lui. (George Washington)

6464. Minte omului nu poate fi controlată decât prin propriile forțe și prin rațiune. (George Washington)

6465. Guvernarea nu este rațiune. Guvernarea nu este elocință. Este forță. Și, ca focul, este un servitor periculos și un stăpân înfricoșător. (George Washington)

6466. Un popor fără religie nu poate fi condus decât cu tunurile. (George Washington)

6467. E mai bine să nu te scuzi, decât să dai o explicație proastă. (George Washington)

6468. Râsul e ca ștergătorul de parbriz: nu oprește ploaia, dar îți permite să îți vezi de drum. (Jeanne Wasbro)

6469. Un mit e o imagine prin intermediul căreia încercăm să dăm sens lumii.

(Allan Watts)

6470. Credința e o stare de deschidere a minții sau de încredere. (Allan Watts)

6471. Forța spirituală nu înseamnă să știi cum a fost creat totul; înseamnă doar să acționezi. (Allan Watts)

6472. Religia nu este o parte a vieții; e ceva care face parte din toate. (Allan Watts)

6473. Tehnologia e distructivă doar în mâinile celor care nu își dau seama că sunt unul și același proces ca și universul. (Allan Watts)

6474. Eul nu e altceva decât concentrarea atenției conștiente. (Allan Watts)

6475. Identificăm în experiența noastră o diferențiere între ceea ce facem și ceea ce ni se întâmplă. (Allan Watts)

6476. Nu trebuie să-l cauți pe Dumnezeu undeva în ceruri, ci, mai degrabă, în tine însuși. (Allan Watts)

6477. Nu e fericit cel care are ce dorește, ci acela care nu dorește ceea ce nu are. (Karl Maria von Weber)

6478. Sfera de influență a unui artist este lumea. (Karl Maria von Weber)

6479. Ceea ce iubirea este pentru om, muzica e

pentru arte și pentru omenire.

(Karl Maria von Weber)

6480. Doi prizonieri din celule alăturate comunică între ei ciocnind în perete. Peretele este lucrul care îi separă dar este și mijlocul lor de comunicare. La fel este cu noi și cu Dumnezeu. Fiecare separare este o legătură. (Simone Weil)

6481. Studiile școlare sunt unul dintre acele câmpuri ce ascund un mărgăritar pentru care merită să îți vinzi toate bunurile, fără a-ți păstra nimic ție însuși, ca să fii în stare să-l cumperi. (Simone Weil)

6482. Atașamentul este un mare fabricant al iluziilor; realitatea poate fi atinsă de cineva detașat. (Simone Weil)

6483. Puritatea este forța de a contempla macularea. (Simone Weil)

6484. Nimeni nu e la adăpost în fața destinului său (Simone Weil)

6485. Cultura este un instrument mânuit de profesori pentru a fabrica profesori, care atunci când le vine rândul vor fabrica profesori. (Simone Weil)

6486. Cheia unei concepții creștine a studiilor este faptul că rugăciunea constă în atenție. E orientarea către Dumnezeu a întregii atenții de care sufletul este capabil. Calitatea atenției determină în mare măsură calitatea rugăciunii. Căldura inimii nu o poate suplini. (Simone Weil)

6487. Suferința reprezintă superioritatea omului față de Dumnezeu. A fost necesară întruchiparea Domnului pentru ca această superioritate să nu devină revoltătoare. (Simone Weil)

6488. Forcepsurile minților noastre sunt neîndemânatic, și zdrobesc un pic adevărul când îl apucă. (H.G. Wells)

6489. Istoria oamenilor devine din ce în ce mai mult o întrecere între educație și catastrofă. (H.G. Wells)

6490. Nu trebuie să permitem ceasului și calendarului să ne împiedice să vedem că fiecare clipă a

vieții este un miracol și un mister. (H.G. Wells)

6491. Reclama este minciună legalizată. (H.G. Wells)

6492. Puterea rezultă din necesitate. (H.G. Wells)

6493. Singura măsură adevărată a succesului este dată de raportul dintre ceea ce am fi putut fi și ceea ce am devenit. (H.G. Wells)

6494. Devine plictisitor să scrii cărți pline de fantezie care nu influențează imaginații, și în cele din urmă chiar încetezi să le mai planifici. (H.G. Wells)

6495. Ca dintotdeauna, cerința inexorabilă a naturii este să te adaptezi sau să pieri. (H.G. Wells)

6496.

6497.

6498.

6499.

Non-violența este politica regnului vegetal. (H.G. Wells)

Criza de azi este gluma de mâine. (H.G. Wells)

Proștii fac cercetări și înțelepții le exploatează. (H.G. Wells)

Ereziile sunt experimente în căutarea nesatisfăcută a omului pentru adevăr. (H.G.

Wells)

6500. Trecutul este doar începutul unui început. (H.G. Wells)

6501. Conștiința fără judecată este superstiție. (Benjamin Whicheote)

6502. Teamă e valoarea Noului testament; credința e valoarea Noului Testament. (Benjamin Whicheote)

6503. Nimeni nu e atât de gol pe dinăuntru precum cei prea plini de ei. (Benjamin Whicheote)

6504. Cea mai lungă spadă, cei mai puternici plămâni, cele mai multe voci, acestea sunt false măsuri ale adevărului. (Benjamin Whicheote)

6505. Natura a apărut înaintea omului, dar omul a apărut înaintea științelor naturale. (Carl Friedrich von

Weizsacker)

6506. Democrație înseamnă luarea deciziilor de către cei afectați de ele. (Carl Friedrich von Weizsacker)

6507. Opusul iubirii nu este ura, opusul speranței nu este disperarea, opusul sănătății spirituale și al rațiunii umane sănătoase nu este nebunia, și opusul amintirii nu se cheamă uitare, ci, de fiecare dată, nu este altceva decât indiferență. (Elie Wiesel)

6508. Eram un imp. Eram poate chiar mai puțin decât un trup: un stomac înfometat. Doar stomacul era conștient de trecerea timpului. (Elie Wiesel)

6509. Sunt un discipol al profeților, dar nu un profet. Sunt un discipol al filosofiei, dar nu un filosof... Platon a fost un filosof. Spinoza a fost un filosof. Eu, eu sunt doar un povestitor. (Elie Wiesel)

6510. Cuvintele noastre pot doar evoca incomprehensibilul. Foamea, setea, frica, umilința, așteptarea, moartea; pentru noi aceste cuvinte conțin diferite realități. Aceasta este cea mai mare tragedie a victimelor. Ceea ce am suferit nu are loc în limbaj: este undeva dincolo de viață și istorie. (Elie Wiesel)

6511. Dacă grecii au inventat tragedia, romanii epistola și Renașterea sonetul, generația noastră a inventat o nouă literatură, acea a mărturiei. Toți am fost martori și toți simțim că va trebui să stăm ca mărturie pentru viitor. Și aceasta a devenit o obsesie, singura și cea mai puternică obsesie care a marcat toate viețile, toate visele, toată munca acestor oameni. Chiar și cu un minut înainte să moară au crezut că asta trebuie să facă. (Elie Wiesel)

6512. poate exista nicio teologie după Auschwitz, și nicio teologie despre Auschwitz.

Pentru că orice am face, suntem pierduți; orice spunem este inadecvat. Nu se poate înțelege evenimentul fără Dumnezeu. Teologia? Știința despre Dumnezeu? Cine sunt eu să îl explic pe Dumnezeu? Unii încearcă. Eu cred

că eșuează. Cu toate acestea, este dreptul lor să încerce. După Auschwitz, totul este doar o încercare. (Elie Wiesel)

6513. Pacea nu este un dar al lui Dumnezeu creaturilor sale. Este un dar pe care noi ni-l facem unul altuia. (Elie Wiesel)

6514. Dumnezeu l-a zămislit pe om, fiindcă îi plac poveștile. (Elie Wiesel)

6515. O mască ne spune mai multe decât o față. (Oscar Wilde)

6516. Am gusturi simple. Mă mulțumesc cu ce-i mai bun. (Oscar Wilde)

6517. Adevărul pur și simplu nu este nici pur și nici simplu (Oscar Wilde)

6518. Căsătoria este triumful imaginației asupra inteligenței. (Oscar Wilde)

6519. De ce să folosim cuvinte mari? înseamnă atât de puțin. (Oscar Wilde)

6520. Viața e prea importantă ca să fie luată în serios. (Oscar Wilde)

6521. A fi apt de o pasiune și a nu o trăi, te face incomplet și limitat. (Oscar Wilde)

6522. Bigamia înseamnă a avea un soț sau o soție în plus. Monogamia este la fel. (Oscar Wilde)

6523. Suntem cu toții în noroi, dar unii privesc la stele. (Oscar Wilde)

6524. Datoria este ceea ce așteptăm de la alții. (Oscar Wilde)

6525. Scenele nu îmi plac decât la teatru. (Oscar Wilde)

6526. Acțiunea este ultimul refugiu al celor care nu pot visa. (Oscar Wilde)

6527. Trebuie să fim modești și să ne amintim că toți ceilalți ne sunt inferiori. (Oscar Wilde)

6528. Scepticismul este începutul credinței. (Oscar Wilde)

6529. Experiența este numele pe care îl dau toți

greșelilor pe care le fac. Temeiul oricărei bârfele este o certitudine de ordin imoral. (Oscar Wilde)

6530. Secretul fericirii constă în a ceda tentațiilor. (Oscar Wilde)

6531. A defini înseamnă a limita. (Oscar Wilde)

6532. Să îți trăiești viața este ceva foarte rar. Majoritatea oamenilor doar există. (Oscar Wilde)

6533. Singura cale pentru a scăpa de tentație este să-i cedăm. (Oscar Wilde)

6534. Poetul poate supraviețui oricărui lucru în afara greșelilor de tipar. (Oscar Wilde)

6535. Când zeii vor să ne pedepsească, ne îndeplinesc dorințele. (Oscar Wilde)

6536. Oamenii cunosc prețul fiecărui lucru, dar valoarea nici unuia. (Oscar Wilde)

6537. Publicul este extraordinar de tolerant. El iartă orice, mai puțin geniul. (Oscar Wilde)

6538. Este ciudat că oamenii nu sunt niciodată mai banali ca atunci când se iau în serios. (Oscar Wilde)

6539. În zilele noastre, moartea e singurul lucru căruia nu-i poți supraviețui. (Oscar Wilde)

6540. Partea rea a unei povești romantice este că te lasă cu totul lipsit de romantism. (Oscar Wilde)

6541. Marile evenimente ale lumii se petrec în creier. (Oscar Wilde)

6542. Adevăratul mister al lumii este vizibilul, nu invizibilul. (Oscar Wilde)

6543. Deosebirea dintre literatură și ziaristică este că a doua este de necitit, în timp ce literatura e necitită. (Oscar Wilde)

6544. Cinicul știe prețul oricărui lucru, dar nu știe valoarea niciunuia. (Oscar Wilde)

6545. În sine, intelectul este o manieră de exagerare și distruge armonia oricărui chip. (Oscar Wilde)

6546. Amintirea e creație continuă. (Oscar Wilde)

6547. Pot rezista la orice, cu excepția tentației.
(Oscar Wilde)

6548. Fiecare sfânt are un trecut și fiecare păcătos are un viitor. (Oscar Wilde)

6549. Consecvența este ultimul adăpost al celui lipsit de imaginație. (Oscar Wilde)

6550. Îmi plac oamenii mai mult decât principiile și nimic pe lume nu-mi place mai mult decât oamenii fără principii. (Oscar Wilde)

6551. Scopul vieții e dezvoltarea sinelui. (Oscar Wilde)

6552. Frumusețea este o formă a geniului, dar este superioară geniului pentru că nu cere să fie explicată.
(Oscar Wilde)

6553. Singurul farmec al trecutului este că a trecut.
(Oscar Wilde)

6554. A fi bun înseamnă a fi în armonie cu tine însuși.
(Oscar Wilde)

6555. Nu sunt suficient de tânăr ca să știu totul.
(Oscar Wilde)

6556. Singura modalitate de a te elibera de ispită este să-i cedezi. (Oscar Wilde)

6557. Cei care privesc dincolo de aparențe o fac pe riscul lor. (Oscar Wilde)

6558. Nu există cărți morale sau cărți imorale. Cărțile sunt bine scrise sau prost scrise. Asta e totul.
(Oscar Wilde)

6559. Nemulțumirea este primul pas în progresul unui om sau al unei națiuni. (Oscar Wilde)

6560. A fi îndrăgostit înseamnă a te întrece pe tine însuși. (Oscar Wilde)

6561. Învățămintul este un lucru admirabil, dar e bine să ne amintim din când în când că nimic din ceea ce merită să fie știut nu poate fi predat. (Oscar Wilde)

6562. Suflul e o realitate cutremurătoare. Nu poate fi cumpărat, nu poate fi vândut și scos la mează. Poate fi

însă otrăvit sau adus la desăvârșire. Există un suflet în fiecare dintre noi. (Oscar Wilde)

6563. Sufletul se naște bătrân, dar devine tânăr. Asta este comedia vieții. Iar corpul se naște tânăr și devine bătrân. Asta este tragedia vieții. (Oscar Wilde)

6564. Mi-am pus tot geniul în viață, în operele mele n-am pus decât talentul. (Oscar Wilde)

6565. Avantajul emoțiilor e că ne induc în eroare, iar avantajul științei este că nu e emoțională. (Oscar Wilde)

6566. Singura diferență între un capriciu și o pasiune de-o viață este că întotdeauna capriciul durează puțin mai mult. (Oscar Wilde)

6567. Conștiința este lucrul cel mai dumnezeiesc din noi. (Oscar Wilde)

6568. O țigară este genul perfect de plăcere perfectă. Este delicioasă și te lasă nesatisfăcut. Ce vrei mai mult? (Oscar Wilde)

6569. Femeile aparțin sexului decorativ. N-au nimic de spus, dar acest nimic îl spun într-un mod fermecător. (Oscar Wilde)

6570. Știi mai mult decât crezi că știi, tot așa cum știi mai puțin decât vrei să știi. (Oscar Wilde)

6571. Religia este substitutul la modă al credinței. (Oscar Wilde)

6572. Scopul artei este de a dezvălui arta și de a-l ascunde pe artist. (Oscar Wilde)

6573. E foarte ușor să înduri dificultățile prin care trec dușmanii. Mai greu de suportat sunt succesele prietenilor. (Oscar Wilde)

6574. Limba trebuie să fie acordată ca o vioară. (Oscar Wilde)

6575. Frumusețea simplă e cea care îți umple ochii de lacrimi. (Oscar Wilde)

6576. Spovedania, și nu preotul, acordă iertarea păcatelor. (Oscar Wilde)

6577. În afacerile sale cu oamenii, destinul nu

lichidează niciodată conturile. (Oscar Wilde)

6578. Copiii încep prin a-și adora părinții, după o vreme îi judecă și sfârșesc prin a-i ierta. (Oscar Wilde)

6579. Omul se preface cel mai mult atunci când vorbește cu el însuși, oferă-i o mască și îți va spune adevărul. (Oscar Wilde)

6580. Nu există eșecuri, doar lecții de învățat. (Oprah Winfrey)

6581. Toată lumea vrea să meargă cu tine cu limuzina, dar tu vrei pe cineva care să meargă cu tine și cu autobuzul când limuzina se strică. (Oprah Winfrey)

6582. Poți avea tot. Dar nu poți avea tot deodată. (Oprah Winfrey)

6583. Dacă vrei să fii o învingătoare, transformă-ți rănilor în înțelepciune. (Oprah Winfrey)

6584. Cred că unul din cele mai mari riscuri în viață este să nu ai niciodată curajul să riști. (Oprah Winfrey)

6585. Adevărata integritate înseamnă a face ceea ce e corect, chiar știind că nimeni nu va afla niciodată ce ai făcut. (Oprah Winfrey)

6586. Fă lucrul pe care crezi că nu poți să-l faci. Eșuează. Încearcă din nou. Fă-l mai bine a doua oară. Singurii oameni care nu cad sunt cei care nu urcă pe cablul de la înălțime. (Oprah Winfrey)

6587. Marele secret în viață este că nu este niciun mare secret. Oricare ți-ar fi scopul, poți să-l atingi dacă ești dispus să muncești. (Oprah Winfrey)

6588. Lumea se descompune în fapte. (Ludwig Wittgenstein)

6589. Despre ceea ce nu se poate vorbi, trebuie să se tacă. (Ludwig Wittgenstein)

6590. Lumea este tot ceea ce se întâmplă. (Ludwig Wittgenstein)

6591. A înțelege o propoziție înseamnă a ști ce se întâmplă dacă ea este adevărată. (Ludwig Wittgenstein)

6592. Umorele nu este o stare de spirit, ci un fel de a

privi lumea. (Ludwig Wittgenstein)

6593. Umbajul este o parte a organismului nostru, nu mai puțin complicată decât acesta. (Ludwig Wittgenstein)

6594. Urnitele limbajului meu sunt limitele lumii mele. (Ludwig Wittgenstein)

6595. O propoziție poate spune doar cum este un lucru, nu ceea ce este el. (Ludwig Wittgenstein)

6596. Dacă am vorbi o limbă diferită, am percepe o lume diferită. (Ludwig Wittgenstein)

6597. Pentru a-i fixa gândirii o limită, trebuie să poți gândi amândouă părțile pe care le desparte acea limită. (Ludwig Wittgenstein)

6598. Religia este, ca să spunem așa, adâncul liniștit al mării, care rămâne liniștit, oricât de înalte ar fi valurile. (Ludwig Wittgenstein)

6599. Un tablou este un model al realității. (Ludwig Wittgenstein)

6600. Munca în filosofie este propriu-zis o muncă asupra propriei ființe. Asupra modului cum vedem lucrurile. (Ludwig Wittgenstein)

6601. Cele mai multe întrebări și propoziții ale filosofiei se bazează pe faptul că noi nu înțelegem logica limbajului nostru. Și nu este de mirare că cele mai profunde probleme nu sunt propriu-zis probleme. (Ludwig Wittgenstein)

6602. În cazul morții, lumea nu se schimbă, ci se termină. Moartea nu este un eveniment al vieții. Moartea nu se trăiește. Dacă prin eternitate nu se înțelege durata nesfârșită, ci atemporalitate, atunci cine trăiește în contemporaneitate, trăiește în prezent. (Ludwig Wittgenstein)

6603. Bucuria pe care mi-o dau gândurile mele este bucuria pe care mi-o dă viața, pe care mi-o dă ciudata mea viață. Este aceasta bucuria de a trăi? (Ludwig Wittgenstein)

6604. Logica nu e o teorie, ci o imagine reflectată a

lumii. (Ludwig Wittgenstein)

6605. Toate propozițiile logicii spun același lucru. Adică nimic. (Ludwig Wittgenstein)

6606. Ceea ce poate fi arătat nu poate fi spus. (Ludwig Wittgenstein)

6607. Cuvântul „filosofie” trebuie să semnifice ceva care este deasupra sau dedesubt, dar nu alături de științele naturii. (Ludwig Wittgenstein)

6608. Viața noastră e fără sfârșit, la fel cum câmpul nostru vizual e fără limite. (Ludwig Wittgenstein)

6609. Lumea și viața sunt una. (Ludwig Wittgenstein)

6610. Faptul că soarele va răsări din nou e o ipoteză. (Ludwig Wittgenstein)

6611. Lumea e independentă de voința mea. (Ludwig Wittgenstein)

6612. Odată ce te conformezi, odată ce faci ce fac și ceilalți oameni pentru că o fac, o letargie îți împresoară talentele și puterea sufletului tău. (Virginia Woolf)

6613. Să ne bucurăm de ceea ce ne putem bucura acum. (Virginia Woolf)

6614. În cea mai mare parte a istoriei, Anonimul era o femeie. (Virginia Woolf)

6615. Uneori mi se pare că nu ești femeie, ci lumina care cade pe flori. (Virginia Woolf)

6616. Voiam să scriu despre moarte, dar viața a dat buzna ca de obicei. (Virginia Woolf)

6617. Iluziile sunt pentru suflet ceea ce este atmosfera pentru Pământ. (Virginia Woolf)

6618. Nimic nu s-a întâmplat cu adevărat până ce a fost consemnat. (Virginia Woolf)

6619. Capodoperele nu sunt nașteri unice și solitare, sunt rezultanta multor ani de gândire în comun, de gândire de către întregul corp al poporului, astfel că întreaga experiență a masei se află îndărătul unui singur glas. (Virginia Woolf)

6620. Fiecare își ținea trecutul închis în el, ca o carte

știută pe dinafară, carte căreia prietenii nu-i citeau decât titlul. (Virginia Woolf)

6621. Nu poți avea liniște evitând viața. (Virginia Woolf)

6622. Doar în trândăvia și în visele noastre, adevărul din profunzimi iese la suprafață. (Virginia Woolf)

6623. Oare mâna morții trebuie să coboare din când în când deasupra vârtejului vieții ca nu cumva să ne nimicească? Oare suntem astfel plămădiți încât trebuie să sorbim zilnic mici doze de moarte, fiindcă altfel n-am putea s-o scoatem la capăt cu treburile vieții. (Virginia Woolf)

6624. Lucrul esențial însă este că am fost crescuți în iluzii. (Virginia Woolf)

6625. Doar atunci când opiniile predomină la modul universal și am adăugat vorbe goale în autoritatea lor, devenim uneori extrem de conștienți că nu credem niciun cuvânt pe care-l rostim. (Virginia Woolf)

6626. Material propriu romanului nu există; totul e bun pentru roman, orice simțire, orice idee; este folosită orice însușire a gândului sau a sufletului; orice percepție e binevenită. Și dacă ne-am putea închipui că arta romanului ar prinde viața și ar veni printre noi, ne-ar pofti fără îndoială să o frângem și să o bemtuluim, dar și să o cinstim și să o iubim, pentru că în felul ăsta tinerețea ei ar fi reîmprospătată și suveranitatea ei asigurată. (Virginia Woolf)

6627. Gândul întârzie și iubirea se joacă. (Virginia Woolf)

6628. Rezolvă orice mister ce-ți iese în cale. (Virginia Woolf)

6629. Dacă nu spui adevărul despre tine însuși, nu poți spune adevărul despre ceilalți. (Virginia Woolf)

6630. Frumusețea lumii are două tăisuri, una de bucurie, una de suferință, tăind inima în două. (Virginia Woolf)

6631. Am pierdut prieteni, unii prin moarte, alții prin

incapabilitatea crasă de a traversa strada. (Virginia Woolf)

6632. Fără îndoială că dacă n-am fi înzestrați cu darul uimitor de a avea iluzii, am duce-o mult mai greu. (Virginia Woolf)

6633. O capodoperă este ceva declarat o dată pentru totdeauna, constatat, încheiat, pentru a fi complet în minte, chiar și în subconștient. (Virginia Woolf)

6634. Oameni diferiți caută fericirea în moduri diferite și pe căi diferite, și își fac așadar diferite moduri de viață și forme de guvernare. (Virginia Woolf)

6635. Marea revelație nu vine, poate, niciodată. În schimb, e înlocuită de mici miracole zilnice, iluminări, chibrituri aprinse pe neașteptate în beznă. (Virginia Woolf)

6636. Unul dintre semnele tinereții care trece este nașterea unui simț al tovarășiei față de celelalte ființe umane când ne aflăm locul printre acestea. (Virginia Woolf)

6637. Acestea sunt schimbările sufletului. Nu cred în îmbătrânire. Cred că ne schimbăm permanent aspectul în fața soarelui. De aici rezultă optimismul meu. (Virginia Woolf)

6638. De-a lungul secolelor femeile au servit drept oglinzi, posedând puterea magică și minunată de a reflecta impui bărbatului de două ori mai mare decât era. (Virginia Woolf)

6639. Încerca adeseori această senzație: a luptei împotriva unei forțe copleșitoare, pentru a-și putea menține curajul; pentru a putea susține: dar așa văd eu, așa văd. (Virginia Woolf)

6640. Ca femeie, nu am patrie. Ca femeie, întreaga lume e patria mea. (Virginia Woolf)

6641. Empatia este un fel de proces de percepție, caracterizat de transferul afectiv al unui conținut psihic esențial în obiect; acesta este astfel asimilat subiectului și este atât de legat de el încât subiectul se simte în obiect. (Wilhelm Wundt)

6642. Psihologia fiziologică e, înainte de toate, psihologie. (Wilhelm Wundt)

6643. Caracteristicile distinctive ale minții sunt subiective; le cunoaștem doar în funcție de conținutul propriei noastre conștiințe. (Wilhelm Wundt)

6644. Punctele de vedere materialiste în psihologie pot pretinde, în cel mai bun caz, să aibă valoarea de ipoteze euristice. (Wilhelm Wundt)

6645. Pentru Aristotel, mintea, privită ca principiu al vieții, se împarte între nutriție, senzație și facultatea de a gândi, corespunzând lăuntric celui mai important stadiu din succesiunea fenomenelor vitale. (Wilhelm Wundt)

6646. Vorbim despre virtute, onoare, rațiune; dar gândurile noastre nu traduc niciunul dintre aceste concepte într-un conținut substanțial. (Wilhelm Wundt)

Y

6647. Gândește ca un înțelept, dar exprimă-te ca un om obișnuit. (William Butler Yeats)

6648. Educația nu este umplerea unei găleți, ci aprinderea unui foc. (William Butler Yeats)

6649. Toate sufletele goale tind spre opinii extreme. (William Butler Yeats)

6650. Viața este o lungă pregătire pentru ceva care nu se va întâmpla niciodată. (William Butler Yeats)

6651. Omul poate să întruchipeze adevărul, dar nu îl poate cunoaște. (William Butler Yeats)

6652. Cel inocent și cel frumos nu au alt dușman decât timpul. (William Butler Yeats)

6653. Suntem fericiți atunci când orice este înăuntrul nostru are drept corespondent ceea ce se află în afară. (William Butler Yeats)

6654. Omul este o ființă împotriva căreia se coalizează timpul, necesitatea, întâmplarea, împreună cu neghioaba și mereu sporita întâietate a mulțimii, răspunse filosoful liniștit. Oamenii vor uide omul. (Marguerite Yourcenar)

6655. Mă tem de faptul că istoria sistematizează, că este o interpretare personală, care nu se recunoaște ca atare, sau, dimpotrivă, că scoate în evidență cu agresivitate o teorie, ea însăși trecătoare, pe care o ia drept adevăr. (Marguerite Yourcenar)

6656. De fapt, scriitorul este propriul său secretar. Când scriu, îndeplinesc o sarcină, mă aflu sub propria mea dictare, într-un fel; fac treaba grea și obositoare de a pune în ordine propria mea gândire, propria mea dictare. (Marguerite Yourcenar)

6657. Acest om rafinat putu să guste în sfârșit pe săturate din marele lux care constă în a te lipsi de toate. (Marguerite Yourcenar)

6658. Orice fericire este o capodoperă. (Marguerite Yourcenar)

6659. Cu toții trecem mereu niște praguri inițiatice. Fiecare accident, fiecare incident, fiecare bucurie și fiecare suferință este o inițiere. Și lectura unei cărți frumoase, vederea unui peisaj măreț pot să însemne asta. (Marguerite Yourcenar)

6660. Șansa ce constă în a nu trăi. (Marguerite Yourcenar)

6661. Își dădea seama că era încă prea prins între ispitele acestei lumi și prea puțin pregătit pentru purificările și înnoirile vieții de apoi. (Marguerite Yourcenar)

6662. Într-un univers în care toate se risipesc ca un vis, dorința nemuririi n-ar fi cuviincioasă. Nu mă plâng de faptul că lucrurile, ființele, inimile sunt sortite pieirii: o parte din frumusețea lor stă tocmai în durerea aceasta. Ce mă întristează este că ele sunt unice. (Marguerite Yourcenar)

6663. Să te naști înseamnă să fii introdus într-un angrenaj din care nu ieși decât uzat și sfârâmat. (Marguerite Yourcenar)

6664. Nu cred într-un destin prescris în mod

irevocabil: îl schimbăm mereu pe măsură ce înaintăm în viață; el este fără încetare îmbunătățit sau înrăutățit de actele noastre. (Marguerite Yourcenar)

6665. Totul se schimbă fără încetare în noi ca și în afara noastră; chiar cuvintele pe care le pronunț în acest moment mă schimbă. (Marguerite Yourcenar)

6666. Totul vine de mai departe și se duce mai departe decât noi. Altfel spus, totul ne depășește și te simți umil și uluit că ai fost astfel traversat și depășit. (Marguerite Yourcenar)

6667. Moartea, suprema formă a vieții. (Marguerite Yourcenar)

6668. Fiți pentru voi înșivă o lumină. (Marguerite Yourcenar)

6669. Fiecare noapte petrecută lângă un ins bolnav mă pune fața-n față cu întrebări rămase fără răspuns: durerea și rosturile ei, blândețea naturii sau nepăsarea ei și dacă sufletul supraviețuiește prăbușirii impulsului (...). Îmi urmam cercetarea până în punctul unde fiecare noțiune se încovoia în mâna mea ca un arc pe care-l întinzi; de îndată ce mă cocoța pe scara unei ipoteze, simțeam cum se frânge sub greutatea ei nelipsitul DACĂ... (Marguerite Yourcenar)

6670. Și totuși îmi este îngăduit să-mi închipui că marmura, sătulă să-și fi păstrat atâta vreme înfățișarea omenească, se bucură, când se preface din nou într-o simplă piatră... Ființele, dimpotrivă, se tem de această întoarcere la starea de substanță lipsită de formă (Marguerite Yourcenar)

Z

6671. Pasiunea este o emoție a sufletului, opusă dreptei rațiuni și contrară naturii (Zenon din Eleea)

6672. Caracterul este izvorul vieții din care izvorăsc acțiunile viitoare. (Zenon din Eleea)

6673. Când cineva nu îndrăznește să spună ce gândește, va sfârși prin a nu gândi ce spune. (Zenon din

Eleea)

6674. Un prieten este un alt tu însuși. (Zenon din Eleea)

6675. Cei care știu nu vorbesc. Cei care vorbesc nu știu. Înțeleptul te învață prin faptele sale, nu prin cuvintele sale. (Zhuang Zi)

6676. Viața are o limită, dar cunoașterea este nelimitată. A urmări cu ceea ce este limitat ceea ce nu are hotar este primejdios; iar dacă știi aceasta și cauți totuși să-ți sporești cunoștințele, primejdia te paște și mai și. Tu nu trebuie să faci binele cu gândul la binele care ți se va face, și nici să eviți răul pentru că te gândești la urmări: acordul cu Elementul Central (Tao) al naturii noastre este calea firească care duce la protecția trupului și a vieții, la bunăstare și ne garantează împlinirea vremii. (Zhuang Zi)

6677. Cum aș putea ști dacă nu cumva dragostea de viață este o iluzie, iar spaima morții nu este asemenea unui tânăr care se crede rătăcit, când de fapt el merge pe drumul cel bun? (Zhuang Zi)

6678. Cum pot eu să știu că ceea ce eu numesc „a ști” nu este de fapt „a nu ști” și că ceea ce eu numesc „a nu ști” nu este de fapt „a ști”?... Părerea mea este că principiile armoniei și ale dreptei judecăți, la fel ca și cărările binelui și ale răului, sunt cu totul amestecate și cu totul cuprinse de dezordine: cum să mai cunosc eu diferența dintre ele. (Zhuang Zi)

6679. Orbul nu percepe frumusețea formelor rafinate, iar surdul nu aude sunetul clopoțelilor și al alămurilor. Dar oare defectele surzeniei și ale orbirii se aplică ele numai simțurilor trupești? Există defecte asemănătoare și la capitolul inteligență... (Zhuang Zi)

6680. Nu există nimic obiectiv, nimic subiectiv... Obiectivul emană din subiectiv, subiectivul din obiectiv. În viață există moarte, și în moarte există viață. Posibilul poate deveni imposibil, iar imposibilul posibil. A afirma ceva înseamnă a cunoaște negarea. A nega, înseamnă a

cunoaște afirmația. La fel și înțeleptul: el nu-și conturează nicio opinie și se deschide către tao... (Zhuang Zi)

6681. Cum ai putea judeca ce este posibil și ce nu? Fiecare lucru își are propria sa rațiune de a fi. Fiecare își are propria sa posibilitate. Numai dreapta măsură îți permite să înțelegi realitatea și să realizezi unirea cu Tao. (Zhuang Zi)

6682. A te lega de ceea ce este singular într-un lucru înseamnă să ignori ce este universal în el. (Zhuang Zi)

6683. Dându-le oamenilor puterea de a-și împărtăși informații, faci lumea mai transparentă. (Mark Zuckerberg)

6684. O regulă simplă a afacerilor este că, dacă realizezi lucruri ușoare mai întâi, după aceea vei putea face o mulțime de progrese. (Mark Zuckerberg)

6685. Cred că oamenii au această dorință de a exprima ceea ce sunt. Și cred că aceasta a existat întotdeauna. (Mark Zuckerberg)

6686. Noi creăm tehnologia socială. (Mark Zuckerberg)

6687. Întrebarea nu este: ce vrem să știm despre oameni? Ci: ce vor să spună oamenii despre ei înșiși? (Mark Zuckerberg)

6688. Ceea ce vrem să facem la Facebook este doar să-i ajutăm pe oameni să se conecteze unii cu alții și să comunice mai eficient. (Mark Zuckerberg)

6689. Ne dezvoltăm compania pentru a sluji mai mulți oameni. (Mark Zuckerberg)

6690. Când dai tuturor o voce și oferi putere oamenilor, lucrurile se îndreaptă spre un deznodământ fericit. Așadar, rolul nostru este să dăm oamenilor această putere. (Mark Zuckerberg)